

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAGGIE
SUNSERI

EVERLASTING POSSESSION BOOK ONE

MARKED
BY
MASKS
AND
SECRETS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MASKELER VE SIRLARLA DOLU

MAGGIE SUNSERI

[MAGGIE'NİN BÜLTENİNE KATILIN](#)

Dokunma ve İşkenceyle Alınmış

Maggie Sunseri

<https://maggiesunseri.com>

Telif Hakkı © 2025 Maggie Sunseri

e-Kitap Baskısı

Kapak Tasarımı [Story Wrappers](#)

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya şu anda bilinen veya gelecekte icat edilecek herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz, ancak bir inceleme veya makale ile bağlantılı olarak kısa alıntılar yapmak isteyen bir eleştirmen istisna teşkil eder.

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarıları 1 -

2 *Kylo*

Evie

3 *Kylo*

4 *Evie*

5 *Evie*

6 *Kylo*

7 *Evie*

8 *Evie*

9 *Kylo*

10 *Evie*

11 *Evie*

12 *Kylo*

13 *Evie*

14 *Kylo*

15

Evie

16

Kylo

17

Kylo

18

Evie

19

Kylo

20

Evie

21

Evie

22

Evie

23

Kylo

24

Evie

25

Kylo

26

Evie

27

Evie

28

Kylo

29

Evie

30

Kylo

31

Evie

32

Evie

33

Evie

34

Evie

35

Kylo

36

Evie

37

Evie

38

Kylo

39

Evie

40

Evie

41

Evie

42

Kylo

43

Evie

44

Kylo

45

Evie

46

Evie

47

Evie

48

Kylo

49

Evie

50

Evie

51

Evie

52

Evie

53

Kylo

54

Evie

55

Evie

56

Evie

57

Evie

58

Evie

59

Kylo

60

Evie

61

Evie

62

Evie

63

Evie

64

Evie

65

Evie

66

Kylo

Maggie'nin notu —

Maggie Sunseri'nin diğer yazıları

Maggie Sunseri hakkında

İÇERİK UYARILARI

İçerik uyarılarının listesi için lütfen Maggie Sunseri'nin web sitesini ziyaret edin:
maggiesunseri.com.

Nesiller arası döngü kırıcılar, gölge bütünleştiriciler, yaralı şifacılar ve hassas, sezgisel kalplerle kutsanmış olanlar için.

Bu dünya size ihtiyaç duyuyor.

KYLO

Onu ilk gördüğümde, onun bir melek olduğunu düşündüm.

O, ışıkla dolu göksel bir varlıktı, rüzgarda hafifçe dalgalanan narin beyaz bir elbise giymiş masum bir kuzu. Savunmasız, iri gözlü, minik bir yaratık.

O, benim olmadığım her şeydi.

O, dönüştüğüm gün terk ettiğim her şeydi.

Ve kokusu... Tanrılar adına, *kokusu*. Diş etlerim ağrıyordu. Bu kadar uzaktan bu kadar güçlü bir koku almak anormaldi.

Onu şehir meydanının karşısından izledim. Sabah güneşinin yumuşak ışınları uzun sarı saçlarını aydınlatıyordu. Yüzünden bir tutam saçını çekince nefesimi tuttum, tüy gibi yumuşak saçların benim nasırlı parmaklarımda nasıl hissettireceğini hayal ettim.

Sanki günün tüm mallarını satmış gibi, arkasında boş bir ticaret arabası sürüklüyordu. Ne sattığı ve kime sattığı hakkında sorular zihnimde yanıp sönüyordu. Onun tam olarak kim olduğunu ve benim mükemmel konsantrasyonumu bozmak için onu kim gönderdiğini bilmek için bastırılmaz bir ihtiyaç duyuyordum.

Açık pembe arabası parke taşlarına çarparak gürültü çıkarıyordu ve tekerlekler bir çukura takılıp onu çekmek zorunda kaldığında sevimli bir şekilde homurdandı.

Ayağa kalktım, burun deliklerim genişledi ve dişlerimi gıcırdattım. Bakışlarım, elbisesinin eteğindeki narin çiçek desenlerini ve sanki sık sık çayırarda dolaşıyormuş gibi yeşil ve kahverengi lekelerle kaplı beyaz spor ayakkabılarını takip etti.

Kalabalığın arasından geçip caddeyi geçtiğinde, bu garip ve alışılmadık delilik sona ermedi.

Daha da arttı.

Onu takip etmekten kendimi alamadım — bu savunmasız küçük orman perisi, onun titreyen şah damarına odaklanmış avcıdan habersizdi.

Bugünün gündemini unuttum. Dikkatli stratejilerim bekleyebilirdi. Harmony aylardır bana *denge, eğlence ve kendime zaman ayırmam* konusunda azarlıyordu.

Muhtemelen aklındaki bu değildi, ama ilerleme ilerlemeydi.

En azından, ahlaki açıdan sorgulanabilir davranışım için kendime uydurduğum dikkatli gerekçe buydu.

Narin dikkat dağınıklığım, onu gölgelerden takip eden canavarın farkında olmadan, amaçlı bir şekilde sokaklarda dolaşıyordu. Kendi dünyasında kaybolmuştu, sadece renkli butikleri, çiçek ve kristal dükkanlarını ve çiçekler ve yeşilliklerle süslenmiş vitrinleri gizlice gözetlemek için başını kaldırıyordu. En uzun duraklaması bir kitapçının önünde oldu, burada ön vitrinde sergilenen yeni romanlardan birine göz attı. Kitabın adını zihnimde not ettim.

Kimseye selam vermedi, ona başını sallayan, gülümseyen veya sinsi sinsi bakan erkeklerle de ilgilenmedi.

Dudaklarım kıvrıldı. Arkadaşına dönüp iğrenç bir şey fısıldayan adamlardan birine bakarken, içimde şiddet kaynıyordu.

Dili kaybolursa yazık olurdu.

Bir yerleşim bölgesine vardığımızda, sarışın meleğimi avlama içgüdümün üstüne nihayet birkaç damla akıl sağlığı sızdı.

Ne halt ediyordum ben?

O, geniş ve lüks bir malikaneye giden dik bir tepeyi tırmanırken, bu soru ölümsüz beynimde yankılanıyordu. Ön tarafta mermer sütunlar sıralanmış, geniş ön verandada oturma grupları düzenlenmişti. Titiz bir peyzajda çiçekler açmış, büyük meşe ve söğüt ağaçları mülkün etrafına dağılmıştı.

Tabii ki, o zengin, küçük bir ölümlü prensesdi.

Garipti — kanı belirgin bir şekilde insana aitti, ama aynı zamanda bir cadı veya şekil değiştirenin kanı gibi daha güçlüydü. Sabah çiği ve kır çiçekleri, bal ve bahar kokuyordu, ama tam olarak tanımlayamadığım, anlaşılmaz, daha karanlık bir koku da vardı. Belki ona daha yakın olsaydım, özünün tüm parçalarını ortaya çıkarabilirdim.

Onun malikanenin arkasında kaybolduğunu gördüğümde bu çılgınlığı durdurmalıydım.

Ama yapmadım.

Kaldırım taşlı yolu tırmanmadan önce kendimi gölgeyle örttüm. Henüz mükemmel hale getiremediğim bir beceriydi, ama kısa bir süre için bu büyüüyü sürdürebilirdim.

Dikkatli olup mesafemi koruduğum sürece sorun olmazdı. O zaman bu olay hiç olmamış gibi davranabilir ve çok daha önemli meselelere geri dönebilirdim.

Hepsi bu kadardı — yıl tras yıl çok uzun saatler çalışmanın, odaklanmamı hiç bozmadan hırsımın beni tüketmesine izin vermenin bir sonucu.

Her zaman takıntıya yatkındım. Bu, güç ve hakimiyet oyunlarında sıklıkla ödüllendirilen bir yatkınlıktı.

Devasa bir söğüt ağacının gölgesinde, sarışın prensesin geniş bir çiçek bahçesinin ortasında bir battaniyenin üzerinde kitap okumasını izledim. Artık onun cennetten gönderildiğinden emindim. Parıldayan beyaz tanrı heykelleri ve mitolojik yaratıklar, titizlikle budanmış çalılar ve banklar, çeşmeler ve taze, serin suyla nazikçe akan kuş banyoları bu alanı dolduruyordu.

Sanki güneş, insanlık ve tüm canlı ve güzel ama savunmasız varlıkların tanrıçası Helia'nın diyarlarına girmişim gibiydi.

O ağzına bir üzüm attığında, iniltiyi bastırmak zorunda kaldım. Karanlık pantolonumun içinde penisim şişti, dişlerim zonkluyordu. O yumuşak, pembe dudakların benimkilerle birleştiğini hayal ettim.

Onun masumiyetini bozmak, onu karanlığımla lekelemek istedim.

Beyaz yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi ve o dolgun dudaklar hafif bir sırtıyla yukarı doğru kıvrıldı. Karnının üstüne yatmış, sayfayı çevirirken ayaklarını hafifçe sallıyordu.

Ne okuyordu bu kız?

Tüm kaslarım gerildi, avcı bakışlarım daralırken ve kanım kaynarken kendimi tamamen hareketsiz kalmaya zorladım.

Onun varlığı benim muhakememi alt etti. Sırt üstü döndüğünde, elbisesinin eteği yukarı kayarak uyluklarının üst kısmını ortaya çıkardığında, çenem sıkıca kapandı.

Vücudunun büyük bir kısmı ortada kalmıştı. Serin bir yaz esintisi eteğini daha da yukarı itti ve gözleri sayfaya sabitlenmiş haldeyken kumaşı yavaşça aşağı indirdi.

Aniden güldü ve o güzel, dolgun dudaklarından çıkan sesi ilk kez duydum.

Kıkırdaması içimdeki sert ve soğuk bir şeyi eritti. Bu beni şok etti ve uzun zaman önce kaybettiğim bir parçamı hatırlattı.

Ve bundan hiç hoşlanmadım. Hiç hoşlanmadım.

Aynı zamanda, gölgelerim onu bu prenses sarayından kaçırıp, onun yerine benim şiddet ve ahlaksızlık dolu dünyama sürüklemek istercesine sızmaya başladı. Her nefes alışında, penisim acı verici bir şekilde uyanık hale geliyordu. O nefesleri ondan çalsaydım, nasıl görünürdü acaba?

Kontrolümün ipleri geri dönüşü olmayan bir şekilde çözülmeye başlar başlamaz, iz bırakmadan oradan ayrıldım.

Ama o *beni* terk etmedi.

Onun bulaşıcı kahkahasının akıldan çıkmayan sesini silmek için ne kadar uzağa gitmem gerektiğini merak ettim.

Ondan kurtulmak için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini merak ettim.

Ama çok geçmeden, uzak kaldıkça meleğimle ilgili düşüncelerimin korkutucu bir hızla çoğaldığını fark ettim.

EVIE

Etherdale Üniversitesi kampüsündeki en sevdiğim kafede oturmuş, kardeşim Idris'i beklerken dalgın dalgın düşüncelere dalmıştım. Aniden duyduğum tiz bir kahkaha beni irkiltti.

Son zamanlarda aşırı gergindim, takip edildiğim ve izlendiğim gibi mantıksız bir yanılgıya kapılmıştım.

Bu sabah Mena bana bunun beklenen bir şey olduğunu hatırlatmıştı. *Her yaz bunu söylüyorsun, bebeğim, demişti kahvemizi içerken. Bu normal. Ve muhtemelen yaklaştıkça daha da kötüleşecek... şey, bilirsin.*

Buna travma yıldönümü diyordu. Profesör arkadaşlarından biri ona bundan bahsetmişti. Acının vücutta hücresel düzeyde depolandığını, aynı yılın aynı döneminde başımıza gelen tüm kötü şeyleri bize hatırlattığını söylemişti. Bunların hiçbirine inanmak ya da düşünmek bile istemiyordum. O acı deneyimler yıllar önce yaşanmıştı ve ben zaten hiçbirini hatırlamıyordum.

Şimdi hayatım güzeldi. Çocukluğum sanki başka birine aitmiş gibi geliyordu.

Konuyu değiştirdim ve Mena'yı Donaldsonların harap ve yıkık mülkü hakkında öfkeyle konuşmaya başladım. Turkuaz renkli bol kollu elbisesinin altında altın bilezikleri, heyecanla kollarını sallarken çınlıyordu. *Bu çok yazık! O mülk, güzelliğine özen gösterecek bakıcılara layık. Nasıl bu kadar bozulmasına izin verdiler? Gururlarını bir kenara bırakıp yardım istemeleri gerekiyor. Bu tarihi mirasın korunması meselesi...*

Kısa sürede benim paranoyak sanrılarımı tamamen unuttu. Ben de ona ayak uydurmak için elimden geleni yaptım.

Etherdale'in ölümlüler için geniş üniversitesi, şehrin merkezinde yer alıyordu ve bol miktarda bahçe, sera, akademik bina, kütüphane

ve hatta bir gözlemevini barındırıyordu. Yıldızlara ulaşmak isteyen hırslı ölümlüler için mükemmel bir yerdi.

Idris de onlardan biriydi. Evlatlık vasımız Mena, emekli bir sanat tarihi profesörüydü. Idris geçen yıl eğitimine başlayacağını açıkladığında, onu hiç bu kadar gururlu görmemiştim. Mimarlık sınıfındaki en genç öğrencilerden biriydi. Birkaç ay önce on sekiz yaşına basmıştı.

"Merhaba Evie," dedi Idris, geniş bir gülümsemeyle, rahat bir siyah gömlek ve pantolon giymişti.

Gözüm koyu renkli kumaşın bolluğuna takıldı ve içimden bir dürtüyle kaşlarımı çattım.

Kampüsteki en sevdiğim kahve dükkanında karşımdaki sandalyeye otururken boğazını temizledi. Masamız pencereye bakıyordu, insanları izlemek ve hayal kurmak için mükemmel bir yerdi. Dışarıda yavaşça yağan yağmur hızla sağanağa dönüştü, öğrenciler gülerek hızla yürüyerek veya koşarak sığınacak bir yer aradılar.

Kaşlarımı çatmayı bıraktım ve Idris'in gülümsemesine karşılık verdim. O benden altı yaş küçüktü. Yüz hatlarını inceledim, yumuşak kahverengi gözlerinin altında hafif şişlikler ve halkalar olduğunu fark ettim.

"Eğlenmekten uyuyamıyor musun?" diye sordum.

Idris gözlerini devirdi, kahvemi çaldı ve büyük bir yudum aldı. Sonra bir yudum daha.

"Hey!"

Gülümsemesi artık yaramazca olmuştu. "Bana teşekkür etmelisin. Bahse girerim bu senin üçüncü fincanın, değil mi?"

Dudaklarım ince bir çizgi haline geldi.

"Dördüncü mü?" Kafasını salladı. "Evie, bu senin için iyi olamaz." "Soruyu geçiştirmenin iyi bir yolu."

Kupayı bana doğru itti. Günün *üçüncü* fincanı, teşekkürler. Ben *makul* bir yarı cadıydım.

"Çok endişeleniyorsun," dedi. Gözleri parladı ve kısa, kirli sarı saçlarını eliyle taradı.

Bir şey saklıyordu. Buna abla sezgisi deyin. Ya da belki cadı sezgisi.

"İyi misin?" diye sordum, az önce beni suçladığı karakter kusurunu kendim de sergilediğim için kendimden nefret ederek.

Idris kaşlarını çattı, yüz hatları hemen güven verici bir ifadeye büründü. "Ben gayet iyiyim. Burada gerçekten mutluyum. Belki de hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Bunu açıkça görebiliyordum — sandalyesine yaslanmış, kollarını genişçe açmış haliyle. Kalbim rahatladı ve rahat bir nefes aldım.

"Dediğin gibi, muhtemelen yeni dönemin heyecanı beni uykusuz bırakıyor," dedi. "Sonunda kampüsteki daha fazla kulüp ve organizasyona katılabileceğim, sahada mimarları izleyebileceğim ve uzmanlık alanımın dışındaki dersleri alabileceğim. Bilirsin, eğlence için."

Gülümsemesi, içimde kalan endişeyi ortadan kaldıracak kadar etkileyiciydi. Ama geceleri uykusuz kalmasına neden olan bir şey olduğunu itiraf etmesine takıldım.

"Yine kabuslar görüyorsun," dedim yumuşak bir sesle, elini tutarak.

Dokunuşumla gerildi. "Sanırım. Hatırlamıyorum. Uyanıyorum... panik içinde, hepsi bu. Eminim derslere geç kalmakla ilgili falan.

Konuyu kapatmamı istediğini biliyordum. Ve buna uymamak benim için ikiyüzlülük olurdu. Elimi çektim ve seramik kupadan bir yudum daha aldım.

O artık bir yetişkindi. Kendi başının çaresine bakabilirdi. Zorluk çektiğinde her zaman bana gelebileceğini söylemek istedim. Her zaman onun için orada olacağımı. Ama o bunu zaten biliyordu ve onu kızdırıp uzaklaştırmak istemedim.

"Ne tür *eğlenceli* dersler alacaksın?"

"Selam, Idris," dedi bir insan kız el sallayarak, bir hamur işi tutarken kız arkadaşıyla kol kola yürüyordu.

Idris de insandı. Bazen cadılar benim gibi insan-cadı ebeveynlerden doğardı, bazen de çocukları tamamen insan olarak doğardı.

Kıza gülümsedi ve el sallayarak karşılık verdi. "Akşam görüşürüz!"

Gözlerindeki yaramazlık, bana tekrar odaklanınca yavaşça kayboldu. "Bazı arkadaşlar." Omuz silkti.

"Uh-huhhh," dedim sırıtarak.

Masumiyet taklidi yaparak kahvemden bir yudum daha aldı. "Peki, tamam, bu aşırı endişelenme sorununa yardımcı olmayabilir, ama..."

Kendimi hazırladım.

"Bazı silahlar ve dövüş dersleri alıyorum," dedi. "Bilirsin, kendini savunmak için."

Yumruklarım sıkıldı, midem düğümlendi. "Neden? Etherdale ölümlülerin kontrolü altında. Muhtemelen Ravenia'nın en güvenli şehri."

Idris'in tehlikede olduğunu hayal edince ağzım kurudu. Anılar yüzeye çıkmak üzereyken kanımda güçlü bir şey dolaşmaya başladı ve ben onu diğer hayaletlerle birlikte hızla bastırdım.

"Etherdale nispeten başka yerlere göre daha güvenli olabilir, ama bu argümanın her geçen gün daha az geçerli hale geldiğini biliyorsun," dedi Idris nazikçe. "Ayrıca, bu krallığın hiçbir yeri *gerçekten* ölümlülerin kontrolü altında değil. Bu sadece beni daha güvende tutacak, Evie. Lütfen üzülme."

Alt dudağımı ısırıp ve masaya baktım.

Idris iç geçirdi. "Giderek daha fazla öğrenci saldırıya uğruyor, öldürülüyor veya kayboluyor. Çoğu insan."

Tırnaklarım avuç içlerime batıyordu.

"Ve lordlarımız bu konuda hiçbir şey yapmıyorlar. Hatta, ölümlü köle ticaretine kendileri de karışacak kadar yozlaşmışlar. Doğumlular, Etherdale'in ilerici tutumunu ve vampirlerin etkisine direnişimizi hiç sevmediler. Hoşgörülerini giderek azalıyor. Özellikle de Maskeli Tarikat büyüdükçe."

Kafamı salladım. "Sorun *onlar*," diye fısıldadım ve yüksek at kuyruklu, keskin yeşil gözlü yakındaki bir öğrencinin sert bakışlarını üzerime çektim. Üniversite kampüsünde azınlık görüşü benimki olduğu açıktı. Idris'in hayal kırıklığına uğramış bakışlarıyla karşılaştım. "Şiddetle şiddete karşı koyamazsın. Tarikat sadece işleri daha da kötüleştirdi."

Idris başını salladı ve genellikle neşeli yüz hatlarından sızan küçümseme, kalbime bir hançer gibi saplandı.

"Tarikat gelecektir," dedi. "Şiddeti onlar başlatmadı. Diğer tüm dönüştürülmüş klanlar gibi, giderek artan tarifsiz zulüm yüzünden ayaklandılar. Onlar düşman değil. *Koruyucular*."

Tarikat, bir zamanlar insan olan, şeytani, gölgeli güçlere sahip dönüştürülmüş vampirlerin oluşturduğu gizli bir topluluktu. Gizemle örtülüydüler ve halka sadece simsiyah maskeler takarak görünürlerdi. Doğal olmayan, Helia'nın iradesine küfür eden varlıklardı. Etherdale'deki idealist insan öğrencileri avlayarak, onları doğal doğumlu vampirlerle gereksiz bir yeraltı savaşında hayatlarını feda etmeleri için askere alıyorlardı.

Asla kazanamayacakları bir savaş.

Acı gerçek şuydu ki, doğuştan vampirler — Karanlık Tanrıça Lillian'ın torunları — her zaman Ravenia krallığını yönetecekti. Onlar ölümsüzdü, vücutları yirmili yaşların ortasında olgunluğa erişiyordu ve sonsuza kadar genç, soğuk ve ruhsuz kalıyorlardı. Doğmuş lordlar, Kral Earle ve konseyi adına her bölgeyi yönetiyordu ve doğmuş elitlerin zenginliği ve gücü tartışılmazdı. Yapabileceğimizin en iyisi, aşırılıktan kaçınmak, kendimizi korumak ve sayıca üstün olduğumuz ölümlülerin hakim olduğu bölgelere bağlı kalmaktı. Cadılar, insanlar ve şekil değiştirenler çoğunlukla birbirlerini koruyorlardı.

Midem düğümlendi, geçmişin hayalet uzuvlarıyla savaşıyordu. Tek kontrol edebileceğim şey olan şimdiki zamana odaklandım.

"Eğer onlar bu kadar asil koruyucularsa, lütfen bana Tarikat'ın kimlerden beslendiğini açıklayın. Kendilerini ölümlülerin kanıyla besliyorlar, değil mi?" Dudaklarımın titremesinden nefret ediyordum, bir anlık anı, inkar duvarlarımı sivri uçlu kenarıyla deliyordu.

"Gönüllüler," dedi Idris tereddüt etmeden, kararlı bir sesle. "Onlardan bolca var."

Bir an için gözlerimi kapattım, sonra tekrar açtım.

"Buraya geleli sadece bir yıl oldu, ama şimdiden bu saçmalıklarla radikalleşmişsin," dedim. "Herkes gibi düşünmekten daha akıllı olduğunu sanıyordum."

Idris'in dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Gerçeklerle yüzleşmelisin. Duyarlılığın çocukça. Ölümlü kardeşlerimizin tek tek seçilip hayvan gibi satılmasına körü körüne izin vermektense savaşmak daha iyidir."

Boynumdaki tüyler diken diken oldu. Sözleri içimi yakıyordu, ama tek yaşayan kan bağım olan kardeşlerim için duyduğum korku, bu acıyı gölgede bırakıyordu. Idris'in konuşma şekli... Sanki Tarikat'ı hayranlıktan öte bir şey gibi görüyordu. *Onlara katılmak* istiyormuş gibi geliyordu.

"Seni seviyorum, Idris. Burada başarılı olduğun için mutluyum," dedim ve son yudum kahvemi içip çantamı aldım.

"Sonsuza kadar kaçamazsın," dedi, o kadar sessizdi ki kapıdan çıkarken neredeyse duymadım.

Yararsız gözyaşları gözlerimde birikti, sağanak yağmurla kaplandı. Bana rahatlık vereceğini bildiğim bir kampüs binasına doğru koştum, bir süreliğine kaybolabileceğim bir yere.

Dönen düşüncelerim ve kanayan, karanlık gökyüzü beni o kadar kör etmişti ki, kütüphaneye girdiğim anda uzun, sağlam bir vücuda çarptım.

KYLO

Onu görmeden kokusunu aldım, tam o kapıdan içeri girerken kendimi kütüphane girişinin tam önüne yerleştirdim.

Melekimin beni bulmadan önce benim *onu* bulacağını hiç beklemiyordum. O sürprizlerle doluydu. Onun en sevdiğim özelliklerinden biri de buydu.

Şaşkın bir nefes aldı. "Oh," dedi. "Özür dilerim."
Hızla geri çekildi ve yüzündeki yağmur damlalarını sildi.
Yağmur ve... Ağlıyor muydu?

Onu *kim* ağlatmıştı?

Geniş gri gözleri benim heybetli boyumu süzdü ve benimkilerle buluştuğunda durdu. Onun üzerinde yükseliyordum, boyumla onu gölgede bırakıyordum. Ve bunun onun küçük kalbini hızlandırmasını, her atışında sarhoş edici kanını kaplayan o lezzetli korkuyu seviyordum.

O pembe yanaklarından akan tek gözyaşının benim için akmasını istedim.
benim için dökülmesini istiyordum.

"Merak etme, melek," dedim. "Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağına eminim."

Şaşkınlık kısa sürede yerini sinirliliğe bıraktı. "Ben... ne?"

Çok telaşlıydı. Bu, ezici bir şekilde sevimliydi. Hafifçe gülümsedim.
"Ceketin yok mu?" Sırılsıklam olmuş pastel pembe elbisesine, boynundaki küçük fiyonkun sarkık ve üzgün görünüşüne başımı salladım. Sırılsıklam olmuştu.

Ve benim hayal ettiğim şekilde değil.

Bana deliymişim gibi bakıyordu.

Bu akıllıca bir hareketti. Çünkü ben deli bir *insandım*.

Gülümsemem hiç bozulmadı. "Küçük yeşil cadılar yağmuru tahmin edebilirler sanıyordum," dedim, kaşlarımı alaycı bir endişeyle çattım.

Kollarını kavuşturdu. "Benim cadı olduğumu nereden biliyorsun? Ve neden benim *yeşil cadı* olduğumu düşünüyorsun?" Çenesini kaldırdı, en masum ve sevimli görünüşünün altında ateşli bir karakteri olduğunu gösterdi. Bu, sikimi zonklattı.

Omuz silktim. "Seni daha önce burada yeşil büyücülük hakkında bir şeyler okurken gördüm." Gülümsemem genişledi. "Sadece bir tahmin..."

Dolgun pembe dudakları şüpheci kaşlarını çatmaktan vazgeçmedi. Onları ısıırıp boyun eğdirmeyi istedim.

"Sen garipsin."

Benim eğlencem için, o sadece beni geçip uzaklaştı. "Teşekkürler, melek."

"Bana öyle deme," dedi, sesi artık daha uzaktaydı ve hala açıkça telaşlıydı.

Yavaşça dönerek, bana bir kez bile bakmadan hızla merdivenleri çıkmasını izledim. Elbisesinin kumaşı, dik göğüslerine ve yuvarlak kalçalarına yapışmış, bacaklarından su damlaları süzülüyordu. Bu görüntüyü asla unutmayacağımı biliyordum.

Dışarıdan sakın ve kontrollü görünsem de, ilk karşılaşmamızdan sonra kalbim göğsümde hızla atıyordu. En azından, onun beni fark ettiği ilk karşılaşmamızdan sonra.

Ondan uzak durmaya çalışmıştım. Ama gerçek şu ki, onu uzak durmaya çalıştığımda işimden daha çok uzaklaşıyordum, onu uzaktan izlediğimde ise daha az uzaklaşıyordum. Harmony'nin iş ve özel hayat dengesi kurmamı istemesi üzerine, bunu yeni hobim olarak adlandırdım.

Sorun şu ki, çoğu insanın hobilerinin benimki kadar zaman alıcı olduğunu düşünmüyordum. Bu tehlikeliydi. *O* tehlikeliydi.

Ve şimdi nihayet tanıştığımıza göre... tanrılar onun saf, ruhani ruhuna yardım etsin. Çünkü soğuk, ölü kalbimde oluşan doyumsuz bağımlılığın seviyesinden korkuyordum.

Kendimi ondan uzaklaştırıp kütüphanenin diğer tarafına, en sevdiğim savaş ve tarih bölümüne gitmek zorunda kaldım. Deri koltuğa oturup, artık vampir klan lideri Rune'un yönettiği Valentin adası hakkında en sevdiğim kitaplardan birini tekrar okudum.

O, diğerlerinden daha çok hayran olduğum tarihi bir şahsiyetti. Gerçi bu, onun öldüğünü düşündürürdü. O hala hayattaydı ve yüzyıllar önce kanlı bir savaşın ardından klanıyla birlikte yarı özerk Valentin adasını yönetiyordu. Dönmüş ve ölümlü nüfus, doğuştan gelen liderliği devirmek için ittifak kurmuş ve sonunda Ravenia Kralı Earle'yi

yenilen doğanlardan dönuştürölmüşlere iktidarın devredilmesini onaylamaya zorlamışlardı. Bu ustaca bir hamleydi. Rune ve Valentin hakkında yeterince okuyamadım, tarihten ve onun önemli derslerinden edinebileceğim tüm bilgileri emmeye çalıştım.

Tarih asla geçmişte kalmazdı. Büyük adamlar, şimdiki zamanı ve geleceği kontrol etmek için tarih okurlardı.

Dakikalar geçiyordu. Öğrenciler gelip gidiyordu ve sadece birkaçı benim bölümümün yakınına geliyordu.

Bordo halı üzerinde yaklaşan yumuşak ayak seslerini duyduğumda, başımı kaldırmadım.

"Dur tahmin edeyim," dedi alaycı bir tonla tatlı bir ses.

Burun deliklerim genişledi, baharın ve masumiyetin kokusu, insan cazibemi yırtıp onu en yakın duvara yapıştırmadan dayanamayacak kadar güçlüydü.

Kitabımdan tembelce başımı kaldırıp o fırtınalı gri gözlere baktım.

"Sen de acımasız Rune'un aletini sürmek için her şeyi yapmaya hazır, gereksiz şiddet gösterilerinin erkekliğin zirvesi olduğunu düşünen sıradan bir insansın."

Şaşırmış gibi yaptım. "O ağızdan böyle kirli sözler çıkmasını beklemiyordum." Sırtarak ayağa kalktım ve bir kez daha onun üzerinde yükseldi. Bakışlarım bir an bile dudaklarından ayrılmadı. "Sert erkeklikte ne sorun var, melek? Senin zevkine uymuyor mu?"

Tereddüt etti ve pembe lekenin onun güzel yanaklarını boyaması en lezzetli zaferdi. Neredeyse elbisesinin rengi gibiydi.

"Benim zevklerim seni ilgilendirmez."

Alaycı bir şekilde dudaklarımı bükerek, "Aynı fikirde değilim," dedim.

Sandalyeye yüzüstü bıraktığım kitaba göz attı. "Uzak, ıssız bir adada değiliz. Hepiniz hayallere ve masallara inanıyorsunuz."

Melekim, konuşurken o narin ellerini sallarken çok sevimliydi. Ona dokunmamak, parmaklarımın altında o ipeksi açık sarı saç tellerini hissetmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyordu.

"Masalların nesi yanlış, prenses?"

Bunun üzerine, sanki ona kötü bir şey söylemişim gibi kollarını kavuşturup alaycı bir şekilde güldü.
sanki.

"Bu sebepsiz tacizin benimle pek ilgisi yokmuş gibi geliyor benimle pek ilgisi yok gibi geliyor," dedim, gülümsemeyi zor tutarak.

Sinirinin bir anlık gevşemesini yakaladım ve gerçeği ortaya çıkardım. Onu ağlatan kişi, kötü ve korkunç vampirler hakkında onu kızdırmıştı. Ne ilginç.

Onu haftalarca izlediğim kadarıyla, pek insanlarla iç içe olan biri gibi görünmüyordu. Kesinlikle yabancılara ilgi duyan biri değildi.

Belki de o da benim ona ilgi duyduğum kadar bana ilgi duyuyordu. Bu da çıldırıcı bir düşünceydi, neredeyse *insani* bir umuttu.

Ve o kalıntı ölümcül yanım, arkama bile bakmadan oradan uzaklaşmamı sağladı, onu orada kafası karışık, kızgın, şaşkın ve yalnız bırakarak. Belki de o yıpranmış spor ayakkabılarında küçük ayaklarını yere vuruyordu.

Ne yazık ki, bu oldukça seksi bir zihinsel imgeydi.

Gece yarısı avından ^{daha} tatmin edici bir ^{şey} yoktu. Nostaljik bir duyguydu, sadece bir insan olduğum ve kampüste kolay av peşinde dolaşan vampirleri avladığım günleri hatırlatıyordu. O zamanlar çok daha tehlikeli bir eğlenceydi. Her yönden üzerime gelen ölüm tehdidini, tehlikeli durumu neredeyse özlemiştim. Her avın sonunda kolayca ölebileceğimi bilmek, avı çok daha tatmin edici hale getiriyordu.

Artık, yoluma çıkan her aşağılık yaratıktan daha güçlüydüm.

Avlanmayı bir sanat haline getirdim, avımı titizlikle seçip, onları takip edip onlarla oynuyordum. Onların kafa karışıklığından zevk alıyordum, aç dilimde çok tatlı bir tadı vardı.

Her klan farklıydı. Biz ayrı bir ırk değildik; biz büyü ve kandan doğan canavarlardık. Arkadaşlarımı ve beni yaratan kaos cadısı, bizi çok benzersiz bir imzayla yaratmıştı.

Maskeli Tarikat, diğer vampirler gibi ölümlülerin kanını tercih ediyor olabilirdi.

Ama biz doğanlardan da beslenebiliyorduk, onlara kendi ilaçlarının tadını etkili bir şekilde tattırıyorduk. Ve tanrılar, bunu çok *nefret* ediyorlardı.

Sırıttım.

Avım, hiçbir şeyden habersiz bir insan kadını takip ederek karanlık ve sessiz bir sokağa girdi. Benim *ona* yaklaştığımdan tamamen habersizdi. Kadın açıkça sarhoştı. Damarlarında hem alkol hem de iksir kokusu alabiliyordum. Gece geç saatte tek başına eve yürümek için pek akıllıca bir seçim değildi.

Ölümlülerin bu kadar dikkatli olmak zorunda olmalarından nefret ediyordum.

Karanlık dövmelerim cildimi gıdıkladı, hafifçe yaktı. Gölgelerim toplanırken kanımda büyü uyandı.

Bir gün, ölümlüler doğuştan gelen zulümden korkmadan bu sokaklarda istedikleri gibi yürüyebileceklerdi. Bir gün, cildime bir film gibi yapışan lanetli, rahatsız edici insan cazibesinden kurtulup, dövmelerimi ve dişlerimi dünyanın önünde sergileyebilecektim.

Doğumlular, kendilerine ve beceriksiz yönetimlerine karşı yavaş yavaş oluşan hesaplaşmadan habersizdi. Kibirleri, onların çöküşünü getirecekti.

Bu gece, cazibeme ihtiyacım yoktu. Maskem yerli yerindeydi, başımın çoğunu kaplayan, ağzımı ve yüzümün bir tarafını kısmen açıkta bırakacak şekilde diyagonal olarak hareket eden akıcı bir gölge filmi. Genellikle onun korkutucu bir oniks kafatası görünümü almasına izin verirdim.

Kadın çığlık attı, ama kısa sürede boğuk bir iniltiyle susturuldu.

"Şşş," diye tısladı adam. "Uslu bir insan fahişesi ol ve kabul et. Bu kıyafetle tek başına dolaşarak ne yaptığını çok iyi biliyordun. Şimdi utangaçlık yapmaya başlama."

Dudaklarım kıvrıldı, dövmelerim şimdi yanıyordu, güçlerini serbest bırakmak istiyorlardı. Bir gölge dalgasıyla, o pislik tepki bile veremedi arkasına geçtim. Eli esmer kadının ağzını kapatıyordu, vücudu kadına bastırılmıştı ve dişlerini gösteriyordu. Onu kadından kolayca çekip, karşıdaki binaya fırlattım. Kafatası karanlık taşa çarparak gürültülü *bir ses çıkardı*.

Işıklı Harmony'ye yardıma ihtiyacı olan insan kadını haber verdim. Bu arada, aç gölgelerimin doğuştan gelen adamı tıslayan yılanlar gibi sarmalamasına izin verdim. Onu sarmaladılar ve sarmaladılar, o boşuna çırpınırken onu zapt ettiler. Ateş büyüü yaptı ama benim oniks boşluğumla çabucak söndü.

Gölgelerim onun etrafını sıkıca sardıkça zehirli yeşil gözleri şişti. Koyu kızıl saçları alnına yapıştı.

"İğrençlik!" diye çığlık attı. "Lillian, sizi küfürbaz haşaratları yeryüzünden silip süpürecek."

Bir gölge filizi ağzını sardı ve onu susturdu.

Omzumun üzerinden Harmony'nin geldiğinden emin olmak için rahatça baktım. Maskesi olmasına rağmen, parlak ve tehditkar görünmüyordu, gülümsemesi sıcak ve samimiydi. Maskesi yüzünün sadece üst yarısını kaplıyordu ve benimkinden çok daha az korkutucuydu. Uzun siyah saçları gevşek bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Açık kahverengi teni ay ışığında sıcak tonlarda parlıyordu ve vücudunu örten parlak sarı elbise kişiliğine mükemmel bir şekilde uyuyordu.

O, güneşin canlı bir vücut bulmuş haliydi. Biz ise tam bir tezat oluşturunuyorduk.

"Merhaba tatlım," dedi tatlı bir sesle. "Seni güvenli bir yere götürelim, tamam mı?"

Kadın titriyordu, dişleri şiddetle takırdadı. Titreyen avuçları, saten elbisesinin kısa eteğini çekiyordu. İlk başta, bizi eve kadar eşlik edecek kadar güvenmediğinden korktum.

Ama, diğer herkes gibi, Harmony'nin dişleri ve her şeyiyle çok samimi olduğuna karar verdi. Benim yönüme bakmaktan kaçındı ve Harmony'nin onu götürmesine izin verdi.

Artık gözden kaybolduğu için, yavaşça panikleyen, tıslayan doğuştan adamın yanına döndüm. Gözlerindeki soğuk nefret parçacıklarına güldüm.

Ona doğru yaklaştım. "Nasıl bir his olduğunu bilmek ister misin? Ölümden korkmak, kapana kısılmış ve çaresiz olmak, yaşam gücünün damarlarından yavaşça akıp gitmesi..."

Gölge tıkaçla boğuk bir hırıltı çıkardı.

"Seni tam olarak duymadım, ama *evet* dediğini varsayacağım. Yoksa neden bu sokaklarda tek başına dolaşasın ki?" Gözlerim karardı, öfkem derimin altında yükseldi. Kafasını yana ittim. "Sessiz ol ve kabul et."

Onun şah damarını parçaladım. Çenemi sıkıp dişlerimle derisini ve kaslarını parçaladım, kazara kafasını vücudundan ayırıp ayırmayacağımı hiç umursamadan.

Onun kanında savunmasız insanları tattım, uzun suç listesinin kanıtı.

Beslenirken gücüm giderek arttı.

Yakında, bu sokaklar doğanları hizada tutmak için devriye gezenlerle dolacaktı. Bu düşük seviyeli adalet, benim planladığım şeye kıyasla hiçbir şeydi.

Önce Etherdale'i ele geçirecektik.

Sonra, dönüştürülmüşler bu lanet olası krallığın tamamını ele geçireceklerdi.

EVİE

Bu sabah kulübeden çıkmakta geciktim. Yine kabus gören tek kişi Idris değildi.

Küçük ev, Mena'nın yaşadığı ana evin karşısındaydı ve iki binayı geniş bahçeler ayırıyordu. Kulübemde büyük bir yatak odası, bir banyo, büyüğü çalışmalarım için kullandığım bir misafir odası, bir oturma odası ve zevkli bir mutfak vardı. Burayı sıcak ışıklar, lüks mobilyalar ve ortamı rahat ve davetkar kılan kişisel dokunuşlarla doldurmaya büyük özen göstermişim. Taze bahar kokulu mumlar, kalın battaniyeler, kurutulmuş çiçek ve ot demetleri ve yumuşak pastel renkler... Bu mekan benim bir uzantımdı. Her gün, kaderin bana bu kadar cömert davrandığı için minnettar olarak uyanıyordum. Muhtemelen bunu hak etmiyor olsam da.

Idris kampüste yaşamaya karar verdiği için artık sadece Mena ve ben vardık. Onun cesaretine hayran kalmıştım. Değişimle benim ilişkim karmaşıktı.

Mena, üniversitenin kurucularına kadar uzanan uzun bir insan akademisyenler silsilesinden geliyordu. Artık hayatta olmayan ebeveynlerinin hoşnutsuzluğuna rağmen, evlenmemeye ve kendi biyolojik çocuklarını sahibi olmamaya karar vermişti. Her zaman geleneklerden uzak duran bir tipti, bunun yerine en heyecan verici hikayelere ve sonsuz anekdotlara layık bir hayat yaşamayı, farklı bir tür ebedi miras bırakmayı tercih ediyordu.

Yine de, Mena'nın Idris ve bana, bizim ona ihtiyaç duyduğumuz kadar ihtiyaç duyduğu açıktı.

Durduramadan bir anı zihnimde canlandı.

Uzuvlarım acıdan çılgınlık atıyordu. Idris kollarımdaydı, artık yürüyemeyecek kadar yorgundu. Ağırdı ve ben kendimi çok zayıf hissediyordum. Ama devam etmeliydik. Hareket etmeye devam etmeliydik. Siyah elbisem terden cildime yapışmıştı ve...

Kulübenin kapısı arkamda çarptı ve derin bir nefes alıp unutmak için kısa bir mantra söyleyerek kafamı boşalttım.

O kadar kafam karışmıştı ki, ayaklarımın dibindeki pakete takılıp neredeyse düşüyordum. Paketin rengi, dün siyah saçlı, derin mavi gözlü, garip, uzun boylu adamla tanıştığımda giydiğim elbiseye benzeyen hoş bir pembeydi. Onun yıkıcı güzellikteki erkeksi yüz hatları zihnime kazınmıştı ve bu beni çok suçlu hissettiriyordu. O belirgin, geniş çeneyi düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. O alaycı, sırıtan dudakları. Sanki daha önce sayısız kez karşılaşmışız gibi, sanki onun için *bir anlamım varmış* gibi, bakışları beni delip geçiyordu. Onun gibi erkekler tehlikeli, entrikacı yaratıklardı. Özellikle de Rune ve Valentin'in doğanlara karşı savaşına takıntılı olanlar.

Şimdi, sinirden sersemlemiş bir halde pakete bakıyordum. Nasıl cüret eder de bana *melek* ya da *prences* der, sanki sevgiliymişiz gibi. Sanki beni tanıyormuş gibi. Ve onun alaycı sözleri ve konuşmamızın ortasında ani ayrılışından daha kötüsü, neden ilk başta o ikinci karşılaşmayı başlatmışım ki?

Tanrım. Belki de o bir incubus'tu, bir seks iblisi. Evet, bu açıklama çok mantıklıydı. Onu bir daha görmemek için daha da fazla nedenim vardı.

Küçük paketi aldım, mükemmel bir şekilde bağlanmış güzel pembe fiyonku parmaklarımla okşadım. Kimin gönderdiğini biliyordum ve karnımda heyecanlı kelebekler uçmaya başladı. Bana şahsen vermek yerine kulübenin dışına bırakması garipti, özellikle de beni haftalardır görmemişken. Ama o bana hiç hediyeyle sürpriz yapmazdı, belki de bu özel bir şeydi.

Belki seyahatleri onu değiştirmişti. Belki beni çok özlemişti ve bir dizi romantik jest ve birlikte geçireceğimiz zamanla benim onun için ne kadar önemli olduğumu göstermek istiyordu. Bu düşünce, bahçelerde yürürken damarlarımda güzel, sıcak bir umut tohumları ekti.

Çoğu sabah Mena'ya kahvaltıda eşlik ederdim, ancak uyuyakaldığım ve yeni malzemeyi Celeste'ye yetiştirmek için acele etmem gereken günler hariç. Celeste'nin dükkanı, aynı zamanda cadı malzemeleri satan bir çiçekçiydi ve şehirdeki en büyük ve en ünlü dükkandı. Bahçemden topladığım çiçek ve bitkileri, her birine kendine özgü cadı dokunuşunu katarak satıyordum.

Ancak bugün benim için satış günü değil, zanaat günüydü. Hatta bugün izin alabilirim. Böylece, erkek arkadaşım Jacob gelmeden önce Mena ile uzun bir kahvaltının tadını çıkarabilirim.

erkek arkadaşım Jacob ortaya çıkmadan önce uzun bir kahvaltının tadını çıkarabilirdim.

Ana eve vardığımda Mena yemek masasının başında oturuyordu. Kahvesini yudumlarken ve tost ve yumurtalarını yerken yerel bir dedikodu broşürü okuyordu.

"Evie, canım, bunu biliyor muydun?" Mena başını kaldırmadan sordu.

Altmışlı yaşlarının sonlarında olmasına rağmen, tanıdığım en şık, en modaya uygun kadındı

. Bugünkü kıyafeti leopar desenli bir bluz, kalın altın ve yakut kolye ve koyu renk pantolondur. Gümüş rengi saçları, minik altın kelebeklerle süslenmiş gösterişli bir saç tokasıyla geriye toplanmıştı.

"Üniversite yöneticileri, Etherdale'deki ifade özgürlüğü yönetmelikleri hakkında Lord Conrad ile hararetli tartışmalar yürütüyorlar. Korkarım ki, doğuştan vampirler de kampüsteki tüm vampirlerin yasak olduğu bölgeleri ortadan kaldırmak istiyorlar. Kitapların yasaklanması, belirli derslerin ve tartışma konularının yasadışı ilan edilmesi konuşuluyor. Bu delilik. Asla izin vermezler."

İlk düşüncem, midem bulanırken Idris oldu. İkinci düşüncem ise, kesinlikle ilk yakılacak kitapları okuyan siyah saçlı erkek seks iblisi oldu.

Ben hiçbir şey söylemeyince, Mena ilk kez başını kaldırdı. Gizemli paketime bakarak broşürü masaya bıraktı ve ellerini çırpı. "Oh! Bir hediye! Lütfen bana bunun *yeni*, heyecan verici bir hayranından olduğunu söyle."

Gözlerimi devirdim. "Bir erkek arkadaşım var, unuttun mu?"

Mena dudaklarını büzdü, kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar sıkıcı birini hatırlamak zor."

"Senin için herkes sıkıcı," diye mırıldandım.

"Hayır, sadece sıkıcı insanlar sıkıcıdır," dedi. "Yüksek standartlar bir kusur değildir, canım. Yaşamaya değer bir hayatı garanti ederler." Kollarını genişçe açtı ve bileğini çevirerek tekrar kutuyu işaret etti. "Hadi o zaman. İçinde ne var bakalım."

Gülerek başımı salladım. Mükemmel pembe fiyonku nazikçe çözdüm ve kurdeleyi şık ahşap masanın üzerine düşürdüm. Sonra, parmaklarımı güzel pembe kağıdın kenarına kaydırarak ambalajı çıkardım ve mükemmel, yeni bir kitap ortaya çıktı.

Sıradan bir kitap değildi. Haftalardır gözümün üzerinde olduğu yeni bir fantastik aşk romanıydı.

Son zamanlarda tüm birikimlerimi daha fazla büyücülük malzemesi almak için harcıyordum ve henüz kimseye söylemediğim yeni bir hayali proje için para biriktiriyordum.

Hakkında. Kendime yeni kitaplar almak için biraz daha beklemem gerektiğini kabullenmiştim.

Gülümsedim. Jacob'un bu kitabı bu kadar çok istediğimi nasıl bildiğini merak ettim.

"Not var mı?" diye sordu Mena, sesinde Etherdale'deki dedikoduları anlatırkenki heyecanla.

Ön kapağı açtım ve ilk birkaç sayfayı çevirdim, sonra ambalaja bakarak gözden kaçmış olabilecek bir not olup olmadığını aradım. "Hayır," dedim omuz silkerek ve sonunda yanına oturup Mena'nın benim için hazırladığı kahveden bir yudum aldım.

Kahvenin anında etki etmediğini biliyordum, ama tanrılar, bu kutsal sıvı dilime değdiği anda en sıcak mutluluk dalgası damarlarıma yayılmış gibi hissettim.

"Not olmaması durumu daha gizemli hale getiriyor sanırım."

Mena beni süzerken tek kaşını kaldırdı. "O adamın *gizemli* olmayı bildiğine pek inanmıyorum."

Sanki işaret almış gibi, ön kapıdan gürültülü bir vuruş sesi geldi.

Mena'nın tipik erkek karşıtı söylemlerini görmezden gelerek, ayağa kalkıp ön kapıya gitmeden önce kahveyi bir yudumda içtim.

Kapıyı açtığımda Jacob ellerini ceplerinde duruyordu. Krem rengi düğmeli gömlek ve lacivert pantolon giymişti. Sivri sarı saçları eskisinden daha kısaydı ve güçlü burnunun etrafındaki çiller bir ton daha koyulaşmıştı.

"Döndüm," dedi ve eğilip beni öptü, kısa ve iffetli bir öpücüktü.

Her zamanki gibi, yakışıklılığı bir an için beni şaşkına çevirdi. Her zamanki gibi geniş, etkileyici gülümsemesi vardı.

Dürüst olmak gerekirse, işletme bölümündeki üniversite eğitimini bitirdikten sonra seyahat planlarını açıkladığında incinmiştim. Bu ani bir açıklamaydı ve bir süredir bu macerayı planladığı belli olmasına rağmen bir hafta sonra ayrıldı. Bana hiç katılmak isteyip istemediğimi sormadı.

Ben gitmezdim, ama o bunu bilmiyordu. Benim hakkımda bilmediği çok şey vardı. Böylesi herkes için daha güvenliydi.

Gülümsedim. Konuşmadan önce, arkamdan Mena'nın "*Açıkça*" diye mırıldandığını duydum.

"Nasıl geçti?" diye sordum, Mena'yı görmezden gelerek ve Jacob'un onu duymamış olmasını umarak. Jacob gibi birinin hayatımda olması ne kadar şanslı olduğumu kendime hatırlattım.

. Onu hayatımda ne kadar çok *istediğimi*.

Omzuma elini koydu ve içeri girdi. "Bir rüyaydı. Çok ilginç insanlarla tanıştım. Yemekler, doğal manzara... Tanrım, kırsal bölge özellikle çok güzeldi. Oradaki insanlar oldukça geri kalmış olsalar da." Yemek masasına otururken, sanki hoşuna gitmeyen insanları hatırlar gibi alaycı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

Yutkundum. Zor bir yutkundum. Evet, ona katılmak katılmak korkunç bir fikir olurdu.

Mena'nın okuma gözlüğü burnunun ucuna kaymıştı, dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı

Jacob'a daralmış bakışlarını yöneltmişti.

Jacob, Mena'yı zar zor selamladıktan sonra birkaç dakika boyunca hiç durmadan konuşmaya devam edince içim cız etti.

Mena'nın sabrının tükenmekte olduğunu hissedebiliyordum. Onun masum karakter kusurları yerine iyi yanlarını görmesini dilerdim. O, bu kadar farkında olmamak istemiyordu. Sadece maceralarından heyecan duyuyordu ve her zaman dünyaya, aynı aileden gelen acımasız bir iş adamından daha fazlası olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Derinliği olduğunu, eylemlerinin ve hayallerinin bir anlamı olduğunu göstermek istiyordu. Onun bu yönünü seviyordum. Güvensizliği ve samimiyeti, insanca ve saf bir şekilde çok güzeldi.

O, yolculuğunun heyecanlı anlatımını nihayet bitirip masanın ortasındaki ambalaj kağıdının üzerinde duran fantastik romanı gördüğünde kaslarım gerildi.

Ona teşekkür etmek için ağzımı açtım, ama ben konuşmadan o konuştu.

"Bu ne?" Kitabı aldı ve ters çevirip açıklamayı gözden geçirdi. Kafasını salladı ve iç geçirdi. Sırtışının eğrisi içimdeki bir şeyi söndürdü. "Eminim ki bu da pornografik bir peri romanıdır."

Mena'nın gözleri benimkilere kaydı, kaşlarını çatmış hali hızla en yaramaz gülümsemeye dönüştü.

Kahve fincanını kaldırdı. "En neşeli eve dönüş," dedi göz kırparak.

Jacob romanı geri koydu ve kim tarafından ve neden bana verildiğini umursamıyormuş gibi bir daha bahsetmedi.

Kahvemi yudumlarken, yüzümde artan hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. Bu sadece Jacob'ı kızdırır ve her şeyi daha da kötüleştirirdi. Aramızdaki ilişkilerin iyi olmasını istiyordum. Daha önce hissettiğim şeyi hissetmek istiyordum

önce hissettiğim şeyi hissetmek istedim. En sevdiğim romanların karakterlerinin hissettiği şeyi hissetmek istedim: inkar edilemez ruh ikizi aşkı.

Ama belki de Idris haklıydı ve bu da gerçekliğe uymayan başka bir çocukça özlemdi.

Çatalımla yumurtaları karıştırarak, boğazımdaki düğümü tek bir yakıcı soruyla unutmaya çalıştım.

Jacob bana bu kitabı hediye etmemişse, kim hediye etmişti?

EVIE

"Daha fazlasını yapmayı hiç düşündün mü? Üniversitede bir kursu tamamlamak ya da bir konuda eğitim almak gibi?" Jacob, Etherdale'in kalbindeki yaz pazarlarında dolaşırken sordu.

Bir an durup, sorunun olumsuz anlamını düşünmemeye çalıştım. Bu, çıkmaya başladığımızdan beri neredeyse bir düzine kez sorduğu bir soruydu. Bunun yerine, göğsümde kabaran heyecana kulak verdim. Son birkaç aydır üzerinde çalıştığım gizli projeden kimseye bahsetmemiştim. Hayal kurarken para ve fikir biriktiriyordum.

Celeste's benimle özel satış anlaşması yapmadan önce, ürünlerimi küçük tüccarlara ve dükkanlara satmaya başlamıştım. O zamandan beri, ürünlerime olan talep, haberin yayılmasıyla birlikte giderek artmıştı. Her bir ürüne, çoğunlukla şifa veya koruma amaçlı, kendine özgü büyüler ve sihirler katıyordum. Müşterilerimin bunları özellikle etkili bulduğunu tahmin ediyordum ve yeteneklerime olan güvenim arttıkça, işimi büyütme isteğim de artıyordu.

Sonuçta, insanlara yardım ediyordum. Gücümü iyilik için kullandığımda, kendimi hiç bu kadar tatmin olmuş ve dünyadaki yerimden bu kadar emin hissetmemiştim.

"Aslında kendi dükkanımı açmak istiyorum," dedim. "Yani, ürünlerimi başkalarına satmak yerine." Gülümsedim ve stantlardan birinde bulunan güzel kolye uçlarını inceledim. Öğleden sonra güneş ışığında parıldıyorlardı ve özellikle aytaşı beni cezbedi. Parmak uçlarım kristali dokunduğu anda, onun büyülü özellikleri hakkında bir sezgi zihnimi doldurdu.

Tüccarlar, agresif pazarlıklarından açıkça rahatsız olan bir müşteriye yardım ediyorlardı.

Arkamda Jacob'ın derin bir nefes alması içgüdüsel olarak beni gerginleştirdi. "Evie, aşkım," dedi başladı, küçümseme zaten gönderiyor bir havuz

hayal kırıklığına uğradım. "Nasıl kendi dükkanını açabilirsin ki? Sen insanları sevmezsin bile."

Gülümsemem kayboldu. "Bu doğru değil." Yani, tamamen doğru değildi. Durum bundan daha karmaşıktı. İnsanları sevmek istiyordum. Sadece çoğu zaman birbirimizi anlamıyorduk ve onlara güvenmekte zorlanıyordum. Ama kendi dükkanımı açmak için özellikle karizmatik olmama gerek yoktu; ürünlerim kendileri için konuşacaktı.

"Etherdale'de zaten milyonlarca cadı dükkanı var."

Hayal kırıklığına uğradım, son heyecanım da ciğerlerimden çıktı. "Biliyorum.

Benim dükkanımın benzersiz olması gerekir."

Jacob yine iç geçirdi ve ben dönüp onun sinirli yüzünü görmeye dayanamadım. Mücevherleri parmağımla okşayarak her bir imzayı okudum ve erkek arkadaşımın hayallerim hakkındaki şüphelerinden uzaklaşmak için kendimi yeni büyü fikirleriyle meşgul ettim.

"Moral bozmak istemiyorum. Bu sadece gerçeklik."

Yine o kelime. *Gerçeklik*. Bu kavramı hiç sevmemiştim. Belki de bu yüzden kitapların sayfalarında başka dünyalara kaçmak için bu kadar çok zaman harcamıştım.

Yine de, Idris'in benim duyarlılığımı ve çocukluğumu kınayarak söylediği zaman olduğu kadar acı vericiydi. Tahmin edilebileceği gibi, gözlerim yaşlarla doldu. Ve bundan nefret ettim.

Ağlamayı kes! Bana ait olmayan bir ses çığlık attı. Bu, unutmaya çalıştığım bir hayaletin sesiydi, beni sonsuza kadar takip edebilecek bir hayaletin.

Bunu hak etmediğimden değil.

"Hayır, sorun yok," dedim, hissettiğimden daha güçlü görünmeyi umarak.

"Sen üniversiteye gittin, ben gitmedim."

Sadece gitmedim değil, *gidemedim*. Kimse bunu anlamıyordu. Büyücü olarak üniversiteye gitmek için sınava girmem, incelenmem, çalışmam gerekiyordu.

Bu bir seçenek değildi. Benim için değil.

Jacob beni döndürüp alnımı öptü. "Öyle demek istemedim. Seni zorluyorum çünkü senin zeki olduğunu düşünüyorum. Sen tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun. Potansiyelini boşa harcamana dayanamam." Bir süre durdu. "Sadece üniversiteye gitmiş olmam değil, aslında *işletme* okudum. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Gözlerim yaşlarla bulanıklaştı, gözlerimi kırpıştırarak yaşların akmamasını diledim.

Jacob gözlerime baktı ve yine sinirli bir nefes aldı. "Tanrım, Evie. Halka açık bir yerde yapma. Beni bir tür tacizci pislik gibi gösteriyorsun."

Benden uzaklaştı, gözlerinde öfke parladı.

Ağlama, ağlama, ağlama.

Zorla gülümsedim. "Özür dilerim. Sadece yardım etmeye çalıştığımı biliyorum. Özür dilerim," diye tekrarladım.

"Yakında gitmem gerek," dedi.

Kalbim sıkıştı. Açıkçası, o gün için kurduğum hayallerim... gerçeklerden çok farklıydı. Yutkundum, ama boğazımdaki yumru geçmedi. Çok uzun süredir yoktu ve çok meşgul ve göçebe bir hayat sürüyordu, bana mektup yazacak vakti yoktu. Ya da belki de anı yaşamak istiyordu. Her halükarda, ayrılacağının haberini zar zor aldıktan sonra haftalarca ondan hiçbir haber almadım.

Pazarda daha uzun süre dolaşmayı ve ona gelecekteki dükkanıyla ilgili tüm fikirlerimi anlatmayı ummuştum. Üzerinde çalıştığım tüm yeni büyüler. Son zamanlarda felsefe ve mitoloji hakkında okuduğum şeyler. Ve belki piknik ya da romantik bir akşam yemeği gibi romantik bir şey yapardık...

"Aslında ben şimdi gideceğim. Seni mutlu edemediğim açık ve senin gününün tadını çıkarmanı istiyorum. Yarın akşamki parti için hazırlıklara yardım etmem gerekiyor."

Birlikte güzel bir gün geçirme umudum da yok oldu. Söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ettim. Kim kendi hoş geldin partisini planlar ki? Özellikle de onun gibi bir annesi varken. Cindy'nin sevgili oğlunun kendi kutlaması için parmağını bile kıpırdatmasını istemek garip olurdu. Ya da herhangi bir şey için, aslında.

Başımı salladım. "Tamam, anlıyorum. Özür dilerim. Ben sadece..." Senden daha fazlasını istedim. *Bizim* için daha fazlasını istedim.

"... seni çok uzun zamandır görmedim. Seni özledim."

Jacob'ın gözleri yumuşadı ve beni kucakladı. "Partide görüşürüz."

Hazel gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle benden ayrıldı. Sonra gitti.

Bu dünyayı daha az ezici, kafa karıştırıcı veya hayal kırıcı hale getirmek için zihnimde sığındığım bir yer vardı. Bu, kurgunun merceği, fiziksel dünyanın üzerine fantezi katmanları eklemenin bir yoluydu. Zihnimdeki bu yerde, insanların farklı olduğunu hayal edebiliyordum. Hayatımın daha heyecanlı olduğunu —doğduğumda korkmuş ve yalnız değildim.

Jacob ayrıldıktan hemen sonra, o yere çekildim. Onun davranışları için, onun eylemlerinin çok daha az acı verici hale getirecek sağlam açıklamalar buldum. Babası ona büyürken çok sert davrandığı için böyleydi. Sevgisini benim istediğimden farklı bir şekilde ifade etmeyi öğrenmişti — zorlayarak, sorgulayarak ve sertlikle — ve bu onun suçu değildi. Nazik, düşünceli sevgiyi anlamaması onun suçu değildi ve muhtemelen benim beklentilerim de çok yüksekti. Romantik romanların etkisiyle, her zaman bana hatırlattığı gibi.

Ayrıca, haklıydı. Etherdale'de çok fazla cadı dükkanı vardı. Hazır değildim. Sadece özel olmaktan daha fazlası olmam gerekiyordu. En iyi olmam gerekiyordu. Belki o zaman bu kadar dışlanmış olmazdım ve Jacob beni farklı bir şekilde severdi.

Önümde tek bir engel vardı ve bu oldukça büyük bir engeldi.

Damarlarımda saklı olan gücün tüm şiddetinden daha çok korktuğum bir şey yoktu. Yıllardır engellediğim ve kaçındığım güç... Açıkçası, hiçbir ilgim olmak istemediğim güç.

Ama yeterince zaman geçmişti ve şu anda kullandığım az miktardaki büyü insanlara yardım ediyordu. Jacob haklıydı: *Daha fazlasını yapmam gerekiyordu.*

Ve Idris'in de aynı şekilde hissettiğini biliyordum. *Gerçeklerle yüzleşmelisin. Duyarlılığın çocukça.*

Sonsuza kadar kaçamazsın.

Gerçek şu ki, beni önemseyen tek iki kişi tarafından terk ediliyordum. Ve zaten hissettiğim yalnızlıktan daha fazlasını kaldıramazdım.

"Ne düşünüyorsun böyle?" arkamdan derin, eğlenceli bir ses geldi.

Gerildim, çok uzun süredir hareketsiz bir şekilde sihirli nesnelerin bulunduğu rafa bakmakta olduğumu fark ettim.

Sırtımda bir varlık hissettim, koyu misk, deri, taze nane ve çilek kokusu eşliğinde.

"Dur tahmin edeyim: Güzel çiçekler ve çayırlarda piknikler mi?"

Yutkundum ve yavaşça döndüm. Çok yakın duruyordu, vücut ısısı bana baskı yapıyordu. O koyu mavi gözlere bakmak için çenemi kaldırmam gerekti.

"Çok komik," dedim. "Yeşil cadıların zehir konusunda uzmanlaşabileceğini biliyorsun, değil mi?" Sıcak bir gülümsemeyle.

Güçlü çenesi seğirdi, gözlerinde garip bir yoğunluk belirdi. Bu *onu tahrik mi etmişti?*

Arkama rafların geldiğini fark etmeden geri adım atmaya çalıştım. Kapana kısılmıştım. Gözlerinin rengiyle benzer koyu mavi bir gömlek ve siyah pantolon giyiyordu. Ayaklarında ağır savaş botları vardı.

"Adın ne, güzel orman perisi?" diye sordu, sesi aldatıcı bir şekilde tatlıydı.

Yumruklarım sıkıştı. "Evet. Sen var mı?"

Bana bir adım daha yaklaştı, vücudu benimkine neredeyse değecek kadar yakındı. Bakışları o kadar yoğun ki, karnımda hissedebiliyordum, aşağıya doğru yayılan bir sıcaklık...

Tezgahın arkasındaki satıcı boğazını temizledi.

Adam ilk başta kıpırdamadı, nefes alış hızlanırken gözleri benim gözlerimden dudaklarıma kaydı.

Elektrik vücudumu sardı. Dünya gözlerimin önünden kaybolurken, beklenti ve kafa karışıklığı zihnimde savaşıyordu.

"Pazarda sana eşlik etmeme izin verirsen sana adımı söylerim," dedi, alçak ve emredici bir sesle. "Bugün burada çok fazla vampir var."

Kaşlarımı kaldırdım, onun yakınlığı tüm duyularımı alt üst ederken konsantre olmakta zorlanıyordum. "Ee?"

Eğildi, nefesi yüzümü okşadı, dudaklarımız sadece birkaç santim uzaklıktaydı. "Öyleyse, melek, sen kilometrelerce öteden görülebilen en lezzetli avsın."

İçimde bir şey kıvrıldı — sıcaklık, tehlike ve arzu. "Sen bir incubus'sun, değil mi?"

Kaşları birleşti, gözlerindeki yoğunluk eridi ve derimin altında titreyen derin bir kahkaha attı.

"Eğer ben bir incubus olsaydım, bunu şüphelenmezdi. Bu, onların savunma büyüsünün tam da amacıdır."

Kahretsin. Haklıydı. Onun bir seks iblisi olmaması fikri neden beni daha da korkutuyordu?

"Seni korumama izin ver," dedi yumuşak bir sesle. "Ayrıca çekicilik, zeka ve, cesaretimi toplayıp söyleyeyim, *eğlence de* sunabilirim. Senin için gerçekten muhteşem bir fırsat."

Hayır. Kesinlikle hayır. Ayrıca benim bir erkek arkadaşım vardı.

O bana sert bir bakış atana kadar alt dudağımı ısırığımı fark etmemiştim.

"Sen kibirlisin," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Ben *kendine güvenen* diyorum. Kibir güvensizlikten ve alçakgönüllülük eksikliğinden doğar. Kendine güvenmek, kim olduğunu tam olarak bilmek ve kendine özgü becerilerinle ve güçlü yanlarıyla gurur duymaktır. Mesela, pazarda dolaşan savunmasız küçük melekleri korumak gibi."

O lanet gülümseme. Sanki beni tamamen yutmak istiyor gibiydi. Hayır demek için ağzımı açtım, ama bunun yerine "*Tamam*" çıktı.

"Doğru cevap," diye mırıldandı. "Çok iyi kız."

Bu sözler beni şok etti, kanımda özlem ve utanç karışımı bir duygu dalgası dolaştı.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Kararımdan şimdiden pişman oldum."

"Hayır, pişman değilsin," dedi, sonunda geri çekilip bana yer açarak. "Benim adım Kylo."

"Peki, Kylo, seni güzel çiçeklerimle zehirleyeceğim."

O inledi. "Bu kadar müstehcen konuşma yeter. Ben centilmen olmaya çalışıyorum, ama sen bunu çok zorlaştırıyorsun."

O bana daha da yaklaşıp etrafımızı tehdit var mı diye tararken, ben de onun yanında yürüdüm, karnımda kelekler uçuyordu.

"Benim adım Evie ve bu platonik bir ilişki," diye patladım.

"Elbette, Evie. Daha fazlasını hayal bile edemem." Kylo yavaşça başını çevirip bana yan gözle bakarak sırttı.

Beni ciddiye almıyormuş gibi konuşuyordu ve bu çok sinir bozucuydu. Ve bir kez daha bunun üzerimde yarattığı etki beni şaşırttı.

Onun yanında yürürken kendimi hantal ve garip hissettim. O kadar akıcı ve zarif hareket ediyordu ki, özellikle de bu kadar uzun ve korkutucu görünümlü biri için, bu durum ürkütücüydü.

Onun cesareti ve beni koruyacağına dair sözlerinin oyununun bir parçası olduğunu mantığımla biliyordum. Beni baştan çıkarmaya çalışıyordu. Bunun sahte olduğunu bilsem de, bu davranış kalbimde çok gerçek bir çarpıntıya neden oluyordu.

Neden buna razı olmuşum? Bu korkunç bir fikirdi.

Üçüncü kişi Kylo'ya *el* salladığında, onu merakla süzdüm. "Çok arkadaşın var."

"Onlar titizlikle seçilmiş arkadaşlar, emin olabilirsin."

Adımlarımı yavaşlattım ve nadir ve eski kitapların bulunduğu bir stantı inceledim. Kylo bunu fark etti ve hemen durdu. Elinin sıcaklığını belimin altında hissettim, beni nazikçe stanta doğru yönlendiriyordu. Hâlâ bana dokunmamıştı ve dokunacak gibi de görünmüyordu.

"Arkadaşların nasıl insanlar, melek?"

Arkadaşlar. Jacob'ın birçok arkadaşıyla dosttum. Ve Celeste'nin sahipleri ve müdavimleri de - büyüyle yardım ettiğim insanlar. Ve tabii ki, Mena'nın çevresi beni *büyüleyici* buluyordu. Her zaman kendi yaşıtılarından çok daha büyük insanlarla daha iyi anlaşırdım. Genelde cadılarla uğraşmazdım, çünkü bir cadı grubuna ait olmadığım için bana acıacaklarını veya güvensiz davranacaklarını düşünürdüm. Ya da daha kötüsü, ne kadar farklı olduğumu hemen anlayıp benden uzaklaşacaklarını düşünürdüm.

Diğerleri beni reddetmeden önce ben onları reddetmeyi tercih ettim. Ve, *hey*, öz farkındalık için puanlar.

"Çoğu insan," dedim sıkıcı bir şekilde. Söylediğim her şeyin, bu adamın bana duyduğu geçici hayranlığı yok edeceğini korkuyordum. Ama bu benim istediğim şey olmamalı mıydı?

Onu eğlendirmek Jacob'a yapılan kötü bir şeydi. Bu alışılmadık davranışı onaylayacak tek kişi Mena'ydı ve uzun süreli romantik ilişkiler konusunda pek güvenilir birisi değildi.

Belki de kendim olmalı ve bunun onu korkutup kaçırmasına izin vermeliydim.

"En yakın olduğum kişi kardeşimdir. Ama o şu anda üniversite kampüsünde yaşıyor. Mimarlık okuyor," dedim.

Tezgahın önündeki katlanır masalardan birinde önümde yayılmış olan güzel, eski metinleri inceledim. Başka birkaç kişi de kitaplara göz atıyordu: bir insan kadın ve bir şekil değiştiren erkek. Parmaklarım altın kabartmalı kalın bir kitabın üzerinde kayarken, bir anlık bir farkındalık zihnimi sardı. Bu, geçmiş, bugün ve geleceği anlatan psişik bir sanat olan kehanet üzerine bir kitaptı.

Çevremdeki dünyaya yeniden odaklanana kadar Kylo'nun beni ne kadar dikkatle izlediğini fark etmemiştim. Hemen elimi geri çektim. O şekilde dalıp gitmişken, biraz tuhaf görüldüğüme emindim.

"Ne okuyorsunuz?" diye sordum çabucak. "Ben öğrenci değilim."

Ona baktım. "O zaman ne yapıyorsun?" Yirmili yaşların ortalarında görünüyordu, profesör olmak için çok gençti, ama belki de profesör olmak için eğitim görüyordu.

"Özel öğretmenim."

Gözlerimi kısarak baktım. "Neyin?"

"Felsefe," dedi, önündeki kitapları inceleyerek. Gözleri, siyah ve sıradan görünümlü, üzerinde küçük altın harflerle yazılmış bir kitaba takıldı. *Theo Renee'nin Günlüğü*.

"Tabii ki, sen bir *nihilistsin*," dedim iç çekerek, o filozofun adını tanıdığım için.

Kylo'nun gözleri benimkilere çevrildi, yumuşak görünümlü dudaklarında eğlence dolu bir ifade vardı. "Ne kadar da zehirli bir şekilde söyledin." Aramızdaki masaya eğilip gözlerimin içine bakarken gülümsemesi genişledi. "Nihilizmden hoşlanmıyorsun galiba, melek?"

Gözlerinin mavisi, şiddetli bir fırtına sırasında okyanusun en karanlık derinlikleri gibi çok derindi. "Nihilizm entelektüel tembelliktir."

Bir an için yüzünde şaşkınlık belirdi, sonra güldü ve bu ses midemde güçlü bir şeyleri harekete geçirdi.

"Entelektüel tembellik," diye tekrarladı ve yine güldü. Sanki içimde ortaya çıkarmak istediği bir şey görmüş gibi, gözlerimi dikkatle izledi.

Onun meraklı bakışları altında kıvrandım, geri çekilip başka yere bakma dürtüsüne direndim.

"Her şeyin rastgele olduğunu, hiçbir şeyin bir anlamı olmadığını söylemek kolaydır. Bence çok fazla insan nihilizm'i ciddi olmaktan kaçınmak için bir bahane olarak kullanıyor."

Kylo'nun gözleri yumuşadı.

"Ama belki de bu sadece benim gerçeklerden kaçmamdır. Çocukça ve idealist davranmamdır," dedim çabucak. Yüzümü buruşturdum. Neden içimdeki monologu yüksek sesle söyleme ihtiyacı hissettim ki? Tanrım.

Kylo kaşlarını çattı ve birkaç saniye konuşmadı. Aniden çok sıcak ve çıplak hissettim, cildim kaşınıyor ve rahatsız ediciydi. Sonunda kilitlenmiş gözlerimizi ayırıp tekrar kitapları inceliyormuş gibi yaptım. Kalbim hızlı ve sert atıyordu, onun bakışları ruhuma damga vurmuştu.

"Sana katılıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Gerçeklik şekillendirilebilir. Şu anki durumundan hoşlanmıyorsan, her zaman daha fazlasını hayal eden insanlarla çevreni sarabilirsin."

Hayal kırıklığının tam tersi neyse, o da kalbime yerleşen sıcak, şaşkın bir duyuydu.

O kadar... beklenmedikti ki.

"Seçmek	anlam	anlamsızlık	anlamsızlığı
	seçmek	savunmasız	ve savunmasızlık

yanlış değildir. Bu güzel ve cesur bir şeydir."

Yavaşça tekrar gözlerine baktım, onun yumuşak ve açık olan tek kısmıydı.

"İdealist olmak çocukça değildir," diye devam etti. "Tüm büyükler öyledir."

KYLO

Beni seks şeytanı olmakla suçlaması oldukça eğlenceliydi. Ben de onun hakkında aynı şeyi merak etmeye başlamıştım. Beni içten içe yok etmek için tasarlanmış bir succubus muydu?

Ona karşı açıklanamayan çekiciliğimin başka mantıklı bir açıklaması yoktu. Ya da onun mükemmel pembe dudaklarından çıkan her kelimeyle bu çekiciliğin giderek daha inkar edilemez ve güçlü hale gelmesi.

Bugünkü yazlık elbisesi peri gibiydi - omuzlarından sarkan pastel mavi bir elbise. İnce şifon bir katman, altındaki saten kumaşı kaplıyordu. Siyah platformlu Mary Jane ayakkabıları, beyaz fırfırlı çorapları, büyük gri gözleri ve melek gibi sarı saçlarıyla, onun muhtemelen gördüğüm en çekici, en savunmasız küçük yaratık olduğunu düşündüm.

Bu, onun diğerleri üzerinde de benzer bir etkiye sahip olduğu anlamına geliyordu. Erkeklerin uzun uzun bakışlarından ve her türlü müstehcen sözü ayırt edebilen vampirik işitme duyumdan bunu anladım. O ise bunların hiçbirinden habersizdi. Bizi geçen ilk doğan, burun deliklerini genişleterek hemen ona yöneldi.

Ona attığım bakış tam anlamıyla zehirliydi. Gölgelerim cazibemin altında kıpırdanıyor ve onun boncuk gibi siyah gözlerinden hayatı sıkıp çıkarmak istiyordu.

Evie'yi koruma arzusu içgüdüsel, klanımı ve daha iyi bir dünya vizyonumu koruma arzum kadar güçlüydü.

O, ölümlü ve saf olan her şeydi, doğanların en çok arzuladığı şeyin canlı bir vücut bulmuş haliydi: masumiyet ve güneş ışığıyla zenginleştirilmiş kan.

Keşke onu dokunmak isteyen doğanların düşüncesi beni şiddetli, ahlaksız düşüncelere sürükleyen tek şey olsaydı. Ama o insan adam ona dokunduğunda da aynı şeyi hissetmişim — şüphesiz onun bizim ilişkimizin *platonik* olduğunu ilan etmesinin nedeni buydu.

Onunla konuşma şeklini duymuştum. Ve ceza suça uygun olsun ya da olmasın, onun tavrı, onun hak etmediği gözlerini kafatasından söküp atmak istememe neden oldu.

O lanet olası bir aptaldı. O kadar açık, heyecanlı ve *iyi* biriyle aynı havayı solumasına izin verilmemeliydi.

Evie'nin tarot kartlarının üzerinde parmaklarını gezdirmesini izledim. Kartlar sergilenmek üzere kutudan çıkarılmıştı ve o hepsini hevesle tek tek inceliyordu. Arada sırada gözleri cam gibi parlıyordu, sanki başka bir varlık düzlemine bakıyormuş gibi. Bazen gördüklerine kaşlarını çatıyor ya da sevimli bir şekilde kaşlarını çatıyordu. Bazen de saf bir zevkle gülümsüyordu.

Onun hakkında beni en çok rahatsız eden şey, damarlarında her zaman mevcut olan korku iziydi. Vampirler, ölümlülerdeki korku ve heyecanı hissedebilirlerdi; bu iki duygu da kanlarını sonsuz derecede daha lezzetli hale getirirdi. Bu iki duygu birleştğinde daha da iyi olurdu, örneğin onu büyük bedenimle sihirli nesnelerin bulunduğu kabinde köşeye sıkıştırdığımda. Ya da ona *çok iyi bir kız* dediğimde.

Korku sürekli bir durum olmamalıydı. Birinin ya da bir şeyin ona geri dönüşü olmayan bir şekilde zarar verdiğini bilmek beni hem meraklandırıyor hem de öfkeliendiriyordu.

"Aç mısın?" diye sordum ona.

"Üzgünüm, bu kadar uzun sürmek istememiştım," dedi hızlıca, incelediği kartı masaya bırakarak.

"Özür dileme," dedim. "Hiç de uzun sürmedi. Zihninin çalışmasını izlemek hoşuma gidiyor."

Sözlerime inanmamış gibi bana baktı. Bu, onun güvenini daha da kazanmak istememi sağladı; ona, her erkeğin onun fikirlerini hiçe sayan o pislik gibi olmadığını kanıtlamak istedim.

Evie'nin insanların onu ezmesine alışkın olduğunu hissediyordum. Özür dileme şekli, sanki var olduğu için bile özür diliyormuş gibiydi.

Bu beni birini öldürmek istememe neden oldu. "Yemek yediğinden emin olmak istedim."

Bakışları daha da şaşkın ve şüpheli hale geldi. "Neden?"

Çünkü ona bakmak istedim. Çünkü bu takıntının beni nereye götüreceğini görmek istedim.

Ve bunun ne kadar sorunlu olduğunu biliyordum. O, benim üstlenemeyeceğim bir yükümlülüktü.

Ama şimdi çekip gitme düşüncesi kalbimi buz gibi bir bıçakla deliyordu. Onun hakkında anlamadığım çok şey vardı — örneğin, en derin, en soğuk kış ormanlarını hatırlatan, ruhundaki o anlaşılmasız karanlık nota. Bu, onun diğer tüm özellikleriyle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Yabani çiçeklerle dolu bir tarlada bir damla zehir.

"Bana eşlik ettiğin için minnettarım ve teşekkür etmek istiyorum," dedim.

"Oh." Tereddüt etti, yanakları benim yeni favori pembe tonumla kızardı.

"Tamam, olur. Hızlı bir şey olsun."

"Anlaştık."

Doğaçlama bir piknik için mükemmel olan yorgan ve battaniye satan bir tezgah gördüm. Onun derinliklerinden daha fazla sır öğrenmek istedim. Ailesini ve nerede büyüdüğünü sormak istedim.

"Kylo," tanıdık bir ses seslendi.

Kahretsin.

Durdum ve Evie bana çarptı, belli ki yine kendi gizemli iç dünyasında kaybolmuş ve dikkatini vermemişti.

Elini pazıma koyduğunda, nefesini tuttu ve gözleri yine uzaklara daldı. Hemen elini çekti.

"Üzgünüm," dedi.

Aynı anda, beni yaratan Princeton yaklaştı. Açık kahverengi, kıvrıkcık saçları omuzlarından aşağıya uzanıyordu, vahşi ve dizginlenmemişti. Gözleri hızla benden Evie'ye kaydı, anında beni tedirgin eden bir vahşilikle keskinleşti. Yüzündeki şok ve hayranlık ifadesini hiç sevmedim.

Duruşu bana belli bir ciddiyet hissi verdi, bu da Evie ile geçireceğim zamanın resmen kısaldığı anlamına geliyordu.

Ona başımı sallayarak, sessizce bir dakika beklemesini işaret ettim.

Hâlâ büyük ceylan gözleriyle bana bakan sarışın meleğe döndüm. "En içten özürlerimi sunarım Evie, ama ne yazık ki huysuz ve sabırsız mentorumla olan randevumu unutmuşum."

"Önemli değil," dedi anlayışlı bir gülümsemeyle. "Sana telafi edeceğim."

Gizemli gri irislerinin arkasında içsel bir savaş yaşanıyor.

O bir cevap vermeden, arkasına geçtim. O dayanılmaz adam onu küçük düşürdüğünde gözünü diktiği aytaşı kolyeyi, narin boynuna taktım. "Bugünümüzü hatırlamak için bir hatıra," diye kulağına fısıldadım.

Ne kadar çok istesem de ona dokunmamaya dikkat ettim.
Şaşkın yüzünü bir anlığına gördüm, sonra gülümsedim ve uzaklaştım.

PRINCETON, dalgalı beyaz bir üst ^{giyiyordu} ve boynunda bir dizi muska vardı, bazıları küçük kemiklerden, diğerleri ise gizemli, büyülü malzemelerden yapılmıştı. Etrafımızdaki kalabalıktan uzaklaştıkça muskalar birbirine çarparak ses çıkarıyordu.

O, korkutucu derecede güçlü bir büyücüydü. *Deha ve delilik arasındaki ince çizginin* canlı bir örneği varsa, o da oydu. Günde birkaç kez bu çizginin birinden diğerine atlamaya meyilliydi.

"Tanrılar adına, az önce neye şahit oldum?" diye şaşkınlıkla sordu. "Harmony'nin bahsettiği *yeni hobisi* bu mu? Örgü örmek olduğunu ummuştum."

"Kes şunu," diye tısladım.

Princeton gülümsedi. "Hayret. Bir de bu konuda çok alıngansın. Seni tanıyınca bu çok mantıklı geliyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şeye gelişigüzel ilgi duymuyorsun. Ya her şeyi tüketmek istiyorsun ya da hiç istemiyorsun. Umarım o cadı başına gelecekleri biliyordur." Bir süre durdu. "*Sen* başına gelecekleri biliyor musun?"

Hayır. Hiçbir fikrim yoktu. Princeton'ın Evie'yi tanımasına hiç hoşlanmadım, ona ne kadar güvendiğimden bağımsız olarak. O tehlikeli biriydi. O ve Evie tamamen farklı iki dünyaya aitti.

"Onun büyülü izini kastediyorum," diye devam etti.

Ona baktım, keskin yüz hatlarının şaşkınlıkla büküldüğünü fark ettim.

"Yeşil bir cadı olduğunu mu?" diye sordum. "Toprak temelli büyüde yetenekli olduğunu." Princeton kaşlarını çattı. "Sana öyle mi söyledi?"

Durakladım. Aslında Evie, yeşil bir cadı olduğunu hiç doğrulamamıştı. Beni hiç düzeltmemişti de.

"Bu yeni *hobini* sürdüreceksen onu buraya getir. Onu muayene etmem gerekiyor."

Dişlerimi sıktım. Ona bunu yapamazdım. En azından henüz yapamazdım.

Evie bir kez benim oldu mu, geri dönüş yoktu.

EVIE

Tökezleyip Kylo'nun kolunu tuttuğumda, cildi beni yakmıştı. Sanki sıcak bir tavayı tutmuşum gibi hemen bıraktım.

O gittikten sonra parmaklarımı inceledim, ama hiçbir iz yoktu. Sanki her şeyi hayal etmişim gibiydi.

Bunu anlamlandıramadım, ama hissettiğim şey, gözlerimiz her buluştuğunda midemde hissettiğim sıcaklığı hatırlattı. Ya da bana o sevgi dolu isimlerle seslendiğinde, ki buna kesinlikle son vermem gerekiyordu.

Ama onun tenindeki sıcaklık çok fazlaydı, çok yoğundu.

O bir cadı ya da şekil değiştiren değildi, bunu okuyabilirdim. Aklıma gelen tek açıklama, onun geleceği ya da geçmişi hakkında bir tür önsezi ya da sezgi olduğu ve psişik mesajı tam olarak anlamak için çok çabuk vazgeçtiğimdi.

Ona tekrar dokunmam
gerekiyordu. Bilimsel
amaçlarla.

"Lütfen acele et," diye Jacob yatağımdan inledi. Tavana bakıyordu, yüzü sinirle buruşmuştu, sanki burada değil de başka bir yerde olmak istermiş gibi.

Partiden önce biraz baş başa vakit geçirmek güzel olur diye düşünmüştüm. Hazırlanırken konuşabilir, seyahatinden önceki iç dünyalarımızı ve hayatlarımızı birbirimize anlatabiliriz diye hayal etmişim. Ama şu ana kadar, hazırlık sürecimden sadece rahatsızlık duymuş ve neden burada olduğunu defalarca sormuştu.

Boynumdaki narin altın zincirdeki aytaşı kolyeyi parmağımla okşadım. Kadınsı, duyarlı bir enerji yayıyordu — cadıların, şekil değiştirenlerin ve ayın tanrıçası Selena'nın alanı. Bana kendimi hatırlattı

. Yumuşaklık ve sezgiselliğin, erkeksi güç gösterileri kadar güçlü olduğunu ilan ediyordu.

Ama Kylo bu kolyeye ilgi duyduğumu nasıl bilebilirdi? Ve neden onu bana, bir yabancıya hediye etmişti? Bu çok fazlaydı. Yine de onu çıkaramadım ve bunun benim için ne anlama geldiğini incelemek için hazır değildim.

"Gidebilirsin," dedim Jacob'a üçüncü kez, son makyajımı hızla yaparken. Ses tonumu neşeli ve tatlı tutmaya özen gösterdim. "Orada buluşuruz."

O iç geçirdi. "Hayır. Her şeyi kendine odaklamak yerine, benim duygularımı da düşünmeni istiyorum Evie. Burada olmak için arkadaşlarımla ve ailemle geçireceğim zamandan ödün veriyorum. Eğer gidersem, beni kötü adam olarak göstereceksin. Bir kez olsun benim duygularımın da dikkate alınması hoş olurdu."

Boğazımdaki yumru daha da ağırlaştı. "Nasıl hissediyorsun? Neyi farklı yapabiliyordum?"

Bir kez daha içini çekti. "Sabırsız hissediyorum. Neden sürekli senin üzgün duygularına katlanmak zorundayım, ama sen hazırlanmak için sonsuza kadar zaman harcarken benim hayal kırıklığımı anlayamıyorsun?"

"Öyle hissettiğin için üzgünüm," dedim sakın bir sesle, sesimde herhangi bir duygu belirtisi olmamasına dikkat ederek. Bu durumun daha da kötüye gitmesine izin veremezdim. Durumu daha da kötüleştirip bütün geceyi mahvedemezdim. "Sen benimle burada olmak istemediğini söyleyene kadar üzgün değildim. Konuşup sohbet edebiliriz diye düşünmüştüm."

"Evie, senin her isteğine ve kaprisine boyun eğmeye devam edemem. Bu mantıksız. Benim de ihtiyaçlarım var. Ya senin istediğin gibi olacak ya da hiç olmayacak."

Benim yaptığım şey bu muydu? Belki de mantıksız davranıyordum. Tabii ki, bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra arkadaşları ve ailesiyle birlikte olmak isteyecekti. Ben sadece ummuştum ki... Dürüst olmak gerekirse, düşündükçe, artık neyi umduğumu bile bilemiyordum.

Gözlerimi kapattığımda, makyaj aynamda burnunun köprüsünü ovuşturduğunu gördüm. Utanç içimi kapladı. Dikkat çekmek için yalvaran, sinir bozucu ve aptal bir çocuk gibi hissettim.

Ayağa kalktığımda, boy aynasında kendimi hızlıca inceledim. Sarı saçlarım bukleler halinde dökülüyordu, bir kısmı mücevherli bir toka ile geriye çekilmişti ve elbise, pembe renkli saten ve tülден yapılmış, vücuduma tam oturuyordu.

"Sonunda," dedi Jacob.

Yataktan kalktı ve aynada bana doğru yürüdüğünü izledim. Bana neredeyse hiç bakmadı. Bana dokunmak için harekete geçmedi.

Hiçbir şey söylemeden kapıya doğru başını salladı.

Yumuşak gülümsemem kayboldu ve onu dışarıya kadar takip ettim.

WHITFIELD MALİKÂNESİ, Mena'nın evinden sadece bir sokak ötedeydi ve bizim evimizi mütevazı gösterirdi. Cindy ve Roger Whitfield, tüm bölgedeki en zengin ölümlülerden bazılarıydı.

Geniş malikaneye girdiğimizde, Jacob tavanıma öfkeyle bakan adamdan tamamen farklı birine dönüştü.

Elimi tutup koluna koydu. Geniş fuayede onlarca kişi alkışlarken geniş bir gülümsemeyle gülümsedi.

Cindy ve Roger, topluluktan hızla ayrılıp bizi selamladılar. Cindy'nin parıldayan altın rengi içkisi, ince cam kadehten neredeyse dökülüyordu. Acaba kaç doz iksir içmişti? İksir, alkolden daha güçlü bir uyuşturucuydu, büyüyle üretilmiş ve rahat, keyifli, hareket kabiliyetini yitiren bir duruma sokmak için tasarlanmıştı; ancak, herhangi bir akşamdan kalmalığınan daha kötü bir acımasız çöküşle dengeleniyordu. Cindy her iki kötü alışkanlığı da sonuna kadar yaşıyordu.

"İkiniz de *çok sık* görünüyorsunuz," dedi, serbest kolunu genişçe kaldırarak. Pembe ruju biraz bulaşmıştı, ama sarı saçları titizlikle düzleştirilmiş ve hiç bozulmamıştı. "Evie, canım, seni tekrar görmek ne güzel."

Ona gülümsedim ve standart selamlaşmalar ve iltifatları hızla geçiştirdim. "Ve cadı ışıkları sergisi... Ne kadar büyüü."

"Terası ve arka bahçeyi görene kadar bekle!" diye haykırdı Cindy. "Burada epeyce cadı var, Evie. Bildiğin gibi, farklı insanlarla birlikte olmaktan hoşlanıyoruz."

O, benim iyi niyetini onaylamamı beklermişçesine bana bakarak coşkuyla başını salladı.

"Bu harika. Kimse senin gibi parti veremez," dedim. Daha fazla cadı ışığı altın ve gümüş tonlarında yukarıda süzülüyor, zengin beyaz ve altın duvarları, büyük kristal avizeyi, süslü mobilyaları ve çift merdiveni aydınlatıyordu. İnsanlar hareket ederken etrafımızda sohbet ve kahkahalar gürültülüydü.

Cindy gülümsedi. Yumuşak mavi gözleri parlıyordu.

Roger, elini Jacob'ın omzuna koydu. "Senin yaramaz arkadaşların şimdiden yaramazlık yapmaya başlamışlar."

Jacob sırtıttı. "Başka bir şey beklemiyordum."

Roger'ın gözleri benimkilere kaydı, sonra vücudumu baştan aşağı süzdü. Kendinden emin gülümsemesi hiç değişmedi. "Evie," diye selamladı. "Her zamanki gibi sevimli."

Jacob'ın kolu benim tutuşumun altında gerildi.

"Bu kıza iyi davranmalısın," dedi Roger, Jacob'a konuşurken hala bana bakıyordu. "Yoksa eminim başkası davranacaktır."

Bu artan rahatsızlık altında kıvrınmamaya çalıştım.

Jacob, neşeli ve hoşgörülü tavrını korusa da, sinirli bir nefes verdi. Bu oyunu nasıl oynayacağını iyi biliyordu. Yıllarca pratik yapmıştı. "Elbette."

Sohbetler beni yoruyordu, özellikle de yüksek sosyetenin nezaket kuralları. Sanki gerçek benliğimin üzerine ağır, uymayan bir cazibe giyiyordum gibi hissediyordum.

"Kadınları bilirsin," diye devam etti Jacob. "Beklentileri karşılanmazsa, bunu sana mutlaka bildirirler."

Roger güldü, Cindy de ona katıldı, ancak yüzü sanki hâlâ şakayı anlamaya çalışıyormuş gibi hafifçe buruştu.

Çok mu şikayet ettim? Dudaklarıma yapıştırdığım gülümsemeyi korudum. Başka bir şekilde yanıt versem, Jacob bunun sadece bir şaka olduğunu söyleyecekti.

O zaman onun beni suçladığı şeyi yapmış olurdum: fazla...

Bunu düzeltebilirdim. Bu gece, dünyadaki en kaygısız kız arkadaş olacaktım. Bu kadar hassas olmayı bırakacaktım. Bu yere ve Whitfield'ın koluna aitmişim gibi, kesinlikle mükemmel olacaktım.

Sanki bu *dünyaya* aitmişim gibi.

Bir an için Kylo'nun yüzünü gördüm. Nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ettim. Bu yüksek sosyete partisine katılanlar hakkında ne düşünürdü?

Jacob beni ileriye doğru çekti. Daha yaşlı olanları, yani ailesinin arkadaşlarını selamladı ve ben giderek bir insan olmaktan çok bir sergi parçası gibi hissetmeye başladım. En azından bu, rolümü yerine getirdiğim anlamına geliyordu. Gülümsediğim ve aynı şakalara ya da görünüşümle ilgili iltifatlara güldüğüm sürece.

Mena da davet edilmişti, ama onu burada bulamadım. Birisi kimseye haber vermeden partiden ayrıldığında, biz buna

Valentin vedası diyorduk. Mena bu terimi daha da genişletmişti. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolduğunda buna Valentin merhaba

iz bırakmadan gecenin karanlığında kaybolduğunda buna *Valentin vedası* derdik. Mena bu terimi genişletmişti. Hiç gelmediğinizde buna *Valentin merhaba* derdi.

Onu şimdi görebiliyordum, lüks bordo bir bornoz giymiş, bir kadeh şarap eşliğinde gizli bir sigara içip, bir polisiye roman okuyordu. Ya da belki bir taliplisi vardı.

Ya da iki.

Yemek odalarından birine girdiğimizde, Jacob ıslıl ıslıl parlıyordu, önceki sabırsızlığının tüm izleri ortadan kaybolmuştu.

Mekan, yemek ve kokteyl tepsileriyle ve vitrinlerle doluydu. Konuklar, sohbet ederken atıştırmak için küçük tabaklara makul miktarda yiyecek ve içecek doldurdular.

Jacob ellerini belime koydu ve ben bu nadir yumuşak dokunuşun tadını çıkardım. İlişkimizin başlarında bana çok daha fazla dokunurdu. Yaklaşık dört aydır çıkıyorduk ve sanırım balayı dönemimiz çoktan bitmişti.

Gözlerine baktım, eskiden göğsüme çarpan ve karnımı ısıtan o kimyasal kıvılcımı aradım.

Beni bıraktı.

"Birkaç kişiyi bulmaya gidiyorum," dedi belirsiz bir şekilde. "Hemen dönerim. Sen de kendine bir şeyler al." Yiyecek ve içecekleri işaret etti.

Ben başımı salladım ve otomatik pilotta sıcak ve kibar bir şeyler mırıldandım.

Yiyeceklerin bulunduğu masaya dönmek için yavaş davrandım. Ortam birdenbire önceki halinin iki katı kadar gürültülü hale gelmişti. Küçük beyaz tabağa koymak için minik bir sandviç ve narin bir pasta seçmekle meşgul oldum.

Sonra kalabalığı taradım, tanıdık, rahatlatıcı yüzler aradım.

Herkes çiftler halinde ya da gruplar halindeydi. Kendimi garip ve yalnız hissettim.

Bir amaç varmış gibi davranarak mekanın içinde dolaştım. Sağımdan gelen ani bir kahkaha beni irkitti ve yanaklarım anında kızardı. Kimsenin fark etmemiş olmasını umdum.

Sonunda açık arka kapılara ulaşıp terasa çıktığımda, temiz hava beni anında sakinleştirdi. Cindy, mekanı abartmamış. Arka bahçede, konukların izleyeceği spiral yollar oluşturan, en güzel ışık gösterisi vardı. Ağaçlar rengarenk, parlak süslemelerle donatılmıştı ve masalar ve sandalyeler mülkün her yerine dağılmıştı. Uzakta, Etherdale dağları görünüyordu.

Bu dağlar bana her zaman huzur verirdi, Etherdale'in bir vadide olduğunu, doğal manzara tarafından korunduğunu ve güvende olduğunu hatırlatırdı.

Kalabalıkta sonunda tanıdık yüzlerden oluşan küçük bir grup gördüm. Jacob'ın çocukluk arkadaşları olan bir erkek ve iki kadındı.

Işıl ışıl ışık labirentinden çıkıyorlardı. Yaklaştığımda, yaylı tatar yayıyla küçük bir savaş tanrısı şeklindeki devasa heykelli çalıların arkasına geçtiler.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Cadı sezgilerimin parlak bir ışığı beni olduğum yerde durdurdu.

Üç arkadaş benden uzaklaşmış, çoğunlukla çalıların arkasında gizlenmişlerdi. Bir grup cadının gösterisini izliyorlardı — kadınlar, esnek vücutlarını zar zor örten, vücuda yapışan kıyafetler giymişlerdi. İnce kumaş, cadı ışıkları altında parıldayan yüzlerce narin mücevherle süslenmişti. Sanatçılar kıvrılıp bükülürken, daha fazla parlayan küreler havada dans ediyordu.

"Diğerlerinden daha uzun süre dayandı," dedi Georgia.

Ben hareketsiz kaldım.

"Muhtemelen henüz pes etmediği içindir," dedi erkek arkadaşım Farleigh.

diye

ekle Diğer kadın, Mikki, nefesini tuttu. "Ne? Ciddi misin? Vay canına." Georgia di. güldü ve kalbim sıkıştı.

"Kailey'i de davet ettiğine inanamıyorum."

Kailey... Jacob'ın eski sevgililerinden biriydi. Jacob onu tam anlamıyla deli olarak tanımladığı için, onun burada olması beni pek de

. Ama bu büyük bir partiydi. Bundan kaçınmanın imkansız olduğundan emindim.

Ama midemde yapışkan gibi yapışmış mide bulantısını nasıl açıklayabilirdim? Jacob'ın seks hayatımızın ayrıntılarını arkadaşlarına ifşa etmesini nasıl mazur gösterebilirdim? Ya da daha doğrusu, seks hayatımızın olmamasını.

Başka şeyler yapmıştık. Onu mutlu etmek için elimden geleni yaptım. Sadece daha önce hiç seks yapmamıştım. Seksin yanlış, kötü veya çok özel bir şey olduğunu düşündüğümünden değil; o kadar da naif değildim.

Bu... karmaşıktı.

Eğer saf değilsen, değersizsin, dedi o acımasız hayalet, keskin ve kesin bir sesle.

Öfke boynumu ısıttı ve o uzanan, sürünen anıları tekrar uçuruma ittim.

Gerçek şu ki, bekaretimi mümkün olduğunca çabuk kaybetmek istiyordum. Bu konuda tuhaf davranan Jacob'dı, sanki bu onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi. O kadar deneyimsizdim ki, neyin normal olduğunu tam olarak bilmiyordum. Tek bildiğim, ara sıra beni öpüp büyük elleriyle vücudumu okşayarak beni şok özel ve sevilen hissettirmesiydi. Sonra benden ağzımla onu tatmin etmemi isterdi. İşini bitirip alnımı öper ve beni kucaklardı. Kucaklanmayı severdim.

Romanlarımdaki karakterler şok farklı şeyler yapıyordu. Ama Jacob bana her zaman kurgusal seks ve romantizmin sorumsuzca gerçek dışı olduğunu söylerdi. Ona birkaç kez daha fazlasını yapabilir miyiz, bana dokunup zevk verebilir misin diye sormuştum. Ama o her zaman beni bu konuda utandırırđı, sanki bu benim için şok yorucu ya da garip bir istekmiş gibi.

Sen şok masumsun. İşleri yavaştan almalıyız, tamam mı?

Tek rahatladığım an, işleri kendim hallettiğim zamandı.

Arkadaşlarının sesleri kafamın içinde yankılanıyordu, gözlerim yanıyor ve boğazım düğümleniyordu. *Diğerlerinden daha uzun süre dayandı.*

Sanki ben sadece geçici, güzel bir nesneymişim gibi. Arkadaşları böyle düşünüyorsa, o bana hakkında ne söylemiş olmalı?

Geri çekildim, nefesimi yavaşlatmaya şalıştım. Kendimi, ilişkimizin tüm güzel yanlarını hatırlamaya zorladım. Jacob, ilk tanıştığımızda beni şok arzulanan biriymişim gibi hissettirmişti, sanki benimle flört edilmeye ve kazanılmaya değermişim gibi. Bana ilgi göstermiş ve beni kendi dünyasına çekmişti. Her zaman hayalini kurduğum romantik ve normal bir hayata sahip olabileceğime inanmamı sağlamıştı.

Bir adım daha geri çekildim ve birinin göğsüne şarptığımda bir el kolumu kavradı.

EVIE

"Evie," diye mırıldandı Jacob. "Ne yapıyorsun?"

"Oh, şey, tabağımı bir yere koyacaktım..." dedim, yetersiz bir cevapla.

Jacob, dokunulmamış minyatür sandviçime ve pastama baktı. Tabağı aldı ve dolaşan bir garsona parmağını şıklattı. Sessizce tabağı, garson kıyafeti giymiş, ifadesiz yüzlü adama uzattı ve sonra benimle birlikte arkadaşlarının yanına yürüdü.

"İşte orada!" dedi Farleigh, Jacob'ı kucaklayarak sırtını sıvazladı.

Georgia ve Mikki'ye merhaba diye el salladım, benim hakkımda yaptıkları incitici konuşmayı duymamış gibi davranarak. Sırtımın çok gergin, gülümsememin çok zorlama olduğundan endişelendim.

"Merhaba Evie," dedi Georgia neşeyle, kızıl saçları yukarıdaki parıldayan kürelerin altında kırmızı renkte parlıyordu. "Nasılsın? Hâlâ o çiçekleri satıyor musun?"

Onun küçümseyici ses tonu midemi yakıcı bir rahatsızlık hissiyle doldurdu.

Jacob kafasını kaşıdı. "O sadece çiçek satmıyor Georgia."

Gülümsemem daha samimi bir hale dönüştü, beni koruduğu için minnettardım.

"Başka ne satıyorsun?" diye sordu Mikki, gülümsemesi koyu kahverengi gözlerine tam olarak ulaşamıyordu. Uzun siyah saçları düzinelerce örgüye ayrılmıştı ve beni dikkatle izlerken birini parmağına doladı.

Ayaklarımın üzerinde kaykandım. "Ot demetleri, yağlar, mumlar, çaylar..." Daha önce söylediklerimi hatırlamaya çalışırken sözüm kesildi.

El işlerim yaratıcı, sezgisel bir süreçti ve Celeste'nin sahiplerine, büyüünün beni götürdüğü yere gitmeme izin verdikleri için minnettardım.

Her seferinde tamamen yeni ürünler getiriyordum ve bu, gizemli ve güçlü büyümle ilgili heyecanı daha da artırıyordu.

"Ve hepsi büyülü. Kasabada, onun ürünlerinin de çok güçlü olduğu söyleniyor," dedi Jacob, sanki zaten sarhoşmuş gibi, biraz peltek bir sesle.

Yine de, onun övgüsü içimi ısıttı. Dudaklarım gülümsemeye başladı. "Jacob senin bir kaos cadısı olduğunu söyledi," dedi Mikki.

Georgia'nın gözleri büyüdü, Farleigh'in ise kısıldı.

Midemi bir ağrı sardı. Gülümsemem kayboldu. Herkes sessizleşti. Tüm gözler üzerime çevrildi.

Tenimin renginin solduğunu hissettim. Jacob'dan bu gerçeği kimseye söylememesini istemiştim. Bu, özellikle bir cadı grubuna ait olmayan bir cadı olarak, herkese duyurduğum bir şey değildi. Kaos cadıları büyük bir şüpheyile karşılanırdı, özellikle de yalnız çalışanlar.

Kaos cadıları belirli bir büyü türünde yetenekli değillerdi. Benim gibi cadılar, mevcut tüm akımlara açıldık. Evrenin akışıyla uyum içindeydik, ruhlar alemi ve tanrılar dünyasıyla bağlantılıydık, bu doğal düzenden yararlanarak kendi büyülerimizi ve büyülü yaratımlarımızı uyduruyorduk. Biz gerekiydik. Yenilik ve değişimin, yeni büyü kitaplarının ve cadı topluluklarının, dengenin korunmasının ve hepimizi yöneten güçlü güçlerle iletişimin nedeni bizdik.

Ama aynı zamanda değişken, güçlü ve öngörülemeydik. Bazılarımız, ahlaki bir pusulamız ve çalışmalarımızı odaklamak ve temellendirmek için daha büyük bir amacımız olmadığında yolumuzu kaybettik.

Krallığın her yerinde giderek daha fazla vampir ortaya çıktıkça, kaos cadılarının sorumlu olduğu açıldı.

Başka kim tamamen yeni bir tür yaratabilirdi ki?

Kanımda küfür ve yıkım, kaos ve felaket, canavarlar ve salgın hastalıklar için potansiyel vardı.

Uzun zaman önce, yaratma yeteneğimi sadece iyilik için kullanacağıma dair yemin etmiştim. Tıpkı benden önce birçok kaos cadısının yaptığı gibi. Ben bir yaratıcıydım. Bir sanatçı. Bir şifacı.

Ben iyiydim.

Jacob'ın güvenimi ihlal etmesinden dolayı şaşkın ve incinmiş bir halde, bu tanıdık mantrayı tekrar tekrar söyledim. Artık birçok açıdan.

"Dikkatli olsan iyi olur dostum. Şu anda sana büyü yapmanın yollarını arıyor gibi görünüyor," diye şaka yaptı Farleigh, herkes kahkahalara boğulurken garip sessizliği bozdu.

Jacob kolunu omzuma attı ve ben, aniden bana yaslanan ağırlığıyla sendeledim.

Diğer eliyle reddedercesine el salladı. "Evie küçük toprak büyülerine ve çiçek toplamaya takılıp kalıyor. O sadece yarı cadı. Temelde zararsızdır."

Hayal kırıklığına uğradım. Aptalca, gereksiz gözyaşları akmak üzereydi.

Sadece şaka yapıyorlardı. Sorun yoktu. En azından benim tehlikeli olmadığımı biliyorlardı.

Jacob'ın dediği gibi, ben sadece yarı cadıydım. İnsanlara uyum sağlayamayacak kadar cadıydım ve diğer cadılara uyum sağlayamayacak kadar farklıydım.

Kozmosun her kapısında bir ayağım vardı, ama hiçbir yere ait değildim.

Mikki'nin yüzünde acımasız bir ifade belirdi. "Sanırım anladım." Herkes, bir sonraki acımasızlık dozunu beklermişçesine, onu heyecanla izledi. Gözleri benimkilere takıldığında, parmağıyla örgüsünü döndürdü. "Aşk büyülerinden ne kadar anlarsın, Evie?"

Georgia önce gülümsedi, sonra başını salladı. "Mikki..."

Jacob'a baktım, o da gülmemek için dudaklarını ısıırıyordu. Birinin onunla olmak için bu kadar uğraşacağı düşüncesi onu neredeyse gururlandırmış gibiydi.

"Açıkçası pek bir şey bilmiyorum," dedim.

Kendi ilaçlarının bir dozu gibi, zehirli ve güçlü bir şekilde çıkacağını düşünmüştüm. Ama zehirli bir ok yerine, sözlerim hüznü ve zayıf bir şekilde çıktı.

Jacob'ın kollarından kurtuldum ve uzaklaştım, Georgia'nın Mikki'ye çok ileri gittiğini sessizce söylediğini dinledim.

Eve geri dönerken, uzun boylu ve zayıf, güzel bir sarışın kadın yanıma yaklaştı. Zarif hareket ediyordu, siyah elbisesi olgun ve eski paranın kokusunu yayıyordu. Beni gördüğünde, gözleri en soğuk, en acımasız buza dönüştü.

Kailey, Jacob'ın eski sevgilisi, Jacob ve arkadaşlarına doğru bakıyordu.

Gözleri acımasız ve hesaplı kalırken, yanımdan geçerken kırmızı dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Bir an için, tüm bastırılmış duygularım yüzeye çıkarken, giriş salonunda yarı baygın bir halde durdum. Bu gece mükemmel bir kız arkadaş olmak istemiştim. Soğukkanlı ve kaygısız, mükemmel derecede mutlu ve uyumlu.

Bu hayalim benden çalınmıştı. Başarısız olmaya mahkum edilmişim.

Başka bir büyük kristal avizenin altında hareketsizce durdum. Etrafımdaki herkes gülüyordu ve kendimi herkesin şakasının konusuymuşum gibi hissetmekten kendimi alamadım.

Oysa gerçekte, kimse benim orada durduğumu fark etmemişti.

"Tüm yönetimin maskeli haydutları hoş gördüğünü duydum," dedi bir ses yüksek sesle. "Ve şimdi kampüste bu sapkın iğrençlikler için *beslenme* ve *seks kulüpleri* var."

"Kampüste her zaman müstehcen kulüpler olmuştur, Randall. Sen sadece davet edilecek kadar havalı değildin."

Salonda daha da gürültülü kahkahalar yankılandı.

Jacob'ın bana yetişmesini beklerken, bu gürültülü siyasi tartışmayı sindirecek kapasitem yoktu. Bu heybetli seslerin kaynağını aramadım bile.

"Bu ciddi bir mesele. Onlar gençlerimizi sömüren bir suç örgütü. Etherdale Üniversitesi resmen mahvoldu. Aşırı propaganda karşısında pes ettiler. Bir şeyler yapılmalı."

Yavaşça arka bahçeye doğru döndüm. Kaçtığım grup çok uzakta durduğu için onları göremedim.

Ama Jacob'ın beni aramaya gelmediği açıktı, çünkü ortalıkta görünmüyordu.

Kailey ona eşlik edecekti.

Şaşkın ve çok hassas olan nadir bir öfke, bir yılan gibi omurgamda kıvrıldı. Bu benim için güvenli bir duygu değildi. Buradan çıkmam gerekiyordu. Yukarıdaki ışıklar titredi ve nefesimi tuttum.

Korku kanımda dolaşırken, evin içinden hızla geçtim. Fısıltılar kulak zarlarımı gıdıkladı, kendimi bunların hayal ürünü olduğuna ikna edecek kadar sessizdi.

Neredeyse ön holdeydim ki, bir el uzandı ve beni durdurdu. "İyi misin canım?"

Roger Whitfield, oğluna tıpatıp benziyordu, ama daha yaşlıydı. Sarı saçları daha kısa ve seyrek, ama ela gözleri ve güçlü burnu tıpkı oğlununkiler gibiydi. Dudaklarının etrafındaki gülümseme çizgileri onu daha samimi gösteriyordu, ama cadı hislerim geri çekiliyordu.

"İyiyim," dedim. "Sadece biraz hava almam lazım."

Yalan. Yüzyılın Valentin vedasını yapmak üzereydim. Mena gurur duyardı.

"O daha genç," dedi Roger, gruptan uzaklaşarak bana dikkatle bakarken alçak sesle konuştu. "Bir gün iyi bir adam olacak. Ama şu anda o sadece bir çocuk. Çocuklar kolayca dikkatleri dağılır ve kendileri için neyin iyi olduğunu bilmezler. Ne istediklerini bilmezler ve kendi kimliklerini keşfetmekle o kadar meşguller ki, eylemlerinin sonuçlarını fark edemezler."

Roger viskisini yudumlarken bana doğru bir adım daha attı, böylece rahatsız edici bir şekilde birbirimize çok yakın durduk.

"Neden özel bir yere gidip kendini toparlamıyorsun, hmm?"

Gülümsemesi içten, sıcak ve babacan bir ilgiyle doluydu.

Görünüşe inanmak istedim, ama eli benimkine değdiğinde, içgüdülerimin verdiği sarsıntı çok güçlüydü ve görmezden gelemedim.

Bu adam, rahatlık dışında çok farklı nedenlerle benimle yalnız kalmak istiyordu.

Korku ve tiksinti, midemde kokuşmuş zehirler gibiydi. Ve ani hayal kırıklığı, her yönden, bir anda üzerime çöktü.

Burası ışıltılar, ışık, para ve sihirle doluydu.

Ama bu göz alıcı görünüşün altında, çok tanıdık gelen uğursuz bir karanlık vardı.

"Teşekkürler, Roger," diye zorla söyledim. "Önce tuvalete gideceğim," diye yalan söyledim. Beni bırakması için her şeyi yapardım.

"Sonra seni bulurum."

Gülümsediğimden emin değildim. Artık nezaketi umursamıyordum. Bu sefer kapıya doğru koştuğumda, hiçbir şey için durmadım. Işıklar tekrar titrediğinde de, insanlar beni sergide garip bir kuşmuşum gibi izlediklerinde de durmadım.

Mülkten çıkıp parke taşlı sokağa varana kadar durmadım, ciğerlerim sıkışmış, ellerim titriyordu. En yakın çalıya koştum. Boş, hasta midemden su ve mide asidi kustum.

Duygularım zihinsel barajlarımın çatlaklarından, serbest ve değişken bir şekilde dökülürken, yüzümden süzülen bir gözyaşını sildim.

"Hayır, hayır, hayır."

Çalı, sanki ondan yaşamı emmişim gibi buruşurken, ben geriye doğru sendeledim. Parlak yeşil yapraklar koyulaştı ve sonra kuru ve cansız bir şekilde yere düştü.

Bir kez gözlerimi kırptım, sonra arkanı döndüm ve ayakkabılarımı çıkardım. Yürümek yerine

Koştum.

İçimde çürümüş bir Şey vardı. Ondan kaçmayı bir saniye bile bıraksam, içimden bir ses onun beni tamamen yutacağını söylüyordu.

KYLO

Evie bu gece olması gereken yerde, prenses sarayında güvende değildi. Kokusu sayesinde onu erkek arkadaşının malikanesine kadar takip ettim.

Onu herkesin önünde sahiplenmek için can atıyordum. Kanımı onun narin boğazına zorla sokmak istedim, böylece her an nerede olduğunu bilebilirdim.

Ve eğer bu, onu malikaneden aceleyle çıkarken, açıkça sarsılmış ve rahatsız olmuş, kanı korkuyla ıslanmış halde görmeden önce benim arzumuysa, şimdi resmen öfkeliydim.

Küçük vücudu korkudan titreyerek bir çalıya kusmasını izledim. Saçını tutup sırtını okşayarak onu sakinleştirmek için duyduğum dürtüyü bastırmak zorunda kaldım. Aklımdan, ona zarar verebilecek tüm senaryolar geçiyordu.

Muhtemelen onu inciten, hak etmediği boktan erkek arkadaşıydı ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde ortalarda yoktu.

Ona kötü davranmak yeterince korkunç değilmiş gibi, bu saatte onun tek başına eve gitmesine izin vermek için hiçbir mazeret yoktu. En temel şövalyelik ve yetkinlik testlerinde bile başarısız olmuştu ve benim dünyamda, bu tür davranışlar ölümle cezalandırılırdı.

Gölgelerin içinde ve öfkeyle, onu korumak için burada olmadığım bir senaryo hayal etmekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Evie'nin önündeki çalı hızla kuruyup çürümeye başladı.

Ben bu manzaraya şok olmuşken, Evie dehşete kapılmış gibi görünüyordu, hızla dönüp koşmaya başladı. Sanki büyü kendi iradesine sahipmiş gibi ve o da bundan korkmuş gibiydi.

Bu gizemler ve sırlarla dolu garip küçük yaratık kimdi? Açıkça yeşil bir cadı değildi. Bu çok açıktı.

Ayrıca hiçbir cadı grubuna ait değildi ve güçleri ne olursa olsun, ona yardım edecek kimse yoktu. Nereden gelmişti? Neden etrafı insanlarla çevriliydi?

Onu dikkatlice takip ettim. Kanı o kadar korkutucuydu ki, penisim sertleşip uyanmış, dişlerim diş etlerimde zonkluyordu.

Onu, savunmasız ve farkında olmayan bir tavşanı kovalayan bir kurt gibi avlamam da işleri kolaylaştırmıyordu.

Ay gökyüzünde parlak ve yarı doluydu, saçlarına gümüş rengi ve parlak bir ışıltı veriyordu. O, pembe saten ve tül giymiş, günahkar kıvrımlarını sadece birazcık gösteren mitolojik bir baştan çıkarıcıydı.

O kadar güzeldi ki. Onu bu halde gören herhangi bir erkeğin onu gözünün önünden ayırması, akıl almaz, mantıksız bir düşünceydi.

Yine de, bunun için minnettardım. Çünkü mükemmel meleşimin başka bir erkeğin yanına yaklaşmasını istemiyordum.

Evie, malikanesine çıkan dik yola ulaştığında koşmayı bıraktı. Nefesi ağırdı, korku hala çırpınan ölümlü kalbinde sabit bir nabız gibi atıyordu.

Bir an için, orada durup, iki katlı evi yukarıdan aşağıya doğru seyretti. Tereddüt etti. Sonra, sallandı.

Dudaklarımdan fısıltıyla bir küfür kaçtı.

Evie'nin kaldırırma düşüp kafasını kırmadan önce onu yakalamaya karar vermek için iki saniyem vardı.

Gölge büyüm buharlaştı. Vampir hızıyla, düşerken onu kollarımın arasına aldım.

Göz kapaklarının altında gözleri hızla titriyordu. Yumuşak pembe dudakları aşağı doğru çekildi ve yüzü gevşedi.

Kollarımda çok sıcaktı. Bağımlılık yapan tatlı kokusu duyularımı alt üst etti. Bu kadar mükemmel birinin var olduğuna neredeyse inanamadan, onun narin yüz hatlarına bakmaktan kendimi zorla alıkoymak zorunda kaldım.

Bu düşmüş melek, benim tüm irademi yok ediyordu.

O, tuzağına düşürdüğü canavarın kim olduğunu bilmiyordu. Bu değerli kız, avcısının istediğini elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğini hiç bilmiyordu.

Ben takıntılı ve saplantılı bir adamdım. Kontrolü kolaylıkla sağlıyordum. Tereddüt etmedim ve daha büyük bir iyilik için işlediğim zulümlerden pişmanlık duymadım.

Yanağından sarkan gümüş rengi sarı saç telini parmak uçlarımla düzelttim, parmaklarım pürüzsüz teninde gezdim.

Şaşkınlığımdan kurtulduğumda, Evie'yi göğsüme sıkıca sarıp kulübeye taşıdım.

Onu verandanın hemen önündeki çimlere son derece dikkatli ve nazikçe indirdiğimde, kıpırdamadı. Bu neredeyse endişe vericiydi.

Kapının yanındaki küçük saksının altında, daha önce onun aldığını gördüğüm anahtarı aradım. Kapıyı açtıktan sonra, onu tekrar kollarımın arasına aldım ve yatak odasına taşıdım. Nefesi yavaş ve düzenliydi. Onu yatırıp üstüne battaniyeyi örttüğümde, vücuduma inanılmaz şeyler yapan, çok sevimli, nefes nefese bir inilti çıkardı.

Onu izlerken kaskatı kesildim, çenemi sıkıca kapattım. Ona dokunmak istedim. İtaatsiz gölgelerim derimden kaçarak, battaniyenin üstünde duman kıvrımları halinde vücudunun her yerine yayıldı.

Onları geri çekmek için ölçülemez bir çaba sarf ettim.

Orada durup onu çok uzun süre izledim. Saçma sapan gerekçem, onun tıbbi açıdan güvende olduğundan emin olmam gerektiği idi, ama kalbinin düzenli, normal ritmini ve kanın nazikçe pompalandığını duyabiliyordum. Onun iyi olduğunu biliyordum.

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım, yavaşça ondan uzaklaştım.

"Anne," diye sızlandı, sesi beni yıldırım çarpmış gibi sarsmıştı.

Kapının yanında durup nefesimi tuttum.

"Acıyor," diye inledi. "*Anne*."

Sesindeki çaresizlik kalbimi parçaladı. Ham acı. Uykusunda bile durmayan, kanında dolaşan sürekli korku.

"Sadece bir... bebek. Çocuk. Çok küçük. Acıyor," diye mırıldandı, konuşması parçalı ve anlaşılması zordu.

Röntgencilik yapmam birdenbire çok fazla müdahaleci hale geldi. Bu *yanlış* geliyordu. Bu çiğ savunmasızlık durumuna, yaralı bir bilinçaltının derin acısına tanık olmamalıydım.

Yine de, onun çocuksu savunmasızlığı, onu korumak için en derin, en karanlık ihtiyacı tetikledi. Onun tüm acısını ortadan kaldırmak ve bir daha kimsenin ona zarar vermemesini sağlamak. Ona zarar veren herkesi yok etmek, onlara acımasızca, merhametsizce acı çektirmek.

Onu işaretlemek ve sahiplenmek, şımartmak ve ona bakmak, onu tüm karanlık ve şiddetten korumak için duyduğum bu dürtü sapkındı.

Oysa ben, var olan en şiddetli ve karanlık varlıktım.

"Lütfen," diye yalvardı.

Göğsümde düşük bir hırıltı yükseldi. Onun yalvarışlarını reddedip ona zarar veren kişi, insanlığa karşı ahlaksız bir eylem gerçekleştirmişti.

Kontrolümü kaybetmeden ve geri alamayacağım bir şey yapmadan önce kendimi zorla oradan ayrılmaya zorladım.

Bir gün, o uyurken onu kucaklayacaktım. Gölgelerim onun küçük vücudunu saracak ve tüm kabusları uzaklaştıracaktı. Onun rüyalarına girmesine izin verilen tek canavar ben olacaktım.

Bir dahaki sefere ona dokunduğumda, o bilinçli olacak ve her saniyenin farkında olacaktı.

EVIE

"Anne, lütfen!" diye bağırdım.

Idris neredeydi? Idris'i bulmam gerekiyordu. Kimse bizi kurtarmaya gelmeyecekti.

Kimse bizi korumayacaktı.

Her şey bana bağlıydı.

Idris'in çığlıklarını duydum. Evin duvarları çöküyor ve çürüyordu, görüşüm gidip geliyordu.

"Göremiyorum!" diye ağladım. "Anne!"

Bana gülüyorlardı. Odanın içindeki herkes. Siyah pelerinler giymişlerdi, duaları parçalanmış evin içinde yankılanıyordu. Annem ve babam, tüm cadılar meclisi... ve, ah Lillian... *onlar* da buradaydı.

Siyah elbisem boğucuydu. Rüya gibi zamanın bükülmesi, parçalı anılar ve metaforları anlamlandıramıyordum. Anladığım tek şey, kardeşimi bulmam gerektiği idi.

O çok küçüktü, hâlâ bir çocuktü. Onun tekrar çığlık attığını duydum. Hâlâ bir bebek miydi? O sadece bir bebektü.

Gitmemiz gerekiyordu.

Merdivenleri tırmandım, ama merdivenler gittikçe uzuyor ve dikleşiyordu, Idris'in çığlıkları da gittikçe uzaklaşıyordu.

Yapamazdım, yapamazdım...

Çığlık attım ve karanlık hepimizi yuttu. Etlerimiz kemiklerimizden koparıldı ve ruhlarımız parçalandı, tek düşünebildiğim şey şuydu: *Eminim ailemin son düşüncesi, benim ne kadar sonsuz bir utanç ve hayal kırıklığı kaynağı olduğumdu.*

Boğazımda bir çığlık ile uyandım, ama kabuslarımın anıları bulanık ve anlaşılması zordu.

Her zamanki gibi, baskın duygu kardeşimin güvenliği için duyduğum ezici bir korkuydu.

Eskiden, ikimiz de ana evin üst katında yaşarken, bu rüyalardan sonra koridorun karşısındaki odasına koşardım. Yatağında güvende olduğundan emin olmak zorundaydım. Göğsünün düzenli bir şekilde inip kalktığını gördüğümde ancak sakinleşebilirdim. O zamanlar bile, emin olmak için bazen sabaha kadar yanında kalmak zorunda kalırdım.

Yaşlandıkça bu alışkanlığımı bırakmaya çalıştım. Yıllar geçtikçe bu durum daha seyrek hale geldi. Bu dürtü her zaman ilkbaharda daha da güçlenir ve yaz sonunda zirveye ulaşırdı.

Bu sabah, o tanıdık dürtüyü hissettim. Ama Idris üniversitedeydi ve onu o gün kahve dükkanından beri görmemiştim. Yarın akşam yemeği için eve gelecekti.

O zamana kadar bekleyebilirdim. Bu ruh haliyle habersizce ortaya çıkarsam, bundan hiç hoşlanmazdı.

Dudaklarım, sertçe çiğnemekten ağrıyordu. Derin nefesler alıp, zihnimi ele geçiren paranoyak düşüncelerin doğru olmadığını kendime hatırlattım.

Tehlikede değildik. Kimse bizi aramıyordu. Kimse her hareketimizi izlemiyordu.

Güvendeydik. On yıldan fazladır güvendeydik.

O kadar kafam karışmıştı ki, dün gecenin anıları yavaş yavaş yüzeye çıkıyordu.

Neden yatağa girdiğimi hatırlayamıyordum? Kalktım ve kafam karışık bir şekilde pembe elbiseye baktım. Her zamanki gibi ayık olmuştum. Eve kadar koştuğumu hatırlıyordum. Ama başka hiçbir şey hatırlayamıyordum.

Gözlerimi sıkıca kapattım. *Sakin ol Evie*, diye kendimi azarladım. Muhtemelen sadece stresten dolayıydı. Uyumadan önce kıyafetlerimi değiştirmek için çok yorgun ve duygusal olduğum belliydi.

Her şey yolundaydı. Her şeyi kontrolüm altındaydı.

Gününüz için hazırlanırken, rahat giysilerimden biri olan yumuşak, bol kesimli açık mavi gömleğimi giydim. Sonra işe koyuldum ve en az iki yeni ürün yaratıp iki fincan kahve içene kadar dün geceyi düşünmemeye karar verdim.

El işleri ve büyü odam benim sığınağımdı. O odaya girdiğimde, kendimi on kat daha hafif hissediyordum. Çiçekler ve otlar, kurutulmak üzere duvarlara gerilmiş iplere asılmıştı, diğerleri ise kullanım amaçlarına göre saksılarda ve vazolarda canlı tutuluyordu. Kristaller, mumluklar, şişeler, cam şişeler ve diğer aletler veya süs eşyaları için sayısız raf vardı. Mümkün olduğunca kendi malzemelerimi yetiştirmeyi veya toplamayı severdim, böylece büyü enerjisi saf tutarak bulaşıcı etkilerden korurdum.

Büyü hem bir sanat hem de bir bilimdir. Bazı kurallar esnetilebilir veya manipüle edilebilirken, diğerleri katı kalır ve her şey o anda ilgili cadı, ruhlar ve enerjilere bağlıdır.

Büyücülük en iyi bir ekosistem olarak düşünülebilirdi. Karşılıklılık, uyum ve denge gibi temel ilkeleri göz ardı eden cadılar, sonuç alamadıkları için sürekli olarak hayal kırıklığına uğrardı.

Odanın ortasında, vizyonlar gördüğüm, ruhlar dünyasına adaklar veya kurbanlar sunduğum, tarot veya sarkaç gibi kehanet araçlarını kullandığım ve yeni büyüler ve mühürler yarattığım sunak vardı. Geniş, ayaklı bir sunaktı, altında raflar ve saklama bölmeleri vardı ve yüzeyinin her yerinde güç ve koruma için elle çizilmiş beyaz mühürler vardı. Sunak pastel pembeye boyanmıştı.

Çünkü siyah rengi siktir et. Benim büyüm güzel ve pembeydi.

Kahvemi yudumlarken ve bir parça tost ısıtırken, yakmak için arındırıcı bir bitki demeti seçtim. Kulübede gergin ve ağır bir enerji vardı, zihnimin iç kaosunun bir yansımasıydı. Bu zihinsel karmaşanın büyümü etkilemesine izin veremezdim.

Parmaklarımla şıklattım ve büyüyle ateş yakarak demeti yaktım. Ateşi birkaç saniye yanık bıraktıktan sonra üfleyerek söndürdüm. Sonra otların için için yanmasına ve düzenli bir duman bulutu yaymasına izin verdim. Hareket ederken rahatlatıcı nefesler aldım ve bu toprağın ruhlarına yardımları ve korumaları için teşekkür ettim. Kapı ve pencerelerin ruhlarını besledim ve benim alanımdan tüm olumsuz etkileri uzaklaştırmalarını istedim. Selena'dan açıklık ve bilgelik istedim. Helia'dan, ürünlerimi bulan herkesi iyileştirme ve onlara yardım etme yeteneği istedim.

Karanlık Tanrıça'dan hiçbir şey istemedim. Lillian ve ben konuşmuyorduk.

Dört ana yöne ve onlara karşılık gelen etkilere ve elementlere, ardından yukarıdaki ve aşağıdaki dünyalara seslendim.

Altarımda taze ilek ve gllerden bir sunum yaptım. Bu sunumu sadece beni zaten destekleyen ruhlara değil, aynı zamanda sunum masasında bir yer kapmak için yolumdan çekilip kenara çekilebilecek olanlara da yaptım.

Hayatımızın her günü aramızda uyum olsun.

Büyücülük için ideal zihin durumuna girdiğimde, kafam berraklaştı, ciğerlerim derin ve yatıştırıcı nefesler aldı ve kalbim şükran ve heyecanla doldu.

Çevremdeki dünya daha parlak hale geldi ve artık yalnız olmadığımı anladım.

Gülümsedim. "Bugün ne yapıyoruz?"

Yaratıcılık ve atılımlarla dolu bir gündü. Sadece düzenli müşterilerimden biri için şıfalı bir merhem yapmakla kalmadım, aynı zamanda desteğe ihtiyaç duyan sanatçılar için ilham perilerini çağırmak ve beslemek için yeni bir büyü de icat ettim. Ruhlar bu büyüden özellikle heyecanlandılar ve doğru zamanda doğru insanlara yardımcı olacağını ısrarla söylediler. Bir mühür yaptım ve uygun otlar, yağlar ve kristal parçalarıyla  mum kutsadım. Sonra doğru kullanım talimatlarını yazdım ve kağıtları parlak altın bir kurdeleyle her muma bağladım.

İşime o kadar dalmıştım ki öğle yemeğini yemeyi unutmuştum. Sonunda kulübeden çıktığımda başım dönüyordu, yüzüm parlıyordu ve gururla ışıldıyordum.

Ana eve yaklaşırken, Mena'nın ikinci kattaki sanat stüdyosunda telaşla çalıştığını görebiliyordum. Dönüp, yüksek, kemerli pencereden beni gördü. Pencereden uzaklaşmadan önce selam vermek için bir boya fırçası salladı.

Mutfakta, Mena ve kendime lavanta ve limon ayı hazırladım ve tavuklu sandvile midemi yatıştırdım.

"Hayatım," diye bağırdı içeri girerken. "Bugün ne sihir yapıyorsan, devam et!"

Ona bir fincan uzattım ve yemeğimi bitirirken mermer tezgahın karşısında durarak gülümsedim.

Yere kadar uzanan, dalgalı, tunik tarzı, kahverengi sarmaşıklarla süslenmiş magenta bir elbise giymişti. Bugün taktığı gözlükler büyük, leopar desenli

ovaldı.

"Sanki yıldırım çarpmış gibi oldum!" diye devam etti, sanki tanrılara kendini açıyormuş gibi kollarını büyük bir hareketle kaldırarak. "Ve hemen resim yapmam gerektiğini biliyordum. Böyle bir çağrıyı kim reddedebilir ki?"

Çayını yudumlarken, sarı kupanın kenarını rujunun yanık kırmızı rengiyle lekeledi. "Parti nasıldı?"

Dün gece olanları görmezden gelmek, günümün tadını sonuna kadar çıkarmamı sağlamıştı.

"Valentin selamını kullanmakla doğru kararı verdin," dedim.

Gülerek başını geriye eğdi. "Bu konularda asla yanılmam."

İç geçirdim. "Bu konuda sana inanmaya başlıyorum." Hemen konuyu değiştirdim. "Dün gece ne yaptın?"

"Şehre dans etmeye gittim," dedi, dudakları yaramaz bir ifadeye büründü. "Evie, yemin ederim bu tür şeyler bana nasıl oluyor bilmiyorum, ama en ilginç ve tuhaf insanlarla dolu muhteşem bir partide buldum kendimi. Herkes soyunmaya başladığında bunun bir seks partisi olduğunu anladım!"

Neredeyse çayımı tükürecektim. Kafamı salladım. Mena'nın benden ne kadar havalı olduğunu zaten çok iyi biliyordum. Aslında hepimizden havalıydı. Yine de haftada en az iki kez beni şok etmeyi başarıyordu.

"Beni tanıyorsun," diye devam etti. "Orjiler, Salı akşamını geçirmek için gayet kabul edilebilir bir yoldur. Ama yabancılarla mı? Benim yaşımda olmaz. Bu, gençlerin oynadığı bir rulet oyunudur."

Bir an durdu, bakımlı koyu renk kaşlarından biri kalktı. Parmağını bana doğru salladı. "Soruyu geçiştirdin." Gözlerini kısarak içini çekti. "O mızımız çocuk geceni mahvetti, değil mi?"

"Mena," dedim, ama haklı olduğu için bu zayıf bir itirazdı. Jacob bugün neden beni görmeye gelmemişti? Benim hatam olduğunu mu düşünüyordu —çok hassas davrandığım için mi? Yoksa çok sarhoş olduğu için benim ne kadar incindiğimi fark edemedi mi?

Ya da en kötüsü, en rahatsız edici olasılık — belki de Kailey'nin benim yerimi almasına izin vermişti.

"Sonunda benim bilgeliğime kulak verdiğine sevindim," dedi, gözlerindeki yaramazlık yeniden coşkulu bir dansa dönüştü.

"Hangi bilgeliğim, tam olarak?"

"Tabii ki iki erkek arkadaşın birden iyi olduğu," dedi.

Hâlâ çözülmemiş olan gizemli hediye kitap olayından bahsediyordu. Aklıma gelen en makul açıklama, kitabın Celeste'nin arkadaşlarımdan biri ya da minnettar bir müşterimden geldiği idi, ama isimsiz olması garipti. Sonunda birinin bunu itiraf edeceğini düşündüm.

"Böylece, bir erkek arkadaşın seni aşağı çekerse, sadece ikinciye odaklanabilirsin. Ve eğer ilki hiç düzelmezse, onu değiştir."

"Teşekkürler, Mena," dedim gözlerimi devirerek. "İyi bir tavsiye."

Mena ve ben öğle yemeğini bitirdikten sonra, hayal dünyasına kaçmak için bahçede kamp kurdum. Ancak dikkatim sürekli sayfalardan uzaklaşıp endişelerime geri dönüyordu.

Bu sabah çalışırken, sağduyuma aykırı olarak Jacob ile olan ilişkim için tarot kartları çekmiştim. Ölüm ve Üç Kılıç kartları çıkmıştı. Ölüm kartının anlamı açıktı. Bir şey sona eriyordu ve gerekli bir yeniden doğuş yaklaşıyordu. Üç Kılıç kartı, yaralı bir kalbi delen üç kılıcın resmini gösteriyordu, kalp kırıklığı ve kaybın en klasik tasviriydi.

Başka bir deyişle, her şey bitmişti. Ayrılıyorduk.

Ondan sonra başka kart çekmedim.

Bir yanım kalbi kırılmıştı, ama en güçlü yanım rahatlamıştı. Jacob bana ihanet etmişti. Ve bu yetmezmiş gibi, güvenliğimi tehlikeye atan biriyle kesinlikle birlikte olamazdım. Ne kadar özel ve seçilmiş hissetmek istesem de, büyük bir aşkın ulaşılabilir olduğunu ve sadece yüksek bir fantezi olmadığını düşünsem de.

Ama o akşam, Jacob sonunda pembe aslanağzı çiçekleri ve kaliteli bitter çikolatalar içeren bir kutu ile kapıma geldiğinde, içimdeki o güçlü, bilge taraf sessizleşti.

Hediyeleri kabul ettim ve onun özür dilemesine ve beni en yumuşak dokunuşlar ve öpücüklerle şımartmasına izin verdim. Beni, sadece değişmeye istekli değil, aynı zamanda buna muktedir olduğuna da ikna etmesine izin verdim.

"Akşam yemeği için giyin, aşkım. Seni özel bir yere götüreceğim," dedi. "Bizim için bütün bir gece planladım."

İşte umduğum çaba, o romantik takdir gösterisi. Belki de gerçekten ne istediğimi anlamıştı. Belki de beni kaybetme düşüncesi, bana hak ettiğim gibi davranması için onu motive etmeye yetmişti.

EVIE

Restoran loş ışıklandırılmıştı ve zenginlik kokuyordu. Her masaya beyaz mumlar yerleştirilmişti ve karanlık ahşap mobilyaların üzerine stratejik olarak yerleştirilmişti, böylece rahat ve dinlendirici bir ortam yaratılmıştı. Garsonlar özenli ve ciddiye ve menü lezzetli yemeklerle doluydu.

Yemek yerken, Jacob'ın seyahatleri ve gelecekteki hedefleri hakkında konuştuk. Kendi işini kurmaktan bahsetti - tam olarak ne tür bir iş olacağına karar vermemiş olsa da - ve bir *imparatorluk* kurmaktan. Evlilik ve ocuk sahibi olma arzusundan bahsetti ve midem bir anda ters döndü.

O da benimle birlikte bunları gördü m?

"Bugün yeni bir büyü yaptım," dedim. "Sanatçılar için."

Jacob gülümsedi ve ağzındaki bifteği yuttu. "Bu çok güzel, Evie."

Bana bununla ilgili soru sormasını bekledim, ama sormadı.

"Gelecekte tekrar seyahat etmek ister misin?" diye sordum.

Jacob'ın gözleri parladı. "ok istiyorum. Aslında, yakında kırsal bölgeye geri dönmeyi düşünüyorum. Bir ya da iki aylığına. Orada bazı arkadaşlar edindim. Ve hala işim için fikirler üretiyorum. Taze iftlik havası ilham ve odaklanmam için harikalar yaratıyordu."

Midem düğümlendi. Jacob yemek yemeye devam etti, ara sıra boşluğa bakarak. Bana tekrar ayrılması hakkında ne hissettiğimi ya da ona katılmak isteyip istemediğimi sormasını bekledim.

İkisini de yapmadı.

Bu ilişki beni delirtiyordu. Haftalarca ortadan kaybolmadan önce partnerini hiç düşünmemek gerçekten bu kadar normal miydi? Onu yanında götürmek istememek?

Belki daha fazla deneyimim veya daha fazla arkadaşım olsaydı, hayal kırıklığımın Jacob'un her zaman söylediği gibi mantıksız olup olmadığını anlayabilirdim.

Tabii ki kırsal bölgeye geri dönmeyecektim. Muhtemelen Etherdale'den hiç ayrılmayacaktım.

Uzun bir sessizlikten sonra tekrar konuştum. "Bu sabah kabuslardan uyandım."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Jacob. "Muhtemelen endişelenmenden kaynaklanıyordur." Alaycı bir şekilde gülümsedi, bir parça ekmek koparıp ağzına attı.

"Idris için endişeleniyorum. Belki de fazla," itiraf ettim. "Sadece onun güvende olmasını istiyorum. Ve mutlu. Zaten böyle zamanlarda kampüste olması beni endişelendiriyor, ama bir de dövüş dersleri alacağını, Masked Order'ı, yani tam anlamıyla şiddet suçlularından oluşan bir klanı idolize ettiğini duyunca..."

"Evie," dedi Jacob, sözümü keserek. "Idris yetişkin bir adam. Ona bir şey olmaz. Sen felaket senaryoları yazıyorsun. Her buluşmamızda bunu duyuyorum."

"Özür dilerim," dedim. Kabuslar ve endişelerim hakkında hiçbir şey söylememeliydim. Konuyu bu kadar olumsuz bir şeye çevirmemeliydim.

"Ben senin duygusal şifacın değilim, biliyorsun. Bunlar bir profesyonelle konuşman gereken şeyler."

Sandalyeye geri çekildim. "Özür dilerim."

"Sen de benim duygularımı düşünmelisin. Tüm duygusal alanı tek başına işgal edemezsin. Bu çok yorucu. Nazikçe söylüyorum, sınırimi aştım. Benim de kendi sorunlarım var."

Sınırına gelmişti. Kafasını kibirli bir şekilde eğdiğini fark ettim. Benden daha fazla tepki, belki de daha güçlü bir özür bekliyormuş gibi bana bakıyordu.

Aniden, bugün erken saatlerdeki tarot falını ve ilişkimizin bittiğine dair net mesajı hatırladım.

İçimde derin bir yerde rahatsız edici bir his uyandı. Bu ilişki normal *değildi*.

Ya da belki de normallik bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Bu ilişki benim için iyi değildi. Aslında, yavaş yavaş içimi öldürdüğünü fark ettim.

Karnımın içindeki büyüyen his devam ediyordu. Bu, rahatsızlıktan daha fazlası haline geliyordu. İçimdeki o güçlü, öfkeli kısım uykusundan uyanıyordu.

Sanki ruhlar bu ani açıklıkta bir atılımı onaylamışçasına, cadı rüzgarı esiyordu — mevcut gerçekliğimin parçalanması

yerine yenisi gelmişti.

"Dün gece neden eski sevgilini davet ettin?" diye sordum, kalbim göğsümde çarparken, isyan sinirlerimi ateşledi.

"Evie," dedi Jacob, dudakları aşağı doğru kıvrılırken gözlerinde öfke parladı. "Bunu yapma." İnsanların bakıp bakmadığını görmek için iki yana baktı.

"Onu neden davet ettin?" diye tekrar sordum.

Jacob gözlerini devirdi. "O benim arkadaşlarımla arkadaş. Onu davet etmeseydim tuhaf olurdu. Ayrıca davetiyeleri ben göndermedim. Annem gönderdi."

Cevabı kafamı karıştırdı, çünkü hem davranışını haklı çıkarmak hem de sorumluluğunu reddetmek gibi görünüyordu.

Bugün bana hediyeler getirdiğinde, beni partiden üzgün bir şekilde ayrılmama izin verdiği ve arkadaşlarının onun önünde bana söylediği acımasız sözler için özür dilemişti. Onun güvenimi ihlal ettiğini veya kulak misafiri olduğum konuşmaları hiç gündeme getirmedi.

"Özellikle yapmamamı söylediğim halde neden arkadaşlarına benim kaos cadısı olduğumu söyledin?"

Dudakları seğirdi, yüzü stoik ve sarsılmaz görünse de, ela gözlerine acımasız bir ifade girdi.

"Kimseye söylemememi hiç söylemedin," dedi, aniden şaşkın bir ifadeye büründü.

Her türlü uyarı zili kakofoni halinde çalmaya başladı.

Yüzümü dikkatle izledi, sonra devam etti. "Bana söylemememi istemiş olsan bile, ki bunu hatırlamadığım için şüpheliyim, bu gerçekten o kadar da önemli bir şey değil."

"Peki ya seks hayatımız? Neden hiç seks yapmadığımızı biliyorlardı?"

Jacob sesini alçaltarak, "Halka açık bir yerdeyiz," diye fısıldadı. "Ama *bunu* kimseye söylemememi de söylemedin. Ayrıca, Mena'ya sürekli ne kadar berbat bir erkek arkadaş olduğumu söylüyorsun. Onun bana nasıl baktığını fark etmediğimi sanıyorsun, ama fark ettim."

Kafamı salladım. "Jacob, Mena'ya senin korkunç olduğunu hiç söylemedim.

Ben..." "Buna nasıl inanabilirim? Sen suçlamalar yağıdırırken

Bana suçlama mı? Neden sürekli beni kötü adam yapmak istiyorsun? Senin de kusurların var, Evie, *inan bana*. Ama sen, gerçekmiş gibi kendi öznel bakış açını anlatıyorsun. Oysa senin olayları anlatışın tamamen çarpık. Senin gibi bir zihinde yaşamaktan üzülenim.

diğer herkes kötü kalpli birer kötü adam, sen ise hiçbir hata yapmayan mükemmel bir meleksin.

Bir an için şaşkına döndüm. Çatışmalar sırasında donup kalma eğilimim vardı, bu şüphesiz çocukluğumdan kalma bir travma tepkisiydi, ya da Mena'nın psikoloji profesörü arkadaşının dediği gibi.

Jacob'ın yükselen, duygusal sesine doğru yönelen birçok çift gözün ağırlığını hissedebiliyordum.

Melek.

Nedense beynim bu kelimeye takıldı ve onu harekete geçmek için bir sıçrama tahtası olarak kullandı. Bana sabırla ve özenle davranan, anlamlı sorular soran ve bana nadir ve paha biçilmez bir şey gibi bakan o gizemli adamı düşündüm.

Kylo'yu bir daha hiç görmeyebilirdim, ama bana hissettirdiği her neyse, istediğim şey buydu. Hak ettiğim şey buydu.

Masadan kalktım.

"Otur. Geri. Otur." Jacob'ın gözleri zehir doluydu. "İnsanlar bakıyor." Bir an için, terk edilme korkusu içinde, öfke nöbeti geçirmeye hazır, yaralı bir çocuk gördüm.

Peçetemi masaya koyduğumda, titreyen elimi tuttu.

Dokunuşuyla açtığı kanaldan zihnime bir sezgi dalgası akın etti: parfüm kokusu, bir kadının kahkahası, boynundaki kırmızı dudaklar.

Zayıf bireyler genellikle en kolay okunanlardır.

Gözlerim yaşlarla doldu. Elimi çekip, son bir kez sertçe baktıktan sonra, topuklarımı döndürerek uzaklaştım. Geçerken birkaç mum söndü.

Restorandan çıkana kadar olabildiğince yavaş ve sakın bir şekilde yürüdüm. Dışarı çıkınca, hızla bir yan sokağa saptım. Ancak o zaman, kırık bir hıçkırık dudaklarımdan çıkmasına izin verdim. O anda, o cehennem gibi akşam yemeğinin en çok hangi kısmının canımı yaktığını bile bilmiyordum. Beni aldattığını fark etmek, garip bir şekilde acı ölçeğinde çok alt sıralarda yer alıyordu. Karakterime yapılan saldırılar ve gerçeklik algımı sorgulamama neden olan davranışları çok daha kötüydü.

Histerik, uygunsuz bir kahkaha içimden döküldü.

Kartlar asla yalan söylemezdi.

"Neye gülüyoruz, küçük insan?"

Donakaldım, sonra sesin geldiği yöne döndüm. Vampir bir anda önümde belirdi. Aramızda sadece iki adım mesafe vardı.

Vampirler, babam insan olduğu için beni sık sık insanla karıştırırlardı.
Kanının kokusu benzersiz. Lezzetli. Mükemmel, geçmişten gelen bir hayalet fısıldadı ve içimi ekşitti.

Hareketsiz durarak seçeneklerimi hızla değerlendirdim.

Daha önce hiç beslenmemiştim ve bu, kaybetmek istediğim bir tür bekaret *değildi*. Panik beni sardı ve gömülü bir güç bana koruma sözü verdi.

Ama onu bastırdım.

O kadar geç değildi. Etrafta vampir avcıları ya da bana yardım edebilecek başka biri mutlaka vardı. Ağzımı açtım.

"Bağırırsan seni öldürürüm. Kimse duymadan küçük boynunu kırarım. Anlaşıldı mı?"

Dikkatim önümdeki vampire odaklandı. Kokuşmuş, bakır kokulu nefesi yüzüme çarptı. Kızıl saçları omuzlarına kadar uzanıyordu ve takım elbisesi gösterişli ama üzerine uymuyordu. Parlak kırmızı kumaş kalbimin atışını hızlandırdı ve ölümden sadece birkaç saniye uzakta olabileceğimi hatırlattı.

Acımasız, neredeyse siyah gözleri empati yoksundu — ruhuma ürperti gönderen iki derin, soğuk boşluktu.

O boşluklar keskin bir şekilde daraldı. "*Anlaşıldı* mı?" diye tekrarladı.

Başımı salladım. Kalbim deli gibi atıyordu. Gömülü güç, vahşi, kafese kapatılmış bir hayvan gibi kemiklerimde canlandı.

Kafes sıkıca kilitli kalmıştı. Hayatta kalmak için başka bir yol bulacaktım. Bulmak zorundaydım

Saçımdan tutup başımı geriye doğru çekerek ben de içgüdüsel olarak çılgık atma dürtüsüyle mücadele ederek yüzümü buruşturdum.

"Çok güzel kokuyorsun," diye inledi, dudakları neredeyse kulağıma değecek kadar yakındı. Nefesi yanağıma sıcak sıcak geliyordu. "Tatlı ve saf görünebilirsin, ama ben senin yaramaz gerçekliğini koklayabiliyorum."

Çılgın kahkahası midemi düğümledi. Bir anda beni yakaladı ve dar bir sokaktaki tahta kapıya itti, böylece tamamen gözden uzaklaştık.

Saf.

Eğer saf değilsen, değersizsin.

Cildim sıcaktan yanıyordu.

"Ah, lanet olsun," diye bağırıldı vampir, beni bırakıp geri çekildi. Gözleri çılgına döndü ve kan içme arzusunun eşiğinde olduğunu anladım.

O vahşi, yırtıcı duruma girdiğinde, benim ölümüm garantiydi.

Kan içme arzusuna kapılan bir vampir tüm kontrolünü kaybederdi. Avlarını hiçbir sınırlama olmadan besler, onları parçalara ayırır, geriye sadece mahvolmuş etten başka bir şey kalmazdı.

Hırladı. "Sen lanet bir cadı mısın?"

Bu zehir, Etherdale'i tamamen yutabilecek bu karanlık, içimden sızmaya başlamıştı bile. Büyümle kimseye zarar veremezdim.

Ölmeyi tercih ederdim.

Boğazımı sıktığında, kendimi işe yaramaz ve zayıf hissettim. Çılgılık atamadım. Savaşamadım. Ben de anlamsız, iğrenç şiddete kurban giden bir başka masumdum. Hepimiz boğulduğumuz bir acı çukurundaydık, ciğerlerimiz şişiyor, uzuvlarımız çırpınıyordu, sonsuza dek yayılan bir hastalığın kurbanlarıydık.

Sessizliğime tepki olarak elini daha da sıktı ve karanlık bir bulut görüşümü kapattı. Kıvrandım ve koluna tırmandım, ama o sadece dişlerini gösterdi ve daha da sıkı sıktı.

Annemin yüzünü gördüm. Gözlerinde sıcaklık, rahatlık aradım. Karşımda iki boşluk bakıyordu.

"Vücudun benim ısırıklarımınla kaplanacak. Her bir parçan."

Gözlerimi kapattım. Savaşmam için yalvaran hayatta kalma içgüdülerimi görmezden geldim.

Bana büyümemi, çocukça ve zayıf davranmayı bırakmamı söyleyen hayatta kalma içgüdülerimi görmezden geldim.

Bir hırıltı geceyi yırttı. Boğazımdaki el geri çekildi ve ciğerlerim oksijenle doldu.

Öksürdüm, hava soludum ve kapıya yaslandım. Gözlerimi açtım.

Yüzünün çoğunu kaplayan, korkutucu, koyu siyah bir kafatası maskesi takan bir adam önümde duruyordu. Siyah gömleği kıvrılmıştı ve açık teninde özenle yapılmış oniks dövmeler görünüyordu. Farklı koşullar altında daha yakından incelemek isteyebileceğim semboller, desenler ve mühür benzeri yapılar.

Gölgeler ondan süzülüyordu, duman dalları ve karanlık bulutlar. Kaçtığım her şey, korktuğum her şey.

O tanıdık fısıltılar kulak zarlarımı gıcıkladı.

Arkamdaki yapıya yapıştım. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Adamın dudakları açıktı ve kıpkırmızıydı. Ayaklarının dibinde, kan gölünde hareketsiz ve buruşuk bir şekilde yatan yeni doğmuş vampir yatıyordu.

Gözlerimi önümdeki maskeli vampire geri çevirmem biraz zaman aldı. Bir zamanlar insan olan vampir, Helia'nın yaratılışına bir küfür,

Lillian'ın iblis tohumunun müstehcen bir alay konusu.

Diyagonal olarak oyulmuş maskesi gözlerini kaplıyordu, kalan insanlığının izlerini gizliyordu. Garip, opak bir malzemedен yapılmıştı, sanki onun güçleri gibi mürekkepli bir gölgeden yapılmış gibi hafifçe dalgalanıyordu.

Uzun boylu ve kaslıydı, tüm dikkatini bana vermiş, ince ayarlı bir silahtı.

Yutkundum. "Teşekkür ederim." Yanıp tutuşan boğazımı ovuşturdum. "Beni kurtardın, değil mi?" Maskeli Tarikat'ın amacı, ölümlüleri doğanlara karşı korumaktı. "Yoksa sen de bana zarar verecek misin?"

Kafasını salladı. Ölü doğmuşun cesedinin üzerinden geçtiğinde, titrediğimi fark ettim. Eli yavaşça bana doğru uzandığında, titremelerim şiddetlendi.

Parmakları yanağıma dokundu. Dokunuşu o kadar nazikti ki, titremeye başladım, açıkta kalan kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Nefesimi tuttum, kafam karışmış, şaşkın, korkmuş ve yine de...

Onun içinde beni çağıran bir şey vardı. Etrafımızı saran karanlık sessizlik rahatlatıcıydı. Tanıdık.

Ağzının köşesinden bir damla kan süzüldü.

O lanet olası bir canavardı. Diğer canavarları yiyen bir canavar.

Sırıtişında tanıdık bir şey vardı, ama ne olduğunu anlayamadan maske yerini değiştirerek tüm yüzünü kapladı.

"Sana asla zarar vermeyeceğim," dedi.

Sözleri derin ve güçlüydü, ama sanki gölgeler onun gerçek sesini gizliyormuş gibi boğuk çıkıyordu.

"Çok kibarca istemedikçe."

Sözlerimden tökezleyerek, şaşkın ve sürpriz bir ses çıkardım. Sanki eğleniyormuş gibi başını eğdi. Fareyle oynayan kurnaz bir kedi gibi.

"Lütfen beni bırak."

Dövmeli, maskeli vampir üzerimde dikiliyordu. Gözlerini göremesem de, her santimetrekaredeki derimde onların yakıcı etkisini hissedebiliyordum.

Vücudum hiç bu kadar karışık olmamıştı, merak, rahatlık, korku ve en garip, en tehlikeli merak arasında kalmıştım.

O geri adım attı. "Doğruca evine git."

Dişlerimi sıktım. "Ben senin beyni yıkanmış uşaklarından biri değilim. Bana emir veremezsin."

"Mm," diye homurdandı, göğsü hafifçe titreyerek alçak bir kahkaha attı. Ölü ve parçalanmış bedenleri tamamen görmezden gelerek birkaç adım daha geri çekildi.

"Haklısın. Sen benim adamlarımdan biri olmak için fazla sevimlisin."

Kaşlarımı kaldırarak alaycı bir şekilde güldüm.

"Sana söyleneni yapacaksın çünkü sen benim iyi kızımsın."

Bir noktada titremem durmuştu. Panik halim geçmişti. Geçmişten gelen o korkunç eller uzanmayı bırakmıştı.

Tek hissettiğim şey, telaşlı bir sinirlilikti.

Yerdeki saldırganın cesedine bakmadım, onun buruşuk bedeninin etrafından nazıkçe geçtim.

"İğrençsin."

Omuz silktili ve yan sokağa geri adım attı. "Şifacıya ihtiyacın var mı?"

Yavaşça ve dikkatlice sokağı terk ettim, bir yandan da beni yakalayıp inciteceğinden korkuyordum.

Şifacıya ihtiyacım var mıydı? Az önce saldırıya uğramış bir yabancıyla küstahça flört eden şiddet dolu bir sokak serserisinin ne tuhaf bir sorusuydu bu.

O deliydi. Fazla analiz etmeye gerek yoktu.

Bu maskeli intikamcından gözlerimi ayırmak zordu. Gölgeler, sanki o bir tür yeraltı dünyasının karanlık tanrısıymış gibi etrafında dönüyordu. Yayıdığı güç içgüdüsel olarak hissedilebiliyordu, havada yankılanan güçlü bir uğultu yayıyordu.

"Ben... hayır. Şifacıya ihtiyacım yok," mırıldandım. Uzakta sesler duydum. Şiddetli büyüün örtüsüne bürünmüş adam kıpırdamadı. Sadece geçilmez maskesinin arkasından bana bakıyordu.

Ondan yavaşça uzaklaştım ve ters yönde yürümeye başladım. Erkek arkadaşımın muhtemelen kırmızı şarabını bitirdiği restorandan uzaklaşıyordum, boğazımın neredeyse parçalanmış olacağından habersizdi.

Damarlarında zehir dolaşan bu adamdan uzaklaşmak. Bana fısıldayan karanlık — uzun zaman önce, kırsalın dalgalı tepelerinin ortasında, kimsenin bilmediği bir köyde kaçtığım karanlık.

KYLO

Eve kadar yol boyunca Evie'yi gözümün önünden ayırmadım. Onun önünde sakın kaldım, gerçek kimliğimi dikkatlice sakladım.

Gerçek şu ki, hiç bu kadar öfkelenmemiştim.

Sadece saldırıya uğradığı için değil — doğuştan vampir olan biri benim mükemmel meleğime elini sürmüştü — ama aynı zamanda doğuştan vampir onu o bölgeye geri sürüklemekten hemen önce tanık olduğum şey yüzünden de.

Evie'nin beceriksiz, bencil erkek arkadaşı, vampirle yüzleştiğini görmüştü.

Restorandan çıktıktan sonra onu takip ederek sokak köşesinde durmuş, etrafı gözetlemişti. Vampirinin ona tehdit ettiğini görmüş ve doğuştan vampir tarafından fark edildiğini anladığında, diğer yöne doğru kaçmıştı.

Acınası, ağlayan bir korkak gibi.

Muhtemelen yardım aramaya gitmişti. Ama bunu sessizce, dikkatlice yapmıştı. Evie'ye hemen yardım etmek yerine, ne pahasına olursa olsun kendini korumayı öncelikli tutmuştu. Zarif takım elbisesini lekelememek için.

Evie'yi korumakta başarısız olmasının, kaderini gerçekten belirleyen şey olduğunu bilmiyordu.

Evie prenseslik malikanesine dönene kadar göğsümün sıkışması geçmedi. Gölge bir cazibe ve etkileyici bir söğüt ağacının arkasından, bahçesinde yere yığılmasını izledim. Çiçekler ve otlarla çevrili çimlere çöktü, solunda taştan bir kuş banyosu ve üzerinde uçan cadı ışıkları vardı.

Ağlarken açık mavi kollu elbisesinin bir kolu omzundan kaydı. Omuzları titriyordu. Hıçkırıklar ağzından çıkıyordu, bastırılmış, gizli bir yerden dökülen duyguların kakofonisi. Onun hıçkırıklarında, kendi acımı duydum

kendi acımı duydum. Ailemin acısını. Klanımın acısını. Bu şehrin acısını. Bu lanet olası krallığın tüm acısını.

Onu kollarımın arasına alıp göğsüme sıkıca sarılmak istedim. Dilimde gözyaşlarının tuzlu tadını tatmak istedim. Kanımı onun minik boğazına dökmek istedim, böylece her an nerede olduğunu tam olarak bilebilirdim. Onu işaretlemek ve sahiplenmek istedim, başka bir erkeğin ona bir daha dokunmasını engellemek için.

Parçalanıyordum. Ele geçirilmiştim. Tüketilmiştim.

Bu bir hastalıktı, beni pençeleri arasına alan derin bir takıntı.

Onu tanıyacaktım. Her parçasını. Gömdüğü sırları, bu dünya için çok büyük olduğunu düşündüğü hayallerini, melek maskesi altında sakladığı her arzuyu ve isteği. Onun her parçasını ortaya çıkaracaktım. O *beni* tükettiği gibi, ben de onun her damlasını tüketecektim.

Ama önce, bir infaz işlemi vardı.

Evie'nin eski erkek arkadaşını, onun malikanesi ile Etherdale şehir merkezi arasında ^{buldum}. Ellerini saçlarında gezdiriyordu, gözle görülür şekilde sarsılmıştı. Onun takviye kuvvetleri bulup geri getirene kadar Evie'nin çoktan eve dönmüş olduğunu tahmin ettim.

Belki de onun öldüğünü düşünmüştü.

Dürüst olmak gerekirse, onun ne düşündüğü ya da Evie'yi terk ettikten sonra neler olduğu umurumda değildi.

Bu kişi hakkında hiçbir şey önemli değildi. Artık değil.

Az bir çaba sarf ederek öfkemi biraz olsun ortaya çıkardım, onu sokaktan kapıp ağzına gölge tıkarak susturdum ve sol taraftaki mezarlığa sürükledim. Onu mezara sertçe fırlattım, başı taşa çarptı.

Şaşkınlığı, Etherdale'in yargıcı ve celladı karşısında dehşete dönüştü.

Ben, adil şiddete aç gölgelerin sardığı Maskeli Tarikat'ın klan lideriydim.

Maskeni takmışım, dövmelemlerim gururla sergileniyordu.

Adam... Jonathon? Jeffrey? Jason?

Adının ne olduğunu kim bilir.

Adam bana dehşet içinde bakıyordu, beni tutan gölgelerime karşı kıvranarak titriyordu.

"Bir sır öğrenmek ister misin?"

Sıkıcı narsist, bana neredeyse dik dik bakıyordu, ama tam olarak değil, çünkü öfkesini gösteremeyecek kadar korkmuş görünüyordu. Dudakları titriyordu.

Etrafta ona yardım edecek kahramanca birisi olsaydı ne güzel olurdu.

Gözümün önündeki en sevdiğim hançeri, sihirli gücümle bağlantılı, oniks kabzalı güzel gümüş bıçağı aldım. Küçük mühürler ay ışığında parlıyordu.

Onu bir oyuncakmış gibi elimde çevirdim. Sessizliğin uzamasını bekledim, onun hızlı ve sert atan kalbini dinledim.

Evie saldırıya uğradığında, kalbi de ilk başta benzer şekilde atıyordu. Sonra sanki pes etmiş gibi yavaşladı. Sanki uzun zaman önce korunma umudunu kaybetmiş gibi.

Bu, içimde bir şeyleri kırdı.

Onun önüne çöktüm. Gölgelemlerim hala onu boğazlıyor ve kıvranırken onu yerde tutuyordu. O, mükemmel bir esir izleyiciydi. "Sırrım, seni gördüğüm andan itibaren öldürmek istediğimdir.

"Sen," dedim, sanki en sevdiğim biftek pişirme yöntemini anlatır gibi, gayet rahat bir şekilde. Bıçağı, göğsünden sternumunun ortasına kadar, tüy kadar hafif bir baskı ile sürükledim. Çocuk gibi inlediğinde, sııttım. "Elbette bu dürtüye direndim. Çünkü ben bir *erkeğim*, erkek kıyafeti giyen bir çocuk değil."

Komik derecede kırılğan egosuna bir darbe indirdiğimde, gözlerinde bir anlığına güzel bir öfke parladı.

"Karakterleri iyi değerlendirebildiğim için, senin Evie için iyi biri olmadığını hemen anladığım için olduğunu söyleyebilirim. Ve bu doğru olurdu. Ama ona dokunduğun için, onunla konuştuğun için, onun bedeni, kalbi ve ruhu üzerinde en ufak bir hak iddia ettiğin için seni öldürmek istediğim de aynı derecede doğru.

Sözleri, ağzındaki tıkaç nedeniyle boğuk ve anlamsızdı, ama içgüdüsel olarak onun sonunda yalvarmaya başladığını anladım. Takas yapmaya. Muhtemelen Evie'yi gümüş tepside sunuyor ve onu bir daha asla dokunmayacağına yemin ediyordu, tabii ben onu yaşatırsam.

"Benim durumum şu ki..."

Bir anda, bıçağı boğazına dayadım.
Hareketsiz kaldı ve havayı sidik kokusu doldurdu.

"...Dengesiz olmaktan rahatsız değilim. Aslında," dedim, sanki lezzetli bir yemeğin tadını çıkarır gibi kelimeleri uzatarak. Gözlerimi onun ıslak siyah pantolonuna indirdim ve tekrar gözlerine çevirdim. Sanki acıyormuş gibi alt dudağımı dışarı çıkardım. "Deliliğimi gerçekten çok seviyorum."

Gölgelerim şimdi göğsüne ve boynuna bastırıyordu, şiddetle nefes alırken onu havasız bırakıyordu. Tıpkı Evie'nin, doğan adam kirli ellerini boğazına doladığında nefes almakta zorlandığı gibi.

Bu zihinsel görüntü beni öfkeyle doldurdu. Çenem titredi. "Aynı zamanda son derece etkili olduğunda, biraz çılgınlık yapabilirsin. Ve emin ol, bana ait olan şeyleri korumak söz konusu olduğunda, benden daha dikkatli, odaklanmış ve titiz kimse yoktur."

Sırf meraktan olsa da, ağızımdaki tıkaç düştü.

Kırılğan adamın dudağı kıvrıldı. "Kral Earle, sizin gibileri krallıktan silip süpürecek. Korkakça saklandığınız yerden çıkar çıkmaz yok edileceksiniz. Sizler isyankar ergenlerden başka bir şey değilsiniz," dedi, sesi korkuyla titreyerek ve ciğerleri nefes almaya çalışırken. "Sen deli *bir ucubesin!*"

Tükürüğünün bir damlası yanağıma düştüğünde, sırtışıam acımasız bir hal aldı. Güldüm. "Altına işeyen bir adam için çok cesursun."

Öfke, çirkin yüzünü daha da çirkin bir hale getirdi. "Evie'yi istiyorsan, alabilirsin. Zaten artık ona ilgi duymuyorum. Suçlu çetenin kaynaklara ihtiyacı var, değil mi? Benim bolca var. Beni bağışla, istediğin her şeyi alabilirsin."

"Johnny, söylediklerimi hiç dinlemedin, değil mi?
Senin hakkında gözlemlediklerime bakılırsa, bu hiç de
şaşırtıcı değil." "Johnny? Benim adım..."

Boğazını kestim. Kan fişkırdı ve boynundan göğsüne doğru akmaya başladı.

"Umurumda değil."

Ne kadar iğrenç olursa olsun, kanı boşa harcamak istemediğim için gölgelerimi geri çektim ve beslendim.

Bitirdiğimde ayağa kalktım. Ağızımdaki kanı sildim ve ayaklarımın dibinde kan ve idrarla ıslanmış adama baktım. "İstediğimi elde etmek için zayıf adamlara ihtiyacım yok. Bunu kendim de gayet iyi yapabilirim."

Hoş ve tatmin edici bir duygu beni sardı. Ellerimi esnettim ve derin bir nefes aldım.

Kan sadece vampirleri beslemekle ve mumyalaşmamızı önlemekle kalmaz, aynı zamanda gücümüzü ve büyümüzü de beslerdi. Ve benim konumum gereği, diğerlerinden daha fazla kana ihtiyacım vardı.

Şimdiye kadar karşılaştığım en güçlü vampirdim. Beni vampir yapan Princeton, neden bazılarının diğerlerinden daha güçlü doğduğunu veya neden belirli yeteneklerin ortaya çıktığını bilmiyordu. Dönüşüm ritüelinden sonra yeni üyelerin nasıl geliştiğini kontrol etmek için sık sık farklı mühürler ve büyüler deniyordu.

Ama sonuçta, her bireyin nasıl yeniden doğacağı, tanrılara ve ruh boyutuna bağlıydı.

İçimdeki bir şey gölgelerde bir yuva bulmuştu ve gölgeler de içimde bir yuva kurmuştu. Bu, güç ve üstünlük için karşılıklı arzudan doğan simbiyotik bir ilişkiydi. Yaratma ve yok etme arzusu, aynı madalyonun iki yüzüydü.

Şimdi, gölgelerim ve ben *onu* istiyorduk.

Benim küçük sarışın meleğim.

Böylesine inkar edilemez, açıklanamayan bir çekim gücünü sorgulamaya ne hakkım vardı? Sezgilerim asla yanılmazdı. Bu, klanımın çok iyi bildiği bir şeydi.

Evie'yi korumak için bu cesedi dikkatlice ortadan kaldırmam gerekiyordu. Onun Etherdale'den ayrılmış gibi görünmesini sağlayacaktım. Ona gereksiz yere zarar vermek istemiyordum.

Evie'nin güvenliğine yönelik tehdit ortadan kaldırılmıştı. Bir erkeğin artık bana ait olan şeye dokunamayacak olması ise sadece ek bir bonusdu.

Karanlıkta banyo yapan ^{dik,} spiral merdivenlerden yeraltına ^{indim.} Etherdale'in kalabalık sokaklarının altında, geniş, gizli bir dünya uzanıyordu.

Ölümlüler ve doğanlar için, şehir merkezinin altında sadece tehlikeli bir mezar labirenti

—yüzlerce yıl önce başarısız olan bir ölümlü ayaklanmasının toplu mezarları— yatıyordu. Katakomplara giren herhangi bir ruhun başına gelen zararların hikayeleri, meraklı gözleri uzak tutmak için kullanışlıydı.

Tabii ki, bizim gerçek koruma kalkanlarımız, büyülerimiz, tuzaklarımız ve korumalarımız da ek engellerdi. Çünkü katakombların ötesinde gizli kütüphaneler, çalışma odaları, eğitim odaları ve sosyal kulüplerden oluşan bir sistem vardı.

Ölümlü sadıklar ve doğanlar, klanımın sadece bir baş belası, kulaklarında vızıldayan, dağınık ve coşkulu bir sinek sürüsü olduğu gibi yanlış bir izlenime kapılmışlardı.

Jonathon bunu iyi özetlemişti. Bizler ergenler olarak görülüyorduk. Etherdale Üniversitesi kampüsündeki gençlerin gizli bir topluluğu, başka bir başarısız ayaklanma hazırlığı.

Maskeli Tarikat'ın dışındakiler, topladığımız sayıyı ve kaç yıldır istikrarlı bir şekilde inşa, planlama ve komplo kurduğumuzu bilmiyorlardı. Etherdale ve ötesinde sağladığımız müttefiklerden habersizdiler. Yer üstünde kontrol ettiğimiz şehrin bölümleri hakkında mutlu bir cehalet içindeydiler, yer altında inşa ettiğimiz şehirden de habersizdiler.

Hiçbir şeyden haberleri yoktu.

Ve bu, ben aksini kararlaştırana kadar geçerli olacaktı.

Merdivenlerin altında, uzun bir koridor canlanmaya başladı. Üst pazılarımdaki oniks mühür parladı ve her iki duvarda da beyaz alevler fişkırdı. Koridordan geçerken, varlığım tanındı ve yeraltının büyüğü tarafından hoş karşılandım.

Bir sonraki koridorun sonundaki kapıdan, konuşma ve kahkaha sesleri geliyordu.

İçerideki odaya girdim, burada yakın çevrem ve birkaç üst düzey yetkili bir toplantı için toplanmıştı. Cadı ışıkları bizi sıcak bir ışıkla aydınlatıyordu. Yeraltında bulunmanın ürkütücü doğasından dikkatleri başka yöne çekmek için, mekan zevkli bir dekor, saksı bitkileri ve lüks mobilyalarla süslenmişti. Taş duvarlara tırmanan, mor ve siyah çiçekler açan dikenli sarmaşıklar vardı.

Ben odaya girip ortadaki küçük kürsüye doğru yürüdüğümde grup sessizleşti.

Harmony sağımda, en korkutucu yoldaşım Blade ise solumda duruyordu. Blade, hem boy hem de genişlik açısından aramızdaki en iri olanıydı. Şişkin kasları, giydiği her giysiyi sınırlarına kadar gerdi. Sakalı, kısa kesilmiş saçları gibi açık kahverengi ve kırmızı tonlardaydı. Bana haylaz bir gülümsemeyle göz kırptıktan sonra kollarını kavuşturarak iriliğini daha da vurguladı ve tamamen korkutucu maskesini taktı.

Harmony, alaycı bir gülümsemeyle koyu renkli kaşını kaldırdı ve yanağını işaret etti. Elimi kendi yanağıma götürdüm ve temizlik sırasında gözden kaçırdığım kurumuş bir kan lekesini fark ettim. Oops.

Blade ve Harmony en yakın ve en eski iki arkadaşımıydı. Başlangıçtan beri, sadece insan vampir avcıları olduğumuz zamanlardan beri benimleydiler.

Tüm klanım sadıktı, ama ilk dönüştürülenlerle paylaştığım bağın ötesinde bir şey vardı. Onlar, Princeton'ın başarılı olacağının garantisi olmadan, benimle birlikte cesurca bu adımı atan insanlardı. Esasen onun denekleriydik ve dönüşüm ritüelinin ilk işkence dolu aşamasından, ritüel mükemmelleştirilmeden önce hayatta kalmamız bir mucizeydi.

En etkili, en güçlü vampirlerime baktım ve onlar da bana aynı saygıyla baktılar.

"Bölgesel güncellemeleri gözden geçirip yeni işe alım müfredatını tartışmadan önce, Isolde bölgesinden Zander'dan gelen haberleri iletmek istiyorum," dedim, sesim güçle çınlarken gölge dalları ayaklarımın etrafında dönüyordu. "Lillian kültürünün hizmetkarları büyüyor. Bu artık kırsal bölgelerdeki fanatik, beyni yıkanmış cadıların sorunu değil. Bu ethos, sonsuz derecede daha tehlikeli bir şeye dönüşüyor ve büyüyen köle ticaretinde çok önemli bir rol oynuyor."

Lillian'ın Hizmetkarları, yüzyıllar boyunca moda olup modası geçen bir dini hareketti. Özünde, ölümlü köleleri ve ölümlülerin, genellikle çocukların, zengin doğuştan elitlerle evlenmelerini meşrulaştırmak için doğuştan vampirler tarafından ustaca yaratılmış bir kült idi. Bu cadılar tanrıçaları Selena'yı reddederek, kendilerini doğuştan vampirlerin, succubusların ve incubusların soyundan gelen Karanlık Tanrıça Lillian'a adadılar.

Onların mitleri ve gelenekleri, masumları doğuştan vampir efendilerine hizmet etmek üzere yetiştirmek için alçakça bir gerekçe ve yöntemdi. Valentin'den, Rune ve klanının Aristelle'in doğuştan olan tarafında benzer bir canlanma ile karşı karşıya olabileceğine dair haberler bile geliyordu.

"Göç ve sızma söylentileri var. Bu şehir, kırsal bölgelerden gelen genç, idealist ölümlülerle dolu. Onlar, doğuştan gelen pislikler için en çok arzu edilen yemek. Bu küfürbaz cadılar henüz aramızda gizlenmiyorlarsa, yakında gizlenecekler. Onları tamamen ortadan kaldırmayı önceliğimiz haline getirmeliyiz."

EVIE

"Sanırım ayrıldık," dedim Idris'e aile yemeğinde Jacob'ı sorduğunda.

Saldırıya uğradığımdan bu yana bir gece geçmişti. Erkek arkadaşımın haber yoktu. Bir vampir tarafından zarar gördüğümü bilmediğini biliyordum, ama yokluğu yine de içimi yakıyordu. En azından, akşam yemeğinde bana söylediği sözler için özür diler diye ummuştum. Ama acı gerçek, Jacob'ın yanlış bir şey yaptığını düşünmemesi idi.

Öfkemin altında, kalbim kırılmıştı. Ama hayatta kalacaktım. Bu noktada kendimi teselli etmek ve kendime bakmak konusunda oldukça tecrübeliydi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Idris, karşımdaki sandalyeye otururken. "Peki... iyi. Üzgünüm Evie, ama o adam berbat biriydi." Gözleri doğrudan boynuma kaydı. "Neden fular takıyorsun? Yazdayız ve sen fularlardan nefret edersin."

"O benim güzel eşarplarımı sevmez," dedi Mena alaycı bir şekilde, gözlükleri burnunun ucunda, masanın başında beyaz şarap yudumlar.ken.

Yazlık çiçek aranjmanlarımdan biri yemek masasının ortasında duruyordu ve uyumlu sohbetleri kolaylaştırmak için havayı yatıştırıcı bir kutlama enerjisiyle dolduruyordu.

"Evet," dedim, coşkuyla başımı sallayarak. "Mena'nın eşarplarını seviyorum. Ayrıca, bu pembe. Yazlık bir eşarp."

Idris'in yüzü buruştu. "Saçmalıyorsun. Ne saklıyorsun?"

Dudaklarımı sıkıştırdım. "Eğer düşündüğün şey buysa, senin idollerinden biri beni yemedi."

"İğrenç," diye karşılık verdi. "Bu, hayal etmek istediğim bir görüntü değil. Tanrılar."

Yanaklarım kızardı. Nedense, bu yalan boynumdaki morlukların gerçeğinden daha inandırıcı geliyordu. Çünkü Idris'e gerçeği söylersem, sadece Mena'yı endişelendirmekle kalmayacak, aynı zamanda doğanlara olan nefretini ve Maskeli Tarikat'a olan hayranlığını da körükleyecektim.

Ben *de* doğanları nefret etmiyordum. Tüm şiddet uygulayanları nefret ediyordum. Dönüştürülmüşler çözüm değildi, sadece daha fazla ölümlüyü boşuna, döngüsel bir kan dökülmesine sürüklüyorlardı.

"Evie, hayatın buna bağlı olsa bile yalan söyleyemezsin. Bize söylemek istemediğin bir şeyi sakladığın çok açık." Gözleri kısıldı. "Jacob sana zarar mı verdi?" diye tükürdü, yumruğunu masanın üzerine koydu.

Mena'nın gözleri benimkilere kaydı ve bardağını masaya koydu.

"Hayır," dedim çabucak. "Yani, fiziksel olarak değil." Patates, tavuk ve kuşkonmazdan oluşan tabağıma baktım.

Dün gece ağlayarak uykuya dalmıştım. Uyandığımda, mallarımı Celeste'ye götürdüm. Olanları diğer gizli, saklı yaralarımın arasına sıkıştırdım. Dükkan sahipleriyle güldüm. Yaşlı müdavimim Cecil, onun için yaptığım şifalı merhem için bana kocaman sarıldı. Bana cömertçe bahşiş verdi ve kendi dükkanımı açmam gerektiğini fısıldadı.

Günlerdir ilk kez bu kadar geniş gülümsedim.

Ama Idris haklıydı. Her şeyden sonsuza kadar kaçamazdım.

"Bir vampir tarafından saldırıya uğradım," dedim, Idris'in yumuşak kahverengi gözlerine bakarak. "Evie," diye haykırdı Mena, yüzü düşerken eliyle ağzını kapattı.

. "Helia aşkına, neden hiçbir şey söylemedin?" Sesi çatallanarak Idris'e baktı. "Sanki hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etti."

"Evie'nin tarzı budur," dedi Idris sessizce.

Sözleri bir hakaret gibi geliyordu, ama sesi yumuşak ve incinmiş gibiydi.

Idris bana baktı, dudakları aşağı doğru

kıvrılmıştı. "İyi misin?" diye sordu.

"O... o benden beslenmedi," dedim aceleyle, sözler göğsümden çıkarken.

Bir an için annemizi ve ruhsuz gri gözlerini gördüm.

Idris yutkundu ve elimi tuttu. Sessizce beni anlayan bir bakışla baktı ve bir an için, geçmişin buz gibi elleri bugüne uzandığında yalnız değildim. "*Eğer saf değilsen, değersizsin*" sözlerini duyduğumda yalnız değildim.

Cildimin her santimetresine rahatsız edici, sıcak bir his yayıldı. Tek istediğim Idris'in rahatlatıcı, sözsüz dayanışmasına sığınmaktı. Ama bu acıyı başkasına yükleme düşüncesi midemde utanç verici, yapışkan bir mide bulantısı yaratıyordu.

İdris'in acımı bilmesini istemiyordum. Onun tüm bunlardan kurtulmasını istiyordum. Şiddet dolu geçmişimizden, bu çalkantılı şimdiki zamandan ve belirsiz gelecekten. Onun tüm acılardan kurtulmuş bir hayat sürmesini istiyordum. Onun bir daha incinmesini hiç istemiyordum.

"İyi misin?" diye tekrarladı. "Bir süreliğine eve geri dönebilirim."

"Hayır." Başımı salladım. "Yani, evet, iyiyim. Ve hayır, lütfen geri dönme. Senin gelişmeye devam etmeni ve hak ettiğin hayatı yaşamayı istiyorum."

İdris yüzümü inceledi. Dudakları seğirdi ve bir an için, sanki bir şeyi hatırlarmış gibi gözleri buğulandı. Kendine geldiğinde, acısı öfkeye dönüştü.

"Sana saldıran kişi hak ettiğini buldu mu?"

Yutkundum ve elimi yavaşça onunkinden çektim. "Evet, biri verdi."

Kara bir pelerinle örtülü, maskeli bir intikam ve gölge tanrısı. İçimde tehlikeli bir şey yükseldi. Onun sırtışını ve pis sözlerini ne kadar çok hatırlarsam, o kadar öfkeleniyordum. Kollarındaki lanetli sembolleri incelemek, onun kutsal olmayan büyüsünün kökenini ortaya çıkarmak istedim.

İdris başını salladı. "İyi."

Yemeğimin bir parçasını ısırarak, bu konuyu daha fazla tartışmayı reddettim.

Birkaç saniye sonra konuyu değiştirdim. "Kampüs hayatı nasıl?"

İdris normal haline dönmekte biraz yavaştı, ama neyse ki sonunda pes etti. Yeni arkadaşları, trivia geceleri ve spor müsabakaları gibi sıradan şeylerden bahsederken ben de rahatladım.

Her şey yoluna girecekti. Üçümüz de.

Düşünceli ve dikkatli bir sessizlik içinde konuşmamızı izleyen Mena'ya göz attım. Gözlerimle buluştu, hemen masadan kalktı ve omzuma yatıştırıcı bir şekilde dairesel hareketlerle masaj yaptı.

"Tatlıyı getireceğim. Sana ekstra krem şanti alacağım, bebeğim."

Bir hafta içinde iki şey acı verici bir şekilde netleşti.

Birincisi, Jacob söz verdiği gibi veda bile etmeden kırsal bölgeye dönmüş olmalıydı. Sanırım durum böyleydi. Normal, sağlıklı bir romantik ilişkinin *benim gibi biri için* çok büyük bir istek olduğunu bilmeliydim.

İkincisi, izleniyordum.

İkinci sezgimi kendime sakladım, çünkü Mena ve Idris'in bunu yaklaşan travma yıldönümüne bağlayacaklarını biliyordum.

Ama ben biliyordum. Hissedebiliyordum. Bana zarar vermemişlerdi, en azından henüz. Ama bilinmeyen, korkutucu nedenlerden dolayı bir şey beni izliyordu. Kim olduğumu biliyorlar mıydı? Büyümü? Geçmişimi?

Her paranoyak bir döngüye kapıldığımda, doğrudan önümde olan şeye odaklanarak kendimi geri çekiyordum.

Jacob'ın işletme diplomasını siktir et. O artık yoktu, ben de onun tüm uyarılarını görmezden gelmeye ve kendi dükkanımı açmaya karar verdim. Bu çok fazla çalışma ve şu anda sahip olduğumdan çok daha fazla birikim gerektirecekti, ama bunu başaracaktım.

Cildimin altında bir vızıltı hissedebiliyordum — bu büyük amaç, şu anki korkuya dayalı, rahat normallğimden daha yeni ve daha iyi bir gerçekliğin vaadi. Bir meydan okuma istiyordum. Şiddet ve ilgisizlikle dolu bu dünyada, elimden geldiğince çok insana yardım etmek istiyordum.

Bu sefer kütüphaneye girdiğimde, her zamanki gibi bitkisel ilaçlar ve yeşil büyücülükle ilgili güvenli bölümlerine gitmedim.

Sadece belirli türden cadıların hissedip erişebildiği gizli, belirsiz bir bölüme gittim. *Benim* gibi cadılar.

Üst kattaki mütevazı, işaretsiz bir bölümde, eski ve modern olmak üzere çeşitli şekil ve boyutlarda metinlerin bulunduğu bir kitaplık buldum. Bazıları el yazısı ve elle çizilmiş sayfalarla sıfırdan yapılmışken, diğerleri açıkça cadı meclisleri tarafından yaratılmış veya akademisyenler tarafından basılmış ortak çalışmalar idi.

Gözlerimi kapattım ve avucumu uzattım. *Şu anda okumam gereken şeyi bana göster.*

Gözlerimi tekrar açtığımda, yüzüme çarparak burnumu kırmadan önce havada uçan bir kitabı kaçmak için yarım saniyem vardı.

Çılgılık attım ve eğildim.

Arkamdan derin bir kahkaha patladı.

Döndüğümde, Kylo kitaplığa yaslanmıştı. Geniş elinde, bana saldırmaya çalışan kitabı tutuyordu.

"Yaramazlık mı yapıyoruz, melek?"

Sesi ve vücudu hatırladığımdan çok daha çekiciydi. Belki de daha önce onun güzelliğini önemsiz göstermeye çalışmak bir tür kendini koruma davranışıydı. Ama şimdi o burada, karşımda dururken, onun içimde yarattığı inanılmaz etkiyi engellemenin bir yolu yoktu.

Sanki tüm sinir uçlarım bir anda canlanmış gibi cildim karıncalandı. Sıcaklık karnımın derinliklerine işledi.

O kadar uzundu ki, kitabımı ondan geri almak için zıplamam gerekecekti.

Ve sırtışımdan, bunun farkında olduğunu anladım. Öfkeli bakışlarımı takip ederek, başımın üstünde tuttuğu kitaba baktı. "Sanırım aradığın kelimeler *'teşekkür ederim'dir.'*"

"Ne zamandır orada duruyorsun?" diye sordum, zihnimin kenarlarından ses tonuma sızan paranoyayı çok iyi fark ederek.

"Senin cadı telekinezi numaralarıyla üniversite malına zarar vermeye çalıştığını yakalamadan birkaç saniye önce."

"Ben... ah... Lütfen bana o *üniversite malını* geri verebilir misin?"

"Ah, madem bu kadar nazıkçe rica ettin," diye mırıldandı.

Göğsüm kızardı, kalbim düzensiz bir şekilde atıyordu. O da bunu hissedebiliyormuş gibi aşağıya baktı.

Ya da belki de göğüslerimi inceliyordu. Bu daha mantıklıydı.

Kitabı indirdi ve bana doğru adım attı. O mükemmel dudaklar tehlikeli bir şekilde kıvrıldı.

Nefes vererek kitabını elinden kaptım.

"Bu çok tatlı bir elbise, melek," dedi ve sırtım arkamdaki kitaplığa çarpana kadar yaklaşmaya devam etti.

Elbise beyazdı, mavi, mor ve pembe çiçek desenleri ve korseli bir üst kısmı vardı. Genelde bu kadar dekolte giymeşdim, ama bu elbise çok güzeldi, karşı koyamadım. Ayrıca, bu benim evrim dönemimdi. Yeni şeyler deniyordum. Eski, çocukça davranış ve zevklerden kurtuluyordum.

Eskiden kaçındığım her şeyin daha iyi bir örneği varsa, o da kalbi eriten gülümsemesi olan bu uzun boylu, korkutucu adamdı.

"Tavırlarını düzeltmemiz gerekecek, değil mi?" dedi alaycı bir suratla. "*Teşekkür etmek* için iki fırsatı kaçırdın, *Kylo.*"

"Siktir..."

Bir sonraki heceyi söylemeden önce, Kylo'nun eli ağzımı kapattı. "Uh-uh," dedi, vücudunu benimkine bastırarak. "Uslu bir kız ol ve ağzını kapalı tut."

Bana ne oluyordu böyle? Ona öfkeyle baktım, ama vücudum daha da ısındı, daha da kafa karıştırıcı bir arzu duydu.

Dokunduğu her yerde, daha önce bir erkeğin dokunuşunda hiç hissetmediğim kadar canlı hissediyordum.

Jacob bana hiç böyle hissettirmemişti. Sanki bedenim onun emrine uyuyormuş gibi, sanki onun güçlü varlığının çılgınca, kontrol edilemez çekiciliğine kapılmak istiyormuşum gibi.

Sen benim iyi kızımsın.

Maskeli vampir bana böyle demişti. O şeytani sırıtışını gösterdiği hemen ardından.

Bekle.

Kylo'nun kollarında kıvranıyordum. Kitabımı yanımdaki rafa dikkatlice koydum. Koluna uzandım ve uzun, gece mavisini kolluklarını yukarı sıyırdım.

"Bu beni soymanın tuhaf bir yolu, prenses."

Cildi çıplaktı. Dövme yoktu. Mühür yoktu. Dokunduğumda şok edici bir sıcaklık yoktu.

O bir insandı. Ama bu, kafamdaki karışıklığı ve içimdeki bulanık, çarpık sezgiyi çözmedi. Her zamankinden daha fazla şaşkındım.

Siyah saçlarından bir tutam alnına düşmüştü ve parmaklarımda ne kadar yumuşak olabileceğini merak ettim. Ellerimi yanlarıma indirdim ve orada tuttum.

Elini ağızımdan çekti, ama bakışları dudaklarımda kaldı. Yoğun, neredeyse öfkeli, derin mavi gözleri fırtınalı bir deniz gibiydi.

"Lütfen uslu dur," dedi, alçak ve emredici bir sesle. Sesindeki keskinlik kötücül, öne eğildiğinde nefesinin sıcaklığı yanağımı okşadı. "Kütüphaneler, huysuz küçük prenseslere sert dersler vermek için mükemmel yerlerdir."

Kaşlarımda çatırdadı, ona şok içinde bakakaldım.

Kızmak istedim. Tanrılar, bana böyle konuştuğu için ona çok kızmak istedim.

Ama gerçek şu ki, Kylo benimle romantik romanlarımdaki erkeklerin ana karakterlerle konuştuğu gibi konuşuyordu. Kendine güven, tehlike, odaklanmış dikkat. Kaçmak istedim, ama yapamadım. Onun bal tuzağına yakalanmış bir sinek gibiydim ve bu çok korkutucuydu. Çünkü bunun gerçek olmadığını biliyordum. Bana zarar vereceğini biliyordum.

Yine de tek yapabildiğim, deri ve taze çilek kokusu ile karışık taze nane ve koyu misk kokusunu içime çekmekti. Tek yapabildiğim, yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırırken kalbimin atışını yavaşlatmaya çalışmaktı.

Yanağımı okşadığında, sanki beni şok etmiş gibi keskin bir nefes aldım.
Yanağımı şok hafifçe okşadı, şok çabuk bitti.

"Ne dűřündűđűnű söyle," dedi.

Hayatta olmaz. Bu neredeyse bir yabancı olan adamın, en sevdiğim romantik filmlerin başrol oyuncularını hatırlattığını bilmek, beni son derece utandırıyor.

Kafamı salladım.

"Yeni en sevdiğim pembe tonu," diye fısıldadı, yanağıma tekrar dokunarak.

Onun bakışları altında titreyerek kıvrandım.

Bana doğru bastırdı ve karnıma dayanan sert şişkinlik beni neredeyse nefesimi kesiyordu.

Kylo kıkırdadıđında, yűzűműn kiraz kırmızısına dűndűđűnden emindim.

Bu yűzden mi sertleşmişti? Beni kitaplığa sıkıştırdığı için mi?

Ve tanrılar, neden bu kadar büyüktű? Bu kadar büyük olmaları mı

gerekliyordu? "Ne derler? Ağzını kapatan yemek yiyemez mi?"

başparmağını dudaklarımın űzerinde gezdirerek onları ayırdı. "Bana ne istediğini söyle, Evie." Gűzlerim fal taşı gibi ağıldı. "Ben... bu platonik bir řey değil,"

dedim, biraz fazla yűksek sesle.

Aklıma gelen tek kelimeler bunlardı, bacaklarımın arası ağrıyor, cildimde karıncalanma hissi yayılıyordu.

Gűlűmsediđinde yanađında kűçük bir gamze beliriyordu, onun tek yıkıcı ve acımasız olmayan űzelliđi buydu.

"İstediğin bu mu?" diye sordu, sanki hayatın en büyük gizemlerinin cevabı dudaklarımda saklıymış gibi.

Eli boynumun dibine doğru kayarken, başparmağı hassas tenimde daireler çizdiğinde, neredeyse ayaklarının dibinde eriyip gidecektim.

"Platonik mi?"

KYLO

Başka bir erkek olsaydım, özdenetimim çoktan çökmüş olurdu. Sarışın meleğim, arzularını açığa vurmaktan korkmuş gibi, hareketsiz duruyordu.

Ne yazık ki onun için, ben onun arzularının her damlasını koklayabiliyordum. Onun şehveti, kanının günahkar tatlı kokusuyla iç içe geçmişti ve bu koku o kadar baş döndürücüydü ki, burnumu fiziksel olarak acıtiyordu. Hiçbir zaman bu an kadar çaresizce birinin boğazına dişlerimi geçirmek istememiştim.

Onu bulmadan önce bolca beslendiğim için tanrılara şükrediyorum. Evie'yi görmeden önce her zaman beslenmek zorundaydım. Ve sonra da.

Beni deli ediyordu. Ve bu takıntısı için onu cezalandırmak istiyordum, tıpkı onun savunmasız, korkak kalbini, değerli bir hediyeymiş gibi korumak istediğim kadar.

Nereye bakacağımı bilemedim. O güzel pembe dudaklar, o büyük gri gözler, sevimli çiçekli elbisesinin korsesi tarafından yukarı itilmiş dik göğüsler...

Cevabını beklerken, dudaklarına odaklandım. Onları dudaklarımla yakalamaya kalkışırsam, cazibemin bir delik açacağına ve hassas tenine dişlerimi geçireceğime tamamen emindim.

Narin boğazında, elim altında nabızı hızla atıyordu. Ağzını açtığı anda, sanki Helia'nın kendisinin yargısını bekliyormuşum gibi hissettim.

"Hayır, *platonik bir ilişki* istemiyorum," dedi.

Yıllardır kalbim bu kadar savunmasız ve insani hissetmemişti ve sesindeki sevimli tereddüt karşısında gülümsemeden edemedim. Sanki bu kadar cesur ve dürüst olmak için tüm cesaretini toplamış gibiydi. Kurtun ağzındaki ürkek bir tavşan.

"Ama bunun önemi yok," diye devam etti. "Beni inciteceksin."

Utanmış görünüyordu. Benim çocukça oyunlar oynadığımı, özgüvenimin bir silah olduğunu düşünüyordu. Benim için ne kadar özel olduğunu bilmiyordu. Benim ona olan ilgimin gerçek derinliğini bilmiyordu.

"O zaman biraz yavaşlasak nasıl olur, melek?" diye sordum, yavaşça vücudumu onunkinden uzaklaştırarak. Onun vücut ısısından uzaklaşmak, elimi boğazından çekmek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Erkeklerin genel olarak nasıl davrandığı düşünülürse, güven sorunları şaşırtıcı değildi, yakın zamanda ölen eski erkek arkadaşı bir yana.

"Gel benimle birlikte oku," dedim, başımı çalıştığım köşeye doğru eğerek.

Raftan kitabını aldı ve birkaç saniye bana baktı. Yüzündeki her hareketinde güvensizliği görebiliyordum.

Aynı zamanda, onun dayanılmaz, ağız sulandıran uyarılmasının kokusunu da hala alabiliyordum. "Tamam."

Aferin kızım. Aferin sana.

Meleğimin güvenini kazanacaktım. Bir erkeğin sözlerine güvenmemekle akıllıca davranmıştı. Bu dünyada önemli olan tek şey eylemlerdi.

Birkaç adım arkamda, tereddütlü bir bebek ördek gibi beni takip etti. Bu sinir bozucu derecede sevimliydi.

Kütüphanenin en sevdiğim köşesine yerleştik. Arka duvarda küçük bir kanepe, yeşil halının üzerinde ise yüksek sırtlı sandalyelerle donatılmış ahşap bir masa vardı.

Kitaplarım, meraklı gözlerden korumak için büyüyle korunan birkaç defter de dahil olmak üzere, masanın üzerine yayılmıştı.

"Senin için yer açayım."

Küçük deri çantasını çıkardı ve ben toparlanana kadar sabırla bekledi. Eşyalarımı masanın başına taşıdım ve o benden en uzak olan karşı tarafa oturmayı seçtiğinde gülümsedim.

Bu en iyisiydi, çünkü planladığım şeyleri onun görmesini istemedim. Ama o kendi defterini ve kalemını çıkardığında, raftan düşen gizemli siyah kitaba daha yakından baktım ve aniden bir şey fark ettim.

O da *benim* ne okuduğunu ya da ne yazdığını bilmemi istemiyordu.

Kitap üzerinde hiçbir işaret yoktu ve açıkça büyülü kökenliydi. Etiketsiz bir bölümden gelmişti ve bu bölüm sadece rastgele değil, aynı zamanda büyücüler dışındaki kişilerin ilgisini de tamamen ortadan kaldırmış gibiydi.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordum ona.

Oturdu, hemen gerildi ve yüzünde gerçeği gösterdi. Evie'nin denese de hiçbir şeyi kendine saklayamaması hoşuma gidiyordu. İncelik eksikliği, onun için inanılmaz derecede tehlikeli olduğu kadar sevimliydi de.

Bu, onun korkutucu derecede kolay manipüle edilebileceği ve

"Cadılık işleri," dedi, her zamanki gibi ketum bir şekilde. "Sen ne üzerinde çalışıyorsun?" "Gençleri etkili bir şekilde radikalleştirmek için müfredat." Bakışları buz gibi oldu. "Bu komik bir şaka değil."

Kıkırdadım. Bu bir şaka değildi.

"Eminim etkili incubus baştan çıkarma taktikleri hakkında bir şeyler okuyorsundur,"

mırıldandı.

Masadan ona dik dik baktım, ikimiz de aynı anda defterlerimizi açtık.

"Sen ateşli, şüpheci küçük bir yaratık, değil mi?"

Alaycı bir şekilde hafifçe güldü ve bu ses pantolonumun içindeki sikimi sertleştirdi. O, böyle yaramaz bir velet olduğu için ona ne yapacağımı hiç bilmiyordu — bir kez *benim* olduğunda.

Özgürlüğünün tadını çıkarması iyi olurdu.

Evie hızla önündeki metne odaklandı, kaşlarını çatarak dudağını ısırıldı.

O kitap *neydi*? Ve neden burnunu kırmak için bu kadar cüretkar bir girişimde bulunmuştu?

Okudukça, ara sıra kanında korku dalgalanıyordu. Yüzü soluyor ve parmaklarını masaya sinirli bir şekilde vuruyordu. Bu hiç mantıklı değildi.

Onun solmuş, ölmek üzere olan çalıya dehşetle bakışını hatırladım.

Kendi büyüünden mi korkuyordu?

Siktir. Bu değerli kızın hayatında ona rehberlik edecek, kendisini veya güçlerini anlamasına yardımcı olacak kimse yoktu. Benden önce onu koruyacak, ona göz kulak olacak kimse yoktu.

Her şey çok sinir

bozucuydu. Melekimin

bana ihtiyacı vardı.

Sadece henüz bunun farkında değildi.

Onu kitaplığa sıkıştırdığımda, kolumu sıyrıp dövmelemleri aramıştı. Kim olduğumu tam olarak bilmiyordu, ama

bunu sezebilecek kadar zekiydi. Muhtemelen, büyüyle etkilediğimde olduğu gibi, vampir formundayken de onu kızdırmaktan kendimi alamadığım içindi.

Garip, mantıksız bir şekilde, her iki halimin de onu tahrik etmesine neredeyse kızgındım. Bizim aynı kişi olduğumuzu bilsem de, *o* bilmiyordu.

Şiddetli sahiplenme duygumun başka bir *versiyonum* tarafından tetiklenmesinin delilik olduğunu fark edecek kadar kendimin farkındaydım.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Evie.

"Zevk ve eğlence yaşamama izin yok mu, Evie canım?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır."

Tanrım, şu anda tam bir velet gibi davranıyordu. Ve bunun sadece bir savunma mekanizması olduğunu biliyordum. Beni sınıyordu. Daha önce tanıştığı diğer erkeklerden farklı olduğumu hissediyordu ve sezgisinin doğru olduğunu doğrulamak istiyordu. Gerçekten en azından biraz sabır, saygı ve centilmenlik sahibi olduğumu.

Kalemi sayfanın üzerinde hareketsizce duruyordu.

"Erkeklerin zevk ve eğlenceyi hak ettiklerinden emin değilim," dedi.

Ben güldüm ve onun buz gibi yüzünde küstah bir gülümseme belirdi. Gözlerime baktı, beni güldürdüğü için hoş bir sürpriz yaşamış gibi görünüyordu.

Bu iyi bir işaretti. Beni memnun ettiğinde tatmin olmasını istiyordum.

"Bazıları hak etmiyor," diye onayladım. Gülümsememi kaybolmaya bıraktım ve ona daha ciddi bir ifade gösterdim. "Herkes seni hayal kırıklığına uğratmayacak, Evie. Eğer dünyadan saklanırsan, dünya da senden saklanacaktır."

Kollarını kavuşturdu ve üstünden taşan mükemmel göğüslerinin yarattığı etki karşısında iniltiyi bastırmak zorunda kaldım.

"Felsefe dersleri verdiğin konusunda yalan söylediğini sanmıştım.

Bu iyi bir replikti," dedi öfkeyle. "Ama sen beni tanımıyorsun." "Seni tanımak istiyorum."

"Neden?"

Kafamı salladım, dudaklarım kendiliğinden yukarı kıvrıldı. "Bunu inanmak sana neden bu kadar zor geliyor? Beni büyülüyorsun. Her nesilde aynı kopyaları ve arketipleri üreten bir dünyada, sen ilgi çekici bir istisnasın."

"*Her nesil* seni görüldüğünden çok daha yaşlı gösteriyor." "Tarihe olan ilgimi zaten biliyorsun."

Koltukta kıpırdanmaya başladı. Kendi benzersizliğinin farkında değildi. Kanında olgunlaşan gerçek tutku, çoğu insanın korkudan ruhlarından kovduğu idealist hayaller. Onun derinliğinin muhtemelen geçmişteki acıların talihsiz bir yan ürünü olduğunu biliyordum, ama bunun ne kadar ferahlatıcı olduğunu hiç bilmiyordu.

"Çoğu insan, tıpkı ebeveynleri gibi düşünür, konuşur ve hayatlarını yaşar," dedim.

Onun hafifçe irkildiğini fark ettim.

"Güvenli hissettikleri bir role uyum sağlarlar. Kendilerine meydan okumazlar. Büyümezler. Daha büyük amaçlardan veya anlamlardan korkarlar. Görülmek ve anlaşılacak gibi korkutucu ve güzel sanattan kaçarak, ya da tanrılar korusun, bir başkasını gerçekten görmek ve anlamak gibi ağır sorumluluktan kaçarak. Rahatlık için yaşarlar ve sonra ölürlər. Belki de gitmeden önce yerlerini alacak, kendileriyle aynı türden birini geride bırakırlar."

"Bu çok kasvetli," dedi Evie kaşlarını çatarak.

"Ben öyle düşünmüyorum," dedim. "Onlar kendi seçtikleri şekilde yaşıyor ve seviyorlar, bu da saygı ve empatiyi hak ediyor. Hayat zor ve yorucu, belirsizliğe karşı güvenliği öncelikli tutmaları için onları suçlamıyorum." Bir süre durdum. "Ama bu, kalabalığın arasından sıyrılma cesareti ve cüretkarlığı olanları çok daha hoş bir şekilde beklenmedik kılıyor."

O büyük gri gözlerdeki heyecanın parıltısını açıkça görebiliyordum. Ağzını açıp kapattı, sanki bir şey söylemek için can atıyor ama kendine izin veremiyormuş gibi.

"Sizi hayal kırıklığına uğratacağımdan korkuyorum. Beni gösterdiğiniz kadar ilginç biri değilim," dedi sonunda, umut dolu yüz ifadesinin onu ele verdiğini gizleyemeyerek.

"Bundan çok şüpheliyim."

Güzel, çarpan kalbini benden saklayabileceğini sandı, ama göğüs kafesindeki her atışı duyabiliyordum.

Yine de kitabına odaklandı. Notlar aldı, ama yazdığı notlar yazıldığı anda kayboldu. Görünüşe göre, işini gizlemek için büyü kullanan tek kişi o değildi.

Ondan gelen düşük frekanslı bir güç hissedebiliyordum, ama tam frekansını okuyamıyordum.

Benimle konuşmayı bitirdiğini düşündüğüm anda, notlarından başını kaldırmadan konuştu.

"Kendi dükkanımı açmak istiyorum. Bunun için çalışıyorum: yeni büyüler ve özel yeteneklerim hakkında daha fazla bilgi. Büyüyle dolu bir şehirde bunun aptalca geldiğini biliyorum. Ama müşterilerim ürünlerimin benzersiz ve güçlü olduğuna inanıyor, ben de öyle düşünüyorum. Mümkün olduğunca çok insana yardım etmek istiyorum."

Gülümsememi durduramadım, yıllardır sürekli hissetmediğim bir sıcaklık kalbimi sardı.

"Bu aptalca değil, Evie," dedim. "Bu cesurca. Gurur duymayı hak ediyorsun. İstedğin her şeyi başarabileceğine inanmayı hak ediyorsun. Başarılmaya değer her şeyi başarmanın tek yolu budur."

O dolgun pembe dudakların kıvrılmasını izledim. Sanki o gülümsediğinde tüm oda aydınlandı, etrafımızdaki ışıklar daha sıcak hale geldi.

O, büyük, büyülü hayallerini gerçekleştirecekti. Ve ben de onu

Kitaplıkların ötesinden yüksek sesli bağırışlar duyuldu. Bir kadın çığlık attı. Lillian'ın iblis tohumunun büyüsünün havayı doldurduğunu hissettiğim anda.

EVIE

Kylo'dan, *herkesten*, ne pahasına olursa olsun okuduğum şeyi saklamak zorundaydım.

Gözüme çarpan kitap, yazarın Hekate adını verdiği bir yeraltı tanrıçası hakkında yazılmış bir kaos büyüsü metniydi. Daha önce hiç duymadığım küçük bir tanrıçaydı, ama Lillian'a olan benzerliği beni anında tedirgin etti. Ancak Lillian'ın aksine, o açıkça cadılara ve diğer ölümlülere hizmet ediyordu.

Ruhlar aleminden rehberlik istemiştım ve işte Hekate kendini belli ediyordu. Tanrılar ve ruhlar genellikle böyleydi. Söyleyecek bir şeyleri varsa, bunu mutlaka bildirirlerdi.

İstersem onları görmezden gelebilirdim. Ama çağrı ne kadar güçlü olursa, cadının dikkatini çekmek için o kadar ısrarcı oluyorlardı.

Öteki dünyadan yardım isteyip sonra da aldığım şeyi açıkça reddetmek de kötü bir davranış olurdu.

Ama Hekate ile olan bu karşılaşmalar ve onun yardımıyla hazırlanan ritüeller ve büyüler hakkında ne kadar çok okursam, o kadar temkinli oluyordum.

Bu çok güçlü bir işti. İyileştirici bitkisel merhem veya ilham için mum büyüsünün ötesinde bir şeydi.

Bu kitap, cadı arkadaşlarımdan benim gibi kaos çalışanlarından korktukları her şeyi içeriyordu. Bazıları için, kitapta anlatılan ritüeller evrenin doğal akışını bozucu olarak görülebilirdi.

Ve bu el yazısı sayfaların içimdeki en derin, en gizli kısımları uyandırması, beni bu kadar canlı hissettirmesi nefret ediyordum.

Kylo'nun da o gizli derinlikleri harekete geçirme şeklinden neredeyse aynı derecede nefret ediyordum.

Metne tekrar odaklanmaya çalıştım, hala Kylo'nun benim hakkımda yaptığı değerlendirmeden ve bu kafa karıştırıcı dünyadan gelen sıcaklık ve entrika ile dol

Kylo'nun benim hakkımda yaptığı değerlendirme ve bu kafa karıştırıcı dünya.

Onun sözlerinin benim kendi içimdeki söylenmemiş düşüncelerimden çıkmış gibi görünmesi korkutucuydu. O da benim kadar yalnız mı hissediyordu? O da diğerlerinden farklı hissediyor muydu?

Pazarda onu selamlayan tüm o insanları hatırladım. Arkadaşlarının titizlikle seçildiğini söylemişti. Bu, onların da beni hissettirdiği kadar özel oldukları anlamına mı geliyordu?

Merakla, garip bir takıntıyla yanıp tutuşuyordum. Bunların hepsinin bir tuzak olup olmadığını bilmek istiyordum. Bu adamı ve neden beni gerçekten anlayabilecekmiş gibi hissettirdiğini bilmek istiyordum.

Benim fikrimi aptalca bulmamıştı. O...

Bir çığlık uzayda yankılandı ve hızla akan düşüncelerimi kesti.

Avuç içimdeki yazı uyarı olarak yakıcı bir şekilde parladı. Bir anlık sezgiyle kitabı kaptım ve defterimle birlikte çantama attım.

Kylo çoktan ayağa kalkmıştı. Çığlık atan kişiyi aramak için ayrılacağını sandım, ama bunun yerine önüme geçti.

O kaslı bir duvar gibiydi ve ilk içgüdüünün beni korumak olması, kalbimi sızlattı.

Ona yaklaştım ve o bana yukarıdan baktı. Gözleri, hızlıca düşünüyormuş ve hızlıca değerlendirme yapıyormuş gibi sağa sola kayıyordu.

Küfretti. "Yakınlarda özel bir çalışma odası var. Oraya sığınacağız, anladın mı?"

Onun keskin çenesinin titremesini izleyerek başımı salladım.

"Gidelim, melek," dedi yumuşak bir sesle, elini belime koyarak beni yönlendirdi.

Ama ilk kitaplığın önünden geçerken, bir başka sezgi dalgası omurgamdan aşağı indi ve beni olduğum yerde durdurdu.

"Evie..."

"Lord Conrad'ın emriyle, yolumuza çıkmadığınız sürece hiçbir ölümlüye zarar vermeyeceğiz."

Ses gürlledi ve bunun doğuştan vampir olan birinin sesi olduğunu anında anladım. Ama birkaç sıra ötedeki başka bir varlık, tanıdık bir enerji vardı.

Başımı çevirdim. İnsanlar yanımdan geçip alt kata kaçarken, ben de kargaşanın geldiği yere yöneldim. Kylo'nun keskin emirlerini ve kolumu tutan elini görmezden geldim, omuz silkerek köşeyi döndüm ve otoriter sesin geldiği bölümü görebileceğim bir yer buldum.

Az önce bulunduğumuz bölüm, kaos cadıları tarafından ve onlar için oluşturulmuş kitap raflarıydı.

"Bunu yapamazsın," diye bir kadın yerden haykırdı, sanki oraya itilmiş gibi. "Üniversite binaları vampirlerin giremeyeceği bölgelerdir..."

"Saçmalık," dedi önceki adam, avucunda küçük kırmızı bir alevle. "Bu üniversite Lillian'ın iradesine karşı küfürlerle doludur. Doğal doğumlu vampirleri dışlayabilirsiniz, ama piç kurularının serbestçe dolaşmasına izin veriyorsunuz."

Midem bulandı.

O kitapları yakacaklardı. Bir cadıdan diğerine, *benim* gibi cadılara yazılmış el yazısı hediyeler. Güçlü, korkulan, sevilen, hor görülen.

Yenilikçiler, sanatçılar, şifacılar, yıkıcılar.

"Hayır," dedim, kendimi durduramadan.

Kylo yanıma yapışmıştı, yumruklarını sıkıp açarken doğuştan vampirlerle beni sırayla bakıyordu.

Vampirlerin yanında duran üçüncü bir kişi gördüm, baştan aşağı siyah giyinmiş yaşlı bir kadın. O da bir cadıydı ve rolü belliydi. Vampir raflara doğru döndü.

Ama kendi türünü ihanet ederek vampiri eski metinlerimize yönlendiren cadı, dümdüz önüne bakıyordu. Gözleri benimkilerle buluştu ve anında kısıldı.

Kanım beynime hücum ederken, kalbimin kulaklarımda hızlı ve sert attığını duyabiliyordum. Siyah. Tamamen siyah giyinmişti.

Lillian'a hizmet eden bir cadı. Kan dökücü, ruhsuz iblislere hizmet eden bir cadı.

İçimde iki zıt dürtü savaşıyordu. Birincisi, *kaçmak*.

İkincisi, o kitapları yakmalarını engellemek.

Gömülü öfke kanımda kabardı. Tehlikeli, yasak. Onlara kim olduğumu veya çantamda ne taşıdığımı bilmelerine izin veremezdim. Kazara kimseye, özellikle Kylo gibi insanlara zarar veremezdim.

"Bir şeyler yapmalıyız," dedim, titriyor olsam da, gömülü anılar zihnimin gözünü saldırsa da.

Siyah giyinmiş cadılar, *onlarla* birlikte toplanmıştı. Idris, ulaşamadığım bir yerde çığlık atıyordu.

Kylo bana baktı, derin, koyu mavi gözleri savaş halindeydi. "Siktir. Ben..."

Başını salladı, onlardan bana baktı. "Yapamam. Aşağıda daha fazlası var. Önce seni güvenli bir yere götüreyim. Üzgünüm, Evie, ben..."

Konuşurken sanki derin düşüncelere dalmış gibi sözünü yarım bıraktı.

Ne dediğini ya da neden özür dilediğini anlamadım. Mantıken, onun yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Ona baktım, içim de hala bir yerlerde o rahatsız edici sezgi vardı. Bir şey yapabilirse...

Cadıya tekrar baktığımda, hala bana bakıyordu. "Çantanda ne var?" diye tısladı.

Bir çocuğun çılgınlığını duydum ve gözlerim yaşlarla doldu.

Bir adım geri attım, zihnim "Koş, koş, koş!" diye bağırırken kaslarım kaskatı kesildi.

Koş, koş, koş!

Vampir, kitaplığa koyu kırmızı bir ateş topu fırlattı. Çılgılık attım. Oda tamamen karardı. Kylo beni yere itti. Arkamızdaki duvarda bir şey patladı.

Işıkları *ben mi* söndürdüm? Kanımda öfkeli ve intikam dolu bir büyü dalgası yükseldi ve parmak uçlarımdan dışarı çıkmasına direndim.

Ama ışıklar sönmüş olsa bile, güneşi söndürecek kadar güçlü değildim. Ve bu oda sadece karanlık değildi, *oniks* gibiydi. Sanki bir gölge alanı tarafından bastırılmış gibi, geçilmezdi.

Kemiklerin kırılma sesi gibi yüksek bir çatlak sesi duydum. Duman kokusu havayı doldurdu ve kalbimi kırdı. O sayfalar, sevgi ve bağlılıkla dolu sayfalar, bir anda yanmış ve yok olmuştu.

Kylo neredeydi? Kollarımı çılgınca salladım. Bir an için, çok kısa bir saniye için, her yer sessizdi. Ayağa kalktım.

Bir vücut bana çarptı.

Ekşi bir nefes burnuma doldu. "Çantada ne var, *cadı*?"

Ses, tiz bir çılgıktı. Nefesim kesilmesinden kurtulurken, zorlukla nefes aldım.

Eller çantama uzandı, kolumu tırmaladı. Annemin soğuk gözlerini gördüm. Idris'in çok küçük sesini duydum. Sadece bir çocuk, elleri çok küçüktü. Uzanıyor, güveniyor, umut ediyordu.

Kimse bizi korumuyordu. Bu bana kalmıştı.

Kadını boğazından yakaladığımda dudaklarımdan vahşi bir ses çıktı. Parmak uçlarımdan büyü sızdı ve başım çılgın bir zevkle doldu.

Sonunda içimde gömülü olan zehri kafesinden çıkarmıştım.

Kadın boğuk bir ses çıkardı ve yüzüme sıcak bir şey sıçradı.

Aniden benden uzaklaştı ve ben havaya kaldırıldım.

"Kylo?"

Oda karanlıktan aydınlığa, aydınlıktan karanlığa geçip duruyordu. Bu ışık yanıp sönmesi midemi bulandırdı. Güçlü kollar ve sağlam bir göğüs arasından, bana saldıran cadının yerde yattığını gördüm. Gözleri yuvalarından fırlamış, yapışkan siyah bir sıvı vücudunu kaplamıştı.

Gözlerimi kapattım.

Bunu ben yaptım. Onu ben öldürdüm.

Derin bir ses konuşana kadar bu kelimeleri tekrar ettiğimin farkında değildim.

"Şşş. Sorun yok," diye fısıldadı. "Sen yapmasaydın, ben yapacaktım."

Idris. Idris'e gitmem gerekiyordu. Kusmak üzereydim. Hareket halinde olduğumuzu biliyordum, ama tek odaklandığım şey kusmamak ya da bayılmamaktı. Alt kata indiğimizden emin olana kadar gözlerimi sıkıca kapalı tuttum.

Işıklar yanıp sönmeye devam ediyordu ve etrafımızda daha fazla kargaşa çıkarken Kylo'ya sarıldım. Maskeler takmış vampirler, koşan insanlar, doğuştan dişleri olanlar.

Kalabalığın içinde Idris'i, siyah giyinmiş başka cadılar var mı diye aradım. Dışarı çıkana kadar, maskeli bir adamın kollarında olduğumu fark etmedim.

Çılgılık attım. Etrafımızda her yöne koşan insanlar varken beni yere indirdi.

"Şşş, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle, sesi açıkça bozuktı. "Uslu dur. Çılgılık atma."

Uslu dur.

Kylo neredeydi?

Görüşümde lekeler belirdi ve kan basıncımın düştüğünü hissettim.

Kahretsin. Bayılacaktım. Idris. Idris...

Son duyduğum şey bir iç çekişti. "Bayılmanı bir iltifat olarak kabul edeceğim."

KYLO

"Bu yeni hobin mi?" Harmony ılık attı. Kollarımdaki sarışın gizemi aşığıdan yukarıya doğru baktı.

Elim saçlarına gömülmüştü, inanılmaz yumuşak buklelerini yavaşça tarıyordum. Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum. Bilinçsiz olması üzücüydü, ama bu sayede ona kolayca ulaşabiliyordum ve esnek davranabiliyordu.

Yakındaki bir üniversite parkında bir ağaca yaslanmış oturuyordum. Klanım kütüphanede doğanları çabucak halletmişti. Saldırıyı yöneten vampirin boynunu kırmıştım — bir avuç cadı kitabını yakmayı başaran vampirin.

Kaos cadı metinleri. Evie'nin incelediğı kitaplar. Çantasındaki kitabı açmayı denemiştım ve sanki yıldırım çarpmış gibi beni şok etmişti.

"O... çok güzel," dedi Harmony. Kollarını kavuşturdu ve ayağıyla yere vurdu. "Şimdi onun gibi cadıları arıyorlar, değil mi?"

"Öyle görünüyor," dedim, dişlerimi sıkarak. Harmony'ye durumun temelini anlatmıştım. Harmony'ye tamamen güveniyor olsam da, Evie hakkında daha fazla kişinin bilgi sahibi olması hoşuma gitmiyordu.

Bu kadar acımasızca koruyucu olmuştım.

Princeton, Evie'nin kaos cadısı olduğunu ilk bakışta fark etmiş miydi? Bu yüzden mi bana *neye bulaştığımı* biliyor musun diye sormuştu? Öyleyse, bu, yaratıcımın bana ilgili bilgileri vermektense, bir kaos cadısına olan sadakatini öncelikli tuttuğı anlamına geliyordu. Ve bu olasılık hakkında ne hissedeceğimi bilmiyordum.

"Yaratıcıları arıyorlar," dedim. "Kaos cadılarının dönüş ritüellerimize dahil olduğunu biliyorlar. Ve doğuştan cadıların bireysel olarak suçlu olup olmadıklarını umursayacaklarını sanmıyorum. Güçlü, yalnız kaos uygulayıcıları şu anda büyük tehlike altında."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," dedi

Harmony iç çekerek. Başımı salladım.

"Biliyorum. Bu bizim için iyi bir şey."

"Onları yok edebilecek daha fazla varlığı radikalleştircekler. Güçlü kaos cadılarıyla uğraşılmaz. Biraz akıllı olan herkes bunu bilir."

Mükemmel meleğime baktım. Özellikleri çok çekici bir şekilde savunmasızdı. Açıkça korkusundan gücünü kullanmıştı ve bu kontrol kaybı ona pahalıya mal olmuştu. Kendi gücünden, kendi karanlığından korkuyordu ve bu ona zarar veriyordu.

Ben ise, onun bastırılmış şiddetinin her damlasını yalamak istiyordum.

"Bir üniversite kütüphanesine saldırmak, ölümlülerin yönettiği bir şehirde kamu imajları için iyiye işaret değil," dedim. "Yüzyıllardır barışı koruyan davranış kurallarına açıkça karşı geliyorlar."

Harmony ağzını ovuşturdu. Batan güneşin turuncu tonları, açık kahverengi tenini sıcaklıkla parlatıyordu. "Sadıklar yine de bizi suçlamanın bir yolunu bulacaklar."

Omuz silktim. "Bırakın yapsınlar. Bu, gözlerini ve kulaklarını kapatanlar için değil, kararsız ölümlüler için çok önemli bir an."

Harmony tekrar Evie'ye baktı ve ben kanımda yükselen ilkel sahiplenme duygusunu bastırmak zorunda kaldım.

"Sen... onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

Gözlerimi dikmiş olmalıyım, çünkü Harmony hemen ellerini kaldırdı.

"Tanrım, Kylo, *benim*."

Geniş elimle Evie'nin yanağını okşadım. Kalp atışlarında veya nefes alışında herhangi bir değişiklik olup olmadığını dikkatle dinledim.

İç geçirdim ve Harmony'nin endişeli koyu renkli gözlerine baktım. "Ona olan ilgim klanla ilgili değil."

Harmony gülümsedi, ben de gözlerimi devirdim.

"İş-yaşam dengesi konusunda beni gerçekten dinlemişsin!" Uzun, parlak siyah saçlarını omuzlarının arkasına itti. "Güzel, bunu hak ediyorsun. On yıllardır klan için hiç ara vermeden çalışıyorsun. Biraz eğlence ve dinlenmeyi hak ediyorsun."

Kafamı salladım ve yavaşça gerginliğim azalmaya başladı. En azından Harmony'nin Evie'yi bilmesi, onun için daha fazla koruma anlamına geliyordu.

Burun kıvırdım. "Yeni hobimi *rahatlatıcı* olarak nitelendiremem. Ama gerçekten eğlenceli olduğu doğru."

Ve bundan sonra daha da iyiye gidecekti. Onun güvenini kazandığımda, onu sahiplenecektim. Evie, uyanık olduğu her an onu ezecek olan zevkin derinliğini hiç bilmiyordu.

Harmony heyecandan neredeyse zıplıyordu. "Onunla tanışabilir miyim? Tabii ki insan görünüşümle."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Yakında," diye söz verdim.

Bir anlığına uzaklara baktı, alnı kırıştı. "Dikkatli olmalısın Kylo. Birini bizim dünyamıza getirmenin ne anlama geldiğini biliyorsun. Gereğinden fazlasını öğrendiği anda, hayatı sonsuza dek değişecek."

Kaslarım gerildi, dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı.

"Ve, şey, eğer o bir kaos cadısıysa... Umarım tüm olası tehlikeleri ve sonuçları düşünüyorsunuzdur, hepsi bu. Özellikle de klan için."

"Her zaman."

Bir an birbirimizin gözlerine baktık, aramızdaki boşlukta güç, sadakat ve ortak bir vizyonun sözsüz bir itişip kakışması vardı.

Harmony beni tanıyordu. Benim çoktan geleceğe bakıp tüm olasılıkları değerlendirdiğimi biliyordu.

Ayrıca, bir şeye karar verdiğimde, o takıntıyı ancak soğuk, cansız ellerimden çekip alabileceğini de biliyordu.

"Toplantıya gidiyorum. Daha önce konuşmadığımız başka bir şey söylememi ister misin?"

Başımı salladım. "Bu gece geç saatlerde geleceğim."

Harmony başını salladı, yine işine odaklanmış bir şekilde bana tembel, yarı ciddi bir selam verdi ve koşarak uzaklaştı.

On beş dakika boyunca gün batımına bakarak, Evie'yi göğsüme sıkıca sarıp, gölgelerimin onun üzerine çıkma dürtüsüne direnerek, sonunda kıpırdadı.

Kalbi hızlandı. Kanında her zamanki korku seviyesi yükseldi. Nefesi daha sık hale geldi.

Gözlerini açtığı anda, benimkilerle buluştu ve iri iri açıldı. Şaşkın bir çığlık attı ve kollarımda kıvranmaya başladı.

"Sakin ol," diye fısıldadım gülümseyerek. "Güvendesin."

"Bırak beni."

"Hayır."

Kollarımı omuzlarına ve bacaklarına doladım.

"Seni bırakırsam, çok hızlı ayağa kalkıp tekrar düşeceksin."

Kızgın bir şekilde baktı. Yavaş yavaş, nöronları tek tek yeniden çalışmaya başladı. Hayatta kalma modundan daha derin düşünmeye geçti. *Hatırlamaya başladı.*

Beyaz teni hastalıklı bir solgunluğa büründü. Gözleri yaşlarla doldu. Kollarımda tamamen gevşedi, ama uyanık kalmaya devam etti.

"Ne olduğunu anlamıyorum," dedi. Gözlerime baktı, kalbi göğsünde rahatsız edici bir gürültüyle çarpıyordu.

Ona, korku ve panik denizinde kendini tutunabileceği bir şey olarak, sadece kesin ve otoriter bir tavır sergiledim.

"Kütüphane saldırıya uğradı ve Maskeli Tarikat yardımımıza geldi," diye açıkladım. "Oda zifiri karanlıktı, ama duyduğum kadarıyla, o cadı sana saldırdı. Dönmüş bir vampir seni kurtardı ve güvenli bir yere götürdü. Birkaç dakika sonra seni kütüphanenin dışındaki bahçede baygın halde buldum."

Gözlerini kırptı. Endişeli kaşları derin bir şekilde çatıldı.

Cadıyı öldürdüğünü biliyordu. Onu taşıırken bunu defalarca tekrarlamıştı. Onu bu kadar dehşete kapılmış görmek kalbimi parçaladı.

Evie kim olduğunu nefret

ediyordu. "Yaralandın

mı?" diye sordum.

Kafasını salladı ve tekrar kıvranmaya başladı. Onu kollarımdan kaçmasına izin verdim ve parlak yeşil çimlerin üzerinde yavaşça karşımda oturmasını izledim.

"Beni buraya sen mi getirdin? Beni taşıyan maskeli adamı gördün mü?"

Başımı eğdim. "Evet, ama sanmıyorum. Seni bulduğumda yanında kimse yoktu. Neden? Seni rahatsız mı etti?"

Gözleri benimkilere kilitlendi, yanakları kızardı. "Hayır. Evet. Bilmiyorum."

Karanlık pantolonumun içinde penisim seğirdi. Onu böyle eziyet etmekten hoşlanıyordum. Korsesinin altında sertleşmiş meme uçlarını zar zor seçebiliyordum.

Onları da eziyet etmek istedim.

"Evie? İyi misin, melek?" Ona sadece endişemi gösterdim ve o da sanki bir bulmaca çözüyormuş gibi bana baktı.

Hâlâ maskeli adamın ben olduğumdan şüpheleniyordu. Belki de her zamankinden daha fazla. Ama bunu kanıtlamıyordu. Buna inanmak istemiyordu.

Her iki halim de onu tahrik etse bile.

Bu zihinsel görüntüde, dişlerimi birbirine sürterek neredeyse kırıyordum. Ellerim yere yapışmıştı, böylece pişman olacağım bir şey yapmayacaktım. Kendim için değil, onun için. Yavaş olması gerekiyordu. Güvenmesi gerekiyordu.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi. "Beni neden buraya getirdin?"

"Seni başka nereye götürebilirdim ki? Evinin nerede olduğunu bana söyleyebilecek kadar bilincinde değildin," dedim, taktiksel olarak yalan söylemekten kaçınarak. Çünkü elbette prensesin sarayının nerede olduğunu biliyordum. "Seni kavgadan uzaklaştırmak istedim."

Aniden ayağa kalktı ve ben de hemen arkasından gittim. Elini alnına götürdü ama sendelemed.

"Hâlâ savaş mı var? Kardeşimi bulmam lazım." "Hayır, savaş bitti."

Şimdilik.

"Ölümlüler zarar gördü mü?"

"Birkaç kütüphaneci yaralandı, ama sadece bir öğrenci öldü. Birinci sınıftaydı," dedim acı bir şekilde.

Elbette kardeşinin neye benzediğini biliyordum ve onun şiddet olayına karışmadığından emin olmuştum.

İnsan bir kardeşi olan güçlü bir kaos cadısı, gerçekten de kafa karıştırıcı bir anomaliydi.

Rahat bir nefes aldı, ama dudakları titriyordu. Onu göğsüme çekmek istedim. Gözyaşlarının akmasını istedim, böylece onları öpüp silebilirdim, ruhundaki hüznü emip, kendi çalkantılı karanlığımın içinde saklayabilirdim.

"Vampirlerden nefret ediyorum," dedi, dilinde zehir vardı. Küçük yumrukları yanlarında sıkılıydı.

Onu, tek bir duygu bile göstermeden, mükemmel bir kontrol maskesi takarak izledim. "Hayatını kurtaran vampirleri bile mi?"

"Özellikle o," diye mırıldandı.

Gözlerimin içine o kadar derin bir şekilde baktı ki, neredeyse korkutucuydu - tabii bu kadar sevimli bir yaratık beni korkutabilirse.

"Hepinizin, dönüşmüşlerin bizi koruduğunu düşündüğünüzü biliyorum," dedi, giderek yükselen sesinde suçlayıcı bir ton vardı. "Ama dönüşmüşler olmasaydı, doğanlar kütüphaneye sızamazlardı. Maskeli

suçlular, Lord Conrad gibi güçlü güçleri kışkırtıyorlar. Bu bölgeyi kral adına yöneten kişi odur. Lordlar, bu şehrin ölümlüler tarafından yönetildiğini göz ardı ederek, hayatımızı cehenneme çevirmeye karar verirlerse, bunu yaparlar. Ve biz onları durdurmak için hiçbir şey yapamayız."

Öfkesi dönüşüyordu, kanındaki korku yeni boyutlara ulaşıyordu. "Her şeyi mahvediyorlar. Dönüştürülmüşler... Bir zamanlar güvenli bir liman olan bu şehri mahvediyorlar."

Evie'nin sesi "*güvenli*" kelimesinde kırıldı ve bir kez daha farkında olmadan tüm kartlarını açığa çıkardı. Ben onun bahçesindeki yılan, zihninin tüm gizli, kilitli köşelerine ve çatlaklarına sızan canavardım.

Onu her geçen gün daha iyi anlıyordum. Bu beni heyecanlandırıyordu — onu tanımak, onu derinlemesine tanımak, benden önceki hiçbir erkeğin, hiçbir varlığın tanımadığından daha fazla. Bir gün, onu kendisinin bile tanımadığından daha iyi tanıyacaktım.

Ve bir gün benim olacağını iddia edeceğim bu şehri sevdiğim gibi, bu sorumluluğu da sevecektim.

"Şu anda kendini güvende hissetmek için neye ihtiyacın var, Evie?" diye sordum ona.

Kollarını kavuşturdu, bakışlarını kaçırarak kendini daha da küçülttü. Benden saklanmak istiyordu. Ama yapamadı. Bir daha benden saklanamayacaktı.

O yumuşak pembe dudaklar, sanki soru onu derinden sarsmış gibi titriyordu. "Bilmiyorum."

"Sorun değil," dedim. "Bırak ben seninle ilgileneyim."

Sanki ürkek bir ateş kuşuymuş gibi ona yavaşça yaklaştım. Kaşlarını çattı, hala gözlerime bakmayı reddediyordu.

Vücut dilinin her bir parçası aynı mesajı veriyordu. Evie kaçmak istiyordu.

"Sen bakılmayı *hak ediyorsun*," dedim.

Aniden başını kaldırdı ve keskin bir nefes aldı. Bu sözler onu en çok şok eden şeydi.

Ruhunda yerleşmiş derin bir değersizlik duygusu görebiliyordum, doğduğundan beri defalarca öğretilmiş bir şeydi bu. Onun bildiğinden daha iyi anladığım bir şeydi.

"Hiçbir şey söylemene gerek yok," dedim yumuşak bir sesle. "Düşünmene bile gerek yok."

Nazikçe küçük elini tutup koluma koydum ve başka bir şey söylemeden onunla birlikte yürümeye başladım.

Şaşkın ve derinden, yürek parçalayıcı bir şekilde tetiklenen Evie, yanımda yavaşça rahatladı. Sonunda gerginliğini bırakıp normal bir tempoya girdiğinde, eli kolumun etrafında gevşediğinde, derin bir nefes aldım.

Onun itaatkârlığı, çılgınca erotik olduğu kadar derin bir tatmin de veriyordu. Evie benim iyi kızım olmak istiyordu. Dinlemek ve itaat etmek istiyordu. Sadece henüz kendini tamamen bırakacak kadar güvende hissetmiyordu.

Ben sabırlı bir adamdım.

Ya da daha doğrusu, sabırlı bir canavardım.

KYLO

En yakın kafeye varana kadar sessizce yürüdük. Evie'yi çıkışa yakın, ama aynı zamanda köşeye sıkışmış bir masaya yönlendirdim. Karşımdaki ahşap koltuğa otururken bana yalvarırcasına bakarak gözle görülür şekilde rahatladı.

Onu en güvende hissettirecek şeyi nasıl bildiğimi merak etti.

Garson yaklaştığında gözleri parladı. Sembollerimden biri onu tanıdı ve sessizce bir iletişim kurduk; o da saygıyla başını hafifçe eğdi.

"Su lütfen," dedim ona. "Ve o da meyve tabağı ile yumurta ve peynirli sandviç alacak."

Adam başını salladı. Evie'nin yağmur bulutu gibi gözleri benimkilere kilitlendi. "Az önce benim için yemek siparişi mi verdin?" diye sordu, inanamayan bir ifadeyle. "Parasını da ben ödeyeceğim."

Adam hızla bir sürahi su ve iki bardakla geri döndü. Birini doldurup Evie'ye uzattım.

"İç."

Evie kızardı. "Bana emir veremezsin." "Neden veremem?"

"Çünkü bu tuhaf ve... Bilmiyorum. Kendi yemeğimi kendim sipariş edip ödeyebilirim. Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye itiraz etti.

Omuz silktim. "*Garip olması* beni rahatsız etmiyor. Ve yapabileceğini biliyorum. Ama senin için bunu yapmaktan zevk alıyorum, sen de öyle."

Yüzünden bunu okuyabiliyordum. Rahatlama, olgun şüpheleri kadar güçlüydü. Evie çok uzun zamandır kendini güvende hissetmek için çaresizce çabalıyordu.

Ama kaçmaktan yorulmuştu.

Bir kez olsun yakalanmak istiyordu.

"Sipariş ettiğimden farklı bir şey ister misin?" diye sordum ona.

Menüye bakmadı bile, gözleri odaklanıp odaklanamıyordu.
Yakınlarda birdenbire kahkahalar patladığında, ses onu ürküttü.

"Hayır, teşekkürler," dedi, sanki soruyu duymamış gibi otomatik pilotta cevap verdi.

Yemek geldiğinde, yine içine kapandı. "Yemiyor musun?" diye sordu.

"Ben zaten doyumdum."

Bana gözlerini kısarak baktı ve yavaşça çatalını kaldırdı.

Gülümsedim ve bakışlarımı onun ötesine, koyu mavi duvarda asılı duran Etherdale şehir manzarası resmine çevirdim. "Söylediklerini düşündüm."

O suyunu yudumlarken ve ilk lokmasını yutarken, kaslarımdaki gerginlik azalmaya başladı. *Aferin kızım.*

"Nihilizm'in entelektüel tembellik olduğu hakkında. Ne komik bir söz," dedim.
dedim.

Evie'nin dudakları kıvrıldı, gözleri yumuşadı ve uysallaştı, sanki sözlerimi dinliyormuş gibi. Sandviçini eline aldı.

"Bazı nihilistler, anlamsızlığın ancak tanrılar bizim dünyamızı terk edip cenneti ve yeraltı dünyasını yönetmeye başladıklarında kök saldıgını yazarlar. Nihilizmi bir ceza olarak görürler, sanki tanrılar bizi anlam ve amaçtan yoksun buldukları için terk etmişler gibi," dedim.

Evie'nin omuzları gevşedi. Bir an önce kopmak üzere olan gözleri, yemek yerken ve dinlerken tekrar keskinleşti.

"Büyü ve sanatı, tanrıların hayatlarımızdaki varlığının kanıtı olarak görmek yerine, bu ifadeleri güzel dikkat dağıtıcılar, hoş olmayan gerçeği örtbas etmek için bir serap olarak görüyorlar."

"Ne gerçeği?" diye sordu.

"Kaderin var olmadığı gerçeği. Dünya ve büyü'nün güç ve illüzyon tarafından yönetildiği gerçeği. Büyücülük ve kehanetin, kaos ve hiçliğin kasvetli gerçekliğine renk katmak için yapılan beyhude girişimler olduğu gerçeği." Bir süre durdum. "Yalnız yaşadığımız ve öldüğümüz gerçeği."

Evie gözlerini kırptı. Bir kez. İki kez. Sonra lanet olası gözlerini devirdi. "Esnemek," dedi.

Gülerek, "Sıkıcı mı? Son cevabın bu mu?" dedim.

Kalbi eriten bir gülümsemeyle başını salladı. Bu, içimin en derinlerinde hissettiğim bir zaferdi.

"Nesnel gerçeklik diye bir şey yoktur. Eğer *öyle bir gerçeklikte* yaşamak istiyorsan, buyur," dedi, çenesini kaldırarak. "Ama beni o sinir bozucu, karamsar saçmalıklarla etkilemeyeceksin."

"Nesnel gerçeklik yok mu?"

Başını salladı. "Ruhlar dünyasıyla iletişim kurduğunda..." Durdu, sanki söylememesi gereken bir şeyi söylemiş gibi hızla ağzını kapattı.

"Hey," dedim yumuşak bir sesle. "Sen yeşil bir cadı olmadığını biliyorum. Benimle güvendesin. Sen özelsin, Evie."

Suyundan bir yudum daha aldı. Gözleri "*özel*" kelimesinde parladı, ama vücut dili koruyucu ve gergindi. Bir sonraki sözleri, öncekinden daha az ateşliydi. "Öteki dünyayla iletişim kurduğunuzda, gerçekliğin sürekli değiştiğini görürsünüz. Gerçeklik sabit değildir. Belirli değildir. Gerçekliği *biz* belirleriz. Her şey sürekli değişiyor. Eter bize tepki veriyor, biz de ona tepki veriyoruz; bu bir etki ekosistemidir. Eğer dünyanın güçten başka bir anlamı olmadığına inanıyorsanız, dünya — hem ruhsal hem de fiziksel boyutlarda — bu inanca uygun olarak size tepki verecek ve sizinle etkileşime girecektir. Kendinize asla bu kadar katı sınırlar koymamalısınız. Siz konuşursunuz, tanrılar dinler. Kendi kaderinizin hakemi sizsiniz."

Gözlerime tekrar odaklandı, koltuğunda hızla kıpırdanarak dikkatini yemeğine geri verdi.

Onu, sanki ilk kez bir çiçeğin açışını izliyormuşum gibi izledim. "Özür dilerim," dedi. "Muhtemelen saçma geldiğini biliyorum. Belki de hiçbir şey bilmiyorum. Ama bu *benim* gerçekliğim."

"Gerçeğin şekillendirilebilir olduğuna inandığımı sana zaten söyledim," dedim nazikçe. "En ünlü nihilistlerin insan olması şaşırtıcı değil. Kendi fiziksel duyularıyla algılayamadığın şeyleri reddetmek daha kolaydır."

Evie başını salladı. Yüz hatları biraz gevşedi.

"O güzel zihnin için asla özür dileme, meleğim," dedim. "Yoksa sonuçları ağır olur."

Ağzı açıldı, zihni çalışmaya başladı. "Beni tehdit mi ediyorsun? *Özür dilediğin için* mi?"

"Doğru. Çok iyi bir dinleyicisin," dedim övgüyle, bakışlarım onun mükemmel dudaklarına takılırken öne doğru eğildim.

Onun cupid's bow'una yapışan o minik su damlasını yalamak istedim. Kendi dili onu yakalamak için dışarı çıktığında, onu kucağıma çekip o güzel pembe dili ağzıma çekmek için dayanılmaz bir istek duydum.

Onu tatmaktan daha fazlasını istedim. Onu yutmak istedim.

Onun tatlılığını, masumiyetini almak ve onu benim ahlaksızlık izlerimle sonsuza kadar lekelemek istedim.

Onu diğer tüm erkekler için *mahvedecektim*.

Ve eğer sahiplenme duygum şu anda dengesizse... Evie'yi sonunda ele geçirdiğimde, hiçbir erkeğin benim hoşuma gitmeyen bir şekilde ona doğru nefes bile alamayacağını biliyordum, aksi takdirde ellerini vücudundan koparırdım.

Kimi kandırıyordum? Bu zaten gerçektir.

"Teşekkür ederim," dedi Evie, yemeğinin parasını ödedikten sonra. Sesi rahatsızlık doluydu, sanki ona bütün bir ev almışım gibi.

"Seni dışarı çıkarmama izin vererek bana teşekkür edebilirsin. Bir dahaki sefere, düzgün bir şekilde," dedim. Bu bir soru değildi. Bir istek bile değildi.

Evie, benim mükemmel, uslu kızım gibi başını salladı. "Tamam."

İkimiz de başka seçeneği olmadığını biliyorduk. Benim gibi biriyle hiç tanışmamıştı. Ben, onun en derin, en acı yaralarının ve özlemlerinin panzehiriydim. Ben, onun korktuğu her şeydi. *Nefret ettiği* her şeydi.

Sonunda kendini güvende ve korunmuş hissetmesi için ihtiyaç duyduğu her şey. Bir daha asla yalnız kalmayacaktı.

EVIE

Sonunda tekrar yalnız kaldığımda, Kylo'nun yokluğunu midemdeki sıcaklığın eksikliğinde, göğsümdeki boşlukta hissettim.

Hemen sunakımın başına gidip Idris'in güvende olduğunu doğruladım. Sezgilerim ve Kylo'nun tek ölen kişinin birinci sınıf bir kız öğrenci olduğunu doğrulaması sayesinde onun güvende olduğunu bilmeme rağmen. Zihnimin sürekli aynı şeyi düşünmesinden, bir endişeye takılıp kalmasından ve onu yedi farklı şekilde çürütmeden rahat edememesinden nefret ediyordum. Bu nevrozu Kylo'nun önünde göstermeye dikkat ediyordum. Mantıksız bir korku döngüsüne kapıldığımda ne kadar sinir bozucu olabileceğimi biliyordum. Bu, Jacob'ı deli ederdi.

Parkta Kylo'nun kollarında uyandığımda kaçmak istedim. Ne yaptığımı, avuçlarımdan sızan şiddeti biliyordum.

Bugün birini öldürmüştüm.

Ve yapabileceğim tek şey, bu sırrı diğerleriyle birlikte çılgınca bir çukura gömmektir. Çünkü üzerinde durursam, başlangıç noktasına geri dönecektim. Dünyadan, kendi dükkanımı açma planlarımdan saklanacaktım. Rahat yalnızlığıma geri dönecektim.

Eğer dünyadan saklanırsan, dünya da senden saklanır.

Kylo beni nasıl tanıdı? Başka biriyle olsaydım kaçıp bir daha geri dönmezdim, o beni nasıl burada tuttu?

Ve onun yakınında olduğunda her seferinde çalan sert, yüksek uyarı çanları ile onun uyandırdığı güvenlik hissini nasıl uzlaştırabilirdim? Ona karşı duyduğum çekiciliğin yoğunluğu, ona güvenilemeyeceğini hiç şüphe duymadan bilmem, çıldırtıcıydı.

O, uzun zaman önce kilitlediğim büyü gibi, içmeyi bırakamadığım bir zehir gibiydi. O bir çelişki, bir anomaliydi.

Tıpkı benim gibi.

Hikaye mantıklı değildi. Işıklar söndükten sonra nereye gitmişti? Maskeli adam beni kollarına aldığında neredeydi? Bana konuşanın Kylo olduğundan emindim. Nasıl güvenli bir yere ulaşmıştı? Neden aynı maskeli adam hem sokakta hem de kütüphanede beni kurtarmıştı? Onun tavırlarını, yapısını, korkutucu gölge kafatası maskesini tanıdım. *Flört edişini*.

Kylo'nun bana hissettirdiklerinin aynısını hissettirdiğini biliyordum.

Canlı. Çok canlı.

Tarot kartlarıma dokunduğumda ellerimi yaktılar, ruhların benim saçmalıklarımdan bıktığını fark etmemi sağladılar. Çok fazla soru soruyordum. Benim yaşamamı, deneyimleyerek öğrenmem gereken dersleri öğrenmemi istiyorlardı.

Siktir *et*. Kesinlik ihtiyacım vardı. Kendimi korumam gerekiyordu.

Şeytan kartını çektim. *Bağımlılık, şehvetli zevkler, kontrol ve hakimiyet*.

Sonra Aşıklar. *İki ruhun birbirine dolanması. Romantizm. Zor seçimler*.

Çarkıfelek. Kader. Gelecekte emin olamazsın.

yaşa

malı Yedi Kılıç. *İhanet. Aldatma. Gizlilik*.

sın! Korkduğum her şey.

Sadece bir tane daha... Bu sefer kartlar beni o kadar şok etti ki, desteyi

düşürdüm.

düşürdüm.

"Urgh," diye homurdandım. "*Peki*."

Ruhlara yardımları için teşekkür ettim, her ne kadar huysuzca olsa da. Bir başka düşünce dalgası beni ele geçirmeden önce hemen bir fantastik aşk romanına daldım.

Ve oturma odamda, mavi kumaş kanepeye kıvrılmış olarak okurken, omurgamdan aşağı doğru inen o belirgin sıcaklığı hissettim. İzlendiğimi biliyordum.

Kalbimi çalacak ve bana ihanet edecek adam tarafından.

Gölgelerin maskesi arkasına saklanan canavar tarafından.

Şeytan.

Kanepeden kalktım. Geceliğim uyluklarımın üst kısmını sıırıyordu, meme uçlarım ince beyaz kumaşın altında sertleşmişti. Pencerenin önünde durup karanlık geceye bakıyordum.

Vahşi ve dizginlenemeyen bir şey göğüs kafesimin kafesine vuruyordu.

Yabancı, güzelce kötü düşünceler beni rahatsız ediyordu.

Eski gerçekliğimde yaşamak istemiyordum, tek heyecan verici fantezilerin roman sayfalarında var olduğu yerde. Acıyla, suçluluk duygusuyla, her zaman beni çevreleyen dehşetle yüzleşmek istemiyordum.

Hayatta hissetmeye devam etmek istedim.

Ne yapacağımı düşünmek ya da endişelenmek için durmadım. Sadece içimdeki tehlike ve zevk duygusunun heyecanını takip ederek harekete geçtim.

Parmaklarım elbisenin sağ askısına doğru kayd ve keskin bir hareketle onu omzumdan ittim.

Onun görmesini *istedim*. Orada olduğunu, beni izlediğini bildiğimi bilmesini istedim.

Ve nedenini açıklayamazdım. Bu davranışlar, benim sandığım her şeyin tam tersiydi. *Onun öncesinde* sandığım her şeyin.

Korku ve tehlikeye rağmen, hayatımda ilk kez, *bundan sonra ne olacağını bilmiyordum*.

Ve öğrenmek istedim.

Sol omzumdan ikinci kumaş şeridini de ittim, ama elbise düşüp göğüslerimi ortaya çıkarmadan önce parmaklarımı şıklattım. Perdeler kapandı.

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Zihnim uçuyordu. Sıcaklık ve adrenalinle dolmuştum, kendi ölümlülüğümün farkındaydım.

Kendinden emin bir gülümsemeyle askılarımı tekrar yukarı çektim.

Ama yatak odama gittiğimde pencerenin ardına kadar açık olduğunu gördüğümde, o gülümseme aniden buharlaştı.

Adrenalin aniden korkuya dönüştüğünde, serin hava tenimi okşadı.

Pencerenin önüne adım atmak için ayağımı zar zor kaldırmıştım ki, güçlü eller beni yakaladı ve geniş, sert bir göğse doğru çekti.

Çılgılık attım. Bir el ağzımı kapattı ve sesimi bastırdı.

"Çılgılık atmakla ilgili ne demiştin, bebeğim?" diye derin, bozuk bir ses kulağıma fısıldadı.

Nefesinin gıdıklaması beni titretti. Çılgınca çırpınıp tekmelediğimde, daha fazla kol ve bacak bana sarıldı. Sayamayacağım kadar çoktu.

Kalbim boğazımda, yılanlar gibi etrafımı saran kalın gölgelere baktım.

"Oyun oynuyoruz sanıyordum?"

Ağzı kulağımın kabuğuna değdi ve tüm vücudumda bir ürperti hissettim.

"İlk hamleyi sen yaptın. Cevap vermeyeceğimi mi sandın?" Durdu, göğsü sırtıma karşı titreyerek kıkırdadı. "Sanki beni hiç tanıımıyormuşsun gibi."

Orospu çocuğu.

Hareket edemiyordum, kendi büyümlle fısıldayan onun büyüyle ona bağlıydım.

Ağzı aşağıya doğru indi ve dudakları omzumu okşadığında, eline boğuk bir protesto sesi çıkardım. Onu kızdırdığım askıyı öptü, dişlerinin arasına alıp tekrar yerine bıraktı.

Zihnim ve bedenim savaş halindeydi. Dudaklarının tenimde olmasını istiyordum. Uyluklarımın arasındaki yer, daha önce hiç hissetmediğim bir arzuyla titriyordu.

Uyluklarımı birbirine yaklaştırdım ve maskeli vampir nefesini tuttu. Sesli bir şekilde.

"Ne kadar ilginç," diye acımasızca fısıldadı. "Korkmaktan çok tahrik olmuşsun. Kanında kokusunu alabiliyorum."

Kanımdan.

Terör ve baş döndürücü b i r arzu dalgası vücudumu sardı. Büyük ve sert bir şey sırtımda, kığımın hemen üzerinde seğirdi.

Benim kanım.

Bu bir aşk romanı değildi. Haftalardır beni izlediğinden hiç şüphem olmayan bir *vampir* tarafından işkence ediliyordum.

Ve onun kim olduğunu biliyordum. Elbette biliyordum. Aptal değildim.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Ya yanılıyorsam? Yanılmak istiyordum.

Melek. Özel. Güvende.

Güvende, güvende,

güvende.

"Nasıl hissediyorsun, küçük cadı? Korkundan zevk almak nasıl bir duygu?" diye sordu.

Kurtarıcı.

Korkunç.

Elini ağzımdan çekti.

"Senden nefret ediyorum," dedim, ama ne yazık ki bu daha çok muhtaç bir inilti gibi çıktı.

Maskeli vampir memnuniyetsiz bir şekilde iç geçirdi. "Öyle mi?"

Beni geriye doğru çekti ve farkına varmadan sırtım duvara yapıştı. Tek ışık kaynağı koridordaki bir lambaydı. Loş ışıkta onunla yüz yüze geldim.

Şeytan.

Gölge maskesi, dudakları hariç yüzünün neredeyse tamamını kaplıyordu ve sol çenesinin ve yanağının bir kısmını ortaya çıkarmak için diyagonal olarak hareket ediyordu. Ağzını açtığında, jilet gibi keskin, uzun köpek dişlerine odaklandım.

Gölgeler ellerimi başımın üstünde bağlamıştı, ama bacaklarım serbestti. Ona tekme attım. Sürpriz bir şekilde, buna izin verdi.

Bacaklarımın sallanmasını, ayaklarımın onun baldırlarına ve dizlerine vuruşlar indirmesini izledi.

Sonra güldü. *Bana güldü.*

Gölge maskesi ağzının üzerine kayarak sesini bozdu. Ki bu, onun kim olduğunu zaten bildiğim için anlamsızdı. Ve onun da bunu bildiğini biliyordum.

"Bebeğim, lütfen," dedi, hala benimle dalga geçerek. "Sanki zaten yeterince sinir bozucu derecede sevimli değilsin de. O küçük ayaklarını tekmelemeye devam edersen, uyluklarına ısırık izleri bırakmak zorunda kalacağım."

Tekmelemeyi bıraktım. Bileklerimdeki bağları denedim. Gölgeler katılaştıklarında garip bir şekilde pürüzsüzdüler, neredeyse deri gibiydiler. Bir milim bile esnemiyorlardı. Hatta, ne kadar kıpırdanırsam o kadar sıkılaşıyorlardı.

Nefesim sığıdı, başım dönüyordu. Kızgındım. Çok kızgındım. Çünkü neden ilk kez bu kadar çekici bulduğum, bu kadar güvende hissettiğim —ilgi duyduğum, beni anlayan ve anlayan ilk adam neden lanet olası *bir psikopat* olmuştu?

Hayal kırıklığına uğramış bir gözyaşı yanağımdan süzüldü. Maskeli takipçim bacaklarımı kolayca yana itti ve uyluklarını benimkilerin arasına yerleştirerek, hassas, ihtiyaç duyan merkezime bastırdı.

"Neden ağlıyorsun, melek?"

"Bunlar nefret gözyaşları," dedim, sesimde aşağılayıcı bir titremeyle.

Maske kayarak ağzını tekrar ortaya çıkardı. Dehşetle, bana yaklaştı ve hızlı bir hareketle dilini yanağıma değdirdi.

Dilinin ucuyla gözyaşımı yakaladı ve yavaşça yukarı doğru izini takip etti, sonra geri çekilip gözlerimin içine sertçe baktı.

En azından, maskesinin arkasından baktığını varsaydım.

Dilim tutuldu. Dudaklarım, yavaşça çalkalanan gölgenin derinliklerine bakarken açıldı. Çocukluğumdan beri kaçtığım boşluk, kendi çocuklarını korumayı reddeden ebeveynlerim tarafından terk edilmişim.

Bu adamın bir ruhu var mıydı? *Benim* ruhumdan besleniyor muydu?

Uylukları benim merkezime daha sert bastırdı ve ben nefesimi tuttum. Gözlerim yaşlarla doldu, boğazımda öfkeyle acı bir yumru oluştu. Yine de yavaşça kalçalarımı kaydırmaya başladım

kalçalarını hafifçe onun bacağına
sürtmeye başladım. "Aferin
kızım," diye mırıldandı.

Ellerinden biri duvara bastırılmıştı. Diğer yavaşça göğsümde dolaşıyordu. Dikleşmiş meme ucumu daireler çizerek okşadığında, ona karşı direndim.

"Uh-huh. İşte böyle, melek," diye övdü. "Ne kadar iyi bir kızsın. Beni ne kadar nefret ettiğini göster bana."

Benimle dalga geçiyordu. Pençeleri arasında bir fare olan kedi gibi benimle oynuyordu. Yine de duramadım. Derimin altında dalgalar halinde yayılan zevkten, aşırı çalışmış ve yorgun zihnimi ele geçirmeye başlayan çılgın sessizlikten kaçamadım.

"Mmhmm. Bana karşı çok ulusun. Uslu kızlar ödüllendirilir." Sesini vücudumda yukarı doğru yayılan bir titreşim olarak hissettim.

"Ne istiyorsun, Evie?"

Ona gitmesini söylemek istedim. Beni sonsuza kadar rahat bırakmasını söylemek istedim. Karanlığını ve şiddetini alıp bir daha bana, Idris'e veya Mena'ya yaklaşmamasını söylemek istedim.

Bir damla daha gözyaşı düştü ve durduramadım, ulaşamayan bir dokunuşun verdiği zevki kovalamayı durduramadım. Uyluklarını sıktım ve onun eşlik eden inlemesi beni aynı derecede tatmin ve utançla doldurdu.

"Yapamam... Hiç yapmadım..." Sessizce sustum.

Maskeli vampir sertleşti. "Hiç ne yapmadın, melek?"

Yanaklarım kızardı. Kafamı salladım.

Başparmağı ve işaret parmağıyla yanaklarımı kavradı. "Konuş, bebeğim."

Elini çekti ve hafifçe bir tutam saçımı kulağımın arkasına koydu. Şefkatli davranışları, ihlalleriyle yan yana gelince, arzumu daha da derinleştirdi, daha da ihtiyaç duyduğumu hissettirdi.

Yüzüne bile bakmıyordum, sadece insanlık dışı siyah maskeye bakıyordum ve bu bile fazla geliyordu. Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Çoğu şeyi yapmadım," dedim. "Hiç, şey, başka biriyle... olmadım. Sadece kendimle."

Vampir bacaklarımın arasından kalçasını çektiğinde, hayal kırıklığıyla dolu bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım.

"Bunun bir sürpriz olduğunu söyleyebilmeyi isterdim, ama benden önce gelen erkeklerin kalitesini biliyorum. Ve hayır, beni hiç şaşırtmadı, gerçekten."

Gözlerim birden açıldı.

"Sen... ne?" diye kekeledim, sözlerini analiz ederek. Beni izlediğini biliyordum, ama bunu açıkça itiraf etmesi, sistemime korkunç bir gerçekliğin şok dalgası gibi çarptı.

Kylo, Jacob beni pazarda terk ettiği anda imdadıma yetişmişti. Jacob'ın olmadığı her şey olmuştu.

Şüphe, güvensizlik ve paranoya damarlarımın içinde olgunlaştı. Bu yanıştı. Her şey yanıştı. Ne yapıyordum ben?

Ağzımı açıp ona gitmesini ve bir daha geri gelmemesini söylemek istedim, ama o önce konuştu.

"Başka ne var?"

Ona sertçe baktım ve bir anda eli boğazımı sıktı.

"*Başka ne yapmadın?*"

"Neden önemli ki?" diye sordum. Kilitli, yasaklanmış öfke kulağıma fısıldadı. "Tabii ki, senin gibi bir vampir ucubesi benim *saflığıma* sapkın bir şekilde çekilir."

Hareketsizce durdu. İzliyordu. Bekliyordu. Sinirlerim ona dokunması için çılgılık atarken, dokunmaktan kaçınıyordu.

"Eminim benim ilklerimi alan kişi olacağını düşünüyorsun, değil mi?" diye tükürdüm.

Odayı dolduran derin, çarpık kahkaha hiç de komik değildi. Koridordaki lamba söndü. Ölümcül bir güç mekanı sardı. "Görüyorum ki artık benim mükemmel uslu kızım olmaktan vazgeçtin, hmm?" diye sordu, Sesi, yüzeyin altında titreyen öfkeyle ürkütücü bir şekilde soğuktu. "Çünkü *bu...*" Bileklerimi saran gölgeler aniden beni bıraktı. Düşünmedim. Koştum.

Bir rüzgar esintisi yatak odasının kapısını bir anda kapattı. Güçlü kollar beni geri çekti.

"... *yanlış* bir cevaptı. *Lanet olası bir cevap.*"

KYLO

Evie'yi açık mavi yorganının üzerine attım. Gölgelerim, bileklerini tekrar birbirine bağlayarak, yatak direklerine dolayarak, çok uzağa kaçamamasını sağladı.

Bacaklarını bağlamadım, çünkü çaresizce çırpınışlarını ve tekmelemelerini izlemek çok sevimliydi.

Maskenin ardındaki gülümsememi göremiyordu, ben de onun yorulup bağlarına teslim olmasını izliyordum.

Öfke kanımda sıcak ve kaygandı. Daha önce de yaramazlık eğilimlerini sergilemişti, ama başka bir erkeğin ona bir daha elini sürmeyeceğini ima etmesi benim tahammül edebileceğim bir şey değildi.

Evie benimdi.

Ve o da artık bunu anlamaya başlamıştı. Bu yüzden, kalan bağımsızlığına sarılmak ve ona saldırmak için boşuna çabalar gösteriyordu.

Beni bu kadar çok istemesinden nefret ediyordu. Vücuduna yaptıklarımın daha çok, zihnine yaptıklarımın nefret ediyordu. Çünkü onun tüm yanlış inançlarına meydan okuyordum. Onun tüm kabuslarının hem somutlaşmış hali hem de panzehiriydim.

Onun öfkesi benimle ilgili değildi. Uzun zaman önce incinmişti ve şimdi kendi korkularının kafesinde yaşıyordu.

Onu özgür kılacaktım.

Sonunda kıvrınmayı bıraktı, göğsü inip kalkarken karanlıkta sinirli, tiz bir ses çıkardı.

Evie'nin çıkardığı tüm sesler çılgınca seksi idi.

Yavaşça ona doğru yaklaştım.

Onun uyarılması, odadaki en baskın kokuydu ve korkusunu gölgede bırakıyordu.

Yatağın kenarına rahatça oturdum. Elimi yavaşça kaldırdım ve sevimli beyaz geceliğinin ortasından aşağı doğru indirdim. Göbeğine ulaştığımda, Evie sıçradı ve hem sevimli hem de vahşi bir ses çıkardı.

"Bana az önce hırladın mı?" diye gülerek sordum.

"Hayır," dedi sertçe. "Ben *hırlamam*." Burun kıvırdı. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Çünkü bunu seviyorsun," dedim. "*Sevmiyorum!*"

Yumuşak bir tsk sesi çıkardım, sözsüz bir şekilde yalanlarından hoşnut olmadığımı ifade ettim.

Elimi göbeğinde tuttum ve parmak ucumla yavaşça daireler çizdim. Daha fazlasını yalvarana kadar alacağı tek şey buydu.

İnce beyaz kumaşın altındaki karnına bakarken, en ilkel, içgüdüsel düşünce zihnimi sardı. Evie, çocuklarımızı taşıırken çok mükemmel görünecekti. *Güçlü* çocuklarımızı.

Bu ana kadar çocuk sahibi olmayı ciddi olarak düşündüğümü sanmıyordum.

Evie, en çok istediği yerden birkaç santim uzakta, yumuşak, alaycı dokunuşumun altında kıvranarak yine sinirli bir ses çıkardı.

"Sadece iyi kızlar ödüllendirilir demiştim," dedim. "Ama bana ne istediğini *sözlerinle* söylersen, isteğini yerine getiririm."

Bana değerli bir öfkeyle baktı. "Yirmi saniye var."

Onun göbek deliğinin etrafında aynı daireyi hafifçe çizmeye devam ettim. Daha önce olduğundan daha aşağıya, neredeyse kasık kemiğine kadar indiğimde, o nefesini tuttu. Ama ben hemen geri çekildim.

"On saniye."

Tavanın çöküp ikimizi de enkaz altında ezmesini istermişçesine tavana bakıyordu. Rahatlamak için bacaklarını birbirine yaklaştırmaya çalıştı, ama ben iki gölge dalgacığıyla bacaklarını ayırdım.

"Senden nefret ediyorum," diye tekrarladı ve gözlerini kapattı.

O kadar savunmasız, o kadar utanmıştı ki, bu benim sikimi acı verici bir şekilde sertleştirdi. "Üç saniye."

Elimi geri çektim. Evie, yenilginin hayal kırıklığıyla yüksek tiz bir ses çıkardı.

"Beni boşaltmanı istiyorum," dedi, sanki bu kelimeler boğazından tırnaklarla kazınıyormuş gibi.

"Çok daha iyi. Bana gerçeği söylediğin için teşekkür ederim, melek."

Hızlı bir hareketle Evie'yi başlığa yaslanarak göğsüme doğru çektim. Bacaklarını genişçe açık tutarak, bağlı bileklerinin karnına düşmesine izin verdim.

Dudaklarım başının yanına değdiğinde, zevkten titremesini zevkle izledim.

"Durmamı istiyorsan söyle. Dururum," diye fısıldadım.

"Oh, iyi. Beni takıntılı bir şekilde takip eden ve bana saldırmak için evime giren vampir, rızamı önemsiyor, çok sevindim."

Bacaklarının arasına uzandım ve bulduğum şey karşısında dudaklarımdan derin bir inilti kaçtı.

"Şşş, bebeğim. Yoksa konuşma hakkını elinden alırım."

Evie sırlıslıkladı. Tam da tahmin ettiğim gibi, kaygan ve benim için hazır. Pamuklu külotunun üzerinden bile hissedebiliyordum.

Dokunduğumda, güzelce sessizleşti ve hareketsiz kaldı. Nefesi daha sık hale geldi. Kalbi titredi.

Siktir, onu bu şekilde ilk kez ben bozacağımı bilmek bana çok kötü şeyler yaptı — hiçbir erkeğin onu benim tatmin edeceğim gibi tatmin edemediğini bilmek.

Onu mahvedecektim, ama *saflığı* umursadığım için değil.

Bu değerli kıza, hak etmediğini düşündüğü tüm zevkleri yaşatmak istediğim için. Onun ne kadar özel, mükemmel ve değerli olduğunu, her zaman öyle olduğunu iliklerine kadar hissedene kadar, onun istediği ve ihtiyaç duyduğu her şey olmak istedim.

Parmaklarım kumaşın altına kayd. En ufak bir dokunuşta bacakları titriyordu bile.

Bu zavallı, muhtaç kız. Çok uzun süre mahrum kalmıştı.

İlk başta hassas klitorisini yavaşça okşadım, tepkilerini test edip ondan ders aldım. Nefes nefese ve çaresizce inledi.

"Nasıl olur da daha önce kimse seni orgazm etmemiştir?" diye sordum, öfkeli ve sert bir şekilde. "Sen benim yeni favori oyuncayımsın. Bir kez başladığımda seninle oynamayı *birakamayacağımdan* korkuyorum."

Şimdi daha fazla baskı uygulayarak onu okşadım, bacaklarının titrediğini ve nefesinin değiştiğini hissettim. Sırtını kavisledi ve ben onu bana daha sıkı sarıldım.

"Aferin kızım, meleğim," dedim.

Onu övdüğümde bana karşı erimesini çok seviyordum, beni memnun etmekten zaten rahatlık duyuyordu.

"Korkuyorum," diye mırıldandı, nefes nefese, cildi ısınırken, boşalmaya yaklaşıyordu.

Bırakmaktan korkuyordu. Hayatını kaçarak geçirmişti. Elbette bu kadar savunmasız kalmaktan korkuyordu.

Onun ihtiyacı olan yaklaşımı biliyordum.

"Bana geleceksin," dedim. Elimi boğazına hafifçe bastırdım. "Başka seçeneğin yok."

İnlemeleri daha yüksek, daha şiddetli hale geldi ama ben pes etmedim. Basıncı artırarak dokunuşumdan kaçmasına izin vermedim.

Dişlerimin mi yoksa gergin penisin mi daha kötü olduğunu bilmiyordum. Kanı uyarılma ile doluydu ve geri dönüşü olmayan noktaya ulaştığı anı koklayabiliyordum.

Sakin kaldım ve o inlerken onu uçurumun kenarına sürükledim.

Ve o boşaldığı anda, tüm gölgelerimi geri çektim ve onu altımda sıkıştırmak için ters çevirdim.

Maskenin alt kısmını geri çektim ve sonunda o mükemmel pembe dudakları dudaklarımla yakaladım. Boşaldıktan sonra, sevimli bir şekilde uysal hale geldi. Onu kolaylıkla fethettim, sonunda kendi dilimle o yaramaz dili alay ederek ağzına girip her santimini ele geçirdim. Dişlerimle alt dudağını çektim, dişlerimin hafifçe sıyrmasına izin verdim.

Bu hiç de yeterli değildi. Daha zayıf bir erkek olsaydım, onun çekingen dudakları aynı çaresizlikle hareket etmeye başladığı anda kan dökme arzusu beni ele geçirirdi. Dili, benimkini aramaya başlamadan önce, benim dudaklarımla hatlarını çekinerek izledi.

Ağzımın içinde memnuniyetle inledi ve bu beni hafifçe kalçalarımı onun merkezine sürtmeye itti.

Evie'nin işi bitmişti. Bana güvenmeyi öğrenene kadar bir süre daha benimle mücadele edebilirdi. Ama tehditlerinin boş olduğunu biliyordum. Direnişi boşunaydı.

Sonunda ayrıldım ve geniş gri gözlerine baktım.

Yanakları kızarmış, alnı terlemişti. Parmak ucuyla dudaklarımı hissetti ve çenemi izlediğinde sanki bir şeyin yasını tutuyormuş gibiydi.

Kim olduğumu biliyordu. Sadece bunu yüksek sesle itiraf etmek istemiyordu. Bunun gerçek olmasını istemiyordu. Mutlu cehaletinden tamamen vazgeçmeye hazır değildi.

bilgisizliğini tamamen terk etmeye hazır değildi.

Onu suçlamadım.

O ihtiyaç duyduğu sürece, yatağının altındaki canavar ben olacaktım.

"Seni kucaklayacağım ve sen uykuya dalacaksın."

Sanki bu sözler başka bir dilde söylenmiş gibi kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü kollarım, senin için en güvenli yer."

Sözlerimin hiçbirinin ona mantıklı gelmediğini düşünürcesine bana bakmaya devam etti.

Sanki her an ortadan kaybolabilecek bir hayal ürünüymüşüm gibi.

Kısa süre önce ölen erkek arkadaşının ona zevk, seks ve beklentiler hakkında ne tür bir inanç aşıladığını düşünmek beni ürpertti.

Elime parmak eklemlerimle yanağını okşadığımda, güvensizliği başka bir şeye dönüştü.

Güzel, masum bir merak.

Hatta o fırtınalı gri derinliklerde, çok kısa bir an için umut bile parlamış olabilir.

Onu yorganın altına çekip kucağıma aldım. Gölgelerim, nihayet bu kadar yakın olmaktan memnun, duman kümeleri halinde onun etrafında mutlulukla dolaşıyordu.

Evie her zamanki gibi yavaşça gevşedi. Benim söylemediğim bir niyet, aldatma veya hile ortaya çıkmasını bekliyordu.

Bunun yerine, nefesimi derinleştirdim ve parmaklarımı melek gibi sarı saçlarında yavaşça gezdirdim.

Bunun üzerine Evie sonunda kendini bıraktı. Gerginliği eridi. Benim iyi kızım, saçlarıyla oynamaktan benim kadar zevk alıyordu.

Onu güvende hissettirmeyi seviyordum.

Onun kalbi tamamen sakinleştiğinde, benimki de sakinleşti. Çiçek kokulu şampuanının kokusunu içime çektim ve onu ilk kez meydanda, arkasında boş bir el arabası sürüklerken gördüğüm anı hatırladım.

Hayır, ben nihilist değildim.

Dünyanın gizli anlamlar, açıklanamayan büyüler ve iç içe geçmiş kaderlerle dolu bir yer olduğunu biliyordum, çünkü Evie'yi gördüğüm anda onun benim olduğunu anlamıştım.

EVIE

Bu günlerde kabus görmeden uyanmam çok nadir oluyordu. Bu sabah, o nadir görülen mutlu anlardan biriydi.

Uykulu bir şekilde gözlerimi açtım ve esnedim, günlerdir hissetmediğim kadar dinlenmiş hissediyordum.

Güneş parlak, serin ve taze bir hava vücudumu sarmıştı... Birden kaskatı kesildim.

Başımı yana çevirip hafifçe dalgalanan beyaz perdelere baktım. Bir sonraki nefeste ayağım yere değdi ve hızla pencereyi kapattım.

İki saniye boyunca boş yatağıma baktım, sonra hızla kulübenin geri kalanını dolaştım. Neyse ki, büyü odama giremezdi. Diğer her yer temizdi.

Bunun için mutlu olmam gerekirken, bunun yerine tamamen uygunsuz bir şey hissettim.

Hayal kırıklığı karnımda kök salmıştı.

Bu aptalca, çocukça ve açıkçası delice bir duyguydu. Yani, *ne*? Haftalardır beni takip eden maskeli vampirin mutfakta önlük giyip bana krep pişirmesini mi bekliyordum?

O uzun boylu, kaslı, dövmeli vücudun sadece bir önlük giymiş olduğunu düşünmek hem garip bir şekilde seksi hem de gülünç derecede absürt geliyordu.

Elimi yüzüme götürdüm. Yapabileceğim tek şey, kahve yoksunluğu baş ağrısından kurtulmak için mutfağa gitmekti. Sıcak, acı lezzeti en uzun kupama dökerken, içim burkuldu.

Çünkü şimdi o dengesiz psikopatın bana nasıl dokunduğunu hatırlıyordum. Boğazımı saran o geniş el... Benden kaçmama izin vermemesi, gölgeleriyle beni yerinde tutması, sonunda, sonunda...

Dökülen kahve tezgaha ve koluma sıçradı, cildimi yaktı. Çılgılık attım. Kahve presini yere bıraktım ve hızla lavaboda yanıklarımın üzerine soğuk su tuttum.

Ve o anda, tezgâhın üzerindeki pastel pembe saatimin üzerinde ellerin durduğunu fark ettim.

Küfrettim.

Zamanım yoktu ama yine de kahvemi bir dikişte içtim.

Celeste'nin mağazasının ^{cephesi}, siyah boyalı eski bir binaydı, üst kat pencerelerinde çiçekler açmış, yarlarda eğrelti otları ve sarmaşıklar sarkıyordu. Ön tarafta daha fazla saksı bitkisi, otlar, bahçe dekorasyonu ve peri bahçeleri sergileniyordu. İçerideki cadı eşyalarını gösteren birkaç dev ametist levha ve jeot da vardı.

Süs eşyaları ve bitkilerin enerjisi beni cezbedti. Bazı enerjiler merak uyandırırken, diğerleri benimle iletişim kurmak ya da kendi kişisel amaçlarını ilerletmek istiyordu. Kırmızı gül çalısının ruhu, nedenini anlayamadığım bir şekilde özellikle gevezeydi.

"Şu anda müsait değilim, ama ilginiz için teşekkür ederim," dedim kısa bir şekilde geçerken, kendi enerjimi güçlendirip ruhlarla iletişim kurma çabalarını sonlandırdım.

Dükkanın içinde genel hava her zamanki gibiydi. Masalar ve raflar tüm alana dağılmıştı. Pencerelerden doğal ışık içeri giriyordu ve çiçek aranjmanları güneşe doğru uzanıyordu.

Enerji alanında tek sıkıntı belirtisi, arka tarafta bulunan tezgahdan geliyordu. Orada, düzenli müşterilerimden biri olan Cecil, ortak sahibi Marietta ile konuşuyordu.

"Bak, o burada," dedi Marietta, Cecil'in kronik olarak tedirgin tavırlarına karşı sakin ve rahat bir tavır sergilemeye çalışıyordu.

Cecil dönüp beni gördüğü anda enerjisi değişti. Kırıksık, insani yüz hatları rahatlardı. O gülümsediğinde, ben de gülümsemeden edemedim.

"Evie!" diye bağırdı, bana dönerek. Beyaz saçları ince ve bulut gibiydi, gözleri ise bulanık ela rengindeydi. "Çok endişelendim. Üniversite kütüphanelerini ne kadar sevdiğini biliyorum. Haberi duyduğumda, Helia'ya ve Selena'ya da, şiddete karışmadığın için dua ettim."

Marietta başını salladı. "Lanet olası doğuştan," diye mırıldandı.

Çirkin, dikenli bir suçluluk duygusu omurgamdan yukarı doğru süzüldü. İçimdeki o sefil, şiddet dolu büyüü kullanarak ölümlüleri tehlikeye attığım için kendimden nefret ediyordum.

Ancak, o küfürbaz cadıyı öldürdüğüm için pişman değildim. Hatta buna seviniyordum. Idris'e çok yakındı.

Ve bu gerçeğin, benim gerçekte kim olduğumla ilgili ne anlama geldiğini incelemek için hazır değildim.

Gülümsemem sönükleşti, ama hayaletlerden saklanmakta ustaydım. "Teşekkürler, Cecil," dedim çabucak. Onun samimi babacan ilgisi, korkmuş, yaralı kalbimi dokunduğu şekilde beni sakinleştirdi. "Nasılsın? Boynun nasıl?"

Onun için hazırladığım şifalı merhem, yıllarca masa başında dini metinleri inceleyerek geçirdiği zamanların sonucu olan kronik ağrısını hafifletmek için yapılmıştı. O, Helianik mistisizminin bir uzmanıydı.

"Harika," dedi. "On yıllardır hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Ayrıca, Jill'den masaj yapmasını istemek için bana mükemmel bir bahane sağladın." Göz kırptı.

Gülerek, Jill'in onun karısı olduğunu söyledim. Onları birlikte izlemeyi çok seviyordum; Jill'in Cecil'e hem umutsuzca aşık hem de sonsuz bir şekilde sinirli görünmesini. Bu, insanlara özgü, iç rahatlatıcı bir bağlılık tasviriydi.

"Benden başka bir şey ister misin?" diye sordum.

Bu hafta Cecil için özel olarak bir şey yapmam istenmemişti, ama o, özel siparişleri haklı kılan çeşitli zihinsel ve fiziksel rahatsızlıklar uydurmakta olağanüstü derecede iyiydi. Bu gurur vericiydi ve anlamsız şiddetle çevrili anlamlı bir hayat yaşamaya çalışan iyi, çalışkan insanlara hizmet etmekten hoşlanıyordum.

Başını salladı. "Hayır, hayır. Sadece bu hafta ne pişirdiğini merak ettim! Ve Jill'e masajlar için çiçek alacağım..." Çenesini kaşdı, yüzünde yaramaz bir gülümseme vardı.

Marietta ve dolaşan işçilerden biri, arabamdan eşyaları indirmeme yardım etmek için yanıma geldi. Ot demetleri, özel çiçek aranjmanları, birkaç poşet çay ve kutsanmış mumlar özenle paketlenmişti.

"Mumlar koruma amaçlı," dedim Quill'e, bronz tenli ve kalın siyah saçlı kısa boylu adama.

O, rafları doldurmak için mumlarıma uzanırken, tembel bir şekilde bana flörtöz bir gülümsemeyle selam verdi. "Senin kötülük ve yaramazlık için mal getirmeni bekliyorum. Hala sadece aşk ve ışık için güzel peri büyüğü mü yapıyorsun?" diye alay etti.

"Sadece senin için kötü niyetli büyü yapıyorum, Quill," dedim gülümseyerek. "Neden kadınlarla bu kadar kötü şansın olduğunu sanıyorsun?"

Quill göğsünü tuttu. "Oh, tanrılara şükür. Bunun benim kişiliğimden kaynaklandığını sanıyordum."

Marietta burnunu çektirdi. "Hayır, kesinlikle öyle." Getirdiğim bitkilere baktı. "Bunlar muhteşem, Evie. Durumları çok iyi. Daha fazla üretim yapmak için arazi satın almayı hiç düşündün mü?"

Omuz silktim. Planlarımı kendime sakladım. Marietta'nın, diğer sahipler gibi, gelecek planlarım hakkında bilgi almaya çalıştığını hissettim. Ürünlerimin anında satıldığı ve giderek güçlenen bir hayran kitlesi oluşturduğu bir sır değildi.

"Özel olan şey sihir," dedi Cecil. "Diğer her şey sadece birer aksesuar." Cecil, kendisi için iyi olanın ötesinde şeyler biliyordu.

Onların merakı ve ilgisi altında rahatsız oldum ve konuyu hızla getirdiğim ürünlerin açıklamasına çevirdim.

İşimiz bittiğinde Marietta bana baktı. Birkaç insan ve cadının dükkana koşarak girdiğini gördüm, hepsi yeni malları arıyordu. Her hafta farklı günlerde gelmeye başlamam gerekiyordu. Programımı öğrenmişlerdi.

Yavaşça dükkan sahibinin bakışlarıyla karşılaştım.

Kıvrıkcık kahverengi saçları gevşek bir topuz halinde toplanmıştı, koyu kahverengi gözleri keskin bakışlıydı. "Farklı görünüyorsun."

"Nasıl farklı?"

"Hey, Evie!" diye birisi seslendi ve bizi böldü.

Benim mumlarımdan birini kapmış olan genç cadıya çekinerek el salladım. O, kehanet güçlerini yeni geliştirmeye başlamıştı.

"Geçen yıl, tüm bu ilgiden çekinirdin," dedi Marietta, dudakları yukarı kıvrılırken. "Sanırım kendine geliyorsun. Bunu görmek çok güzel."

Hâlâ üzerimde olan tüm gözleri pek sevmiyordum. Dikkat çekmek, daha görünür olduğum anlamına geliyordu. Ve görünür olmak, güvende olmadığım anlamına geliyordu.

Ama amacımı yerine getiriyordum ve tüm korkularımı gölgede bırakan bir şekilde işimle gurur duyuyordum. Büyümü iyilik için kullanmak zorundaydım. Aksi takdirde yok olurdum.

Marietta'nın dikkatli bakışları altında kızardım. "Kısa bir süre önce bazı yüklerden kurtuldum."

Gülümsemesi genişledi. Ne demek istediğimi tam olarak anlıyordu. Beni seven herkes gibi, o da Jacob'ın en büyük hayranı değildi.

"Tanrılara şükür," dedi, omuzlarıma hafifçe vurarak. "O sinsî herifi ne zaman kovacağını merak ediyordum."

Kıkırdadım. Öğleden sonra ışığı yüzümü ısıttı ve bir an için huzurlu hissettim. Tam da olmam gereken yerde duruyormuşum gibi, evrenin akışıyla mükemmel bir uyum içindeymişim gibi.

"O küçük bir adamdı, Evie. Bu yüzden seni, kendi içinde hissettiğinden daha da küçük göstermeye kararlıydı," dedi Marietta yumuşak bir sesle. "Gelecekte daha seçici olmalısın. Birinin senin ışığına çekilmesi, kendisinin de ışıktan yapılmış olduğu anlamına gelmez. Bazıları, senin asla sahip olamayacakları bir şeye sahip olduğunu fark eder ve o ışıltıyı yok olana kadar söndürmek için her şeyi, her şeyi yaparlar. Çünkü senin tek başına parlamaktansa, ikinizin de karanlıkta yaşamanızı tercih ederler."

Bu sözler beni derinden sarstı ve tüm vücudumu bir ürperti kapladı. Ruhlar, açık bir kalple dinleme zamanının geldiğini açıkça belli ettiler. Bu da o anlardan biriydi.

Gerçek, yararlı olduğu kadar acı verici de olabiliyordu. Kurtuluş, bir zamanlar bildiğimizi sandığımız her şeyin tamamen yok edilmesinden sonra mümkün olabilirdi.

Ayak bileklerime kadar uzanan fırfırlı çoraplarım olan Mary Jane'lerime baktım. Boğazımdaki yumru büyüdü, ta ki sonunda Marietta'nın sözlerini kabul edip ruhuma sindirene kadar.

"Teşekkür ederim, Marietta," diye fısıldadım. "Onun hakkında haklıydın. Hiçbir şeyden pişman değilim. İnsanlar, bize öğrettikleri dersler acımasız ve affedilmez olsa bile, habercilerdir."

Boğazımdaki düğüm çözüldü. Yüzümden süzülen bir gözyaşını sildim.

Marietta bilmiş bir gülümsemeyle omzumu okşadı. "Sen harikasın Evie. Büyük işler başaracaksın. Asla *bir erkeğin* seni kaderinden alıkoymasına izin verme." Burnunu kırıştırdı.

"Eğer aynı şeyi tekrar yaptığımı görürsen, lütfen Prens Worthington'a kullandığın su şişesiyle bana su sık."

Prens Worthington, Celeste'nin evinde dolaşan, ardında her türlü yaramazlık ve kargaşa bırakan küçük siyah kediye.

Marietta başını geriye atarak kıkırdadı. "Anlaştık. Sadece bunu istediğini unutma." Ellerini havaya kaldırdı ve parmağını salladıktan sonra bir müşteriye yardım etmek için yanımdan ayrıldı.

Maskeli vampir takipçimi düşündüm ve kaşlarımı çattım. Gölge ve ölümün vücut bulmuş hali, ruhumdaki ışığı emmekten başka ne yapabilirdi ki?

Vücuduma nefret ya da korku hissetmesi için yalvardım, beni unutulmaktan korumak için çaresizce çabalayan bu vahşi paranoyaya kapılmak için.

Ama tek hissettiğim inatçı, çocukça bir coşkuydu. Umut. Midemde bir heyecan, kanımda keskin bir arzu, bacaklarımın arasında şişen bir arzu.

Yakınlarda olup, gölgelerden beni izliyor mu diye merak ettim. Vücudumu daha fazla sıcaklık kapladı, pastel pembe elbisemin altında meme uçlarım sertleşti.

O silah gibi dövmeli vücut beni tamamen yutduğunda özgürlük bulacak mıydım?

EVIE

Derin bir trans halinde, başım eğildi, vücudum ağırlaştı ve ruhum rüzgarda bir tüy gibi özgürce yükseldi.

Bir şey arıyordum, ama ne olduğunu hatırlayamıyordum. Yanan sedir ağacının kokusu, neden ruhsal yolculuğa çıktığımı hatırlamam için neredeyse yeterliydi, ama farkındalığın dizginlerini elime alır almaz, tekrar elimden kayıp gitti.

Görüşüm netleşti ve kendimi zanaat odamda gördüm. Çapraz bacaklı oturmuş, avuç içlerim dizlerimin üzerinde, yüzüm yukarı bakıyordu. Başım eğikti, sarı saçlarım yüzümü örtüyordu. Pembe elbisemin kumaşı etrafımda toplanmıştı.

Ruh halimle bedenime yaklaştım, ayaklarım yerden havada süzülüyordu. Fiziksel bedenime bakışımı odakladığımda, her santimetresini kaplayan renkli ve eterik maddeden oluşan bir alan görebiliyordum. Aurama yapışmış, enerji yollarımı tıkayan çok sayıda bulanık gri bağlanma vardı.

Çevremde parlayan ışık topları dans ediyordu. Arkamda birden fazla varlık hissettim ve bunların koruyucular ve rehberler olduğunu biliyordum. Hiçbir negatif güç, büyüdü odamın kutsallığına giremezdi.

İçgüdülerim, bedenime yapışmış eterik çapakları çıkarmak ve rehberlerimden yardım istemektir. Boğazımdaki çapak en büyüğüydü ve grotesk uzantıları kalbime ve hatta daha aşağıya, sakral ve kök merkezlerime kadar uzanıyordu.

Çok fazla korku. Çok fazla acı. Sesimi kim çalmıştı?

Şeffaf eterik maddeden yapılmış parmak uçlarımla uzandım ve çevremdeki dünyadan şifa frekansı kanalize ettim. Ama çirkin gri kütleye dokunduğum anda odadan çekildim.

Öteki dünyada işler farklıydı. Korku, çığlıktan çok bir titreşim gibiydi. Çevrem yavaş yavaş şekillenmeye başladı.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Çocukluğumun yatak odasına geri dönmüştüm. Çiftliği gören pencerelerin önünde duruyordum. Uzakta diğer evler görünüyordu. Cadılar meclisinin birkaç yıl önce inşa ettiği küçük oyun alanında oynayan Tilly ve Melody'yi zar zor seçebiliyordum.

Bizim evimiz en büyüğüdü, belki de Lillian anneme bir insan oğlu ve insan kanı taşıyan yarı cadı bir kız çocuğu bahsettiği içindi.

Coven'a göre o güçlü bir cadıydı ve Karanlık Tanrıça'ya en yakın kişiydi. Yüksek Rahibe olmak için sıradaki kişiydi.

Hayır!

Zihnimde biri çığlık atıyordu. Başım zonklarken ellerimi kulaklarıma bastırdım.

Arkamdaki kapı birden açıldı.

"Evelynn Lockwood," diye bağırdı annem.

Ses tonunu duyunca, hareketsiz kaldım ve sessizleştim, ellerimi yanlarıma indirdim. Yavaşça ona döndüm.

Idris annesinin kucağındaydı, elleri çok küçüktü, daha bir bebektir... uzanıyor, uzanıyor, uzanıyordu.

Sarı saçları altın rengi bukleler oluşturuyordu ve soluk teni, ağlayarak bana uzanırken pembeye dönmüştü.

İleri doğru yürüdüm, kollarımı Idris'e doğru uzattım, ama parmaklarım onun parmaklarına değdiği anda annem onu geri çekip benim ulaşamayacağım bir yere götürdü.

"Senin neyin var? Bir saat içinde çıkmamız gerektiğini söyledim, ama sen hala aynı kıyafetleri giyiyorsun, saçların dağınık ve *kirli*."

Gözlerim yaşardı ve onun bakışını takip ederek, diğer çocuklarla dışarıda oynarken kir ve çimlerle lekelenmiş ayaklarıma baktım.

"Özür dilerim," dedim. Zamanın geçtiğini fark etmemiştim. Son bir saatte ne yaptığımı bile hatırlayamıyordum. Kafam boş ve işe yaramazdı.

Idris ağlamaya devam etti. Annemize baktı, ama annem onu görmezden geldi. Onu kucağına almadı, sakinleştirmede. Onun varlığını bile kabul etmedi.

Boğazımda bir yumru oluştu, sonu gelmeyen bir çaresizlik.

Söyleyecek bir şeyim vardı. Ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Annem elini salladı ve dizlerim sert ahşap zemine çarptı. Kemiklerimde keskin bir ağrı yankılandı, ama gözyaşlarım yüzümden akarken ses çıkarmamayı biliyordum.

"Lillian'a üç dua et. Ruhuna merhamet etsin," diye tükürdü annem.

Ağzım hareket ederken yere bakıyordum ve boğazımdaki yumru gittikçe ağırlaşıyordu.

Odanın köşelerinden fısıltılar geliyordu ve kanımın içinde garip bir şey hissettim, sanki düşük bir vızıltı gibi.

Idris ağlamaya devam etti ve bu bana annem ve babam için ağladığım tüm anları hatırlattı. Ben de onun gibi ağlamıştım, ellerim anlamadığım, hiç elde edemediğim bir şeye uzanmıştı.

Idris, ağlamanın işe yaramadığını henüz öğrenmemişti. Sadece *iyi* olmak işe yarıyordu, ama ben bunu asla başaramamıştım. Kurallar sürekli değişiyordu ve ben asla ayak uyduramıyordum. İçindeki her şey kötü, işe yaramaz ve yanlıştı.

"Köye gittiğimizde kimseyle tek kelime bile konuşmayacaksın. Anladın mı?"

Ağlama.

Titrek bir hıçkırık kaçmak istedi, ama onu bastırdım. Gözlerim beni ele verdi, gözyaşları akmaya başladı.

"Evet, anne."

Konuşma. Tartışma. Kavga etme. Soru sorma.

Annem sinirle dudaklarımın titremesini izledi. "Neden *ağlıyorsun*? Neyin *var* *senin*? Dünya senin etrafında dönmüyor, Evelynn. Hiç kendi şımarık duyguların dışında başkalarının duygularını düşündün mü?"

O öfkeyle nefes aldı. Idris hıçkırarak ağladı ve sonra hıçkırdı.

"Bugün Evelynn'in oyununu izleyecek vaktimiz yok. Kendine gelmezsen, tüm cadı topluluğuna ne kadar nankör ve saygısız bir kız olduğunu anlatacağım."

Ellerime baktım. Çok küçüktü. Sadece bir çocuktü.

Kafamdaki ses çığlık attı ve dünya ikiye bölündü. Zaman hızlandı. Son kokladığım şey duman oldu. Son hissettiğim şey, koşarken kollarımda hissettiğim ağır yük oldu.

Fiziksel bedenime şiddetle ^{geri döndüm}. Nefesim sığıdı, boğazımda hareket edemeyen bir kitle vardı. Orada çok uzun zamandır duruyordu. Ne kadar uzağa koşarsam koşayım, ne kadar iyi olursam olayım, geçmişin bu kalıntıları beni eziyordu. Beni cezalandırıyordu.

Topak haline gelip uyuşana kadar ağladım.

Sonra oturdum, sunakımı temizledim, koruma çemberimi kapattım ve bu deneyimi unutmak ve günümü devam ettirmek için elimden geleni yaptım.

Geçmiş artık yoktu. Asla değişmeyecek şeyler üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Geleceğe bakmayı tercih ederdim — ya da kelimenin tam anlamıyla başka herhangi bir yere.

Sersemlemiş bir halde kahvemi içtim, artık pek beyaz olmayan spor ayakkabılarımı giydim ve kampüse doğru otuz dakikalık yürüyüşe çıktım.

Sokaklarda her zamankinden çok daha fazla insan vardı, şüphesiz birkaç gün önce kütüphanede olanlara tepki olarak. Idris'ten, büyülu bir şekilde gönderilen notlardan, bir kitap rafının tamamen tahrip olduğunu, üstündeki ve altındaki rafların da kısmen etkilendiğini öğrendim. Işıklar söndüğünde *maskeli vampir Ky'nin* yaptığı şey, sayısız kitabı tahribattan kurtarmıştı.

Bir vampirin yanından her geçtiğimde başımı eğip, sağ elinizdeki obsidiyen koruma yüzüğünü dalgın dalgın ovuşturuyordum.

Kylo'nun bana verdiği aytaşı kolye hala boynumdaydı.

Çünkü güzel bir şeyi neden boşa harcamak isteyeyim ki? Güzel şeyleri severdim.

Köşeyi dönüp kampüsün vampirlerin girmediği güvenli bölgesine girdiğimde durdum. Birkaç hafta önce bana hediye edilen kitabı aniden hatırladım.

Tabii ki, *onu* veren oydu.

Bu da demek oluyordu ki... Tanrım, Kylo ile o olay olduğunda sadece bir kez karşılaşmıştım. Yine de bana hangi kitabı alacağını tam olarak biliyordu, sanki kasabada dolaşırken onu gözümün önünden kaçırmadığımı görmüş gibi.

Ne zamandır beni takip ediyordu?

Midem bulandı. Kaderin bizim tanışmamızla hiçbir ilgisi yoktu. Kylo ile ilk kez o kütüphanede karşılaşmış olabilirim, ama bu sadece o benim yoluma çıkmış olduğu içindi.

Dört akademik binanın arasındaki avluda Idris'i bulduğumda zaten sinirlerim gergindi. Stalker'ıma karşı duygularımı serbest bırakabileceğim an için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım, ancak bu sabahki rahatsız edici görme seansından sonra kendimi normale döndürmek zordu.

Idris sırt üstü yatmış, başını sırt çantasıyla desteklemiş, mimarlık ders kitaplarından birini okuyordu.

"Not almak için en uygun pozisyon değil," diye seslendim.

Beni gördüğünde gülümsedi ve alnını işaret etti. "Not almama gerek yok. Her şey burada."

Çimlerin üzerine serdiği kapitone battaniyenin üzerine oturdum. Öğrenciler etrafta dolaşıyorlardı, bazıları derslere veya toplantılara geç kalmış gibi diğerlerinden daha hızlıydı. Diğerleri ise bizim gibi banklarda veya çimlerde oturuyorlardı.

"Atıştırmalık getirdin mi?" diye sordu Idris.

Gözlerimi devirdim. "Senin için tek işe yaradığım şey bu mu?"

O dik oturdu ve omuz silkti. "Bazen şaşırtıcı derecede esprili şeyler söylüyorsun. Ve bazen, komik olmaya çalıştığın bile oluyor."

"Sen benim en sert eleştirmenimsin," diye mırıldandım ve çantamdan getirdiğim çilek ve bisküvi kavanozlarını çıkardım.

"Kardeşler bunun için vardır." Gülümsedi. "Seni dürüst tutuyorum. Bu, en iyi halin olman için seni motive etme yöntemim."

"Uh-huh," dedim ve kafasına bir çilek attım.

Çilek, yanağına çarpmadan rekor bir hızla onu savuşturdu.

"Hey, hey, hey," dedi Idris, sessiz bir ateşkes için ellerini kaldırarak. "Senin pasifist olduğunu sanıyordum."

Kafamı salladım, ona yarı yürekten bakarak. Bir bisküviyi ağzıma attım, temiz havayı derin derin içime çektim. Bahçenin karşısında, pembe çiçekli bir çalı parlak bir aura yayıyordu, aktif bitki ruhlarının varlığını bana haber veriyordu. Yarısı oluşmuş bir büyü fikrini daha sonra kullanmak üzere bir kenara koydum.

"Konuşmanın ortasında bunu yaptığında beni çok korkuturdun."

Bakışlarım, ağzına ahududu tıktıran Idris'e döndü.

Boynumu kaşımaya başladım. "Özür dilerim."

Kafasını salladı, kaşlarını çatarak. "Özür dilemene gerek yok. Artık bunu ürkütücü bulmuyorum. Ara sıra dalıp uzaklara bakmasan Evie olmazdın." Bir süre durdu. "Nasılsın? Son zamanlarda

son zamanlarda çok şey yaşadığını hissediyorum. Jacob, sonra vampir saldırısı, sonra kütüphanede olanlar..."

Bazıları, arka arkaya gelen istenmeyen olayların birikimini kötü şans olarak adlandırabilir.

Ama ben farklı bir açıklama olduğunu düşünmeye başlamıştım — dört harfli, kendine özgü bir isimle.

"Ben iyiyim," dedim. "Sadece Etherdale'e olanlardan nefret ediyorum. Bu şehir eskiden krallığın en güvenli şehriydi."

"Böyle konuşmaya devam edersen, insanlar senin sadık bir vatandaş olduğunu düşünecek," dedi Idris, etrafımızı gözetlerken alçak sesle.

Omurgamdan bir sinir dalgası geçti. "Benim doğanlara karşı sadece nefret beslediğimi herkesten daha iyi biliyorsun."

Idris yutkundu, yüzü düştü. Uzak bir hüznün yumuşak kahverengi gözlerine sızdı, bir sonraki göz kırpışında kayboldu.

"Yine de, onlara karşı koymak için hiçbir şey yapmaktansa, bizi terörize etmelerini, kaçırmalarını ve öldürmelerini tercih ediyorsun." Başını salladı. "Evie, geçen dönem sınıf arkadaşımı öldürdüler. Bir gün yanımda oturmuş, Morha'daki ailesinden bahsediyordu; ona sürekli mektup yazdıklarını ve karşılayamayacakları kadar pahalı hediye paketleri gönderdiklerini anlatıyordu. Onun geri dönmesini ve eğitimini tüm topluluğunu yüceltmek için kullanmasını sabırsızlıkla beklediklerini anlatıyordu. O çok zekiydi. En sıkıcı derslere bile bu kadar heyecanlanan birini daha önce hiç görmemiştim. Bir gün orada oturmuş, gülüyor ve çok fazla not alıyordu. Ertesi gün, onun anma törenindeydik."

Midem düğümlendi. Boğazımda o tanıdık yumru belirdi ve bu sefer onu tanıdım. En derin acımın kaynağı, sesimi elimden alan travma. Gücümün olduğu tek an, kontrolüm dışında içimden dışarı döküldüğü andı.

Şimdi de onu hissedebiliyordum, büyüdüğünü.

"Biz *her zaman*," dedi Idris, sesi alçak ama güçlüydü, "*anma* törenlerindeyiz."

Gözlerindeki acı ve öfkenin ardında, bir ayna, geçmişe açılan bir pencere gördüm. Ve kaçmak istedim. Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar, kaçmak istedim lan.

"Üzgünüm," dedim. Onu uzun zaman önce hayal kırıklığına uğratmıştım ve şimdi beni korumak için bana güvenmiyordu.

"Neden?" diye sordu, gözlerimi araştırarak. Orada her zaman bir şey arıyordu, ikimizin de tepelerdeki bilinmeyen bir köyde kaybettiği bir şey.

İdris, çocukluğumuzdan pek bir şey hatırlamadığını söyledi. O geceyi, kaçtığımız geceyi hatırlamadığını söyledi. Ama gözlerinin altında koyu halkalar vardı, her yıl tekrarlanan aynı kabusların kanıtı.

Yatağın altına saklan ve ben gelene kadar dışarı çıkma, kendi hayaletim fısıldadı.

İdris'in bunu söylediğinde nasıl baktığını hatırladım. O geniş, korkmuş kahverengi gözler, gizli bir güçle bana bakmıştı.

Bana inanmıştı. Ben onun koruyucu meleğiydim, karanlık bir dünyada tek ışık kaynağıydım.

Şimdi ise sadece hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"İnanılmaz şiddet ve kederle çevrili olduğun için üzgünüm," dedim. "Ve seni tüm bunlardan koruyamadığım için üzgünüm. Beni bu kadar zayıf bulduğun için üzgünüm."

"Öyle mi düşünüyorsun?" İdris'in yüzü buruştu. "Evie, tamamen yanılıyorsun," dedi, başını sallayarak. "*Seni* korumak istiyorum. Seni zayıf bulduğum için değil. İkimizin de sevdiği bu şehri korumak istiyorum, bizi kollarını açarak karşılayan bu şehri." Battaniyeye bakarak, "Nasıl benim için başarısız olduğunu düşünebilirsin?" dedi.

Başımı salladım. Duyabiliyordum — kelimelerin arasındaki anlamı, tüm şüphelerimin ve korkularımın doruk noktasını.

"İdris, lütfen, yapma," dedim, sesim kırıldı.

Ağlama. Lanet olsun, ağlama.

Gözlerime bakmayı reddetti, sadece haftalar önce kahve dükkanında öngördüğüm gerçeği doğruladı.

"Lütfen Helia'ya sırtını dönme," diye yalvardım. "Sen on sekiz yaşındasın, hala bir çocuksun..."

"Ben çocuk değilim," diye tersledi. "Yakın zamanda dönüşmeyeceğim. Buna izin vermezler. Ama süreci başlatmak istiyorum. Kendimden daha büyük bir şeye hizmet etmek istiyorum. Senin yaptığın gibi, büyünle."

Artık düzgün düşünemiyordum. Bir ayağım geçmişteydi, o merdivenleri koşarak çıkarken, çığlık atan İdris'i ararken nasıl hissettiğimi hatırlıyordum. Diğeri ise gelecekteydi, kardeşimi kana susamış bir canavar olarak hayal ediyordum, her zaman kendisinden sonsuz derecede daha güçlü güçlerin tehdidi altında.

"Artık çocuk değilim," dedi yine. "Her şeyi kontrol edemezsin. Gözlerini kapatıp gerçekliği hayalden uzaklaştıramazsın. Tek yapabileceğimiz

bu dünyadaki küçük alanımızı temizlemek. Geri kalan her şey bizim elimizde değil." Hayatta değildi.

Öfkeyle titriyordum. Kylo'ya kütüphanede ne üzerinde çalıştığını sorduğumda söylediği sözleri aniden hatırladım.

Gençleri etkili bir şekilde radikalleştirmek için bir müfredat.

Ne kadar aptalmışım. Kylo da bunu biliyordu, benim saflığımdan ve cehaletimden yararlanarak bana gülüyordu.

Onun *bana dokunmasına* izin verdiğimi düşünmek. Beni bu kadar yanılgıya düşürmesine izin vermek

güve

nde "Evie," dedi Idris, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

hisse Kendime geldim. Gözlerini takip ettim ve battaniyemizin altından yavaşça ttirm yayılan

esin

e

izin

ver

mişti

m.

siyah çürüğü takip ettim.

Öfkem avuç içlerimden ölüm kanı akıtıyordu. Yıkım ekiyordum. Ben melek değildim.

"Özür dilerim," dedim ve hızla ayağa kalktım. Idris'e dehşetle baktım.

Hızlıca gözlerini kırptı ve gözlerindeki korkuyu kaçırmadım.

"Gitmelisin," dedi. "Burası senin için güvenli değil."

Doğankların güçlü cadıları avladığını kastettiğini biliyordum. *Kaos cadıları.*

Ama ben sadece reddedildiğimi duydum.

Onun için yeterince iyi değildim. Bu yüzden insanlığını, kan bağımızı öldürmek ve tamamen yeni bir aileye katılmak istiyordu.

Gökyüzü gürledi. Sanki Helia benimle birlikte yas tutuyormuş gibi yağmur yağmaya başladı. Bir öğrenci, sanki hiçbir yerden gelmemiş gibi yankılanan gök gürültüsüne haykırdı.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğim anda, eşyalarımı alıp koştum.

EVIE

Nefes nefese, bir köprünün altındaki kemerli tuğla tünele ulaştım ve içerdeki kavisli duvara yığıldım. Öğrenciler üstümden geçip, devrim, gençlik aşkı ve garip hava koşulları hakkında sohbet ediyorlardı, altlarında ölümcül bir cadı olduğunun farkında değillerdi.

"Sürekli kaçmak iyi değil, bebeğim," dedi bozuk bir ses.

Başımı yana çevirdim. Tünelin girişinde duran, maskeli ve karanlık kanayan görüntüsü beni içimi dışıma çıkardı.

"Aslında bu beni delirtiyor," dedi vampir yaklaşırken. Arkasında, yağmur ve sert rüzgar tuğla temeli sallıyordu. "Çünkü ben bir avcıyım. Kaçan savunmasız küçük çayır perilerini gördüğümde, onları kovalayacağım."

Bakışlarımın gerçekten ölümcül olmasını umuyordum.

"Büyümü gördün," dedim, tüm kederimin, tüm umutsuzluğumun nedenine bakarken öfkem katlanarak artıyordu.

Duvarдан iterek ona döndüm, korkarak boyun eğmeyi ve korkumdan onun aletini sertleştirmeyi reddettim. O duygusuz oniks maskesine bakarken yumruklarımı sıktım.

"Benim bir çayır perisi ya da melek olmadığımı biliyorsun. Ben yeşil bir cadı değilim. Masum, hafif, *saf* ya da *zararsız* biri değilim."

Sesim yükselirken, yakınlarda şiddetli bir gök gürültüsüyle yıldırım yere çarptı ve tünelin duvarlarını kısa bir süre aydınlattı. Bu bana kütüphaneyi ve o yanıp sönen ışıkları hatırlattı.

Bir titreme beni sardı. Vampir avcım hareketsizce durmuş, sessizce beni izliyordu.

"O cadıya ne yaptığımı biliyorsun, gördün." Sesim giderek

Aya

ğa Cadının gözlerinin kafatasından fırladığını hatırladım ve

kalkt

ım.

kusmak istedim.

"*Ben bu dünyanın vebasuyum!*" diye bağırdım.

Sesim, damarlarımdaki kaçamadığım şiddet gibi, gök gürültüsü gibi çınladı.

Kendimden kaçamazdım.

Gölgeleer vampirin ayaklarının etrafında dönüyordu ve onların fısıltılarını, beni istediklerini duyuyordum.

Ayak bileklerime uzandıklarında kıpırdamadım. Derimi gıdıklamalarına izin verdim, dumanlardan yapılmış yılanlar gibi etrafıma dolanmalarına izin verdim.

"Maskeni çıkar!" diye bağırdım. "*Çıkar* onu!" Bir adım daha ileri attım. "Kim olduğunu biliyorum, K..."

Adını bitiremeden eliyle ağzımı kapattı. "Uh-uh," diye azarladı. "Korkutucu öfke nöbetini yapabilirsin, benim *masum*, *sevimli* küçük meleğim. Ama sözlerimize dikkat edelim, tamam mı? Bazı şeyler geri alınamaz."

Elini ısırmaaya çalıştım, o da beni duvara itti. Sonra eli boğazımı sıktı.

"Beni dizimin üstüne yatırmamı istemek için çok daha az dramatik yollar var, bebeğim," diye mırıldandı, sesindeki küçümseyici ton beni tüm gücümle ona saldırmak istememe neden oldu. "Kötü davranışların için cezalandırılmak istiyorsan, sadece istemen yeter."

Sesindeki sırtışı duyabiliyordum, sanki beni ciddiye almıyormuş gibi.

Basınç çok uzun süredir çok fazla artmıştı. Bir şeyleri serbest bırakmam gerekiyordu. Aklımda sadece Idris'in tehlikede olduğu ve beni sonsuza kadar geride bıraktığı vardı.

Yalnız. Tamamen yalnız kalmak

üzereydim. *Onun* yüzünden.

Boğazımdan vahşi bir ses çıktı. Panik, öfke ve yakıcı bir gazap dalgaları dudaklarımdan, parmak uçlarımdan, boğazımdan, kalbimden ve güneş plexusumdan döküldü.

Karanlık bir dalga dışarıya doğru yayıldı, dünyayı sarsan kulakları sağır eden bir patlama oldu.

Kylo tünelin diğer tarafına doğru uçu.

Gölge kaskı olmasaydı, kafatası yarılabilirdi.

Kan başıma hücum ederken kalbimin her atışını duyabiliyordum. Su, toprak yolun çatlaklarından tünele akıyordu. Rüzgâr inanılmaz derecede gürültülüydü ve bir an için bir kasırğa yarattığımı düşündüm.

Kylo iki uzun saniye hareketsiz kaldıktan sonra duvardan kendini kopardı ve beni yere devirdi.

Altımda çamur kalın ve yapışkandı ve çarpmanın etkisiyle sel suyu sıçradı.

Ben kıvrılırken o üzerime çöktü, gölgeleri aniden boğucu hale geldi ve ben çırpınırken ve panik yaparken kendi gücümü kullanmamı engelledi.

Onun güçlü olduğunu, büyüünün büyüklüğünü dikkatlice saklayarak gizlediğini biliyordum.

Ama tanrılar adına, *bu kadar* güçlü olduğunu fark etmemiştim.

Kemiklerim titriyordu, gölgelerinin bana boyun eğmem için yaptığı çağrıya karşı koyuyordum. Sayısız uzuvlar beni yerde tutuyordu ve güçlü bir el boğazımı sıkıyordu.

Maske yüzümün beş santim üzerindeydi. "*Teslim ol*," diye gürledi ses ve kanım geri çekildi, mide bulantısı ve sıcaklık beni içim dışıma çıkardı.

"Hayır," dedim, sesim boğuk ve kısık çıkıyordu. "Bana söz ver. Onun katılmamasına izin vermeyeceğine söz vermelisin."

Göğsünden kahkaha yükseldi. "Etki gücünün nasıl işlediğini anlamadığını sanıyorum, meleğ. Ama sana bir ipucu vereyim: Şu anda hiçbir etki gücün yok."

Aniden, su o kadar yükseldi ki vücudumu su altında bırakacak gibiydi.

"Söz ver!" diye bağırdım. "Ne istersen alabilirsin. Lütfen, lütfen kardeşimin klanına katılmasını engelle. Onu kara listeye al, liderinden bir iyilik iste, ne yapman gerekiyorsa yap."

Ben kıvrılırken su sıçradı ve kısa sürede yüzüme kadar yükseldi. Başımı sadece birkaç santim kaldırabiliyordum. Boynumdaki el acımasızdı, inatçıydı.

Aynı kahkaha duvarlarda yankılandı. "Evie, benim tatlı, saf, zararsız küçük çiçek yaprağım..."

Beni boğulmaya terk edecekti.

"Benim liderim yok. Etherdale'de benden daha büyük bir otorite yok."

Su başımı aştı ve ben bu güç duvarını aşmak için çok paniklemiş, çok duygusal bir haldeydim. Ben çırpınırken beni su altında tuttu.

Ciğerlerime bir damla su girer girmez, beni yukarı çekti.

Çıplak bir yüz beni karşıladı. Kylo'nun derin mavi gözlerine baktım. Onların içinde kayboldum, özlem, saygı, öfke ve hayranlıkla dolup taşan gözlerinde.

Derin nefesler aldım. Bu vadiden çıkmam gerekiyordu. Gücümü kaybetmeyi durdurmam gerekiyordu, yoksa tüm dünyayı boğacaktım.

"Söz ver bana," diye yalvardım. "*Lütfen.*"

O zaman fark ettim ki, maskesi çıkmış olmasına rağmen, dişleri görünürdeydi, dövmeleeri boynundan kollarına kadar uzanıyordu. Gerçek haliyle karşımdaydı.

Kylo. Bana belki, sadece belki, o kadar da yalnız olmadığımı hissettiren ilk adam. Beni gören, anlayan ve başkalarının reddettiği tüm yanlarımı seven birini hak ettiğimi hissettiren ilk adam.

Ama o hiç de erkek değildi.

Gözlerimi kapattım.

"O güzel, fırtına bulutu rengi gözlerini aç, Evie," dedi ve sesi kendisinini. Hiçbir bozulma yoktu. Hiçbir maske yoktu. "*Aç.*"

Reddettiğimde, beni tekrar suya itti.

Ciğerlerim yanıyordu, gölgeler her santimetrekaremi sarmaya devam ediyordu. Ve tüm bunların en berbat kısmı, delice, mantıksız bir nedenden dolayı, vücudumun Kylo'nun cinayet girişimlerine *tahrik* olarak tepki vermesiydi.

Nefes almaya çalışırken bacaklarımın arası acıyordu ve ağrıyordu. Ne kadar çaresiz, kafası karışık ve kalbi kırık olursam, onun dokunuşuna o kadar çaresizce ihtiyaç duyuyordum.

Kylo beni tekrar yukarı çekti. Gözlerim birden açıldı. Hala vahşi bir hayvan gibi dişlerini gösterirken, karanlık, tanrısal bir büyüyle titriyordu.

"Söyleneni yap," diye homurdandı. "Bana maskemi çıkarmamı emrettin. Bana saldırdın. Sözlerin ve eylemlerinin sonuçları vardır, melek. Üzgün olduğunda bile. *Özellikle* üzgün olduğunda."

Beni bir çocukmuşum gibi azarlaması beni sadece öfkeliendirmekle kalmadı, küçük düşürdü. Aynı zamanda içimde o kötü, yasak ısıyı yaydı. Ağzına, kemiklerimin iliğiyle nefret ettiğim o dişlere baktım.

O güzel dudaklar alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Tanrının merhametli ve sen çok tatlı olduğun için, bir anlaşma yapılmasına izin vereceğim. Teklif ettiğin şartlar senin açından inanılmaz derecede aptalcaydı, ama ben bunları uygun gördüğüm şekilde kullanacağım."

Dışarıda yağmur devam ediyordu, ama rüzgâr eskisi kadar şiddetli değildi ve gök gürültüsü de kesilmişti.

"Kardeşin klan üye alımında kara listeye alınacak," dedi.

Rahat bir nefes aldım. Büyüm yavaşça pes etti ve onun gücüne boyun eğdi.

"Ve sen, cadılık işlerine engel olmadığı sürece, benimle istediğin zaman ve istediğin yerde randevulara çıkacaksın. Ayrıca, senin sevimli kıyafetlerini seçme konusunda da tam yetkiye sahibim."

Ona baktım. "Sen... ben... *ne*?"

Ona her şeyi teklif ettim. O da bundan yararlanacağını söyledi. Ve istediği şey *bu* muydu?

"Ayrıca," dedi, dudaklarıma bakarak.

Bir gölge meme uçlarımdan birini okşadı ve ben kıvrandım.

"Benden saklanmaya çalışırsan, bir daha asla bunu denemeyeceğinden emin olacağım," diye homurdandı.

Başka bir gölge bacaklarımın arasına süzülerek ıslak külotumu okşadı.

"Anladığını söyle."

Büyülü ve duygusal patlamamın ardından, şoktan sarsılan vücudum titremeye başladı. Dişlerim takırdadı. Kylo'nun kontrolü altında çaresiz ve güçsüzdüm.

Beni bir anda öldürebilirdi. Kardeşimin kim olduğunu açıkça biliyordu. Mena ve benim nerede yaşadığımızı biliyordu. Benim hakkımda her şeyi biliyordu. "Anladım," diye fısıldadım.

Hayatım onun elindeydi. Onun kimliği artık benim elimdeydi.

Titrek çenemi iki saniye izledikten sonra beni kollarının arasına aldı. "Aferin kızım." Alnımı öptü.

Zevk, rahatlama ve öfkenin en kafa karıştırıcı karışımı kanımda savaşıyordu. Ama aynı zamanda çok yorgundum. Uzuvlarım ağırlaşmış, bir zamanlar aktif olan zihnim bulanıklaşmıştı.

"Seni temizleyeceğim," dedi yumuşak bir sesle. "Artık benim korumam ve bakımım altındasın."

KYLO

Bir anda, her şey geri dönüşü olmayan bir şekilde değişmişti. Evie'nin şu anda içinde bulunduğu zor durumu gerçekten anladığından emin değildim. Ve belki de şimdilik böylesi daha iyiydi.

Benim açığa çıkardığım şey hakkında o güzel ağzını kapalı tuttuğu sürece, ruhunu kime sattığı konusunda inkârda kalabilirdi.

Bu şekilde beni asla ihanet etmeyecekti. Öncelikle, sevdiklerini asla tehlikeye atmayacaktı. Ama ben Evie'nin böyle biri olduğunu da düşünmüyordum. Beni nefret ettiğini, tüm acılarının sebebinin ben olduğumu düşünüyordu, ama derinlerde gerçeği biliyordu.

Ona zarar veren ben değildim. Sürekli kaçak yaşamasına neden olan ben değildim.

Evie'nin hayatındaki insanları şiddetle korumasını seviyordum. Bu, benim kendimi hatırlatan ve hayran olduğum bir özelliği idi. Ailesini en şiddetle koruyan kişi olmasına rağmen, *onu* gerçekten önemseyen kimsenin olmadığını bilmek, meleğime karşı daha da koruyucu olmamı sağlıyordu.

Benim yapabileceğim gibi değil.

Şu anda yanımda yürürken çok küçüktü. Sonunda şok halinden çıkıp beni onu yere indirmemi istedi.

Onu kampüs dışındaki mahallemize götürdüm, burada klan tarafından çevriliydik. Mülküm, mahremiyet için uzun ağaçlarla çevrili, yerleşim bölgesinin dışındaki küçük bir arazi parçasıydı. Karanlık ve görkemliydi, kale benzeri kuleleri ve kemerli kapıları ve pencereleri vardı. İkinci katta, parlak, ışıldayan renkler ve kutsal geometrik desenli bir çerçeveye süslenmiş büyük, dairesel bir vitray pencere vardı. Taştan bir yol ön merdivenlere uzanıyordu ve her iki yanında siyah lamba direkleri vardı.

"Dövmelerinde, cazibene karşılık gelen bir mühür var mı?" diye sordu, kaşlarını çatarak çıplak kollarımı izleyerek.

Kafamı salladım. Evet, Evie aptal değildi, hatta dürüst olmak gerekirse, kendi iyiliği için fazla zeki idi. Ama tanrılar adına, şu anda içinde bulunduğu tehlikenin farkında değildi.

"Bebeğim, lütfen," diye uyardım. "Şu an için bu soruları bir kenara bırakalım."

Sırılsıklam ve çamurla kaplıydı, dişleri takırdatarak kollarını vücuduna sıkıca sarılmıştı. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en değerli manzaralardan biriydi.

Kaşlarını çattı ve malikâneye yaklaşırken yine sessizliğe büründü.

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi. O tünelde gösterdiğim özdenetim için bir madalya hak etmiştim. Evie'nin sonunda açığa çıkması —pembe gül rengi, fırırlı detayları ve boynunda bir fiyonk olan elbisesiyle ham, dizginlenmemiş bir güç sergilemesi—beni doyumsuz bir açlığa sürüklemişti. Onu tatmak, ısırarak, içine dalmak ve sonunda bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu ona göstermek için can atıyordum. *Helia, Selena ve Lillian da öyle*. Hiç bu kadar acı verici bir şekilde tahrik olmamıştım.

Onun öfkesi bir uyuşturucu gibiydi. Evie ile ilgili her şey benim yeni favori bağımlılığım. Gözyaşlarının tuzu, uyarılmasının günahkar tatlı kokusu, onu su altında tutarken nefes almak için çabalayıp mücadele edişi, sonunda benim gücümü kabul ettiğinde gösterdiği en lezzetli teslimiyet.

Onu yağmur ve çamurda, tam orada sikmek istedim. Neredeyse boğulurken ona girip, çaresizce pazarlık ederek kendini bana sunmasını zorlamak istedim.

Tanrım, yalvarışları... Onun merhametimi dilenmesini sonsuza kadar dinleyebilirdim.

Anlaşması kabul etmesi kolaydı, çünkü zaten Evie'yi sonsuza kadar istediğim şekilde ve istediğim zaman almayı planlıyordum.

Ve eğer kardeşini klandan uzak tutmamı istiyorsa, bu kadar drama yapmasına gerek yoktu. Nazikçe isteseydi kabul ederdim.

Şikayet ettiğimden değil. Patlayıcı, tehlikeli güç mücadelemiz çok daha seksi bir seçenektir.

"Sen..."

Evie, ön verandamın merdivenlerine vardığımızda sözünü kesti ve yalnız olmadığımızı fark etti.

Gözlerden uzak verandamda toplanmış, masanın etrafında oturup kitap okuyup kart oynayan klan üyelerine el salladım.

Gözleri kararlı bir şekilde Evie'ye odaklandığında, dişlerim ağrıdı. Onu korumalarımın önünde sahiplenmek için içgüdüsel bir dürtü zihnimin duvarlarına baskı yaptı. O, beni koruyucusu olarak kabul ederek içgüdüsel olarak bir adım arkamda kaldığında bu dürtü daha da güçlendi.

Aferin kızım. Aferin sana.

Sert bakışım karşısında, korumalarımın her biri itaatkar bir şekilde gözlerini kaçırdı.

"İyi akşamlar beyler. Hepiniz gidebilirsiniz," dedim.

Uzaklara gitmeyeceklerdi. Sadece mülkün dışına ya da caddenin karşısına, bize mahremiyet sağlayacak kadar uzağa.

Onu içeriye götürdüğümde, Evie'nin ağzı açık kaldı. İkinci kata çıkan çift merdivenlere baktı, sonra sağa doğru göz attı ve kütüphanelerimden birinde sıralı eski metinleri gördü. Sol tarafta, uzun ahşap bir masa ve yeşil kadife döşemeli yüksek sırtlı sandalyelerle donatılmış yemek odası vardı. Renkler bordo, siyah, orman yeşili ve lacivertin karışımıydı. Ahşap mobilyalar hakimdi ve ortama çalışkan ama davetkar bir enerji katıyordu. Ravenia'nın doğal güzelliğini sergileyen eserler başta olmak üzere, bolca sanat eseri asmaya özen gösterdim. Ara sıra karamsar, soyut eserler de vardı; genellikle bana derin ve tarif edilemez bir his uyandıran eserlerdi.

"Ne diyordun, meleşim?" diye sordum Evie'ye, o da şaşkın şaşkın bakıyordu.

Gözleri benimkilere yavaşça ulaştı, hala söylenmemiş bir kalp kırıklığı, öfke ve güvensizlikle doluydu. Bana sanki onu ihanet etmişim gibi bakıyordu.

Ve ben bundan nefret ediyordum.

Hala titreyerek ve iliklerine kadar üşümüş halde boğazını temizledi. "Anlaşmanın tarihler için olduğunu söylemiştin..." Rahatsız bir şekilde yere bakıyordu.

Elimi kaldırdım, onu rahatlatmak ve daha güvende hissettirmek için içgüdüsel bir hareket. Ama yanağını okşamak için uzandığımda, o geri çekildi ve irkildi.

Yutkundum ve elimi geri çektim.

"Ve şimdi senin evindesin," diye devam etti. "Beni kullanacak mısın? Senin... olmayı kabul ettim mi?"

"Hayır."

Öfke bıçak gibi içimi kesti ve Evie gergin bir şekilde gözlerime baktı.

"Angel, tanrılar aşkına, hayır. Sen bir tutsak değilsin. Bana bedenini satmadın.

Eğer bir daha sana dokunmamı istemediğini söylersen, dokunmam."

İkimiz de onun bu sözleri asla söylemeyeceğini biliyorduk. O şımarık dilini ne kadar sahte nefret kaplasa da. Ama bu doğrudu. Evie benden hoşlanmıyorsa, beni bir daha görmek istemediğini içtenlikle söylerse, onu rahat bıraktırdım.

Ama o bunu yapmazdı. *Yapamazdı*. Tıpkı benim ondan uzak duramadığım, o bana kendini tamamen teslim edene kadar onu kazanmayı bırakamadığım gibi.

"Benim gücümle mi ilgili? Bu yüzden mi beni takip ettin, kandırdın ve yalanlarla hayatıma girdin?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Hayatına gireceğime karar verdiğimde senin bir cadı olduğunu bile bilmiyordum."

Evie dudaklarını aşağı doğru kıvrırdı, derin bir nefes aldı ve gözlerimden kaçtı. "*Sen*, Evie. Aradığın cevap *bu*."

Önce kendi ayakkabılarımı çıkardım, sonra Evie'nin mahvolmuş spor ayakkabılarına uzandım. Zaten eskimişlerdi, ama şimdi... çöp haline gelmişlerdi.

Ona yenilerini alırdım.

"Gerek yok..."

"Sessiz ol, bebeğim," dedim ve her birini çıkarmaya yardım ettikten sonra tekrar ayağa kalkarak onun üzerinde dikildim.

O, ısırılmış alt dudağını çiğniyordu. "Evinizi kirletiyorum."

"Temizlikçim var. Kirli olan tek kişi sen değilsin."

Koyu renkli, çamurlu giysilerime baktım. Küçük elini elimde tutup onu merdivenlerden yukarı çıkardım.

Onu yatak odamdaki banyoya götürmek istedim, ama bunun yerine misafir yatak odasına bağlı ayrı bir banyoya götürdüm.

"Seni yıkayarak sana bakmak istiyorum," dedim ve o gerildi. "Ama sen buna hazır değilsin."

Evie gözle görülür şekilde rahatladı.

Kapıya doğru başımı salladım. "İhtiyacın olan her şey var, ama yoksa bana söyle. Bitirdiğinde sana akşam yemeği hazırlarım."

Onu bir an inceledim. Gücü tamamen uykuda kalmıştı, sadece tükenmiş değil, aynı zamanda kendi içinde derinlere gömülmüştü. Evie'nin hayatı boyunca büyüünün en güçlü yanını dışladığı açıktı, bu da onun sadece kontrol edilemeyen, duygusal patlamalarla ortaya çıktığı anlamına geliyordu.

Bunun üzerinde çalışmamız gerekecekti.

"Tamam mı, meleğim?"

Sessizce başını salladı, benden uzaklaşarak banyoya girdi.

Bu kadar tetiklenmişken onu bir an bile gözümün önünden ayırmak istemiyordum. Yatağıma doğru yürürken, onun vahşi, yanlış anlaşılan büyüyle kazara kendine zarar verme düşüncesi aklımdan çıkmıyordu.

Kimi kandırıyordum ki? Normal şartlarda Evie'den ayrı kalmaktan nefret ediyordum. Özellikle de tam olarak nerede olduğunu veya kiminle olduğunu bilmediğim zamanlarda.

Duşta su vücuduma akarken gözlerimi kapattım. Birbiri ardına gelen görüntüler beni rahatsız ediyordu. Evie sıırsıklam ve çırpınıyordu, gölgelerim meme uçlarını ve bacaklarının arasındaki tomurcuğu okşuyordu, boğazını elimle sıkarak nefes almasını engelledikçe tahrik olması daha da artıyordu.

Onun mücadele edebilmesini, ruhunda en lezzetli şiddeti barındırmasını seviyordum. Bu, onu alt etmek, tamamen boyun eğdirerek hakimiyet kurmak daha da tatmin edici hale getiriyordu.

Evie hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, ona olan çekiciliğimin neden bu kadar ani ve ezici olduğunu o kadar iyi anlıyordum. Klanım, içgüdülerimin asla yanılmadığını bilirdi. Ben doğuştan bir sezgiyle, inşa etmek için doğduğum dünya ve bunu inşa etmeme yardım edecek varlıklar hakkında derin bir bilgiyle doğmuştum.

Evie'ye, benim tahtamdaki bir piyon olduğu için ilgi duymadım. Evie'ye ilgi duydum çünkü bana kendi ruhumu, gölgelerin altında gömülü insanlığımı, çocukken hissettiğim yalnızlığı hatırlattı. Ailem, arkadaşlarım ve çevrem, boş zamanlarında tarih ve felsefe kitaplarını inceleyen, yaşından çok daha büyük konuşan, tuhaf, fantastik hayallerle dolu bu hırslı çocuğa ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

Şu anda bir sürü yoldaş, akıl hocası, öğrenci ve arkadaşla çevrili olabilirim, ama insan hayatımın çoğunda, tamamen yalnızdım.

Yağmur ve kiri duşta yıkamak hızlı ve zahmetsiz bir işlemdi. Evie'nin de aynı şeyi yaptığı düşüncesi bile sikimi yeniden sertleştirmeye yetmişti. Yatak odamda dururken dilimle köpek dişlerimin keskin uçlarını yaladım.

Yatağın üzerinde asılı duran Etherdale dağlarının resmine baktım. Duvarlar lacivert ve siyah asma desenliydi, yatağım aynı renkteki battaniye ve yastıklarla dağınıktı. Pencere kenarında bir kitaplık duruyordu

ve küçük bir sehpanın etrafında alçak, yumuşak koltuklar vardı. Melekimin orada oturup, kucağında müstehcen bir fantastik romanla Etherdale'e bakışını hayal ettim.

Bugün onu görmeden önce bolca beslendiğim için bir kez daha minnettardım. Evie'yi asla tehlikeye atmazdım ve bu da kan içme arzusuna karşı her türlü önlemi almak anlamına geliyordu.

Dişlerim bir kez daha zonkladığında, Evie için kıyafet seçmeden önce kendime rahat bir siyah gömlek ve pantolon giyerek oyalanmaya başladım.

Ona benim gömleklerimden birini giydirmek istedim, başka bir şey değil. Onu *benim* olarak işaretlemek istediğim birçok yoldan biri buydu.

Bunun yerine, geçen hafta Evie'ye aldığım elbiselerden birini seçtim. Düşüncesizce gök mavisi, yumuşak kumaşı okşarken, ayak sesleri duyunca durdum.

Koridorda Evie, yaklaşan bir avcıyı duyan korkmuş bir geyik gibi görünüyordu. Tanımadığı çevresine bakarken sevimli rahatsızlığı karşısında gülümsemeden edemedim. Sarı saçları ıslak ve dağınıktı, üzerine uzun mavi-gri bir havlu sarılmıştı, neredeyse fırtınalı gözlerinin renginde.

Gözleri hemen benimkilere takıldı. "Giysilere ihtiyacım var."

Güçlü görünmeye çalışıyordu, acı bir ihanet duygusuna sıkı sıkı tutunuyordu. Beni baştan aşağı süzdü, dudakları derin bir kaş çatışıyla şekillendi.

Merakla onun bakışını takip ederek basit siyah kıyafetime baktım. "Beğenmedin mi?"

"Çok fazla siyah var," diye mırıldandı.

Garip bir sezgi omurgamdan aşağıya doğru süzüldü. Evie'yi *hiç* koyu renkler içinde görmüş müydüm? Kesinlikle siyah giymemişti, sanki gardırobunda hiç yokmuş gibi.

İlginç.

Evie'ye elbisesini vermeden önce tek bir hareketle gömleğimi yırttım.

"Daha iyi mi?" diye sordum.

Evie'nin gözleri fal taşı gibi açıldığında, bir eliyle havluyu sıkıca tutarken diğer eliyle elbiseyi ölümcül bir kavrayışla tuttuğunda, sırtımda çalıştım.

Gözleri, bazıları gece mavisi ve mor parıltılarla renklendirilmiş, özenle yapılmış oniks dövmelerimin üzerinde hızla dolaştı. Bakışları bir anlığına aşağıya düştü, sonra hemen geri yukarıya döndü.

Bir anda, yanakları en sevdiğim pembe tonuna dönüştü.

"Bana..." Yutkundu, gözlerimden başka bir yere bakmaktan kaçındı. "Bir fırça lazım."

"Sana bir tane getireyim. Giyin."

"Bana emir vermeyi kes."

Ona yaklaştım, benim boyumla onu gölgede bırakırken onun telaşlanmaya devam etmesini izledim. Parmaklarım omuzlarını okşadı ve kalbinin düzensiz atışlarıyla titrek bir nefes aldığını duydum.

Parmaklarımla çenesinin altına dokundum, ona sadece en nazik dokunuşu yaptım. "Hayır."

"Etherdale'de senden daha büyük bir otorite olmadığını söylemiştin," dedi, öfkeyle gözlerime bakarak. "Bu yüzden mi böyle davranıyorsun? Sen — Tanrım..."

Korku kanında yükseldi. Benden uzaklaşmak için kendini çekip uzaklaştırdı.

"Ben senin düşmanın değilim, melek. Ben düşmanlarını parça parça edecek canavarım."

Cevap vermedi. Banyoya kaçtı ve kapıyı arkasında çarptı.

Onun güvenini kazanma görevim daha önce de zorluydu, ama maskemin düşmesi bu görevi kat kat zorlaştırmış gibiydi.

Neyse ki, zorlukları severdim. Ve daha tatlı bir ödül hayal edemezdim.

O tekrar ortaya çıktığında, ben duvara yaslanmış, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuştum.

Islak sarı saçları hâlâ dağınıktı. Onun daha da güzel vücudunda benim iyi zevkimi takdir ettim, omuzlarından sarkan tül kolları, göğüslerini ve kalçalarını saran ve uyluklarının altına kadar uzanan pastel mavi kumaşı hayranlıkla inceledim.

"Fırça göremiyorum," diye tersledi.

Karanlık bir kahkaha attım. "Acı verici bir dezavantaja rağmen istediği her şeyi elde eden biri için fazlasıyla yaramazsın." Duvardan itildim. "Uslu bir kız ol ve beni takip et, lütfen."

İlk başta ayak sesi duymadım. Evie'nin dudaklarından çıkan, neredeyse bir başka homurtu gibi olan hava sesine tekrar gülmemek için kendimi zor tuttum.

Sonunda kendisi için neyin iyi olduğunu anladığında, beni kütüphanelerimden birine takip ettiğini duyunca memnuniyetle gülümsedim.

İçeri girdiğimizde kalp atışlarının ritmi değişti, sanki atmosfer onu nefret maskesinden çıkarmış gibiydi.

Ona bir göz attım. Halının ortasında durmuş, uzak duvardaki büyük vitray pencereye bakıyordu. Çiçek desenli çerçevesi, parlak renkleri çok renkli ışıkla mekanı aydınlatan yaprakları ayrıştırarak, karmaşık detaylarla işlenmişti. Odanın geri kalanını yavaşça inceledi. Ortadaki dairesel alt katta, iki kişilik koltuk, sandalyeler, kanepeler ve cam sehpa ile donatılmış bir okuma alanı vardı.

Bizi çevreleyen rafları, başımızın üzerindeki kule içini inceledi.

"Otur lütfen," dedim. O giyinirken aldığım fırçayı kanepenin yanındaki köşe masasından aldım.

İki kişilik koltuğun önündeki tabureyi işaret ettim.

Sevimli yüzünde öfke belirmişti. "Hadi Evie."

Yavaşça oturdu, ama bakışları hâlâ sert.

Arkasına, ikili koltuğa oturdum.

Neler olduğunu anladığında, kalkmaya çalıştı.

Gölgelerim daha hızlıydı. Sarmallar onu tekrar aşağı çekti.

"Bebeğim, lütfen," diye mırıldandım. "Sakinleş ve kıvranmayı bırak. İstersen, merak ettiğin soruları sor."

Evie pes etti ve hareketsiz kaldı. Onun uyarılması, zaten sınırlarına kadar zorlanmış bedenime korkunç şeyler yapıyordu. Gölgelerimi derimin altına geri çekerken benimle mücadele ettiler.

Dişlerimi sıktım. "Sadece benim mükemmel meleğim ol ve saçını taramama izin ver."

EVIE

Kylo'nun dokunuşu o kadar nazikti ki, beni titretti. Hoş bir karıncalanma omurgamdan aşağı kayarak dışarıya yayıldı.

"Aferin kızım," diye övdü.

İçimde bir şey istem dışı eridi: hayatımdan tek bir şey isteyen, yapışkan ve çaresiz olan tarafım.

Güvenlik.

Ve bundan daha derin olan, bu diğer, ilgili duyguya olan ihtiyacımdı — düşünmemeye çalıştığım dört harfli bir kelime. Bu, benim anlayabileceğim en derin güvenlik duygusuydu.

Bu, ailemin benden esirgediği şeydi. Idris'e, benim gibi yalnız ve kırık hissetmemesi için çaresizce vermeye çalıştığım şeydi.

Saçımı omuzlarımın arkasına çekip, Kylo yavaşça fırçayı yüzüme en yakın kısmı aşağı doğru çekti. Saç derimi çekmemek için çok dikkatli davrandı, diğer elini tampon olarak kullanarak karışıklıkları düzeltti.

Böylesine samimi ve yatıştırıcı bir hareketin tüm sinir sistemimi sakinleştirmesi, bilinçaltında ve kaçınılmazdı. Artık beni yerinde tutmasına gerek yoktu. Vücudumu saran rahatlığın esiri olmuştum.

Gözlerime tuhaf gözyaşları doldu. Hafızamda anılar canlandı: dikkatsiz, sabırsız eller rüzgârda dağınık saçlarımı fırçayla tararken, ben ağlayarak saç derimin acıdığını hissediyordum. Bir ses bağıırıyordu, neden her şeyi bu kadar zorlaştırdığımı, neden sadece minnettar olamadığımı soruyordu.

Idris'in ellerinin uzandığı şekli düşündüm. Sevgi ve rahatlık için uzandıkları halde hiçbir şey alamadıkları şekli.

Bir çocuğa yapılabilecek daha büyük bir zulüm düşünemiyordum.

Bu kadar basit, bu kadar içgüdüsel görünen bir şeyden mahrum kalmak.

Neden onlar için bu kadar zor olmuştu?

Belki de bu yüzden şimdi gözlerimden yaşlar akarken olduğum yerde donakalmıştım. Ailem, Jacob ve onun acımasız arkadaşları gibi insanlar, beni ve hassas duygularımı korumak imkansız, aşırı bir istekmiş gibi göstermişlerdi.

Ve arkamdaki adam dengesiz, sapkın bir vampir takipçisi olsa bile, Kylo bana bakmayı dünyadaki en kolay şey gibi gösteriyordu.

Beni korumaktan *vazgeçemeyeceğini*, sanki tüm dikkatini ve enerjisini buna harcadığını hissettiriyordu.

Parmakları yanağıma dokunduğunda titredim ve onun dokunuşuna doğru eğildim.

"Nasılsın meleğim?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden cevap vermeyi reddettim. "Yalan söyledin. Felsefe öğretmeni olduğunu söylemiştin," dedim, ama sözlerim artık suçlayıcı değil, daha çok meraklıydı, çünkü o beni bu işe yaramaz, sıcaklık dolu bir su birikintisine dönüştürmüştü.

"Sana yalan söylememek için elimden geleni yaptım," dedi yavaşça nefes vererek. "Sana gerçeği söylemekten kaçınmış olabilirim. Bu, senin anlayabileceğin bir şey, benim korkutucu küçük kaos cadım."

Sesinde tiksinti yoktu. Korku yoktu. Paranoya yoktu. Sadece mizah ve anlayış vardı.

Kylo benim ne olduğumu biliyordu... ve benim o yönümü gerçekten *seviyor* gibiydi
—en çok nefret ettiğim kısmı.

"İnsan olduğum zamanlarda yaptığım gibi, klanımın üyelerine felsefe dersleri veriyorum. Benim mükemmel bir öğretmen olduğumu göreceksin," dedi, sesi boynumda kayarak beni titretirken.

Karnımda bir şey sıkıştı. Kylo, saçımı yavaşça ve titizlikle taramaya devam etti.

Kucağıma, tanıdık olmayan elbiseye baktım ve göğsümde garip bir sıkışma hissettim.

"Bu elbise kimin?" diye sordum, kendimi hazırlayarak. Restoranda Jacob'ın eline dokunduğumda gördüğüm şeyi hatırladım, boynundaki kırmızı dudak izlerini.

Ve Kylo bir vampirdi. Bu da *beslenmesi* gerektiği anlamına geliyordu.

Kaslarım gerildi ve midem altüst oldu.

Kylo arkamda durdu, fırça yerinde durdu. "Senin. Son haftalarda aldığım her şeyle seni şımartmak için sabırla bekledim."

Cevap beni şaşırttı. Rahatsız olmalıydım, kalkıp tekrar kaçmaya çalışmalıydım. Haftalardır beni takip etmekle kalmamış, bana kıyafetler de mi almıştı? Sanki ben önceden belli bir sonuçmuşum gibi?

Ne küstahlık.

"Kimi besliyorsun?" diye sordum, yere bakarak.

Kylo saçımın son kısmına gelmişti. Dokunuşuyla kafa derimde hoş bir karıncalanma hissettiğimde, güvensizliğimi bastırmak için mücadele etmek zorunda kaldım.

"Çoğunlukla gönüllü ölümlü bağışçılardan. Ama doğuştan vampir olanlardan beslenmediğim sürece doğrudan musluktan içmekten kaçınıyorum. Kan konusunda kendimi kontrol etme yeteneğimi geliştirmek ve güçlendirmek için egzersiz yapmayı tercih ediyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ağzım açık kaldı. "Diğer vampirlerden beslenebiliyor musun?"

Sokakta beni kurtardığında doğanların etini parçalamıştı, ama onun vampir kanıyla beslenebileceğini fark etmemiştim.

duymuştum — hepimiz duymuştuk — ama doğanlar bu gerçeği gizli tutuyor gibi görünüyordu. Onlar için aşağılayıcı bir durum olduğunu tahmin ediyordum.

Yalan söyleyemem — doğanların bu şekilde acı çekmesi, kalbimde bir dereceye kadar kendini beğenmişlik uyandırdı.

"Özellikle doğanlardan, evet," dedi Kylo. "Bu bir tür ikinci el beslenme, başkalarından emdikleri yaşam gücünden beslenmek. Çalınan kanın yeniden dağıtılması, diyebiliriz."

O kadar şok olmuşum ki, *musluktan gelen* cümleyi neredeyse kaçırıyordum. Ölümlülerin nesneleştirilmesi beni rahatsız ediyordu.

"O güzel ve engin zihninde neler oluyor, meleşim?" diye sordu. "Dikkatim ve bağlılığım konusunda endişeleniyorsan, her damlasına sahip olduğunu bilebilirsin."

Sözleri beni yatıştırdı, ancak mantıklı beynim onlara inanma dürtüsüne direndi. Onun deliliği ve takıntısında teselli bulmak istemiyordum.

"Nasıl olur da gönüllü ölümlü bağışçılar olabilir?" diye tısladım.

Kylo fırçayı bıraktı. Taburede dönerek ona baktım ve dövmeli çıplak göğsünü görünce bir kez daha düşüncelerim dağıldı. Vücudu ince ayarlı bir silahtı. Öne doğru eğildi, bacaklarını benim iki yanına yerleştirdi ve ben onun derin mavi gözlerinin karanlığına baktım.

Dudaklarında hafif bir sırıtiş belirdi. Bakışlarının yoğunluğu beni şok etti — sanki onu benim yaptığım gibi ikiye ayırmışım gibi, ham bir bakıştı.

"Herkes vampirlerden bu kadar nefret etmez, Evie," dedi Kylo, öne eğilerek. Güçlü kolları, sanki bana uzanma dürtüsüne direniyormuş gibi gerildi. "Kendilerini doğuştan vampir olanlara teslim etmekten zevk alan birçok ölümlü de var. Bu yüzden beslenme kulüpleri var. Doğuşta vampir olanların açgözlülüğü ve yozlaşması, şimdi kendi besin kaynaklarını onlara karşı kullanıyor. Ravenia'da yüzyıllardır vampirler ve ölümlüler arasında barışı koruyan normları hiçe sayıyorlar. Bir cadı olarak, evrenin dengesinin korunması gerektiğini anlamalısın."

Kolundaki karmaşık mühür işaretlerine baktı. "Demek buradayım bulunuyorum."

"Biraz abartılı," diye mırıldandım, kendini benim Tanrım dediğini hatırlayarak mırıldandım.

Kylo sırtıttı. "Görkemlilik, ancak hayal ürünü olduğu zaman sorun olur."

Gülümsemesi yavaşça kayboldu ve yerine ciddi bir ifade yerleşti. Parmakları, kulaklarımın arkasındaki nemli saç tellerini okşadı.

"Kalp atışların, nefesin, kanındaki korku... sana bakarken hepsi benim için yavaşladı, meleğim. Bunun ne kadar rahatlatıcı olduğunu bilemezsin," diye fısıldadı.

Bu sözler beni derinden etkiledi, çok derinden.

"Henüz hikayeni bilmiyorum," dedi Kylo. "Ama inanılmaz, hayranlık uyandıran bir güçte olduğunu biliyorum. Sevdiğin insanlar için nasıl savaştığını görüyorum. Güvensizliğinin derin yaralardan kaynaklandığını biliyorum, ama buna rağmen parlak, sıcak ve açık birisin. Gölgelelerin hakim olduğu bir dünyada, meydan okuyan bir ışık huzmesi gibisin."

Yutkundum, dudagım titriyordu. Gözlerimi kaçırdım.

"Sen değerli olarak doğdun, Evie. Dünyadaki tüm sevgiye layık olarak doğdun," dedi. "Sen..."

"Dur," dedim aniden, sözünü keserek. "Lütfen dur."

İçimdeki hasta ve muhtaç olan kısım, onun kucağına sürünmek, o güçlü kolların beni sardığını hissetmek istiyordu.

Olabileceğin en güvenli yer.

Tahmin edilebileceği gibi, geri kalanım kaçmak istiyordu. Bunun yerine, tamamen hareketsiz kaldım.

"Hadi," dedi. "Sana akşam yemeği hazırlayayım. Sonra istersen eve kadar koşabilirsin."

MUTFAK, evin geri kalanı kadar görkemliydi; siyah dolaplar, koyu renk mermer ve lavabonun üzerinde mülkü gören kemerli bir pencere vardı. Yeşil bar tabureleri ve tezgâhın üzerindeki çiçek aranjmanı renkli bir hava katıyordu.

Gözlerim kısıldı. Celeste's'ten satın aldığım çiçek aranjmanım. İyileştirici, arındırıcı enerjiyle yapılmıştı.

Kylo her zamanki gibi psikopat olmaya devam ettiğine göre, belki de ben o kadar da güçlü bir cadı değildim.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum, bar taburesinden birine otururken.

Anlaşmamız olmasaydı, bu kötü, aldatıcı adamdan olabildiğince uzaklaşmış olurdum.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu Kylo, eğlenceli bir gülümsemeyle.

Ona bir gömlek giymesini zorlamıştım. Beyaz ve kısa kollu gömlek, sebzeleri doğradığı sırada şişkin, dövme kollarını ortaya çıkardı.

Siyah giysilere olan nefretime hiç sorgulamadan uyması içimdeki bir şeyi yatıştırdı. En azından sinirli bir tepki, hatta açıkça küstahça bir reddetme bekliyordum. Jacob beni iyi eğitmişti.

"Tanrım, sen benim babam olacak yaştasın, değil mi?" diye sordum. Onun güzel, genç yüz hatlarına, yirmili yaşların sonlarında durmuş gibi görünen vücuduna baktım.

"Dede de, meleğim," dedi yumuşak bir sesle, bakışlarını kaldırıp benimkilere kilitledi. Yüzümü izledi, tepkimi bekledi.

Onun dış görünüşüne bakarken tiksinti duymak zordu. Yaşlı bir ruha sahip olduğu için birinden tiksirmek mümkün müydü?

"Bütün bunların daha da berbat olabileceğini düşünmemiştim," diye mırıldandım.

Kylo güldü. "Aptal kız." Mutfak bıçağını kaldırdı ve öne eğildi, yırtıcı bakışları bana odaklandı. "Bu sadece başlangıç. Bundan sonra her şey çok daha iyi olacak."

O öne eğilirken ben geriye yaslandım, vücudum onun kaldırdığı bıçağa karşı çok düzensiz tepkiler verse de.

Gözlerim keskinleşti. "Bence 'boktan' terimini çok yanlış anlıyorsun. "Bu olumlu bir tanımlama değil."

Kylo gülümsedi ve dikkatini kabak ve sarı kabaklara geri verdi. "Sanırım duymak istediğimizi duyuyoruz, değil mi bebeğim?"

Kollarımı kavuşturarak hoşnutsuz bir ses çıkardım ve Kylo sadece bana güldü.

Kapının zarif, melodik bir şekilde çalınması beni irkitti. Kylo bir tür evcimenlik tanrısı gibi davranırken, tehlikeli, suçlu vampir klanının bizi çevrelediğini neredeyse unutmuştum.

Kylo endişeli olmaktan çok sinirli görünüyordu. "Girin," diye seslendi.

Uzun siyah dalgalı saçlı bir kadın neşeyle mutfığa girdi. Turuncu elbisesinin altından ezoterik klan dövmelelerini sergiliyordu, gülümsediğinde dişleri görünüyordu.

"Harmony," dedi Kylo, sesi kesik kesikti. "Bu habersiz ve istenmeyen ziyaretin bir nedeni var mı?"

"Sert," dedim, kendimi durduramadan.

Harmony'nin sıcak bakışları, sanki ilk kez bir kedi yavrusu görüyormuş gibi, benden hiç ayrılmadı. "Katılıyorum," dedi, yaralanmış gibi göğsünü tutarak. Elini yanına indirip bir adım öne çıktı. "Merhaba Evie. Ben Harmony. Sonunda tanıştığımıza çok sevindim!"

Onun aurası her yönüyle güneş ışığı ve samimiyet saçsa da, ona şüpheyile baktım. Helia'nın insanlığa verdiği mükemmel armağanı küfreden bir canavar için bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Merhaba, sanırım kim olduğumu zaten biliyorsun," dedim gergin bir şekilde. Hareketsiz kalarak, iki vampiri dikkatle izledim.

Harmony Kylo'ya baktı. "Neden titriyor, Kylo?"

Onu burada zorla tutmuyorsun, değil mi?" "Evet," dedim,

Kylo ise "Hayır" dedi.

Kylo iç geçirdi. "Evie sadece... temkinli davranıyor. Hâlâ alışmaya çalışıyor." Bana bıçağı doğrulttu ve yavaşça sırtmaya başladı. "Öyle değil mi, melek? Çok duyarlı ve empatik yoldaşıma ne kadar eğlendiğimizi anlat."

Dudaklarımı sıkıca kapattım.

Harmony bıçağı bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu güven verici değil patron."

"Ve benim ilk soruma cevap vermedin," diye tersledi Kylo.

Harmony ayaklarını kaydırды. "Üzgünüm, ama içeri girmek isteyeceksin. Öngördüğün olaylar gerçekten gerçekleşti. Büyük bir balık yakaladık."

Kylo burun kıvırdı. "Şifreli dili çok iyi kullanmışsın, Harmony." Gülümsemesi bulaşıcıydı, çok güzel ve *gerçekçiydi*.

Bakışlarım, artan merakla iki vampir arasında gidip geldi. Onların etkileşimleri nasıl bu kadar normal görünebilirdi?

Hatta sevimli bile?

"Düşündüğün zaman çok tatlı oluyorsun," dedi Kylo. "Seni lanetleyeceğim," diye bağırdım.

"Hayır, yapmayacaksın."

"Ohhh," dedi Harmony, bizi keserek. "Tüm şiddet içeren tehditler ön sevişme. Anlıyorum. *Çok* iyi anlıyorum."

Kafamı sallayarak alaycı bir şekilde güldüm.

Kylo, vampir kadını izlerken bir anlığına öfkeye yakın bir duygu ile gözlerini kırptı. Sonra bana baktı ve yüzündeki duyguyu derimde bir iz gibi hissettim. Sıcak, yakıcı.

Öfke değil. *Sahiplenme duygusu*.

"İşte olacaklar," dedi Kylo sakın bir şekilde. "Harmony, lütfen Allie'yi getir." Göz teması hiç kesilmedi. "Angel, yemek yedikten sonra, korumalarımın biri seni güvenli bir şekilde eve götürecektir."

Bıçağı tekrar kaldırdığında, onu elinde ürkütücü bir zarafetle çevirdi. "Yakında görüşürüz. Komiklik yapma. *Uslu dur*."

KYLO

Etherdale'in yeraltında iki farklı türde zindan vardı. Her ikisi de bana göre, kendi tarzlarında son derece eğlenceliydi. Ama bu akşam girdiğim zindan, zevk yerine acı çığlıklarıyla doluydu.

Doğmuş casuslar giderek cesurlaşıyordu. Klanım taktiksel olarak köle ticaretinin kanallarına sızıp, doğmuş elitleri suikastlarla ortadan kaldırıp, Lillian'ın Hizmetkarları kültürünün üyelerini kökünden söküp attıkça, doğmuşlar bizim sandıkları kadar dağınık, genç ve bilgisiz olmadığımızdan şüphelenmeye başladılar.

Diğer bölgelerdeki dönüştürülmüş klanlar, politik ve coğrafi olarak ciddi dezavantajlara sahip olma eğilimindeydi. Etherdale, ölümlü odaklı değerlerin uzun bir geçmişi olan, تنها bir vadide bulunan bir üniversite şehriydi. Kampüs çevresindeki güçlü cadı meclislerimiz, şekil değiştiren sürülerimiz, vampir avcılarımız ve koruyucularımızla birlikte, Lord Conrad'ın bize karşı harekete geçmesi çok daha zordu.

Şehri doğuştan vampirlerle doldurmak, cadıları ve şekil değiştirenleri kızdırır ve ölümlüleri doğuştan vampirlerin aleyhine daha da kesin bir şekilde çevirirdi. Ve artık klanın gerçek gücünü ve sayısını şüpheyne düşürdükleri için, büyük bir ayaklanmayı kışkırtma korkusunu da hesaba katmak zorundaydılar.

Ölümlü ayaklanmaları, vampirlerin besin kaynağında ciddi bir düşüş anlamına geliyordu. Bu yüzden Ravenia krallığında denetim ve denge mekanizmaları vardı. Doğmuş soylular, Kral Earle'nin konseyi ile birlikte, temel davranış kurallarını ve barışçıl, karşılıklı toplulukları korumak için ölümlü liderlerle birlikte çalışmak zorundaydı.

Ancak şimdi, doğuştan olanların giderek artan bir dalgası, nefret dolu Lillian'ın Hizmetkarları kültürü, köle ticareti ve zorla evlilik ritüelleri yoluyla güç ve zenginlik peşinde koşarken, rüzgar yön değiştiriyordu. Ölümlüler, Valentin'in

savaşından rehberlik bekliyorlardı; Rune ve klanının ölümlülerle birleşerek doğuştan soyluları iktidardan devirme şeklini örnek alıyorlardı.

Karşımda duvara zincirlenmiş doğuştan olan casus, omuzlarına kadar uzanan siyah saçlı bir adamdı. Üniversite kampüsünde, klanın ölümlü sempatizanlarını ortaya çıkarmak için saklanmaması gereken bir yerde onu bulan klan üyeleri tarafından zaten dövülmüştü.

Klanın Etherdale Üniversitesi'ni kontrol ettiği endişeleri elbette tamamen haklıydı. Sırıttım.

Etrafımı düzinelerce klan üyesi çevreliyordu. Bazıları danışmandı, diğerleri ise sadece doğuştan pisliğin acı çekmesini görmek isteyen seyircilerdi.

Blade sağımda duruyordu, sıcak kahverengi gözlerinde açlık dolaşıyordu ve sırtıyordu. Siyah tişörtünün kollarını kesmiş, kafatasını kolaylıkla ezebilecek devasa omuzlarını ve pazılarını ortaya çıkarmıştı.

Solumda ise gözlerimden biri olan Phineas vardı. O, görünmezlik büyülerinde yetenekli biriydi, gölgelerin arasında şehirde dolaşarak sırları topluyor ve olağandışı olayları izliyordu.

Beni gölgelerimi kullanarak varlığımı gizlemeyi öğreten oydu ve bu, savunmasız küçük düşmüş meleğimi takip etmede çok yararlı bir beceri olmuştu.

"Hangi bina?" diye sordum Phineas'a.

"Cadılar akademisinin binalarından biri," dedi.

Öfkemi dikkatlice gizledim, yüzümden en ufak bir değişiklik bile göstermedim. Yaralı ve kanlı casusa, ölmenden önce en ufak bir tatmin duygusu vermek istemedim.

Elimde, vampirler için zehirli ve felç edici bir madde olan kan oniks parçacıklarıyla dövülmüş bir pense vardı. Bu, doğanların zincirlerinin yapıldığı malzemeydi, onun büyüsünü bastırmak için.

Damarlarımın içinde öfke giderek artıyordu. Çünkü doğanların güçlü cadıları, kaos cadılarını ısrarla hedef alması, meleğimi tehlikeye atıyordu. Hele de onun büyüsünü kontrol edemediği açıkça ortadayken.

Şu anda benden bu kadar uzakta olmasından nefret ediyordum. Burası onun için uygun bir yer olmasa bile. Neredeyse onun çizgisini aşmasını diledim, böylece sonunda onu kanımla işaretleyip sonsuza kadar onun bir parçası olabilecektim.

"Ne güzel parmakların var," dedim, vahşi koruyuculuğumu sesime ve tavırlarıma yansıtarak.

Doğmuş olanın gözleri, hırıldayarak benim gözlerimden penseye kaydı. Siyah saçları öne doğru eğildi, elleri gevşek bir şekilde sarkarak

Kendimi bükmemeye izin verdim, psikopat gibi görünmemeye izin verdim. Deli gibi.

Merhametsiz, akıl sağlığından eser kalmamış bir karanlık yaratık.

Onlar onu benden almak istiyorlardı.

O çaresizce kıvrılırken, şiddet eylemlerinin ne kadar kolay ve hızlı olduğunu göstermek için parmaklarından birini kestim. Parmak yere düştü ve kalabalık gülerken onunla alay edip aşağılayıcı sözler söylerken kan etrafa sıçradı.

Sonra, Phineas ve ben aynı soruları defalarca tekrarladık. Cevap vermeyi reddetmesi tipik ve beklenen bir davranıştı. Casuslarını iyi eğitmişlerdi. Sonuçta, doğuştan ölümsüz şeytanlardı. İnsanlık görünüşünü reddedip, bunun yerine sosyopatik ruhsuzluklarını onurlandırmak onlar için kolaydı.

"Bugün hava çok garipti," dedi doğuştan pislik, ağzından kan akarken birkaç diş eksik.

Onun sözleri ruhumu delip geçerken, ben hareketsizce ona baktım.

Hayvani, intikamcı bir öfke beni sardı, ama onun konuşmasından önceki halimden hiçbir değişiklik göstermedim.

"Ah, küçük bir sohbet için kısa bir ara vermek ister misin?" diye sordum, aldatıcı bir tatlılıkla, geniş bir gülümsemeyle.

Doğmuş olanın gözleri, giderek tutarsızlaşan duygularım ve sözlerim karşısında tatmin edici bir endişeyle parladı. Onlarla fiziksel olarak uğraşmaktan çok, psikolojik olarak uğraşmayı seviyordum, onların zayıf beyinlerinin içine girip, sıkıştırmak, dürtmek, dürtmek, özlerini tamamen parçalamak için.

Lillian'ın şeytani çocukları duyarlılığa, sosyal kurallara ve geleneklere bağımlıydılar. Geleneklere bağlı kalarak, tahmin edilebilir şekilde davranıyorlardı. Düzensizlik ve kargaşa gösterilerinden rahatsız oluyorlardı. Bundan nefret ediyorlardı.

Ve ben onların nefretinden, sanki en sevdiğim ikinci uyuşturucuymuş gibi kafayı buluyordum. Birincisi elbette Evie'ydi.

"Bir cadının yarattığı fırtına ilginç bir şeydir," diye devam etti, konuşması belirsizdi. "Ama neden? Böylesine garip, anlamsız bir ham güç gösterisi... *Nadir* bir güç."

Kan oniksinden dolayı sayıklıyordu, filtelenmemiş düşüncelerini döküyordu. Onu tekrar sorgulamak için mükemmel bir zamandı, ama tek istediğim onun kollarını ve bacaklarını koparıp, hak etmediği boğazına tıkmaktı.

Evie, patlamasıyla kendini ortaya çıkarmıştı. Her türlü büyü algılama gücü şimdi onu avlayacaktı.

Benim olanı tüm tehditlere karşı savunmak için ilkel öfkemle savaştım. Nefesimi bıraktım ve Evie'ye olan tüm tüketen takıntımı bir kenara ittim.

Klanımın benim etkinliğime ihtiyacı vardı. Tereddüt edemezdim. Kararsız kalamazdım. Kayamazdım.

İlgisizmiş gibi davrandım. Onun dilini koparma ihtiyacımı derinlere gömdüm.

Blade ve Phineas ile fiziksel ve psikolojik dansıma devam ettim, içimden doğanları yok ettim ve elde edilebilecek tüm bilgileri çıkardım. Klanımı kıışkırttım, gölgeli gücümü, becerimi sergiledim.

Bu sırada, zihnimin derinliklerinde onun yüzünü gördüm. Saçlarını tararken kalbinin nasıl yavaşladığını, her bir memnuniyet dolu iç çekişini, uzaklaşmak yerine dokunuşuma nasıl yaslandığını hatırladım.

Klanım için ben, aşılmaz, şiddet dolu, keskin kenarlı, acımasız ve keskin, yetkin bir mantığa sahip birisiydim.

Onun için, sadece onun için, benim olmam gereken her şey olabilirdim.

EVIE

Büyülü patlamamdan dört gün sonra Celeste'nin evine girdiğimde, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Öteki dünyadan, görünmeyen alemde bir rahatsızlık gibi, belirgin bir uyarı dalgası üzerime çöktü.

Kapıda durdum, kulaklarımı dikip, gözlerimle masaların, rafların ve bitkilerin arasında hareket olup olmadığını takip ettim.

"Evie," diye birisi arkamdan fısıldadı.

Bir el omzuma yapışıp beni dükkânın dışına çekince döndüm.

Cecil beni bıraktı. Karısı Jill endişeli bir ifadeyle onun kolunu tutuyordu. Cecil parmağını dudaklarına götürdü ve başını sola doğru sallayarak işaret etti. Onları köşeyi dönerek takip ettim.

"Orada doğuştan vampir var canım, Marietta ile konuşuyor," diye açıkladı Jill binanın yanından.

Cecil beni dikkatle süzdü.

"Marietta onlara hiçbir şey söylemez. Ama senin için gelirlerse, şifa yeteneği olan acemi bir cadı olduğunu söyle, tamam mı?" Jill sıkı bir gülümsemeyle dedi.

Onun sözleri kafama dank edince yüzümden kan çekildi.

"Marietta'nın iyi olduğundan emin olmalıyım," dedim.

"Hayır," dedi Cecil. "Eve gitmelisin." Kırışık yüzünde acıma belirdi. "Aslında, artık bitkiler ve doğal şifalı ilaçlar dışında başka şeyler satmanın senin için güvenli olduğunu düşünmüyorum. Bazı büyüler... çok fazla dikkat çekiyor. Yeşil cadılar senin gibi dünyayı etkileyememeliler."

Jill gergin bir şekilde bana baktı ve Cecil'i hızla susturdu.

İçimde bir şey kırıldı. Utançtan yüzüm kızardı, midemi bulandıran bir his içimi kemirdi. Sabah ışığı birdenbire çok açık hale geldi, beni savunmasız ve açıkta bıraktı.

Son aylarda beni ileriye götüren bu hayaller ve özlemler etrafımda çöküyordu.

Büyüyordum. Daha iyiye gidiyordum, kendimle ve kaderimle daha rahat hissediyordum.

Amaçsız kalma düşüncesi — dünyaya iyi bir insan olduğumu kanıtlayamama düşüncesi — sanki karnıma bıçak saplanmış gibiydim. "Üzgünüm Evie," dedi Cecil. "Evimize her zaman hoş geldin. Lütfen dikkatli ol. Garip zamanlar yaşıyoruz." Bir an durdu ve şimdi kolunu çeken Jill'e bir şeyler mırıldandı. "Ama dünya yeniden dengeyi bulmanın bir yolunu bulur. Aynı itme ve çekme, aynı değişimler ve kalıplar, yüzyıllar boyunca tekrar tekrar tekrarlanır.

Dünya, Helia'nın lütfuyla

Helia'nın lütfuyla yeniden düzelecektir."

Denge.

Onu düşündüm.

Eski müşterim ve eski işverenimin tersi yönde yürürken, keder kalbimi ölümcül bir şekilde sıkıyordu.

Keskin bir acı göğsümü defalarca deldi. Kafamın içinde korkunç bir boşluk vardı, sadece geçmişten gelen acımasız, rahatsız edici fısıltılar bana eşlik ediyordu.

Bir ay içinde, sevdiğim neredeyse her şey parça parça benden çalınmıştı. Kendim, geleceğim, evim Etherdale hakkında bildiğim her şeyin yanlış olduğunu anladım.

Artık tek kesin olan şey, gölgelerden beni takip eden canavardı.

Hiçbir şeyi bu kadar nefret etmemiştim.

Ben mutfak penceresinden donuk donuk dışarıya bakarken MENA bana çay yaptı.

"Bu dünya güçlü, etkileyici kadınlardan nefret ediyor," dedi Mena, konuşurken yumruğunu kaldırarak.

Akıcı, tunik tarzı leopar desenli bir elbise giymişti ve dudaklarında parlak kırmızı ruj vardı. Dışarı çıkmıyordu, sadece dudaklarında ruj olmadan en iyi hali olmadığını düşünüyordu.

en iyi hali olmadığını düşünüyordu.

Sabahın geç saatlerinde güneş ışığı, mekanı beyaz bir parıltıyla aydınlatıyordu. Ekmek ve otların kokusu burnumu gıcıklıyordu. Görünüşe göre, güzel bir yaz günüydü.

Kollarımı kavuşturdum. Hiçbiri umurumda değildi.

"Cadılar kadar değil." Bana bir fincan limon otu ve mürver çayı uzattı. Yüzümdeki ifadeyi görünce, erkek karşıtı tavırları daha kasvetli bir havaya büründü. "Çok üzgünüm, Evie. Senin için zanaatının ne kadar önemli olduğunu biliyorum. İşimiz bizim can damarımız."

Mermer tezgahın üzerinde elimi tuttu, dokunuşu yumuşaktı.

Dudaklarım titredi. "Hepsinin bir yanlışı anlaşılma olduğunu duymayı bekliyorum. Yapamıyorum..." Sesim kırıldı ve durakladım. "Bunu unutamam. *Unutmayacağım.*"

Mena, elimi iki eliyle kaldırdı, kehribar rengi gözleri parladı. "O zaman bir yolunu bulursun." Yüzünde bir duygu dalgası belirdi, sonra tekrar sertleşti. Gülümsemesi hüzünlü, yumuşak ve bilgeceydi. "Bir zamanlar sana ve kardeşine karşı çok koruyucuydum."

Elimi bıraktı ve çayını yudumlarken geçmişe daldı.

"Arkadaşlarım bunu çok tuhaf buluyordu," diye devam etti. "Kimse benim anne içgüdülerine sahip olduğuma inanmıyordu—ben de öyle düşünüyordum—ta ki sen Idris'le birlikte kapıma gelene kadar."

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Ve gördüğümde..." Mena sözünü kesip, gözleri dolarken başını salladı. "O andan itibaren, sizin için herkesi dövmeye hazırdım."

Mena'nın şiddet eylemleri gerçekleştirdiği düşüncesi, gergin kaslarımı ve sıkışmış göğsümü biraz olsun rahatlattı. Hâlâ —Mena'nın kapısını çaldığımda gördüklerine takılıp kalmasaydım, gülümsemiş olabilirdim.

"Evden çıkmaktan ölümcül derecede korkan tek kişi sen değildin, biliyorsun," dedi. "O ilk günlerde Wendy'yi ziyarete gittiğimizde..."

Wendy'nin nazik, anlayışlı yüzünü düşündüm — beni çok iyi tanıyan gözlerini, kaçmak istememe neden olan sesini. Wendy, Mena'nın arkadaşı, emekli psikoloji profesörü ve yarı zamanlı duygusal şifacıydı. Mena sonunda razı olana kadar onu görmemesi için yalvarmıştım.

"... ya da ikiniz dışarıda, bahçede ya da, tanrılar korusun, o şımarık komşu çocukların evlerinde oynarken bile, en

korkunç bir dehşet hissederdim. Bu beni tüketti. Gözümün önünden kaybolduğunuzda, en kötüsü o olurdu. Eve dönmeyeceğinizi korkardım. Cesaretinizin ve direncinizin güzel ışığı olmadan hayatımın sonsuza kadar daha sönük olacağını korkardım."

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve Mena kendi gözlerini sildi.

"Gah!" diye bağırdı. "Ağlamaktan nefret ettiğimi biliyorsun." Dramatik bir nefes aldı ve sırtıttı. "Bu duygusal aşk hikayesinin ana fikri, koruyuculuğumun bir sınıra ulaştığıydı. Ve bu sınır, seni ve Idris'i tam anlamıyla gelişmiş olarak görmek istememdi. Idris üniversiteye gitmek için yuvadan uçtuğunda, ruhum huzur buldu. Sen yeteneklerini kabul edip, azimli bir küçük iş kadını olman... bu gelişim, benim bencil korkularımdan çok daha önemli hale geldi."

"Bize karşı hiç bencil davranmadın," dedim. "Hiç."

Göğsümde bir sıcaklık yayıldı, hayatımın yarısı boyunca özlemini çektiğim bu güzel anne-kız bağı. Bir zamanlar bir yabancı olan birinde bunu bulmak ne büyük bir lütuf.

Çaydan bir yudum daha aldım. "Her şeyi sana borçluyuz."

Mena elini küçümseyerek salladı. "Peh." Şimdi bana belli bir şiddetle bakıyordu. "Hayatının işinden vazgeçmeye cesaret etme, canım. Bu benim kalbimi kırar."

"Benim de," diye mırıldandım. O güzel, tehlikeli vampirin aptal yüzünü her düşündüğümde öfkem içimde kaynıyordu. Sevdiğim her şeyi benden alan adam.

"Bir yol bulmalısın," dedi Mena. "Hayallerin yeni bir şekil alsan bile, onların ölmesine izin verme. O çiçekler nihayet açılmaya başlamışken kendini tekrar kapatma."

Fısıltılar kulak zarlarımı gıdıkladı, boğazımda ve kalbimde hafif bir uğultu hissettim.

Ama ben eğilemedim, *eğilemedim*. Güneş ışığında güneşlenip her şeyin yoluna gireceğine inanmadım.

"O kadar basit değil," diye fısıldadım. Mena'nın yüzünü inceledim, zarif makyajı ve burnunun ucuna oturtulmuş gözlükleriyle kraliçe gibi güzel yüz hatları. "Dikkatli olmazsam, risk altında olan tek kişi ben olmayacağım."

Mena, on yıldan fazla bir süredir bize, hiç istemediği bu yaralı, korkmuş çocuklara kendini adamıştı. Onu asla tehlikeye atmazdım. Tıpkı Idris'in mimarlık okurken güzel insan hayatını yaşarken ona asla dikkat çekmeyeceğim gibi.

Asla bu kadar bencil olamazdım.

Zaten yeterince tehlikedeydiler. *Onun* yüzünden.

Benim yüzümden.

Mena omzumu okşadı, ama onun güven verici sözleri duvarlarımı aşamadı — bencil ve naif davranışlarım ailemi tehlikeye attığı için.

Ve kulübeye geri döndüğümde kapımda bırakılan notu gördüğümde, beni ileriye iten suçluluk ve öfkenin bir karışımıydı.

Kylo ilk zorla randevusunu talep ediyordu. İçeride bir kutuda bıraktığı elbiseyi giymemi istiyordu - benim onun giydirip emir verebileceği güzel küçük bebeği olduğumu, istediği zaman evime girebileceğini hatırlatmak için. Ben onun için, kaçınılmaz olarak sıkılana kadar eziyet edip eğlenebileceği aptal bir ölümlüydüm.

Narin, peri gibi leylak rengi elbiseyi giydim ve parlak yeni beyaz spor ayakkabılarımı bağladım. Ve onun istediği geniş şehir bahçelerindeki tam noktaya vardığımda, arkamdaki bir varlık omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası gönderdi. Eller belime uzandı.

Tereddüt etmedim. Döndüm ve yumruk attım.

EVIE

Kylo, aldatıcı insan formunda, yumruğumu çenesine çarpmadan önce kolaylıkla yakaladı.

"Sana da iyi günler, bebeğim," dedi sert bir sesle, mavi gözleri parıldarken çenesindeki kaslar gerildi.

Diğer yumruğumu kaldırmadan önce yakaladı, parmaklarını bileklerimin etrafına dolayarak bana tepeden bakıyordu. Yüz hatlarımı inceliyordu ve bu beni daha da öfkeliyordu.

Sömürebileceği daha fazla zayıflık arıyordu.

"Muhafızım, Celeste'nin evinde doğuştan vampir olduğunu söyledi," diye mırıldandı Kylo. "Ve sırt çantasındaki malları satmadan eve gittiğini."

"Mükemmel dedektiflik becerileri," diye zehirli bir şekilde tükürdüm. "Bu sabah kahvaltıda ne yediğimi de biliyor musun?"

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Öfkemi dizginlemeliydim, fırtına günü olduğu gibi yükselip taşmasına izin vermemeliydi. Gözlerimi tekrar açtığımda, etrafımızı çevreleyen çiçeklerin canlı renklerine, rüzgarda hafifçe sallanan parlak yeşil yapraklı ağaçlara odaklandım. Öteki dünyanın zengin enerji ve ruhlar dokusunun yanı sıra, yalnızdık. Etherdale'in en büyük bahçelerinin enginliğinde hava sessiz ve sakindi.

Kylo son soruya cevap vermedi. Sadece iç geçirdi. "Doğumun sorgulamaları yüzünden seni serbest mi bıraktılar? Eğer öyleyse, onlar korkaklardır Evie."

Kafamı salladım, dudaklarım küçümsemeyle kıvrıldı. "Hayır, bu onları *zeki* yapardı. Benim mallarım diğer insanların hayatlarından daha önemli değil." Yüzüne bakamadım, sahte empati o ölümcül, kurnaz özellikleri yumuşatıyordu. "Kendimi denklemden çıkarıyorum."

sahiplerinin beni koruduğunu biliyorum, çünkü onlar iyi insanlar. Şimdi ben de onları koruyacağım."

"Hayallerinden vazgeçerek," dedi Kylo yumuşak bir sesle, sesinde bir parça sinirlilik vardı.

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi. "*Vazgeçmiyorum*. Sen hayatıma girdiğinden beri olan her şey benim iradem dışında oldu!"

Kylo'nun aşılmaz maskesindeki anlık boşluğu, suçluluk duygusunun parıltısını yakaladım.

Bileklerimi bıraktı. "Her şey için beni suçlamak sana gerçekten yardımcı oluyorsa, tamam. Kabul ederim. Ama gerçeği kabul etmeyi reddetmen seni geri çekiyor."

Bu sözler içimde küçük ve yaralı bir şeyi tetikledi, öfkemi daha acınası bir şeye dönüştürdü.

"Neden doğanları suçlamak istemiyorsun?" diye sordu, bakışları o kadar yalvarıcıydı ki, en sert, en açığa çıkaran güneş ışınları gibi hissettim. "Sadık olduğun için olmadığını biliyorum."

"Tabii ki hayır," dedim, dudaklarımın titrememesini sağlayarak.

Kral Earle'ye, Lord Conrad'a ya da Lillian'ın ruhsuz iblislerine sadık değildim. Idris'e sadıktım. Mena'ya sadıktım. Ve tüm bu şiddetin bir an önce *sona ermesini* istiyordum.

"O zaman neden?" diye sordu. "Neden doğuştan vampirlerin senin güvensiz olmanın sebebi olduğunu, uzun zamandır güvensiz olmanın sebebinin bu olduğunu göremiyorsun? Birkaç hafta önce, sadece sıkılmış ve seni lezzetli bir yemek olarak gören bir doğuştan vampir tarafından saldırıya uğradın."

Titredim. Kylo ellerini kaldırdı, ama bana uzanmaktan vazgeçti.

Yutkundum. "İktidardaki şeytanlar istediklerini yapmalarına izin verildiğinde, denetlenmeden ve sonuçsuz kalarak, sadece daha acımasız, daha açgözlü, daha ruhsuz ve ahlaksız hale gelirler. Savaşmamayı seçtiğinde *güvenliği* seçmiş olmuyorsun. Alıştığın tehlikenin rahatlığını seçiyorsun. Bu sadece onların lehine işliyor."

Bana çocukmuşum gibi ders vermesinden nefret ediyordum, sanki benim mantığım ve eylemlerim onun üstün mantığına kıyasla anlamsızmış gibi.

"Kardeşinin klana katılmak istemesinin sebebinin, doğuştan gelenlerin ölümlüleri öldürmesini, işkence etmesini ve kaçırmasını izlemekten bıkmış olması olduğunu neden göremiyorsun? Beyni yıkanmıyor. Sadece bu şehirde, bu alemde olanları kendi gözleriyle görüyor."

Öfke aniden ve hızlı bir şekilde beni sardı. Avuç içlerimde şiddet toplandı. Kylo bunu hissetti ve birkaç saniye içinde, yine sırt üstü yatarken, o üzerime çöktü. Etrafımızı yarı saydam, garip bir gölge duvarı çevreliyordu. Çimler kulaklarımı gıdıkladı.

Kylo, gözlerimin içine sertçe bakarken bileklerimi başımın üstüne sabitledi. Göğsüm hızla inip kalkıyordu.

"Sen savunmasız değilsin Evie," dedi, sesi biraz gergindi. "Tam tersine. Seni en büyük tehlikeye sokan, kim olduğunu kabul etmeyi reddetmen."

"Onu tanı mıyorsun," diye tısladım, o bana yaklaşıırken altında kıvranıyordum. "Kardeşim hakkında konuşma. Onun kim olduğunu bil miyorsun ya da..." Gözlerimi kırptım, hızla kendimi sansürledim. "Bizim hakkımızda hiçbir şey bil miyorsun."

"Bilmek istiyorum." Gözleri karardı, sonra dudaklarına indi. "*Seni tanımak istiyorum*, Evie. Büyünü anlamana yardım etmek istiyorum. Her hayalinizi gerçekleştirmenizi görmek istiyorum. Yıllarca herkesi yüksek, aşılmaz duvarların arkasında güvende tuttuktan sonra, sonunda birini içeri alabileceğini göstermek istiyorum."

Başımı salladım. Gücüm onun altında sönüverdi. Konuştukça, kendi inkarımdan kurtulmam için bana daha fazla yardım ediyordu.

"Sen, şimdiye kadar karşılaştığım en korkutucu derecede karmaşık yaratıksın. Senin güvenini ve inancını kazanmak benim için en büyük onur olacaktır. Sana hak ettiğin her şekilde yardım etmek, seni korumak ve sana bakmak."

Onu izledim, bileklerimi tutan elinin ağırlığını, vücuduma yönelttiği karanlık, açgözlü bakışının ağırlığını hissettim.

Gölge büyü, güneşten uzaklaşan bulutlar gibi buharlaştı.

Kylo'nun benim değerli, kaçamak gerçeklik algımı yok etmesinden daha iğrenç olan tek şey, onun ve sinsi gölgelerinin *çoktan* duvarlarımı aşmış olmalarıydı.

Ondan nefret ettiğimi söylemek istedim. Ama bu yalan olurdu. Gerçek şu ki, ondan korkuyordum. Beni kulemden çekip çıkarması, onu içten içe yıkması ve hiçbir şeyin güvenli, hiçbir şeyin kesin ya da öngörülebilir olmadığı bu geniş açık alanda yaşamaya zorlamasından korkuyordum.

Dünya bana açılmıştı. Geri dönüşü olmayan bir şekilde. Ve bana kaçacak hiçbir yer bırakmamıştı. kaçacak yer bırakmamıştı.

Beni altına sıkıştırırken bile, derin irislerinde şefkat vardı "Seni çok seviyorum Evie. Seni ilk gördüğüm andan beri."

Gözlerimi kapattım, sanki beni bıçaklıyormuş gibi savunma pozisyonuna geçmek istedim.

Tüm bu öfke, kafa karışıklığı, korku ve özlem, alt karnımda biriken bir sıcaklığa dönüştü.

Öfke göz kapaklarımın arkasında yanıyordu. Arzu kanımı kaynatıyordu.

Gözlerimi tekrar açtığımda, onun bakışlarının kesinliğine kendimi bağladım.

"İşte benim tatlı, uysal meleğim," diye mırıldandı ve bileklerimi bıraktı. Ona yumruk atmak istedim.

Onun yerine onu öptüm.

Ellerim onun siyah saçlarına dolandı. Beni tüketirken yüzümü tuttu, nefes almama ya da düşünmeme fırsat vermedi.

Dili benim dilimi kovaladı. Bu öpücük bir savaş gibiydi. Sanki birbirimize doyamıyorduk ve belki de asla doyamayacaktık.

Kylo kazandı. Her zaman olacağını bildiğim gibi, savunmamı yıktı. Dili ağzımı işgal etti. Dudakları benimkileri bastırdı. Dişleri alt dudağımı okşadığında, sanki büyüünden kaçmış gibi dişlerini hissettim.

Sonra boynuma geçti, kalbimi çarpıtacak şekilde cildimi emdi. Zevk, dışarıya yayılan nazik bir dalga gibiydi, beni tüm kendini koruma içgüdülerimden arındırdı.

"Tatlı kız," boynuma fısıldayarak derin bir nefes aldı. "Senin benim yeni favori lezzetim olacağını şimdiden biliyorum."

Onun dokunuşundan başım dönmüştü, onun altında gerginleşmem yavaş oldu. "Benden beslenmek istiyorsun," dedim. Dudakları köprücük kemiğimdeyken, sesim daha çok inilti gibi çıktı.

Dehşete kapılmak istedim.

Tanıdık ses, kanımı saf tutmanın önemini fısıldadığında, tam tersi bir etki yarattı. Merakım, vücudumun onun aldatıcı, vampirik hilelerine verdiği tehlikeli tepkiyi gösteren karanlık bir arzuydu.

Kylo sıırttı, kalkarak yanağımı hafifçe okşadı. "Bebeğim, neden kanından bahsettiğimi düşündün?"

Parmağı şah damarımı okşadığında, kıvrandım. Uyluklarım birbirine bastırdı, ne demek istediğini anladığım anda sözleri beni şok etti.

"Erkekler bunu yapmaktan gerçekten hoşlanıyor mu?" diye sordum.

Kylo kaşlarını çattı, gözleri bir ton karardı. "Tanrılar adına, Evie. Aynı anda hem öfkeliyim hem de minnettarım çünkü senin geçmiş partnerinin

yetersizlikleri." Dudaklarıma sert bir bakış attı. "Çünkü bir yandan, başka birinin seni tatması düşüncesi beni..."

Elini elbisenin altına kaydırıp en hassas bölgeye dokunduğunda nefesim kesildi.

"...şiddetli," diye homurdandı ve ben de onun gücünün parıltısında o şiddeti hissettim. "Öte yandan, hangi işe yaramaz insan, her fırsatta yutulmayı hak etmediğine inanmanı sağlayabilir ki?"

Klitorisimi buldu, sabit bir baskı ve sürtünme uygulamadan önce alay etti.

"O, şey," diye kekeleydim. Tanrım, artık düzgün düşünemiyordum. "O böyle şeylerin sadece kadınlar için zevkli olduğunu söyledi. Sadece..." Kylo beni eziyet ederken düşüncelerim dağıldı. "Sadece aşk romanlarında normal."

Kylo güldü, ama gülüşünde mizah yoktu. Bakışları beni delip geçti, dudağı kıvrıldı.

"Tanrım," diye inledim. "Halka açık bir yerdeyiz, Kylo."

"Şşş, meleşim," diye fısıldadı, dudaklarıma ve sonra ağzımın yanına kısa bir öpücük kondurdu. "Benim muhtaç, çaresiz, iyi kızım," dedi, hem aşağılama hem de övgü dolu bir ses tonuyla.

Bu, zevk dalgalarını yeni zirvelere taşıdı. Bacaklarım şiddetle titriyordu, dudaklarımdan tanımadığım sesler çıkıyordu — nefes nefese ve tiz.

"Senin dudaklarından çıkan adım, ben senin güzel küçük amcığını okşarken başka bir adamdan bahsetmeni *neredeyse* telafi etti," diye homurdandı. "Ama benim olana kadar çektiğin tatminsizlik, sana fazlasıyla yeterli bir ceza gibi görünüyor."

"Ben *senin*..." diye küfrettim ve Kylo sırıttı. "Ben *senin* değilim."

"Ah," dedi, dudaklarını bükerek. "Bundan emin misin, bebeğim?"

Elini çekip aldı.

Ben tamamen ihanete uğramış gibi sinirli bir ses çıkardım, o ise sadece bana güldü.

Gülümsemesi değişmeden boğazımı yakaladı ve sıktı. "Vücudun kime ait olduğunu biliyor."

Ona öfkeyle baktım.

"Böyle cesur ve küstah bir bakışın ne gibi sonuçları olacağını merak ediyorum," dedi. Çalıların bizi meraklı gözlerden koruduğu yere bakarak iç geçirdi. "Benim planımla burada yalnızız, biliyorsun. Bahçenin bu kısmına kimsenin yaklaşmaması için birkaç gardiyan görevlendirdim. Vampir avcılarıyla bir kavga olduğunu ve bu bölgeden uzak durulması gerektiğini söylüyorlar."

Bu rahatlatıcıydı.

"Tüm bu güç, zaten şişirilmiş egon için hiç iyi değil," dedim, o benim nefes almamı engellerken.

Başım dönüyordu, sinirliydim ve zevkten uçuyordum.

"Bu bir güç gösterisi değildi. Sadece bir nezaketti, senin değerli, korkak kalbine küçük bir güvence vermek içindi."

Gölgeleri cazibesinden sızmaya başlayıp kollarımı başımın üstüne sabitleyene kadar ne demek istediğini anlamadım.

"Umarım sakıncası yoktur, melek, ama bir sonraki bölüm için maske takmam gerekecek. Aşırı tedbirli davranmak için."

Dövmeleri netleştirdi ve dumanlı gölgeler yüzüne uzandı, katı bir kafatası maskesine dönüştü. Maske çapraz olarak pürüzlüydü ve yine yüzünün sol tarafının bir kısmını ve ağzını açıkta bırakıyordu.

"Bırak beni," diye tükürdüm.

"Anlamıyor musun, tatlı kız?" dedi gülümseyerek, Lillian'ın yeraltı dünyasının şeytani prensi gibi bedenimin üzerinde hakimiyet kurarak. "*Seni asla bırakmayacağım.*"

Başka bir gölge vücuduma uzandı. Tekrar itiraz etmek için ağzımı açar açmaz, gölgenin ucu ağzımın üzerinde süründü ve bir tıkaç haline geldi.

"Hmph!" Sesim acınası ve boğuktu.

Kylo inledi. "Şimdiye kadarki en seksi sesin." Parmakları sağ meme ucumu bir kez daire çizdi, sonra sıktı.

Bir acı dalgası vücudumu sardı, sonra garip, şaşırtıcı bir zevk havuzu olarak kalbime ulaştı.

"Yaramazlar ağzı tıkanır, bebeğim," dedi Kylo. "Eylemlerin sonuçları vardır. Sana yumuşak davrandığım için minnettar ol. Seni sakinleştirmek için o huysuz küçük ağzına sokabileceğim çok daha büyük şeyler var."

İkinci meme ucumu sıktı. "*Gerçekten* durmamı istiyorsan, hızlıca üç kez arka arkaya tekmele. Anladın mı?"

Tıkanmış ağzımla "*siktir git*" dedim, ama ağzımdan sadece bir mırıldanma çıktı.

"Bunun kibar, sevimli bir '*evet, Kylo*' olduğunu varsayacağım."

Maskenin kişiliksizliği, gücünün gösterisi, gölgelerinin esareti... Hepsi beni onun altında eritmişti. Beynim iradem dışında kapanıyordu ve tek yapabildiğim, mutluluk verici düşüncesizliğe kendimi bırakmaktı.

Kylo elbisemi yukarı çekti.

Hayır. Böyle olmaz. İlk seferimin böyle olmasını istemiyordum.

Onu üç kez tekmelemeye hazırlandım. Ama onun kendini soyunmaya niyetli olmadığını fark edince durdum. Benim bekaretimi almaya çalışmıyordu. Bunun yerine, daha aşağıya indi, yüzü artık uyluklarımın arasındaydı.

Bu tamamen farklı bir şekilde yanlış geliyordu. Bunun yanlış olduğu *öğretilmişti* bana. Ben ona karşılığında çok az şey verirken, neden benim zevkimi bu kadar önemsiyordu? Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Kıpırdama," diye uyardı Kyo.

Elinde tuttuğu şeyi görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Güneş ışığı, hançerin parlak metalinden yansıyor. Kabzası oniksden yapılmıştı ve üzerinde zar zor fark edilebilen semboller kazınmıştı.

Bıçağı bacaklarımın arasına indirdi. Ben tamamen hareketsiz kaldım. Panik, damarlarımdaki değişken bir güçtü.

Kyo aniden nefes aldı ve dişlerini gösterdi. Neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Tanrılar aşkına, bebeğim, lütfen. Kanının kokusu zaten yeterince güçlüydü. Korku ve tahrik onu çıldırtıcı hale getiriyor."

Hızlı bir hareketle, bıçakla külotumu kesti. Gölge maskesi sadece birkaç saniye için kaydı. Ve ben, bileklerim hala bağlı ve ağzım gölgeyle tıkanmış halde ona bakarken, nefes alamadım.

Çünkü yüzündeki ifade hiç beklemediğim bir şeydi. *Saygı dolu bir* ifadeydi.

Sanki ibadet ediyor gibiydi. Adanmışlık içinde. Hayranlıkla.

Maskesi yeniden şekillendi. Başparmağı, kıvrımlarımdan geçmeden önce klitorisimi nazikçe ovuşturdu. "Evie canım, şimdi seni yiyip bitireceğim. Uslu bir kız ol ve dilimin üzerinde olabildiğince çok kez boşal."

KYLO

Evie'nin bacaklarının arasını sonsuza kadar seyredebilirdim. İnanılmaz derecede güzel amını, ama aynı zamanda bana bakan şok olmuş, sevimli yüzünü de. Onun ağzı tıkanmış ve bağlanmış halini görmek, pantolonumun içindeki sikimi gerginleştirdi.

O güzel, lezzetli gözyaşları pembe yanaklarından akıncaya kadar kendimi onun içine gömmek istedim. O benim ellerimde bir hamur haline gelene kadar onu acı ve zevkle boğmak istedim - ayaklarımın dibinde diz çökmüş, dağınık, muhtaç bir su birikintisi.

Dudaklarım klitorisinin hemen üstüne değdiğinde titredi. Genelde hareketli olan bacakları tamamen hareketsiz ve açılmıştı, sanki beni tekmeleyerek yanlışlıkla güvenli kelimesini kullanmaktan korkuyormuş gibi.

Çok sevimliydi.

Tamamen

benimdi.

Ağzımı onun tomurcuğunun üzerine kapattım ve o gölge gag'ının içine inledi. Nazıkçe emdim ve onun tadı beni hem sarhoş hem de aç bıraktı.

O mükemmeldi, istediğim her şeydi ama içimde yeterince yoktu, onun içinde de yeterince ben yoktum.

Evie'nin savunmasını, onun bedeni, zihni ve ruhu üzerindeki kontrolümden kaçma umudu kalmayacak kadar derinlere gömülene kadar kırmaya devam edecektim.

Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdikten sonra, onun merkezini tatmak için aşağıya doğru kaydardım. O sıkı küçük deliğin etrafında daireler çizerek, her santimini tadını çıkardım.

"Amin mükemmel," dedim ve o titredi. "Ve haklıydım. Korkarım ki, sonsuza kadar *senden* başka hiçbir tadı tatmak istemiyorum."

Sözlerimin hassas teninde yankılanmasına izin verdim. Onun koruyucu kalelerine nüfuz etmelerini umuyordum. Erkeklerin ona öğrettikleri her şeyi

Onun ne kadar bağımlılık yapıcı olduğunu, ne kadar zevk ve hayranlığa layık olduğunu anlamasını istiyordum. Onu tatmin edecek ilk ve tek erkek olacağımı, onu diğerleri için mahvedeceğini bilmek beni tahrik ediyordu.

Bu sefer ağzımı onun tomurcuğuna kapattığımda, bacakları zevkten titremeye başladı. Onu bana karşı çözülmesine neden olacak şekilde emdim ve nabız gibi attım. Evie'nin uyarılması ağzımı, yüzümü kapladı ve ben başka türlüünü istemezdim. Ona boğulmak benim için bir onur olurdu.

Maskenin onu tahrik ettiğini biliyordum, ama daha da şaşırtıcı olan, hançerimin de onun kalbi ve nefesi üzerinde benzer bir etki yaratmasıydı. Mutfak bıçağıyla onu tehdit ettiğimde de aynı şey olmuştu.

Aslında, bu beni hiç şaşırtmamalıydı. Çünkü benim mükemmel, masum küçük meleğim benim için yaratılmıştı. Ve bu, dilinden ne tür yalanlar dökülürse dökülsün, amcığı bana her zaman gerçeği söyleyeceği anlamına geliyordu.

Benim şiddetimi seviyordu.

Gücüm, gölgelerim, ahlaksız oyunlarım ve kötülüğüm... Onu bir ömür boyu saklandıktan sonra canlı hissettiriyordu.

Onun amını hak ettiği şekilde tapındım, sonunda kendini bıraktığına sevinerek. Sanki iradesine karşı geliyormuş gibi, dilimin üzerinde şiddetle boşaldı. Ama o, ağzındaki tıkaçla ağlayıp altımda debelenirken bile ben pes etmedim. Ondan bir orgazm daha, sonra bir tane daha aldım ve o gevşeyip işe yaramaz hale gelene ve ben onunla sıırıslıkam olana kadar durmadım.

"Aferin kızım," diye övdüm, klitorisini öptüm ve o boğuk bir protesto çığılığı attığında güldüm. "Sakin ol bebeğim. Seninle oynamayı bitirdim."

Gölgelerimi bileklerinden ve ağzından çektim.

"Şimdilik," diye ekledim.

Kızarmış yüzünü, bana hayretle bakışını izledim.

Maskeni geri çektim ve gücümü, insan cazibemi harekete geçirmek için doğru mührü oluşturmaya odakladım.

Evie, gözlerimin içine bakarken bileklerini yavaşça yanına indirdi, nefesi düzelmeye başladı.

"Ee?" diye sordum.

Hâlâ itaatkar bir zihin durumunda, muhtemelen kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordu. Bu da onu konuşmaya zorlamayı daha da eğlenceli hale getiriyordu.

"Böyle bir şeyin... böyle hissettirebileceğini bilmiyordum," diye mırıldandı.

Memnuniyetle gülümsedim, sonra elbisesini yerine geri çektim, sırt üstü uzandım ve Evie'nin başını göğsüme yaslamasını sağladım.

"Bunun seni bekleyen zevk okyanusunun sadece bir damlası olduğunu düşünmek," diye mırıldandım. "Bana bu kadar güvenip kendini bu kadar savunmasız bıraktığın için teşekkür ederim." "Sana güvenmiyorum," diye fısıldadı, ama sesi sevimli bir şekilde küçüktü

ve inandırıcı değildi. "Sen ne dersen o."

Söylediklerinin tam tersine, Evie bacağına benim bacaklarımın arasına soktu, bana sarılarak rahatladı. Bu hareket, insanlığımı terk ettiğimden beri mümkün olmadığını düşündüğüm bir şeyi kalbimde yarattı.

Başının üstünü öptüm ve sonra tekrar masmavi gökyüzüne baktım. "Bana dünyandan bahset, Evie," diye fısıldadım.

Sakin bir emir gibi, düzgün bir ses tonuyla söyledim. Ama içimdeki aşılmaz katmanların altında, çaresizdim.

"Benim dünyam hakkında her şeyi bilmiyor musun?" diye mırıldandı. "Ben sadece yüzeyi biliyorum, fiziksel duyularıyla anlayabildiğim kadarıyla." duyularıyla anlayabildiğim kısmı biliyorum." Yavaşça elimi onun yumuşak sarı saçlarında gezdirdim. O daha da rahatladığında, en derin amacımı yerine getiriyormuşum gibi hissettim. "Göremediğim diğer dünyayı duymak istiyorum. Zihninin dünyasını, büyüünün dünyasını."

Kalbi hafifçe hızlandı.

O konuşana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. "Tamam."

Gülümsedim ve o bana neyi ve ne kadarını anlatacağına karar verirken sessiz kaldım.

"Bu gerçeklik katmanı, senin de dediğin gibi sadece yüzeydir," diye başladı. Boğazını temizledi, kalbi şimdi heyecandan çarpıyordu. "Öteki dünya çok geniş, çok yönlü, bir cadı olarak bile tam olarak kavrayamayacak kadar. Fiziksel dünyadaki her şeyin karşılık gelen ruhları, varlıkları ve enerjileri vardır. Bu, üst üste binen ağlarla dolu bir tarla gibidir. Sanırım çoğu varlık, bir cadının işinin bu kaynaklardan güç elde etmek ve bunları irademizi uygulamak için kullanmak olduğunu varsayar, ama bu büyücülük yapmak için çok etkisiz bir yoldur."

Konuştukça, sanki korkusundan sıyrılıp ilham ve amaç dünyasına giriyormuş gibi, giderek rahatladı. Bu, kalbimi ısıttı. Ona nazik, güven verici dokunuşlar yapmaya devam ettim.

"En güçlü büyü, işbirliğidir. Gücü *ele geçirmekle* gücü almakla değil, onu istemekle ilgilidir. Ben ruhları ve enerjileri zorla

bana yardım ediyor. Ben sunular yapıyorum, ilişkiler kuruyorum ve masama kimi oturtacağımı bilinçli olarak seçiyorum. Tıpkı iş ve siyaset dünyasında olduğu gibi, en uzun ömürlü ve etkili etki kaynakları zaman, deneyim ve en önemlisi *müttefiklerden* elde edilenlerdir. Özen ve saygıdan doğan karşılıklı ilişkiler olmadan, akıntıya karşı yüzüyoruz.

Kaçan korkmuş kız ortadan kaybolmuştu. Onun yerine, büyüden sanki kendi evi, ailesi gibi bahseden zeki, düşünceli bir kadın vardı.

"Büyü, görünmeyen bu dünyaya ve sakinlerine aşık olmaktır," dedi yumuşak bir sesle. "Çoğu cadı, ruhani alanın tamamını göremeyen, yalnızca belirli güçlerle etkileşime girer. Kaos cadıları şanslıdır. Biz her şeyi görebiliriz. Hangi ilişkileri kuracağımızı seçebiliriz ve biz..." Boğazını temizledi. "Asla yalnız değiliz."

Elim saçlarında durdu. Onun konuşmasını saatlerce dinleyebilirdim.

"Öp beni, lütfen," dedim.

Evie yavaşça başını kaldırdı. Bana doğru eğildiğinde, yüzünü tuttum ve dudaklarımı onun dudaklarına kilitledim. Dilinde o aşk ve hayranlık duygusunu tatmak istedim. Ölümlülere, güzelliğe, gerçeğe ve kendisinden daha büyük güçlere olan ölümsüz bağlılığını hissetmek istedim.

Ne kadar cesurca bir davranış.

Onu bıraktım ve o geniş gri gözlere baktım. "Sen inanılmazsın ve olduğun kişiden gurur duymalısın. Bu kadar eşsiz olmanın bir bedeli olduğunu biliyorum. Eminim bu seni çok yalnız hissettirmiştir."

Evie'nin yüzü düştü. Kırılğan ve kararsızdı. Yine de gözleri umutla parlıyordu, sanki beni kendi ruhunun aynası olarak görmüş gibiydi.

"Ama umarım bir gün o yalnızlığa minnetle bakabilirsin. Çünkü o yalnızlık olmasaydı, büyüne bu kadar derinden aşık olmazdın. Bu kadar çok okumaz, bu kadar çok öğrenmez, şu anda olduğun gibi mükemmelliğe ulaşmış bir ilahiyat ifadesi haline gelmezdin."

Dudakları titredi ve ben onu tekrar öptüm, yumuşak ve kısa bir öpücükle.

"Farklı olan, özel olan her şeyi yok etmeye çalışan bir dünyada bu kadar parlak, güçlü, tarif edilemez bir güç olmazdın."

"Ben özel değilim," diye itiraz etti, umut dolu gözleri onu ele verse de.

"Seni sen yapan yalnızlığa minnettar ol," dedim,
"Ama artık yalnızlık içinde yaşamak zorunda olmadığını bil."

Dünyayı senin gibi gören başkaları da var. Büyüklük ve sıradanlığın kavşağında durup gerekli fedakarlıkları yapan başkaları da var.

Onun sözlerimi sindirmesini izleyerek yanağını okşadım. "Başka bir dünyaya ait olduğunu biliyorum, ama bu dünyada da yalnız değilsin."

Beni tehdit var mı diye tarar gibi inceledi, melek gibi yüz hatları duygularla doluydu. "Sen de bir zamanlar yalnız mıydın?"

"Elbette," diye fısıldadım. "Uzun süre yalnızdım."

Bir an ikimiz de sessiz kaldık. Kuşlar cıvıldıyordu ve rüzgâr tenimize dokunuyordu. Evie'nin bir saç teli yüzüne düşmüştü, ben de onu dikkatlice kulağının arkasına koydu.

O tekrar göğsüme uzandı. "Ailen var mı?"

"Evet, var. Doğduğum aile öldü," dedim. "Ailemi seviyordum, ama bana uzaktı. Benim olmadığım biri olmamı istiyorlardı ve gerçekte kim olduğumu öğrenmeye hiç önem vermediler. Asla derin bir duygusal bağ kurmadık. Onların en rahat olduğu yüzeyde kaldık." Bir süre durdum. "Artık yeni bir ailem var."

Evie'nin tekrar gerginleştiğini hissedebiliyordum. Ama gitmek için hiçbir hareket yapmadı. "Yeni ailen, anne babanın yapamadığı şekilde seni seviyor mu?"

Dudaklarım kıvrıldı. Bu değerli kız. Onu tekrar öpmek istedim, kalkanını kırmaya devam etmek istedim, ta ki o benim önümde çıplak ve savunmasız kalana kadar.

"Evet," dedim. "Artık kan bağından daha derin bağlarım var. Herkesi o kadar derin ve kalıcı bir şekilde sevmeyiz ve herkes tarafından sevilen de olamayız. Ama içime tamamen aldığım birkaç kişi var ve onlar, sonuna kadar besleyeceğim dostluklar."

Nefes alıp verme sesini dinledim. Neredeyse düşüncelerinin birbirine çarpıp, sevimli bir şekilde karıştığını duyabiliyordum.

"Benim işim de seninkiyle aynı felsefeye dayanıyor, küçük cadı," diye mırıldandım. "Karşılıklılık, karşılıklı saygı, güçlü ittifaklar. Şiddet gereklidir, ama şiddet tek başına beni bugün bulunduğum yere getirmedi. Ve kesinlikle şehrimin saygısını kazanmamı sağlayan şey de şiddet değil."

"Senin şehrin," diye alay etti. "Klanını kastetmiyor musun?"

"Hayır."

O, "*Ego*" diye

homurdandı. "Sen benim

egomu seviyorsun."

Yumruğu göğsümde dururken sıkıldı. Kalbi hızla attı ve ben onun üzerinde yarattığım etkiyi zevkle izledim. Sadece yirmi dört yaşındaydı. Çok gençti, ne kadar uğraşıa da bu özelliğini ortadan kaldırmaya çalışsa da çok güzel bir idealistti.

"Senin hiçbir şeyini sevmiyorum," diye kekeledi.

Şu anda yanaklarının ne kadar kızardığını hayal ettim. Onları görmek istedim. "Sus, meleğim. Bana yalan söylemeni hiç sevmiyorum." Onu hızla altımda sabitleyip kızarmış yanaklarını öptüm. "Kalkma zamanı. Randevumuz daha yeni başladı."

EVIE

Kylo randevumuz boyunca ellerini benden çekemedi. Ve bu cinsel bir şekilde değil, benim istemediğim halde ayak parmaklarımı kıvırtan sevgi dolu, sahiplenici bir şekildeydi.

Kylo ile ilk ilişkim arasındaki farklar daha belirgin olamazdı, ama bu farkları ona açıklamak ve zaten şişkin olan egosunu daha da şişirmek gibi bir niyetim yoktu. Zevk, ilgi, sabır, entelektüel ve ruhsal uyarılma... Sanki bu adamı kitaplarımdan birinden çıkarmıştım ve bundan nefret ediyordum. Kalbime ve zihnime bu kadar kolay girmesinden nefret ediyordum.

Çünkü onu hala nefret ediyordum.

Bahçelerde yürürken felsefe, büyü ve güç hakkında daha fazla konuştuk. Beni hala bunaltan, hala onu boğmak istememe neden olan konuları görmezden geldik.

Kaçmaya ihtiyacım vardı. Kylo da bunu biliyordu.

Piknik yapma sözünü tuttu, yemek yerken beni izledi ve sanki başka bir alemden gelen efsanevi bir yaratıkmışım gibi bana baktı.

Sanki gerçekten bir melekmişim gibi. Damarlarında zehir dolaşan, kafası karışık ve paranoyak bir kız değilmişim gibi.

O GECE, yatakta uzanırken, onun güçlü çenesini, kaslarını, alnının üstünü süpüren siyah saçlarını ve içimi delip geçen o derin mavi gözlerini düşündüm. Onu gömleksiz gördüğüm anı, o tehlikeli dövmeleri ve belinin altından aşağıya doğru uzanan ince saç çizgisini düşündüm.

Nasıl biriydi? Büyük olduğunu biliyordum. Korkutucu derecede büyük. Seks, elleri ve dili kadar zevkli olur muydu?

Onu maskesiyle hayal ettim, gölgeleri beni boğuyor, alay ediyor ve bağlayarak, onu istediği gibi yaparken beni savunmasız ve çaresiz bırakıyordu.

Vücudum ateşle doldu, içim birdenbire yeniden ağrımaya başladı, bugün onun diliyle kaç kez boşalmış olursam olayım.

Kendi düşüncelerimle meşgulken kendime hiç dokunmamıştım. Kitap okurken elbette, ama bu farklıydı. Kylo her şeyi değiştiriyordu, bir zamanlar bildiğim her şeyi altüst ediyordu.

Uyluklarımın arasına elimi uzattım. Parmaklarımı daireler çizerek hareket ettirmeye başladığımda dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı.

Kapının gıcırdaması ve ensemde hissettiğim ani sıcaklık beni hareketsiz bıraktı.

Oda karanlıktı. Birden ayağa fırladım, ama güçlü kollar beni hızla geri itti. Çılgılık atamadan, büyük bir el ağzımı kapattı.

"Yaramaz kız," diye derin bir ses azarladı. "Bana ait olan şeye dokunuyorsun "

Vücudumun merkezindeki ağırlık hareket etti, kalçalarım benimkine sürtünüyordu.

Onu kokusundan tanıdım — taze nane ve odunsu misk, hafif deri ve çilek kokusu.

Elini çekti, ama ben konuşmadan, iki parmağını ağzımın içine soktu.

"Em."

Diğer eliyle başımın yanını okşadı. Kafam karışmış ve arzuyla yanarken, dilimi çekinerek döndürdüm.

"Aferin kızım."

Parmaklar daha derine girdi ve ben öğürmeye başladım.

Kylo, sanki benim rahatsızlığımdan ve aşağılanmamdan zevk alan sadist bir ucube gibi kıkırdadı.

Yavaşça ağzımdan çıktı.

"Benim evime, yatak odama öylece giremezsin..." "Girebilirim ve girdim."

Sesindeki ton, bahçelerde benimle yürüyen özenli, şefkatli adamın sesine hiç benzemiyordu. Saçımı o kadar şefkatle tarayan adamın sesine benzemiyordu ki, gözlerim yaşlarla dolmuştu.

Ve tanrılar şahidimdir ki, Kylo'nun bu hali beni arzuyla yakıp kavuruyordu - ondan önce varlığından haberdar olmadığım bir arzu.

"O güzel ağzını açık tut."

Dudaklarımı sıkıca kapattım. Onu sınamak istedim. O ham canlılık dalgası her sinirimi ateşledi, beni kışkırttı, kaçtığım karanlığa doğru itti.

Odayı dolduran karanlık kahkaha, ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Güçlü eller yüzümü sertçe tuttu ve çenemi açtı. Sonra,
tükürdü.

Tükürüğü dilime çarptı ve yüzümden elini çekti. Yuttum.

"Şimdi bana teşekkür et," diye homurdandı.

Hâlâ şaşkınlık ve inanamama içindeydim ki, o benim askılı geceliğimin altına uzandı ve çıplak amımı buldu. Parmakları hâlâ benim tükürüğümle kaplıydı, kıvrımlarımın üzerinde kayarken, sonra da sahiplenircesine etimi avuçladı.

"Evie," diye uyardı ve ses tonunda derin bir şey vardı.

Bu adamın kim olduğunu, bugün bulunduğu yere gelmek için muhtemelen katlettiği veya işkence ettiği sayısız insanı hatırlattı bana.

Neden bu kadar safça bana zarar vermeyeceğini düşündüm ki?

Sanki soruma cevap veriyormuş gibi, ayağa kalktı ve iç uyluklarımı tokatladı.

Çılgılık attım. Acı vücudumu sarstı ve sonra tekrar aşağı indi, hala avuçladığı uyluklarımın arasında toplandı.

"Teşekkürler, Kylo," diye inledim.

"Aferin sana, kızım."

Tek gördüğüm, üzerimde hakimiyet kuran heybetli vücuduydu ve loş ışıktaki bile vampir formunda olduğunu biliyordum.

"Kızım, amcığın daha önce parmaklarla sikildi mi hiç?" diye sordu.

Kalçalarımı sallayıp onun dokunuşuna karşı sürtünmekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım.

Başımı salladım, artan beklenti ve özlem dalgasında cesaretimi buldum. "Bir kez kendim denedim, ama pek iyi hissettirmedi. Sonra, başka biri başka bir sefer denedi. Çok iyi hatırlamıyorum, sadece cazibesini anlamadığımı hatırlıyorum."

Kylo karanlık bir şekilde güldü, parmakları şimdi benim açıklığımı çevreliyordu. "Lütfen de."

Bana bir çıkış yolu sunuyordu. İlklerimi tek tek elinden alıyor, her bir sıkıcı deneyimi yeniden yazıyordu ve ben *ona izin veriyordum.*

biliyordum.

Ama o piç, bunu yapmayacağımı, *yapamayacağımı* biliyordu.

Korku eskiden sadece bana zarar veren bir şeydi. Şimdi ise arzuladığım, zevk aldığım bir şey haline gelmişti.

Onun için. Sadece onun
için. "Lütfen," diye
hırıltılı bir sesle
söyledim.

Kylo'nun uzun, kalın parmaklarından biri içime daldı. Gerilme hissi, dolgunluk, uzvunun içimdeki bu zevk merkezine çarpması... Gözlerim geriye devrildi.

"Aferin kızım," diye övdü ve bu sefer sesi daha yumuşaktı, daha çok maskenin altındaki adamın sesine benziyordu. "Ne kadar mükemmel bir melek, sahibinin parmağını sıkıca kavırıyor."

"Sen benim..."

El tekrar ağzımı kapattı. "Evie canım, sessiz olmanı ve sana verdiğim şeyi şükranla kabul etmeni istiyorum, tamam mı?"

Parmağı içeri girip çıktı, ilk başta yavaşça, ben onun etrafında kasılırken. Sonra nabız gibi atmaya başladı, içimdeki o hassas noktaya tekrar tekrar vuruyordu.

Elinde inledim, yükselen zevk dalgasında kendimi tamamen kaybettim.

Bu şekilde boşalabilir miydim? Bir şey oluşuyordu, ama farklı hissettiriyordu — önceki orgazmlardan daha güçlüydü. Daha korkutucuydu.

"Uh-huh. Mükemmel," diye mırıldandı. "Bırak kendini. Benim mükemmel kızım düşünmek zorunda değil. *Benim* onun yerine düşüneceğime güveniyor."

Böylesine aşağılayıcı bir düşünce beni kırmalıydı, ama kırmadı. Tıpkı ağzıma tükürdüğü zamanki gibi, tek istediğim daha fazlasıydı. Ondan daha fazlası, bu şiddetten daha fazlası, bu hastalıktan daha fazlası. Ben, avcının tuzağına isteyerek giren avdım. Tekrar tekrar.

O güçlü demir kelepçelerin arasında sıkışmışken, hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

"Bir tane daha alacaksın," dedi yumuşak bir sesle. "Nezaketimizi unutmayalım, melek. *Teşekkür et.*"

İkinci parmak yavaşça içime girdiğinde, hiç olmadığı kadar dolu hissederek inledim.

Elini ağzımdan çekmedi, ben de *teşekkür ederim* söyledim, o ise benim pahasına gülüyordu. Beni

onun değerli bir eşyası, bir oyuncak, bir bebek haline getirmişti, istediği zaman ve istediği yerde izleyip giydirip oynayabileceği.

Ve tanrılar, ben... ben bunu sevdim. Bana hissettirdiği her şeyi sevdim.

O pompalarken, ben titreyip onun altında kıvrana kadar o zevk noktasına doğru eğilerek inledim. İnemelerim gittikçe yükselirken, o beni övmeye devam etti, benim onun mükemmel iyi kızı olduğumu söyledi.

"Parmaklarıma dayanamıyorsan, benim sikimi nasıl dayanacaksın, prenses?" diye sordu bana, bu küçümseyici tavrı karnımda daha fazla gerginlik yaratıyordu.

Giderek daha yüksek bir noktaya çıkıyordum, çok büyük, çok fazla hissettiren bir boşalmaya doğru. Böylesine dik bir uçurumdan düşmekten korkuyordum.

Ve o bunu biliyordu. Tıpkı benimle ilgili görünen ve görünmeyen her şeyi bir şekilde bildiği gibi.

"Korkma, bebeğim." Sonunda ağzımı kapatan elini çekti. "Bırak kendini."

Göğüslerimi geceliğimin üstünden çıkardı, parmaklarıyla meme uçlarımı okşadıktan sonra birini ağzına aldı. Emdi ve dişlerinin hassas tenimde kaymasını hissettiğim anda titremeye başladım.

Kahkahası göğsümde yankılandı. Büyük parmaklarıyla beni sikmeye, meme uçlarımı öpmeye, emmeye ve neredeyse ısırmaaya devam etti.

Ve en berbat kısmı, sonunda kendimi bırakıp şiddetli, kontrol edilemez bir boşalma yaşadığımda, aklımdaki tek şey felaket getiren, yasak bir soruydu.

Kylo benden beslenirse nasıl hissederd?

Vampir zehirinin ne işe yaradığını biliyordum — afrodizyak gibi, ölümlüleri uysal, savunmasız, vampirleri memnun eden kuklalara dönüştüren güçlü bir ilaç gibi.

Kylo'nun dişlerinin, sözlerinin ruhuma derinlemesine işlediği gibi derimi ısırđıęını hayal ederek orgazmımın dalgalarını birbiri ardına yaşadım.

Parmaklarını yavaşça çıkardı, başımı okşamaya ve beni övmeye devam etti. Alnımı öptü.

"Neden... neden benden beslenmedin?" Sözler, orgazmımın ardından filtrelenmeden dudaklarımdan döküldü.

Kylo tamamen sertleşti. "Tanrım, Evie, lütfen," dedi, daha önce hiç duymadığım kadar gergin bir sesle. Kalçaları benimkilerle buluştu ve pantolonunun altında penisinin şiştiğini hissettim. "Sanki benim irademi zaten son damlasına kadar zorlamamışsın gibi."

Oh. Kalbim bir an durdu. Nefes almaya çalışıyordum. Kylo her zaman çok kontrollü görünürdü. Kanımın onu cezbedtiğini hiç düşünmemiştim.

"Acı veriyor mu?" diye sordum.

Kylo benden uzaklaştı ve onun dokunuşunun yokluğunun, savunmasız durumumda bana ne yapacağına hazırlıklı değildim. Aniden boşluk hissettim, hayal kırıklığına uğradım — belki de onun yanında ilk kez böyle hissediyordum.

Yutkundum, boğazımda bir yumru oluşurken o yatağın kenarına doğru hareket etti, sırtı bana dönüktü.

"Evet," diye tısladı, sanki çenesini sıkıyormuş gibi. "Ne kadar beslenirsem besleneyim, dişlerim ağrıyor. Tek düşünebildiğim sensin. Kokun her yerde, beni alay ediyor. Zaten sana bağımlı oldum. Ve sonunda kanını tattığımda ne olacağından korkuyorum. Bunun bana, *bize* ne yapacağından çok korkuyorum."

"Neden?" diye sordum. "Bana zarar vermekten mi korkuyorsun?"

Kuru bir kahkaha attı, çılgınlık sınırında. Gölgelerinin odaya yayıldığını, odayı bir ton kararttığını hissedebiliyordum.

"Hayır," dedi. "Sana zarar vermek için sabırsızlanıyorum."

Nefesimi tuttum. Uyluklarım sonunda titremeyi bıraktığında, oturup sırtına bakmaya başladım.

"Gözyaşların, acın, zevkin, bacaklarının arasındaki çiğ... daha önce hiç koklamadığım, karşı konulmaz, bu dünyadan olmayan kanın," dedi, sözcükler boğazından zorlukla çıkıyor gibiydi. "Hepsine takıntılıyım. Zaten beni çok fazla etkiledin. Artık senden başka kimseden beslenemediğimde, yaşam gücün içimde olduğunda, gücümü beslediğinde... Aklımda kök salacak deliliğin boyutunu hayal bile edemiyorum. Sana *ihtiyacım olacak*. Ve bu ikimizi de korkutmalı."

Bu beni gerçekten korkuttu. Beni meraklandığı kadar, birisi için bu kadar önemli olmanın derin, yaralı ihtiyacını da tatmin etti.

Bağımız çok hızlı ve çok güçlüydü. Güvenilemezdi.

Güvenilemezdi. En büyük düşmanım bana daha fazla acı çektirmek için sabırsızlandığını itiraf etmişken, benim tek istediğim ise uyuyana kadar beni kucaklamasını istemekken.

İhtiyacım olanı istemek yerine, yorganın altına gömüldüm ve kendimi kavrıldım. Gözlerim onun geniş, sert sırtına sabitlenmişti.

"Üzgünüm, Evie," diye fısıldadı Kylo.

Sonra gitti.

KYLO

Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Bana neden ondan hiç beslenmediğimi sorduğunda sesindeki tatlılık, masum merak, en temel avcı içgüdülerimi tetiklemişti.

Ardından gelen tüm konuşma zihnimi ikiye bölmeye başlamıştı. Bilinçli zihnim kontrolü elinde tutuyordu. Ama içimdeki o hayvani, açlık çeken kısım, onu yere yatırıp her yerini ısırmaya, kanını içime çekip doyana kadar emmeye iki saniye kalmıştı.

Sorun şu ki, Evie söz konusu olduğunda asla doyacağımı sanmıyordum.

Bu yüzden gittim. Bana ihtiyacı olduğunu bilsem de onu terk ettim. Sakinleştirici bir dokunuşa, güven verici sözlere, sık sık onu sarsan ve rahatsız eden rüyalara dalana kadar ona sarılmaya ihtiyacı vardı.

En çok ihtiyacı olan şeyin, onu zarar görmekten korumam olduğunu biliyordum. Ve o anda, ona zarar vermeyeceğime, zayıf güvenimizi sonsuza dek mahvetmeyeceğime artık güvenmiyordum.

Gittiğim için beni affederdi. Ama sınırlarını aştığım için beni asla affetmezdi.

Ve ben de *kendimi* asla affetmeyecektim.

SONRAKİ BİRAZ günler klan işleriyle çok meşguldüm, Evie'yi göremedim. Her zaman onun malikanesinin yakınında bir muhafız bulunduruyordum. Prenses sarayından neredeyse hiç çıkmadığını duyduğumda hem rahatladım hem de hayal kırıklığına uğradım.

Hâlâ güzel büyüsüyle büyü ve eşyalar yaratıyor muydu? Hâlâ okuyor muydu? Hayal kuruyor muydu?

Bunu unutmam gerekiyordu. Melekimin bana ihtiyacı vardı, ama şu anda Etherdale'in bana daha çok ihtiyacı vardı. Ona olan takıntımın dünyayı tehlikeye atmasına izin veremezdim.

Sonunda onu resmen sahiplenebildiğimde, her şey farklı olacaktı. Belki o zaman rahatlayabilirdim.

Gerçek olmadığını bilsem de, bu hoş ve yararlı bir yanılsamaydı.

Masamda çok yüksek bir yığın halinde biriken evrak işlerini bitirir bitirmez — yakın ve uzak müttefiklerden gelen yazışmalar, komutanlarımdan gelen ve benim onayımı gerektiren girişimler, yeni işe alım politikaları — yeraltı eğitim tesislerinden birine gitmekte özgürdüm.

Yeni ve eski üyeler birlikte savaş ve büyü pratiği yapıyorlardı. Yaşlı vampirlerin gençlere rehberlik etmesini, daha güçlü olanların daha az büyü gücüne sahip olanlara yardım etmesini izlemek kalbimi ısıtan bir manzaraydı.

Klanım mükemmel bir sistemdi, kendimizden daha büyük bir şeye ortak bağlılıkla yönetilen karşılıklı etkileşim ağı. Evie'nin büyü felsefesine çarpıcı bir benzerlik taşıyordu.

Yukarıdaki cadı ışıkları güneşin doğal ışığını taklit ederek, taş duvarların aşağısına uzanan bitkilere çok ihtiyaç duydukları besini sağlıyordu.

Princeton, ben bir dövüş maçını izlerken yanıma gizlice yaklaştı ve uygun gördüğüm şekilde talimatlar verdi.

Ona yan gözle baktım. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye mırıldandım.

"Büyü," dedi gülümseyerek.

Tavana bakarak başımı salladım. "Sanırım, sansar ağın sana cadıların yarattığı fırtınayı haber vermiştir?"

"Elbette," dedi kurnazca. "Sonra da iki ile ikiyi birleştirdim."

"Durum ne kadar kötü?" diye sordum, ona dönerek. "Cadı avı mı?"

Bugünkü kıyafeti, bol beyaz bir tunik ve geniş, orman yeşili pantolondur. Kemik muskalar ve diğer ezoterik takılar boynuna, bileklerine ve kulaklarına asılıydı.

Açık kahverengi, kıvrıkcık saçları omuzlarından aşağıya doğru dalgalı bir şekilde uzanıyordu.

Kollarını kavuşturdu. "İdeal değil. Ama en çok zarar ve tehlikeye maruz kalanlar, benim ya da onun sahip olduğu kadar güce sahip olmayan cadılar. Sokak kedileri, adalet ya da hakikatten çok, efendilerine getirdikleri taze avları ve esirleri önemsiyorlar."

Başka bir deyişle, doğuştan alt tabaka olanlar, klanla hiçbir ilgisi olmayan cadılarla güç gösterisi yapıyordu. Masum insanlara zarar vermek, elbette, en sevdikleri eğlenceydi.

Burun köprümü ovuşturdum. "Sadıkların bizi propagandacı olarak adlandırmaya devam etmesi komik. Keşke doğuştan olanların sadece *doğuştan olmalarının* elimizdeki en büyük işe alım taktiği olduğunu görebilselerdi."

"Kafaları kışlarına sıkışmışken bir şey görmek zor. Ya da bu durumda, Ravenia'nın iyiliksever, merhametli iblis hükümdarlarının kışlarına sıkışmışken."

Mizahın altında yatan gerçeği okudum: öfkenin izleri, kederin korkusu.

"Üzgünüm kardeşim," dedim. "O topluluklarda hala arkadaşların olduğunu biliyorum. Umarım güvendeler."

"Ben bir süre uzak durursam daha güvende olurlar," dedi Princeton, omuz silkerek.

Evie'yi düşündüm, ailesini korumak için yapmak zorunda kaldığı benzer seçimleri.

Princeton'ın bakışları bir an için odaklanamadı, sonra psişik bir bıçak gibi bana saplanarak auramı taradı. O parlak, açık kahverengi irisler yüzümün etrafında, sonra göğsümde, sonra da gözlerimin arasındaki boşlukta dolaştı.

İki saniye hareketsiz kaldıktan sonra deli gibi sııttı.

"Bunu yapmandan nefret ediyorum," diye mırıldandım. "Bana sinsice yaklaşmandan bile daha çok nefret ediyorum."

Princeton içtenlikle güldü, gözlerinde en kötü, sinsi bir parıltı vardı. "Beni ve sinsi tavırlarımı seviyorsun, sevgili Kylo."

Bir çarpışma sesi, bakışlarımızı bir anlığına sola çevirdi, orada çirkin bir kavga çıkmıştı. Ateş büyüü parladı. Sparring matının etrafına bir kalkan kuruldu. Bir komutanın araya girdiğini izledim, ses tonu iki kadını da diz çökertirken, onlar kendilerini sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Gözlerindeki çılgın bakışlardan, onların yeni dönüştürüldüklerini hissettim.

Yeni üyeler huysuz ve aç bir gruptu. Bu yüzden kan dökme, bölgecilik ve temel içgüdülerine olan eğilimlerini dizginlemek için çok çalışıyorduk. Onlara, ilkel arzularını ve şiddetlerini klanın iyiliği, ölümlülerin korunması ve doğanların yok edilmesi için bir yakıt olarak kullanmayı öğrettik.

Dikkatim tekrar Princeton'a döndü.

"Evie'yi gördüğün anda onun gücünü hissettin mi?" diye sordum.

Princeton'ın yüzü hiç kıpırdamadı. Hiçbir şey belli etmedi. Sadece dudaklarında sinir bozucu küçük bir gülümseme vardı.

"Gömülü bir güç hissedebildim," diye düşündü. "Çok ilginç bir güç. Engellenmiş ve reddedilmiş, ama yine de aç bir güç."

"Ya o bir tehdit olsaydı?" diye sordum, sinirden çenemi sıkarak.

"Sadakatim her zaman Ruh'a karşıdır ve öyle kalacaktır. Ben onlardan biri değilim," dedi Princeton, etrafımızı saran dönüşmüşlere işaret ederek, ürkütücü bir sakinlikle. Işık, parmaklarındaki birçok yüzüğün metalini yansıtıyordu. "O anda bilmen gereken hiçbir şey yoktu."

Öfkem boşunaydı. Princeton, Princeton'ın yapmak istediği şeyi yaptı, ne fazla ne eksik. O bir dahiydi, güçlü bir kaos cadısıydı ve başımın belasıydı, ama onsuz biz bir hiçtik.

"O siyah rengi nefret eder," dedim. "Özellikle tamamen siyah giysileri."

Princeton'ın dudakları hafifçe kıvrıldı. "İlginç."

"Kanı..." Dişlerimi toz haline getirmemek için kendimi zor tuttum. "Aldatıcı bir şekilde insan gibi kokuyor, ama daha güçlü. O yarı cadı. Kardeşi insan."

"Kara listeye aldığın çocuk mu?" diye sordu Princeton. "Kemirgenler ağım çok şaşırmıştı."

Cevap vermedim. Princeton zaten gerçeği biliyorsa ne anlamı vardı ki?

Sesini alçaltarak konuştu. "Sence Lillian'ın Hizmetkarları tarafından yakalandı mı?"

Kaşlarımı çattım. Evie'nin geçmişini, kabuslarının nedenini, travmasını, masumiyetini ve her zaman var olan korkusunu her düşündüğümde... cinayet şölenine çıkmak istiyordum.

"Uzun süredir kaçak durumda," dedim. "En mantıklı açıklama bu."

Kaşlarını kaldırdı. "Ona sormayı düşündün mü?"

Serseri. Çenemi sıktım. "Şu anda bazı güven sorunları yaşıyoruz."

Princeton güldü. Kıvrıcık saçlarından birini parmağına doladı ve boşluğa bakarak, "Anlıyorum," dedi. "Eğer gerçekten o kadar kötü bir tarikattan kurtulmuşsa, bunun onun gücünden korkması ve onu bastırması için bir neden olacağını tahmin ediyorum. Şiddeti hor görmesi için. Bizi hor görmesi için."

Bir süredir bu tür şeylerden şüpheleniyordum, ama yine de karanlıkta cevaplar arıyormuşum gibi hissediyordum. Evie'nin tam da istediği gibi.

Onu kimden sakladığını bilmeden onu nasıl koruyabilirdim ki? "Bu kadını koruduğunu biliyorum," dedi Princeton.

Bu ton beni anında gerdi, çünkü "*ama*"yı bekliyordum.

Gözlerimi kısarak baktım.

"Ama," diye devam etti gülümseyerek. "Onu içeri almanın zamanı geldi. Artık senin aurana çok fazla karışmış durumda, kaderi klanın kaderiyle iç içe geçmiş. O gün pazarda onun tüm sırlarını görmedim. Sadece benim gibi olduğunu gördüm. Benim gibi *yararlı* olabileceğini gördüm."

Princeton'ın gözlerinin parladığını izlerken, suçluluk, korku ve bölgeselcilik gibi garip bir karışım kanımda kıvılcımlandı. Evie'yi benim dünyama sokmak istemiyordum, onun ve klan için en iyisi olduğunu bilsem bile. Çocukken yaşadığı tüm o korkunç şeylerden sonra ona karşı bencil davranmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Doğru olanın bu kadar yanlış gelmesinden nefret ediyordum.

Onu gördüğüm anda kaderlerimiz sonsuza dek birbirine bağlanmıştı. Onun iradesine aykırı olarak. Ve bazı günler, benim irademe de aykırıymış gibi geliyordu. Aramızdaki bağ beni boğuyor, on yıllardır süren sersemliğimden uyandırıyor ve şimdi o beni tehlikeli bir şekilde tüketiyordu.

"Evie'nin *yararlılığıyla* ilgilenmiyorum," dedim. "Onu kendi güvenliği ve klanın güvenliği için getireceğim. Başka bir amaçla değerlendirilmek için değil."

Princeton ellerini teslimiyet pozisyonunda kaldırdı. Küstah gülümsemesi ise başka bir hikaye anlatıyordu.

"Onun kimsesi yok," dedim acı bir şekilde. "Öğretmeni yok. Akıl hocası yok. Gördüğüm kadarıyla, cadı *arkadaşları* bile yok. Yine de her geçen gün daha da güçleniyor — en derin, en gizli büyüsü sadece duygusal anlarda ortaya çıkıyor."

Princeton anlayışla başını salladı, ama o açgözlü küçük sırıtış yüzünde kalmaya devam etti.

"Tanrılara yemin ederim, Princeton," diye tısladım. "Onu klan amaçları için işe almaya *kalkışırsan*, sen ve Spirit bir olacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Princeton'ın gülümsemesi genişledi, gözleri kısıldı. "Mm, beni tehdit ettiğinde çok seksi oluyorsun. Biraz daha lütfen?"

Gözlerimi devirdim ve tekrar dövüş maçına döndüm. "Sen kariyerimin en büyük hatasıydın."

"Sen de benim en büyük hatamdın."

EVIE

Hayatımı mahveden canavarın artık benimle hiçbir ilgisi kalmaması beni mutlu etmeliydi, ama bunun yerine kendimi oldukça acınası hissettim.

Kalbim kırılmıştı.

Beni, hiç kimsenin yapmadığı kadar derinden incittikten sonra terk etmekle kalmamış, beş gün boyunca ortadan kaybolmuştu.

Daha önce iletişimimizde hiç boşluklar olmamış değildi, ama ben... Ne düşündüğümü bilmiyordum.

Tek bildiğim, duygularımın bir kez daha acı verici bir şekilde naif olduğuydu. Ya suçlu bir savaş lordu olmakla meşguldü ya da Jacob'ın yaptığı gibi, gerçek bir ayrılık yerine beni hayaletliyordu.

Bu görmezden gelme çok daha acımasız bir darbeydi.

Belki de beni koruyup kollayacağına söz vermişti ve bu sözler tutulmadığında en çok acı veren sözlerdir. Idris ve ben bu dersi uzun zaman önce öğrenmiştik.

Ana evin içinde, Mena telaşla koşturuyor, yorgun düşmüş bir halde ve giderek daha dramatik bir tavırla kollarını sallıyordu.

Idris gülerek sırt çantasını omuzlarından attı ve biz Mena'nın şenlik planlayıcılarını ve dekoratörleri yönlendirmesini izledik.

Bir akşam partisi düzenliyordu ve geniş ve eklektik arkadaş ve meslektaş ağını eğlence ve heyecan verici sohbetlerle dolu bir geceye davet ediyordu.

Whitfield'ların partilerinden farklı olarak, Mena'nın partileri *Valentin merhaba* partileri değildi. Ancak Valentin vedaları sadece izinli değil, aynı zamanda coşkuyla teşvik ediliyordu.

Idris ve ben göz göze geldik ve o tereddütlü bir gülümseme attı.

"Merhaba, Evie." "Merhaba, Idris."

İkimiz de bu yapmacık ve garip resmiyete gülerek patladık. Gerginliğin kırılması hoş bir şeydi ve kalbim ısındı.

O da beni mutfağa takip etti ve ben Mena'nın kaotik hazırlık telaşının ortasında bize rahatlatıcı papatya çayı hazırladım.

"Geldiğine sevindim," dedim. "Kampüste partiler için yoğun bir gece olduğundan eminim."

İdris elini küçümseyerek salladı. "O partiler hep aynıdır. Mena'nın partileri eşsizdir."

"O hipnotizmacıyı davet ettiği zamanı hatırlıyor musun?"

İdris tekrar güldü ve ben su ısıtıcısını ısıtırken bar taburesine oturdu. "Tanrım, evet. Herkesi soymaya çalışan adam."

"Ama başaramadı, çünkü Mena hayatını kurtarmak için soru sormayı bırakmadı ve planlarını bozdu," diye ekledim kahkahalarla.

Tam da başka bir klasik Mena hikayesi ortaya çıkmak üzereyken kendimizi topladık, ama yine kendimizi kaybettik.

"Ya da o tuhaf tipler, seks partisi sandıkları için cüppeler ve hayvan maskeleriyle cinayet gizemi partisine geldikleri zaman," dedi İdris kahkahalarla.

Onun kırıksık yüz hatlarına, parıldayan kahverengi gözlerine bakarak kendimi sakinleştirdim.

İdris mutlu olduğunda, ruhum da hafifliyordu.

Kirli sarı saçları, onu son gördüğümde biraz daha kısaydı, gömleği yumuşak maviydi.

Mena parlak mutfağa girdi, saçları dağınık bir şekilde saç tokasıyla toplanmıştı, gözlükleri burnunun ucunda duruyordu ve bizi süzüyordu.

"Yargılamaya gerek yok çocuklar. O sevgili arkadaşlar tuhaf değillerdi, sadece kafaları karışmıştı. Bu, en iyilerimizin başına bile gelir." Parmaklarını sallayarak azarladı.

"Özür dilerim," dedi İdris, kahkahasını zorlukla bastırarak. "Sanırım bu geceki parti aslında bir seks partisi değil, değil mi?"

Mena dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Eğer benim seks partilerimden biri olsaydı, ikiniz de bunu bilemezsiniz."

İdris ve ben birbirimize baktık.

Mena ellerini havaya kaldırdı. "Aman Tanrım, güneşli pastamı unuttum."

"Güneş ışığı pastası da neyin nesi?" diye sordu İdris.

"Mutluluk ve güneş ışığı için yapılan bir pasta, seni aptal!" Mena, sanki soru soran bizler garipmişiz gibi haykırdı.

Idris kafasına dokundu ve anladığını gösteren sahte bir ifade takındı. "Oh, tabii ki, elbette."

Kıkırdadım. "Sanki bu gecenin temasını hiç anlamamışsın gibi."

Mena coşkuyla başını salladı, Idris'in saçını okşadı ve sonra topuklarını döndürdü. Kabarık siyah terlikleri ahşap zeminde yüksek sesle tıklıyordu.

Idris gözlerini devirerek saçlarını düzeltti. "Bunu yapmasından nefret ediyorum." Bir an durdu. "Bu gecenin teması ne?"

Tüm bu telaşın benim için olduğunu bildiğimden utangaç bir gülümsemeye karşılık verdim, ancak Mena bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi. Bu da onun bir başka nezaket göstergesiydi.

Idris'e bir fincan papatya çayı uzattım. "Umut."

SOİREE YENİ BAŞLAMIŞTI, geniş evin bir tarafında müzik, dans ve içki, diğer tarafında sohbet, yemek ve oyunlar vardı.

Idris ve ben yemek odasında, Ravenia'nın her bölgesinden gelen eklektik tatlıları ve geleneksel atıştırmalıkları seçerek sohbet ediyorduk. İkimiz de avludaki konuşmamızdan bahsetmemiştik ve ben de öyle olmasını tercih ediyordum. Sonuçta, onun güvenliğini garanti etmiştim. Daha fazla çatışma çıkarmak için bir neden yoktu. İkimiz de bir süreliğine normale dönmeye ihtiyacımız vardı.

Mena, sosyalleşme sanatında bir dahiydi ve insanların en özgün halleriyle olabilmeleri için en çekici ortamları yaratıyordu. Genelde beceriksiz ve yerinden çıkmış hissedeni biri olarak, bu özelliğini çok takdir ediyordum. Onun partilerinde hiç böyle hissetmemiştim; o buna asla izin vermezdi.

Mena herkesle arkadaş olabilirdi, tabii ki Whitfieldler gibi kendi tercihi ile kaçındığı kişiler de vardı. O, başkalarının enerjisinden beslenirdi — zihinlerinden, yeteneklerinden, hayallerinden ve korkularından. Sanat tarihi profesörü olmak yerine, insanları okuyup en karanlık sırlarını kolaylıkla ortaya çıkarabilme yeteneği ile kolaylıkla özel dedektif olabilirdi.

"Buralarda iksir var mı, Mena?" diye sordu yaşlı bir beyefendi, Mena odaya girerken.

Mena'nın yere kadar uzanan kiraz kırmızısı elbisesi, rujuna ve yuvarlak gözlüklerine uyuyordu. Çikolata kaplı çileği ısırırken, dikkatini adamın üzerine çevirdi. "Hayır, sevgilim. Benimle vakit geçirmek için uyuşturulmana gerek yok. Bu gecenin ilgi çekici olmaktan öte

ve gizemli geçeceğinden emin olabilirsin." Ellerini kaldırdı ve parmaklarını titreyen yıldızlar gibi dans ettirdi.

Adam utangaç bir şekilde gülümsedi. Idris ve ben, Mena'yı tam formunda izlemekten keyif alarak, eğlenceli bir gülümsemeyle birbirimize baktık.

"Alkol bulunabilir, ama isteğe bağlıdır," diye ekledi ve sonra ilgilenmek için daha fazla çikolata bulmaya koyuldu. Bir parça trüf yedikten sonra aniden durdu. Gözleri benimkilere takıldı. "Ne aptalım, buraya neden geldiğimi neredeyse unutuyordum!"

O anda hissettim — ensemın arkasında sıcak bir yanma hissi, yakınlarda bir yerden gelen, açıkça anlaşılan bir güç uğultusu.

Mena yaramazca sırıttı. "Erkek arkadaşın geldi, Evie."

Idris yanımda inledi. "Ciddi misin?" diye kulağıma fısıldadı. "Sen ve Jacob'ın ayrıldığını sanıyordum. Daha da iyisi, onun krallığın diğer ucunda olduğunu sanıyordum."

Arkamdaki varlık beni dikleştirdi. Bir el belimin alt kısmına dokundu.

"Oh, iyi, onu buldun," dedi Mena. Gözleri parıldadı, yanımdaki adamı baştan aşağı dikkatle süzdü.

Ben ise, insan kılığına girmiş uzun boylu vampiri sadece dik dik baktım.

Ceketi ve pantolonu siyahtı, ama gömleği gece mavisiydi.

Idris kaşlarını kaldırdı. "Çok hızlı oldun," diye fısıldadı ve ikimize de bakabilmek için bir adım geri attı.

"Merhaba, ben Kylo." Kylo, Idris'e elini uzattı.

Ellerinin birbirine değdiği anda, her şey kırmızıya boyandı. Öfke tüm vücudumu sardı ve ışıklar titremeye başladı. Idris endişeli bir bakış attığı anda, bu duyguyu bastırdım.

Burası zehirli büyümü serbest bırakacak bir yer değildi. Derin nefesler aldım, etrafımdaki ölümlülere zarar verme korkusu beni sakinleşmeye zorladı.

"Etrafa bir göz attım," dedi Kylo, Mena'ya bakarak. "Ve şunu söylemeliyim ki, çok güzel bir zevkin var. Dekor, sanat, yemek ve en önemlisi, insanlarda. Yıllar boyunca birçok etkinliğe katıldım, ama bu, öncekilerden çok farklı." Eli belimi kavradı. "Enerji manyetik. Çok gurur duymalısın."

Mena'nın, tanıdık olmayan erkeklere yaptığı gibi Kylo'yu da yargılamasını, ona karşı huysuzluk ya da soğukluk göstererek nasıl tepki vereceğini görmesini bekledim.

Bunun yerine, gülümsemesi samimiydi, gözleri parlıyordu. Kalbini tuttu ve kirpiklerini kırptı. "Sen çok çekici bir genç adamsın!"

Ne? Ne diyorsun sen?

Mena'ya inanamadan baktım, tanıdığım en ünlü erkek düşmanı kadındı.

Sonra Idris'e baktım, Jacob'a karşı duyduğu alay ve hor görmeyi yüzünde aramaya başladım. Jacob bunu hiç fark etmemişti, kendisiyle çok meşguldü.

Ama Idris'in yüzünde çoğunlukla merak, sadece biraz da güvensizlik vardı. "Siz ikiniz nerede tanıştınız?"

Odanın çoğu, yemeklerini yerken ve hala birbirleriyle konuşuyormuş gibi davranırken, şimdi bizi izliyordu. İksir hakkında soru soran yaşlı beyefendi, Kylo'yu bir kez daha süzdü. Gözleri, yanındaki kadının gözlerinde parlayan aynı şehvetle doluydu.

Dalga geçiyorsun herhalde.

"Kütüphanede," dedi Kylo, ben Idris'in sorusuna cevap vermeye kalkışmayınca. "O benim duygularıma yavaş yavaş karşılık verdi. Ama ben sabırlı bir adamım."

Idris burnunu çektirdi. "Mükemmel. Evie'nin buna çok ihtiyacı var." "Hey!" dedim, gözlerimi kısarak.

Idris gülümsedi. "Sadece kardeşlik görevimi yerine getiriyorum."

"Onu koruyacak birinin olması beni mutlu ediyor," dedi Kylo. "Senden çok övgüyle bahsediyor."

Idris biraz daha dik durdu, yüzü biraz gevşedi. "*Senin* hakkında hiçbir şey söylemedi."

Kylo sırtıttı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, bedenim bile bana ihanet etti, midem kıpır kıpır oldu ve zihnim karışmaya başladı.

"Sorun değil," dedi Kylo. "Hâlâ onu ikna etmeye çalışıyorum. Tedbirli davranmaya hakkı var."

Idris başını salladı. "İyi cevap."

Kylo'nun herhangi bir şekilde benim *erkek arkadaşım* olduğu yönündeki anlatıyı düzeltmek için ağzımı açtım, ama Mena önce konuştu.

"Çok daha iyi, Evie," dedi Mena göz kırparak. "Çok daha iyi."

Yanaklarım kızardı — utançtan mı öfkeden mi, emin değildim.

"Kylo, bir dakika yalnız konuşabilir miyiz?" dedim, sesimde her bir yumuşaklığı taklit ederek.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu. "Tabii ki."

"Hemen döneriz," dedim Idris'e özür dileyerek.

O sadece omuz silkti ve Mena'nın emekli profesör arkadaşlarından biri ona derslerini sorarken tabağını daha fazla yemekle doldurdu.

Odayı çıkar çıkmaz Kylo'nun elini itekledim.

"Derin nefes al, meleğim," dedi yumuşak bir sesle, ses tonunda sinir bozucu bir mizah vardı.

Bir cinayet işleyecektim. Maskeliler Tarikatı'nın liderini gerçekten öldürüp onu lanet olası çiçek bahçeme gömecektim.

Yukarıdaki ışıklar titredi. Dostça yüzler beni selamlarken zorla gülümsedim, onlara her zamanki ev sahibi sözlerimi söyledim ve daha sonra sohbet edeceğimize söz verdim.

Kylo'yu arka kapıdan geçerek bahçeme götürdüm, orada yalnız kalabilirdik. Bahçeleri, büyülu çalışmalarımı ve mahremiyetimi korumak için misafirlere bahçeye giriş yasaktı.

Kylo'ya döndüğümde, yüzündeki ifade silahsızlandırıcıydı. Sanki onu kürekle öldürecekmişim gibi niyetimi sezmiş gibi sırtışını silmişti.

Bunun yerine, bana özenle baktı. Ve bu saf bağlılık gösterisi, beni öncekinden daha da öfkeliendirmek için sadece iki saniye sürdü.

"Ne cesaretin var," dedim, boğazımdaki tanıdık yumru intikamla geri dönmüştü. "Beni orada bıraktın ve sonra beş gün boyunca benimle konuşmadın."

Yüzündeki o aptalca ifadeyi nefret ediyordum. Dudaklarının aşağı doğru kıvrılması, kaşlarının çatılması, duygularla dolu gözleri, ham ve gerçek görünüyordu.

"Üzgünüm, Evie." Diye iç geçirdi. "Bunu itiraf etmek benim için kolay değil. Ama kontrolümü kaybetmeye başlamıştım."

Anında özür dilemesi, alıştığımından o kadar farklıydı ki, kafam karıştı. Duygularımı ifade ettiğim için bana kızacağını, bahaneler uydurup suçu başkasına atacağını düşünmüştüm. Sinir sistemim çatışma ve hayal kırıklığına hazır, adrenalin odaklanmamı ve mantıklı düşünmemi zorlaştırıyordu.

Onun sözlerini yavaşça sindirdim, kafam karışık bir şekilde gözlerimi kaçırdım. "Neyin kontrolü?"

"Senin için duyduğum arzuyu kontrol etmek..." Sesi kesildi, bakışları boynuma takıldı.

Oh. Kaşlarımı çattım. Aslında gitmeden önce de aynı şeyi söylemişti, ama ben bunu onun yokluğuyla ilişkilendirmemiştim. Tek bildiğim, kendimi kullanılmış ve terk edilmiş hissettiğimdi.

İçeriden gelen kahkaha sesiyle, burada olmamızın gerçek nedenini hatırladım — zehrimin derimden sıçrayıp onun canını emmek istemesinin nedenini.

Kafamı salladım. "*Bu ne cüret!*" Sesim titriyordu, onun bakışlarını karşılarken. "Benim iznim olmadan buraya gelmeye nasıl cüret edersin? Onların hayatlarına nasıl cüret edersin?"

Kylo geri adım atmadı, sadece yüz hatları hafifçe sertleşirken benim bakışlarımı karşıladı. "Ben zaten onların hayatlarının bir parçasıyım, çünkü ben senin hayatının bir parçasıyım."

"Kendi isteğinle değil," diye tükürdüm.

Gözleri öfkeyle parladı. "Tatsız yalanları bitirdiğimizi sanıyordum."

Onun arkasındaki evimi işaret ettim. "Onlar benim her şeyim, Kylo," dedim, duygularım damarlarımdan fişkirirken dudaklarım titriyordu. "Onları benden almayacağını söylemiştin. Onları *rahat* bırak."

Kylo iç geçirdi. "Evie, sakinleşmen gerek."

İçimde derin bir yerde güç kabardı, psişik kafesinin parmaklıklarına tırmanıp tırmalıyordu.

Dudaklarım kıvrıldı. "Siktir git."

Kylo'nun gözleri kısıldı. Bir adım öne çıktı.

"Sen benim erkek arkadaşım değilsin," diye tısladım. "Ailemi tehlikeye atarak sınırı aştın." Kırmızı... Göz kapaklarımda ardındaki renk buydu, özgür kalmak için can atan karanlığı kışkırtıyordu. Kalbim çarpmaya başladığında, çok hafif bir fısıltı duydum.

"Angel," dedi Kylo soğukkanlı ve mesafeli bir otoriteyle. "Şu anda o evdeki insanları tehlikeye atan tek kişi sensin."

Arkamızdaki cam kapıya ani bir vuruş duyunca irkildim. Idris'in yüzünde bir gülümseme vardı ve elinde bir içki tutuyordu.

Ve bir an için, sevgiye ve sakin, huzurlu bir yuvaya aç olan o pembe yanaklı çocuğu gördüm.

Öfkemi bastırdım. Gücümün saklandığı kafesi kilitledim. Oynamam gereken role girdim. Idris'in ihtiyaç duyduğu role. Onun ihtiyaçları her zaman önce gelirdi.

Bu sırada Kylo, sanki bir bulmaca çözüyormuş gibi beni inceliyordu. Elimi uzattığında, geri çekilmedim.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldadı Kylo. "Güvendesin."

Idris kapıyı açtı. "Böldüğüm için üzgünüm, ama Mena'nın charades oynadığını kaçırmak istemeyeceğini biliyordum." Güldü.

Gülümsedim. Kylo'nun eli belime dolandı.

Idris ile birlikte ana salona girerken, sanki hiçbir şey olmamış gibi gülümsedim ve konuştum. Sanki her şey görüldüğü gibiydi. Kylo yanımdan ayrılmadı, bir parçası her zaman bana bir şekilde dokunuyordu — yatıştırıcı ve tutarlı bir şekilde. Başka bir dünyada, bu sevgi gösterileri, hayatımdaki herkesi büyüleyen tavırları, benim hakkımda o kadar şefkatle ve gururla konuşması karşısında erimiş olurdum.

Dışarıdan öyleymiş gibi davrandım, ama içimde, dikkatlice sakladığım öfkem sadece daha da büyüyor, çoğalıyordu.

Kylo, tüm konuklar Valentin'e veda ettikten sonra onu neyin beklediğini hiç bilmiyordu.

EVIE

Idris benim büyülerimden bahsettiğinde Kylo, "Evie inanılmaz," diye onayladı. "Onun çalışmaları için hak ettiği takdiri gördüğünü görmek kalbimi ısıtıyor." Oturma odasındaki kanepede otururken, elini dizimin hemen üzerine koyarak bana baktı. "Sevdiğin şeyi korkmadan yapma hakkın var."

"Katılıyorum," dedi Idris yanımdaki sandalyede. "Doğumluların cadılara yaptıkları iğrenç. Kendi yetersizliklerinin utancıyla başa çıkmak için yeni hedefler bulmuşlar."

Kaşlarımı çatarak parıldayan gül altın rengi elbiseme baktım ve Kylo bacağıma daha sıkı sarıldı.

"İyi dedin," dedi arkamızdan bir ses.

Idris ve ben, emekli olduktan sonra ara sıra duygusal iyileştirme seansları yapan psikoloji profesörü Wendy bize yaklaşıırken gerildik.

Gülümsemesi sıcaktı, soğuk mavi gözleri parlaktı. Uzun beyaz saçları, yüzünü çerçevelemek için birkaç teli serbest bırakılmış, asil bir topuz şeklinde toplanmıştı. Elbisesi, bana okyanusun derin mavi tonlarını hatırlattı.

"İkinizi bu kadar büyümüş görmek her zaman büyük bir mutluluk," dedi.

Idris bir an yüzüme baktıktan sonra başını sallayıp nazikçe gülümsedi.

"Merhaba Wendy," dedim.

Bir an için, Idris'in yanına bu garip kadının yaklaşmasına izin vermeyen, korkmuş on üç yaşındaki çocuktum. Artık büyüdüğüm için, onun sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordum.

Boğazımı temizledim. Kylo'nun ağır ve rahatsız edici bakışlarını üzerimde hissettim. Dikkatimi Wendy'de tuttum. "Eğleniyor musun?"

Wendy gülümsedi. "Her zaman." Köpüklü içkisini yudumladı. "İkinize ne kadar çekici, zeki ve düşünceli olduğunuzu söylemek istedim. Yaptığınız her şeyden ve olduğunuz her şeyden çok etkilendik."

"Teşekkürler," dedik Idris ve ben.

Bir an tereddüt etti. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz. Her zaman yanınızdayım."

Idris ve ben nazikçe teşekkürlerimizi mırıldandık ve o bizi yalnız bıraktı.

Odanın diğer tarafında biri kahkahalarla gülüyordu. Konuklar hala saçma bir charades oyununa dalmışlardı, Mena her seferinde kaybetmesine rağmen bu oyunu çok seviyordu.

İnsanlar benim vizyonumu anlamıyor! diye hep yakınıyordu.

"Karışalım mı?" dedi Idris, yüz hatları yavaşça normale dönüyordu. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Ayağa kalktığımda Kylo bana yapışık kaldı. Idris, bizim onu takip edemeyeceğimiz kadar hızlı hareket etti, açıkça bizi bir anlığına terk etti.

"Bu garip, keyif kaçırıcı konuşmayı açıklamak ister misin?" diye sordu Kylo, nefesi kulağımı okşarken.

Ona baktım, gülümsemem sıcaktı ama gözlerim buz gibi bakıyordu.

"Hayır." "Mm," diye mırıldandı, yüz hatlarını inceleyerek. "Şimdi dans edeceğiz, melek."

Ondan uzaklaşmaya çalıştım, ama o hızla bileğimi yakaladı ve bana yaklaşıp, iri cüssesiyle beni gölgede bıraktı.

"Uh-uh. Uslu ol, bebeğim," diye fısıldadı, sonra başımın arkasını kavrayıp dudaklarını benimkilere bastırdı. Bir santim geri çekildiğinde, saf kin dolu bakışına sııttı. "Çok kötü ve şeytani erkek arkadaşın, onunla eğlenmeni zorlamak istiyor."

"Eğlenmeyeceğim."

"Bunu bir meydan okuma olarak alıyorum. Bunları ne kadar sevdiğimi bilirsin." "Cehennemde çürü."

"Benim tatlı, uysal meleğim ait olduğu yerde, kucağımda olduğu sürece, ruhumun nereye gittiği umurumda değil."

"Çiçeklerimi gübreleyeceksin."

Kylo güldü. Gözleri hayranlıkla parladı. "O kadar tatlısın ki midemi bulandırıyor." Kafama bir öpücük kondurdu, elimi koluna koydu ve beni müziğin olduğu yere doğru çekti.

İKİNCİ en büyük salonda, insanların dans edebilmesi için yer açılmıştı. Bir vokalist, piyanist ve gitarist, ön bahçeyi ve ötesindeki Etherdale'in parıldayan ışıklarını gören yüksek pencerelerin yanında duruyorlardı. Kadının sesi güçlü, etkileyici ve eşsizdi. Tüm grup ustacaydı — rüya gibi melodiler ve akılda kalan, şiirsel sözler karışımı. Onların burada olması, Mena'nın bizden ne kadar daha havalı olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Çeşitli boyutlardaki sütun mumlar mobilyaları ve pencere kenarlarını süsleyerek, konuklar dans ederken karamsar ve romantik bir atmosfer yaratıyordu.

Kylo beni kendine çektiğinde ona sert bir bakış attım. O bana, bir erkeğin bana bakmasını her zaman hayal ettiğim şekilde baktı.

Elini yanağıma dokundurdu ve eğilip alnımı öptü. "Seni terk etmedim Evie. Asla terk edemezdim. Seni hala kontrol ediyordum. Her zaman güvendedydın."

Bu sözler, yeniden dirilen savunma duvarlarımı yıkmaya çalışan sinsi oklar gibiydi. En derin yaralarımı hedef alan daha güzel vaatler.

O bilmiyordu ki, ben onun sözlerini kendi silahımı yapmak için kullanıyordum.

Kontrolü geri alacaktım ve bu kibirli tiranın benden istediği her şeyi alabileceğini göstermeyecektim. Ben paspas değildim. Artık değildim.

"Senden ayrı olmak bana acı veriyor," dedi Kylo kulağıma.

"İyi. Acı karakteri güçlendirir ve senin kesinlikle alçakgönüllülükten yoksun," diye tısladım. "Ve akıl sağlığından da."

"Aklımın eksikliği, senin küçük amcığını ıslatıp bana yalvartmasaydı keşke," diye fısıldadı müzik, kahkaha ve sohbet gürültüsünün üstüne.

Geri çekilmeye çalıştım, ama Kylo kollarını bana doladı.

"Şşş. Herkesin her an nerede olduğunu biliyorum. Kimse bizi duyamaz," dedi, göğsü kahkahalarla titrerken beni kendine yakın tuttu. "Neredeyse duyabileceğimiz tek kişi, benim hoşuma gitmeyecek kadar çok kez sana bakan zengin, yaşlı bir beyefendi."

Aniden sert tutuşunu bıraktı, ama sadece beni döndürmek ve sonra eğmek için. Geniş bir gülümsemeyle, gözleri yüzümden titreyen şah damarıma kayıyordu. Beni tekrar kendine çekip göğsüne yaklaştırdığında nefesim kesilmiş ve başım dönmüştü.

Müzik yükseldi ve birkaç kişi dans etmeyi bırakıp grubun inanılmaz yeteneğini alkışladı. Gözümün ucuyla Idris'in birkaç genç kadınla odaya girdiğini gördüm - en azından Mena'nın arkadaşlarından daha gençlerdi - ama yine de kardeşimden en az on yaş büyüktüler. Onlar gülüyor ve ona yağ çekiyorlardı ve Idris hiç bu kadar kendinden memnun görünmemiştir.

Mena ise uzak bir köşede, birçok sevgilisinden biriyle yakın dans ediyordu. Sanırım ona Üçüncü Erkek Arkadaş adını vermişti. Kırklı yaşların sonlarında, ondan neredeyse yirmi yaş küçük bir adamdı.

Bu mantıklıydı. Mena çekici ve usta bir baştan çıkarıcıydı ve sonuna kadar öyle kalacaktı.

Kylo, yanağımı nazikçe okşayarak dikkatimi yeniden çekti. Bana o rahatsız edici, samimi gülümsemesiyle gülümsüyordu — o gülümseme, en kısa bir nefes için bile olsa onun insan olmadığını unutturuyordu.

"Seni her zaman izlemeyi seviyorum," dedi, yüzümü okşayarak. "Ama seni bu kadar yakından izlemek, sevdiğin insanlara nasıl baktığını görmek gibisi yok."

Kalbim yine beni ihanet etti, o derin mavi gözlere bakarken ritmi bozuldu. Durduramadan sözcükler dudaklarımdan döküldü. "Beni mahvediyorsun."

Kylo da aynı yoğunlukla bakışlarımı karşıladı. "Sen de beni mahvediyorsun."

Dans etmeye devam ettik. Elleri belimi kavradı, vücudum onun vücuduna yapıştı.

"Yıkım, yaratımın ilk adımıdır, değil mi, küçük cadı? Eskiye temizleyip yenisine yer açmak."

"Sadece mistik, cadı dilini kullanarak beynimi eritip beni boyun eğdiremezsin," diye homurdandım.

Kylo düşük bir inilti çıkardı. "Seni mahvetmek ve beynini eritip boyun eğdirmekle ilgili tüm bu konuşmalar, en iyi davranışımı sergilemek istememe neden oluyor, tatlı kız," dedi. "Yalnız kalana kadar ağzından çıkanlara dikkat et."

Vahşi bir bakış attığımda, Kylo bana daha da yaklaştı ve karanlık pantolonundaki sert, heybetli şişkinliği fark etmemi sağladı.

"Uslu dur, melek," diye uyardı. Gözlerindeki karanlık, ruhuma bakarken yüzündeki heyecan... Karnımdaki kaslar gerildi, uyluklarım ona sürtünmek için can atıyordu.

Müzik sönükleşirken, biri kaşığı bardağa vurdu.

"Güneş pastasını yeme zamanı!" Mena gürültünün üstüne bağırdı. "Yeni başlangıçlar, iyi haberler ve yenilenen umutlar için!" Loş ışıkta gözlerimi buldu ve göz kırptı.

EVIE

Güneş pastası bir sanat eseridir. Daha azını beklememeliydim. Turuncu, sarı ve kırmızı ışınlarla çevrili ateşli bir güneşti. Krema, altındaki vanilya ve portakal sünger kekini tamamlayan tatlı bir narenciye tadıydı.

Sürpriz bir şekilde, Kylo yalancı, kan emici ağzıyla tatlıyı yiyordu.

Mena, Idris ve birkaç parti konuğu ile birlikte bir daire oluşturmuştuk.

"Helia'nın ateşli ışınlarını yerken ne umuyorsun, Kylo?" diye sordu Mena.

Onu umutla baktım.

Sinir bozucu bir şekilde, Kylo sadece rahat bir gülümsemeyle gevşedi ve bu gülümseme tüm grubu bir tür transa sokmuş gibiydi.

"Tüm ölümlülerin korkusuzca yaşayıp sevgilerini özgürce yaşayabilecekleri daha barışçıl bir şehir diliyorum," dedi. "Ve Evie'nin mümkün olduğunca çok insana yardım etmek için güzel büyülerini yaratmaya devam etmesini diliyorum."

Mena aşık gibi görünüyordu.

Gözlerimi devirme isteğimi bastırdım.

"Bunlar takdire şayan, özverili umutlar," dedi. "Kendi kişisel umutların var mı?"

Kylo hiç tereddüt etmeden konuştu. "Evie'nin hak ettiği türden bir erkek olmak."

Idris'in yanındaki kadınlar "aww" sesleri çıkardı.

"Sadece onun beni yanında tutacak kadar güvende hissetmesini umut edebilirim," diye omuz silkti. Sanki sözleri tamamen samimiymiş gibi, benim bildiğim aldatıcı vampir hileleri değilmiş gibi, pastasından bir ısırık daha aldı.

Yine de kalbim özlem duyuyordu. İnanmak istedim.

Kylo, Mena'nın arkasındaki tabloya çatalını doğrulttu. "Bu Figaro'nun eserlerinden biri mi? Nefes kesici."

Mena sırtıttı. Kylo'dan erkek arkadaşlarından biri olmasını istemekten beş dakika uzakta gibi görünüyordu.

"Evet! Onu tanıyor musun?"

Kylo başını salladı. "Ben daha sonraki eserlerini tercih ederim, mesela buradaki gibi."

Doğal ortama büyümlü gerçekçilik katmaya başladığı eserleri."

"Bu konuda azınlık görüşünde olduğunu biliyor musun?" diye sordu Mena, dalgın dalgın kokteyli karıştırarak. Gözleri parlıyordu.

"Bu beni hiç rahatsız etmedi," dedi omuz silkerek, dudakları yukarı kıvrıldı. "İnsanlar değişimi sevmez. Bence bu yüzden yeni eserleri tercih edenler daha genç. Figaro'nun ilk dalga resimleriyle başlayıp hayranı olmadılar, ikinci dalgayla şok olmadılar. Genç nesil her iki dönemi de aynı anda gördü ve öncelik önyargısı olmadan hangisini tercih ettiklerini seçebildiler. Bildiğimiz şeylerin rahatlığı, yeni veya farklı olan her şeyin üstünlüğünü görmemizi engelleyebilir."

Bakışlarını salya akıtan kadınlardan, Kylo'ya artan ilgi ve merakla bakan Idris'e kaydı. Belki de saygıya yakın bir şey.

Bu, Kylo'ya karşı en tehlikeli tepkiydi. Yumruğumu sıktım ve öfkeyle pastayı ağzıma attım.

"Felsefe dersleri verdiğini söylemiştin, değil mi?" diye sordu Idris. Kylo başını sallayınca gülümsedi. "Kesinlikle öyle görünüyor. Bir ara seninle daha fazla konuşmak isterim, gelecek dönem bazı derslere göz dikmişim."

Kylo bir an bana baktıktan sonra Idris'e sıcak bir şekilde başını salladı. "Mezun olmadan önce mutlaka birkaç felsefe dersi almalısın. Felsefe bize nasıl yaşayacağımızı öğretir."

Muhtemelen benim bu konuda ne hissedeceğimi bildiği için onunla konuşacağına dair söz vermedi, ama Idris bunu fark etmemiş gibiydi.

Ama bunun önemi yoktu. Kylo'nun burada olması, benim en kutsal sınırlarımı aşmıştı.

Sohbet devam etti ve kısa sürede, Mena'nın tuhaf hikayelerinden birini dinlemek için küçük çevremize daha fazla insan toplandı. Mena'nın bir kurt adam sürüsünü baştan çıkardığı hikayenin birkaç versiyonunu duymuştum ve bu versiyon şimdiye kadarki en inanılmaz olanıydı.

Kylo'nun varlığına rağmen Mena'nın antiklarına gülümsediğimi fark ettim ve her gülümsediğimde, sanki ben onun tüm dünyasıymışım gibi bana bakıyordu.

Gecenin sonunda Kylo, kalabalığın çoğuyla birlikte ayrılıyormuş gibi yaptı ve Mena ile Idris'e nazikçe veda etti.

"Haftaya yemeğe gel," dedi Mena.

Bu, Jacob'a hiç yapmadığı bir teklifti. Idris de geleceğini söyledi.

Gülümsedim ve oyuna uydum, ama içim içimi yiyordu. Kylo, *yakında görüşeceğimize* söz vermeden önce, bana kısa ve şefkatli bir öpücük verdi.

Adi herif.

Kylo gittikten sonra Idris, "İyi misin Evie?" diye sordu. "Bütün gece biraz garip davranıyorsun."

"Üzgünüm," dedim hemen. "Celeste'nin durumu yüzünden üzgünüm."

Idris başını salladı. "Elbette. Özür dileme. Bir çözüm bulacağız, tamam mı?"

Mena boş bardağını kaldırdı. "Birlikte."

Onlara gülümsedim.

Mena parmağını salladı. "O adamın senin gizli hayranın olduğuna inanamıyorum. Seni yaramaz küçük kız!"

Idris başını salladı. "Ben onu seviyorum. Seni gerçekten anlıyor ve sana değer veriyor gibi görünüyor, Evie. Sen mutluyusan, ben de mutluyum."

"Eğer değilsen, lütfen ona bana mektup yazmasını söyle," dedi Mena göz kırparak.

KÖY EVİNE GERİ DÖNDÜĞÜMDE, bir bardak su içtim ve yapacağım şeye zihinsel olarak hazırlandım.

Kylo'yu bildiğim tek yolla cezalandıracaktım. Bana onu en iyi nasıl acı çekirebileceğimi zaten söylemişti.

Bardağı tezgaha koyar koymaz, güçlü eller belimi kavradı. Dudaklar kulağımın kenarını okşadı.

"Hâlâ beni öldürmenin ve cesedimi ortadan kaldırmanın en etkili yolunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Kuru bir kahkaha attım. "Daha önemli bir işin yok mu?"

"Hayır," dedi. "Kızgın olduğunu biliyorum ve ailen için bu öfkenin gerçek derinliğini sakladığını da biliyorum." Beni nazikçe kendine doğru çevirdi. "Bu gece seninle ilgilenmeme izin ver ve sabah sana kahvaltı hazırlayayım."

Sen hazır olduğunda her şeyi konuşabiliriz. Hatta seni hayatının en büyük büyüğü krizini yaşayabileceğin güvenli bir yere bile götürebilirim."

Son sözleri zihnimin derinliklerinde hoş olmayan bir şeyi tetikledi.

Ani korku ve utanç dalgasına kaşlarımı çattım ve hızla şu anki öfkeme odaklandım. "Tamam."

Kylo kaşlarını kaldırdı. "Şüpheli derecede hızlı ve kolay bir cevap..."

Omuz silktim. "Ne faydası var ki? Ben ne dersem diyeyim, sen yine de istediğini yapacaksın."

Beni dikkatle izledi. "Evie, bunun doğru olmadığını biliyorsun. Seni korkuttuğum için özür dilerim. Ailenin partisine katılmam bir tehdit değildi. Sadece aramızdakinin benim için bir oyun olmadığını göstermek istedim. *Sen* benim için bir oyun değilsin." Derin bir nefes aldı ve karnımdaki kelebekler, sinirli ruhumla savaşıyordu. "Bu gerçek. Eğer izin verirsen, bunun ne kadar gerçek olabileceğini göstermek istedim."

"Bana seçim şansı vermedin," dedim. "Bana zorla kabul ettirdin." "Özür dilerim."

Zihnim bana o lanetli gecenin özetini tekrar tekrar gösterdi. Kylo'nun özürleri, beni asla terk etmeyeceğine dair yeminleri, yumuşak dokunuşları ve içimi ısıtan övgüler. Daha da tehlikelisi, Mena ve Idris'e gösterdiği nezaket ve ilgi, Idris'in ona saygıyla bakışı ve Kylo'nun *bana* bakışı...

Tanrım, bana sanki onun için her şeyimmişim gibi bakıyordu.

Kylo beni kollarına aldı. Alnımı öptü ve beni yatağa taşıdı.

Karanlıkta, kendimi korkmuş, küçük ve muhtaç hissettim, Kylo'ya, sert, kafa karıştırıcı ve sürekli değişen bu dünyada tek güvencemmiş gibi sarıldım. Bana en yumuşak dokunuşları ve övgü dolu sözleri sundu.

Ama planlarım değişmedi. Onun eylemlerini görmezden gelemezdim. Benim iznim olmadan yaptığı şeylerdi.

Birbirimiz için ne olacağımıza o karar veremezdi. Idris ve Mena'nın hayatlarına zorla girip, onları vampir klanının şiddetinin tam ortasına atamazdı.

Tünelde beni azarlarken söylediği gibi, *eylemlerin sonuçları vardı*.

Kylo yine başımın üstüne öpücük kondurdu. "Uyu, bebeğim," diye fısıldadı. "Güvendesin."

Aptal bedenim ona inandı ve o beni ne kadar sıkı tutarsa o kadar rahatladım. Üzerimde sürünen ve bedenimi ve ruhumu ele geçiren oniks gölgeler arttıkça, rüyasız bir uykuya dalmak o kadar kolaylaştı.

Gece birkaç kez uyandım. Bilinç ve bilinçsizlik arasındaki sınırdaki, Kylo'ya kızgın değildim. Tamamen başka bir şey hissediyordum.

Bu mide bulandırıcı özlem, bırakmak istememe neden oldu, o hayranlık dolu gözlere bakıp *inanmak* istememe neden oldu.

EVIE

Sabah, Kylo'nun kucağına daha da sokuldum. Geniş eli sırtımda yatıştırıcı daireler çizdi ve başımı öptü.

Midem takla attı.

Dün geceyi hatırlamakta zorlandım ve dürüst olmak gerekirse, neredeyse hatırlamak da istemiyordum. Çünkü bu, Kylo'nun dövme, inanılmaz güçlü kollarında rahatça dinlenemeyeceğim anlamına geliyordu. Onun gerçekten benim koruyucum, tüm idealist ve romantik dualarımın cevabı olduğu fikrine kendimi kaptıramazdım.

"Yerinde kal, meleğim. Sana kahve getireceğim."

Uzun bir nefes vererek göğsüne daha da sokuldum. Bir sonraki adımlarımı benim için kolaylaştırmıyordu.

"Tatlı kız," diye mırıldandı. "Beni lanetlemeden, küfür etmeden ve sakatlamadan önce yakıta ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Gömleğine karşı hoşnutsuz bir ses çıkardım.

O gülerek beni kendinden ayırdı ve gözlerimin içine baktı. "Bu öfkeyi bu kadar sıkı tutmana üzüldüm. İyi kızlar, bacaklarının arasında dilimle uyanırlar."

Aniden içim ısındı ve ağrımaya başladı, nefesim hızlandı. Kylo da bunu biliyordu — her zaman benim hakkımda çok şey biliyordu.

O kendini beğenmiş sırıtiş uzun süre yüzünde kalmayacaktı.

O gittiğinde, planımı hızla gözden geçirdim. Ve kahveyle geri döndüğünde, kaybedecek vaktim olmadığına karar verdim.

Kylo, bana fincanı uzatırken uzun parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve şakağıma öptü. "Sana söz verdiğim kahvaltayı yapacağım."

Kıpırdadım, bu aptalca, yersiz suçluluk duygusu aniden midemde kıvrılmaya başladı. Kylo, küçük kardeşimi tehlikeye attığı için suçluluk duymuyorsa, neden

sadece kendi bağımsızlığımı ortaya koyduğum için suçluluk duymalıyım?

"Hey," dedi Kylo nazikçe. "Bana karşı bu kadar sert olmana gerek yok, tamam mı? Etrafındaki herkese, kendi zararına olsa bile, nasıl değer verdiğini görüyorum. Hayatın boyunca başkaları için yaptıklarını, şimdi ben senin için yapayım, meleğim."

Suçluluk duygum katlanarak arttı. O vampir formundaydı, kasları, dövmeleeri ve ham gücüyle. Yine de benim üzerimde bir etkisi vardı, kurtulamadığım bir bağımlılık, ben farkında olmadan kalbime yerleştirdiği bir bağımlılık.

"Teşekkür ederim." Bu sözler dudaklarımdan çıkmadan önce durduramadım. Idris'i düşündüm ve Kylo'nun büyüünden kendimi kurtardım. "Duş almaya gidiyorum."

Kylo başını salladı. "İyi fikir. Kahveni de yanına alacağını varsayıyorum."

Gözlerimi kısarak baktım. "Tabii ki."

O güldü, o küçük gamze, sertleşmiş kararlılığını eritmek için fazla mesai yapıyordu.

O yatak odamdan çıkar çıkmaz, dolabımı karıştırarak bir elbise aradım. Spor ayakkabılarımı, bir çift çorap ve çapraz askılı çantamı aldım ve koridora göz attım.

Cennet gibi kokan bir yemek kokusu geliyordu ve gereksiz, insanları memnun etme suçluluğu içime işledi. Kylo çalışırken mırıldanıyordu, bir kez daha ev işlerindeki becerisiyle beni kandırıyordu, oysa onun ölümcül, suçlu bir klan lideri olduğunu çok iyi biliyordum.

Banyoya parmak uçlarında girip kapıyı arkamdan kapattım. Hızlıca duş aldım ve bittiğinde giyinirken suyu açık bıraktım.

Aynada, geniş gri gözlerime, korkmuş yüz hatlarıma ve ıslak saçlarıma baktım. Bir an tereddüt ettim.

Kylo'dan saçımı tekrar taramasını istersem, bunu yapardı. Dışarı çıkarsam, bana yemek verirdi, büyülerim, düşüncelerim, hayallerim hakkında daha fazla soru sorardı.

Ama Idris ve Mena'yı tehlikeye atmaktan vazgeçmezdi. Bu güzel jestler ve pis, ahlaksız şiddet ve zevk eylemleriyle beni kendine bağlardı. Farkına varmadan, onun güzel, uysal ölümlü bebeği olmak için tek yaşayan ailemi feda etmiş olurdum.

Yüzüm korkudan kararlılığa dönüştü. Koşarken kollarımda bir bedenın ağırlığını hatırladım. İdris'in gülerek ve kaygısızca —onun sonsuza kadar böyle olmasını ne kadar istediğimi.

Banyo penceresini itip açtım ve atladım.

Oradan kendimi duvara yasladım. Kalbim göğsümde çarpıyordu, büyüm canlanmaya başlamıştı. Zehirli, tehlikeli büyü değil, güvenli, aşına olduğum ve büyülerimde kullandığım güç. Atölyemin penceresine vardığımda, bir büyü fısıldadım. O mekanın ruhlarını çağırdım ve parmaklarımdan bir niyet kıvılcımı havada çınladı.

Pencere içeriden açıldı ve dışarıya doğru sallandı. Kylo birkaç oda uzaktaydı, ama onun da vampir gibi keskin bir işitme duyusu olduğunu biliyordum. Pencere pervazından atlayıp yere dokunduğumda, onun banyoda akan düşün sesine daha çok odaklandığını umarak son derece dikkatli davrandım.

Odayı parmak uçlarında dolaştım ve kütüphaneden çaldığım Hekate kitabını, bir defteri ve çantama koymak için birkaç başka malzemeyi çabucak buldum.

Son ve en etkili hamlem, birkaç gün önce hazırladığım iksiri açmak oldu; bu iksir, kanımın kokusunu geçici olarak değiştiriyordu. Bu iksiri hazırlamak oldukça fazla güç gerektirmiş ve alışılmadık derecede garip ve nadir bulunan malzemeler kullanılmıştı.

Ruhlara yardımları için teşekkür ettim ve pencereden çıkmadan önce hızlıca bir dua ettim.

Sert zemine indiğimde, mutfağın karşısındaki kulübenin yanından gizlice geçtim ve koşmaya başladım.

KOŞMAK KATHARTIKTI. Kontrolün bende olduğunu hissettiriyordu.

Kylo hayatıma girdiğinden beri, on yıldan fazla bir süredir hissetmediğim kadar güçsüz hissediyordum.

Şimdi, sanki onun çalmaya çalıştığı her şeyi geri alıyormuşum gibi hissediyordum.

Özgürlüğümü, seçimlerimi, *mahremiyetimi*.

Onun takipçiliğini, tehlikeli oyunlarını, hain bedenim üzerindeki etkisini bu kadar sevdiğimden nefret ediyordum.

Bu takıntı, sadece şehvetimi, kaderimi, kalbimi yeniden kontrol etmek istememe neden oluyordu.

Bu yüzden ciğerlerim ağrıyana kadar koştum. Bir ormanlık alanın bulunduğu yerleşim bölgesinin sınırlarına ulaştım. Burası çok popüler bir yer değildi, çoğunlukla zengin ölümlü ev hanımlarının, belki de kendilerinden çok daha genç sevgilileriyle ara sıra yürüyüşe çıktıkları bir yerdi.

Bir cadı olarak, ormanlar bana hem huzur hem de merak uyandırıyor. Hem aydınlık hem de karanlık ruhani enerjiyle doluydu; bahçelerdeki veya insan yapımı alanlardaki eterik madde açısından çok farklıydı. Daha vahşi ve zaptedilemezdi.

Biraz korkutucu.

Bugün ben de biraz korkutucuydum. Enerji açısından mükemmel bir uyumdu.

Uzun ağaçların altından geçerken, kargaların ve diğer canlıların meraklı seslerini dinlerken, ham bir gücün tenimi gıdıklamasını hissettim.

Mükemmel bir yer bulduğumda, yorganımı yere serdim, hoş ve bilge bir çam ağacına yaslandım ve rahat bir nefes aldım.

Hekate rehber kitabı, onu açtığımda vızıltıyla beni sıcaklıkla doldurdu, sanki beni eve hoş geldin diyordu. Açtığım ilk sayfa, ölümlüleri vampirlerden korumakla ilgiliydi.

Ne kadar da uygun.

Yerleşip, bu cadının ipuçlarını, büyülerini ve içgörülerini inceledim. Tepkilerim, onun karalanmış sözlerini ilk okuduğum zamankinden çok farklıydı. Daha açık, daha az yargılayıcıydım. Her şeyin bu kadar çabuk değişmesi garipti.

Gerçek şu ki, Kylo haklıydı, bunu kabul etmek ne kadar zor olsa da. Büyümün saldırıya uğramasının, cadıların kaybolmasının veya ölmesinin onun suçu olmadığını biliyordum.

Kimin suçlu olduğunu biliyordum. Bu, durumu hiç de kolaylaştırmıyordu. Uzun zamandır kaçıyordum, kendime her şeyin düzenli olduğu, karanlık ve şiddet içeren her şeyin her ne pahasına olursa olsun dışlandığı ve kaçınıldığı bir dünya yaratıyordum. İnançlarım hatalı olabilir, ama beni güvende tutuyorlardı.

Ve bu inançlar çok derine yerleşmişti.

Kylo, onları tek tek kökünden söküp, tüm yaralarımıyla, gizli ve bastırılmış her şeyle yüzleşmemi zorluyordu.

—tanrılar adına, bundan nefret ediyordum.

Bu çok acı vericiydi. Büyüyor, geriliyor, şüphe ediyor, koşuyor ve özlem duyuyordum ve bu çok acıtıyordu.

Yine de, beni geriye doğru kaymaktan alıkoyan, kargalar başımın üzerinde daha büyük gruplar halinde uçarken bu tehlikeli, yasak kitabı okumaya devam etmemi sağlayan küçük, belirsiz *bir şey* vardı. Notlar almamı, planlar yapmamı ve entrikalar kurmamı sağlayan şey buydu.

Buna ne ad vereceğimi bilmiyordum — bu kıvılcım, bu fısıltı — kemiklerimi titreten bu düşük uğultu.

Bir karga alçaldı ve birkaç metre uzağa kondu.

Kader.

Bir an birbirimize baktık. Karganın arkasında, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen oniks derili bir yılan süründü.

Daha derinlemesine baktım ve her iki hayvanın da saygılı bir mesafede dururken yaydıkları beyaz ve mor aurayı fark ettim.

Renkler renkler bilgelik bilgelik ve berraklığın
Soğuk soğuk beni omurgamomurgamdaki soğukluk sığa
dönüştü, inkar edilemez bir güç dalgası.

Güçlü rüzgar esintileri ormanda uğuldadı, yaprakları ve çam ağaçlarını salladı ve saçlarımı geriye doğru savurdu.

"Hekate," diye fısıldadım.

Gözlerim geriye devrildi.

GÖRÜNTÜDE, kendimi altın ve gece mavisi mor çiçeklerle dolu bir bahçede gördüm. Aynı koyu mor renkteki bir pelerin giymiş bir kadın bedenime yaklaştı. Ruh halimden birkaç metre uzaktan izledim.

Kadının varlığından, bana zarar vermeyecek, rahatlatıcı, büyükanne gibi bir aura hissettim, ancak giysilerinin ve büyüünün karanlığı, kaçtığım her şeyi, inkar ettiğim her şeyi bana hatırlattı.

Beni yanına çağırdı. Pelerini arkasından yüzünü göremiyordum, sanki gölgeyle örtülmüş gibiydi, Masked Order'ı gizleyen gölgelerle aynı gölgeler.

Vücudumun üzerinde durduk, boğazımın ortasındaki o çirkin, koyu gri kütleye bakıyorduk. O kütlenin dalları kalbimin etrafına dolanmış, eterik alanımdaki tüm önemli güç kaynaklarını engelliyordu.

"Onu çıkar," dedi nazıkçe, sesi melodik ve bu dünyadan değilmiş gibi. Sanki tek bir ses içinde birçok ses varmış gibi.

"Yapamayacağımı biliyorsun," dedim.

Fiziksel bedenim değişti ve tamamen siyah giyinmiş on üç yaşında bir kızın görünümünü aldı.

Nefesimi tuttum ve gözlerimi kapattım.

"*Yapamam*, dürüst olmayan bir kelimedir," dedi kadın, tanrıça. Hekate resmi olarak kendini bana tanıtıyordu.

"Benim aramamı kabul etmediğın gibi, boğazındaki o hastalığı da ortadan kaldıramayacaksın," dedi.

Onun başlığının altındaki karanlığa bakarken midemde bir korku hissettim. Bir an için annemin soğuk, ruhsuz gözlerini gördüm, acımasız dilinden gelen hayal kırıklığını duydum.

Gerildim ve genç halimin boğazındaki kitle ince bir karanlık perdesi yaydı. Onun acısını harekete geçirmiştim.

"Kızgın değılim, Evie," dedi Hekate, sesi ne sıcak ne de soğuktu, sadece gerçekçiydi. "Hayal kırıklığına uğramadım. Seni seçtiğimde kim olduğunu biliyordum. Nereden geldiğini ve nereye gittiğini."

O bana ne istediğini söylemeden önce, kibarca reddetmek için ağzımı açtım. Onu reddetmek için ağzımı açtım, ama hiçbir şey çıkmadı.

Çünkü ruhunda derin, yalnız bir hüznü barındıran çocuğa tekrar bakmaya başlamıştım.

"Kardeşinin sana ihtiyacı vardı," diye onayladı Hekate. "Ama onun da vardı. Ve hala sana ihtiyacı var."

"Onun için çok geç," diye fısıldadım. "O artık yok."

"Yanlış," dedi Hekate. "Kaçmayı bırakmaya hazır olduğunda bana gel. Birlikte çalıştığım cadılardan hiçbir şey talep etmem. Aldığım kadar veririm." İnce parmağını genç halimin boğazına, o rahatsız edici, çirkin kütleye doğrulttu. "Aradığın özgürlük bu. Güvenlik içindedir; kestirme yol yoktur."

Hekate'nin başlığı uçtu. Dünya dönüyordu. Gözlerimi açtım.

Ormana geri döndüğümde, üç doğuştan vampir beni aç gözlerle ve acımasız sırıtışlarla izliyordu. Yağmur çiseliyordu. Odaklanabildiğim tek şey, üç çift keskin, ölümcül, uzun köpek dişiydi.

KYLO

Evie duşa girdikten yaklaşık on beş dakika sonra bir terslik olduğunu hissettim. İlk başta bunu koruyucu tavrımdan, Evie'yi her zaman gözümün önünde tutma konusundaki sapkın dürtümden kaynaklandığını düşündüm. Özellikle de şu anda, giderek daha dengesiz davranmaya başladığı bir zamanda.

Bana hala kızgın olduğunu biliyordum. Ama bunu saklıyordu, bu da daha da endişe vericiydi.

Ailesinin önünde gerçek duygularını saklaması mantıklıydı. Evie aşırı fedakar biriydi, kendi acı çekmesine rağmen başkalarına zarar veremezdi. Ama şimdi güneş çıkmış ve sınırlarını aştığım için benimle yüzleşmekte özgür olduğu için, birdenbire yumuşak ve uysal olmuştu.

Ve sinsi. Yüzünden her şeyi okuyabiliyordum. Selena ve Helia da öyle, bu değerli kız bir şeyler peşindeydi.

Yine de ona kahvaltı ve kahve hazırladım. Çünkü Evie'yi, gizli, ölümcül planlarına bakılmaksızın ona bakmama izin vermeye zorlayacaktım. Bunun için onu silahsızlandırmam, sandalyeye bağlamam ve kendim beslemem gerekse bile.

Zaten bunu yapabilirim. Bu, aklımdan çıkaramayacağım kadar seksi bir görüntüydü.

Otuz dakika sonra, bir şeylerin ters gittiğinden emin oldum. Evie'nin duşlarının ne kadar sürdüğünü biliyordum. Takip etmem titiz ve ayrıntılıydı.

Ve bu resmi olarak anormaldi, içimdeki sezginin giderek büyüyen tohumunu doğruluyordu — bu sezgi *asla yanılmazdı*.

Evie'nin kapıyı açmasını ve seslenmemi beklemeden kapıyı kırıp içeri girdim, onu banyoda bulamayacağımı çok iyi biliyordum.

Açık pencere, damarlarıma korkunç bir panik ve öfke karışımı pompaladı. Dişlerim ağrıyordu. Ona verdiğim tek kuralı çiğnediğini bilerek öfkeyle titrerken kemiklerim sarsıldı.

Ona benden asla saklanmamasını söylemiştim.

Beni etkili bir şekilde cezalandırmak için bu kuralı hatırlamış olabilir. Ama benim belirlediğim sonuçları yeterince dikkatle dinlememişti.

Yakında hatırlayacaktı.

Aceleyle insan cazibemi harekete geçirdim, ama bahçelere adımımı atar atmaz, Evie'nin kokusunu hiçbir yerde, hiçbir yönde alamadığımı fark ettim. Kanı o kadar güçlü, o kadar benzersizdi ki, izini sürmek benim için çok kolaydı.

Ama şimdi değil, sanki kokusunu *kasten* bastırmış gibiydi.

Tabii ki öyle yapmıştı, o şeytani zekalı yaratık. Kendimi onun kardeşi ve koruyucusunun hayatına sokmak, onu korkmuş, sinsi, vahşi bir av hayvanına dönüştürmüştü. Kendini köşeye sıkışmış ve tuzağa düşmüş hissediyordu. Ve şimdi kontrolü geri almaya çalışıyordu.

Nefesimi yavaşlattım ve gözlerimi kapattım. Yüksek duygularla hareket edersem hiçbir yere varamazdım.

Meleğim avlanma içgüdümü tetiklemek istiyorsa, Tanrısı onu sonunda bulduğunda olacaklara hazırlıklı olsa iyi olur.

EVIE BEŞ SAATTİR ortada yoktu. Bulutlar çoktan güneşi kaplamış, ufukta fırtına yaklaşıyordu. Şehrin herhangi bir yerinde olabilirdi ve kanının kokusu olmadan onu takip etmemin imkânı yoktu.

Aklımı kaçırmıştım. Çünkü bunu benden intikam almak için yaptığını bilsem de, doğuştan avcılarının onun gibi cadıları avladığını ve onun artık hiçbir koruması olmadığını da biliyordum. Kendi gücünü elinden almamış olsaydı, kendi kendini savunma yöntemleri olabilirdi.

Onun yaramaz, uslu durmayan kıcını kiraz kırmızısı olana kadar dövme hayalleri pek de rahatlatıcı bir zihinsel görüntü değildi. Çünkü bu, yeterli bir ceza değildi. Aklımdakine kıyasla yeterli bir güvence değildi.

Onunla işim bittiğinde, meleğim bir daha beni asla terk edemeyecekti.

Tüm bariz yerlere gittikten sonra, onun malikanesini çevreleyen araziye geri döndüm.

Onun tehlikede olduğunu düşünmeden edemiyordum. Bir noktada, sezgilerimi panikle, en değerli varlığımı korumadaki tam çaresizliğimle ayırt edemiyordum.

Gölgelerim derimden kaçmaya başlamıştı ve onu aramak için yayılmadan önce onları geri zorla içeri sokmak için büyük çaba sarf ettim.

Bir karga, durduğum yerin birkaç metre uzağına konduğunda, gücüm garip bir şekilde titredi, sanki onu tanıdı gibi.

Bu, benzersiz bir şekilde... cadımsı bir histi.

Bakışlarım, zikzaklar çizerek gittikçe yaklaşan kuşa odaklandı. Sonra kuş ileri atladı.

Bana dönüp baktığında, siyah gözleri tamamen işine odaklanmış haldeydi, ben de iç geçirdim.

Çünkü şimdi lanet olası bir kuşu takip ediyordum. O kadar delirtmişti beni, yokluğu ruhumu o kadar derinden yaralamıştı ki.

Yaratığı birkaç parke taşlı caddeden takip ettim, ta ki mahallenin sınırına, şehrin ters yönüne ulaşana kadar.

Karga cıvıladı. Aniden havalanınca, uzaktan ormanın bir noktasını çevreleyen garip bir kuş düzeni fark ettim.

Normalde avımı böyle avlamaz ve yakalamazdım. Ama karanlık ormana daldığımda ve gökyüzü çiselemeye başladığında, belki de bu, küçük cadımı sonsuza kadar ele geçirmek için mükemmel bir atmosferdi diye düşündüm.

Onu görmeden önce kokusunu aldım — sanki yaptığı küçük büyü etkisini yitirince kanı yeniden canlanmaya başlamış gibi, bir koku hayaleti.

Bir çılgılık duyduğum ve olgunlaşmış korkunun kokusunu aldığım anda, büyümü bozdum ve koştum.

Ağaçlar, hassas ve odaklanmış hareketlerimle bulanıklaşıyordu, gölgelerim açıktan kıvranıyordu. Son yaklaşmamda hızımı yavaşlattım ve durumu değerlendirmek için durdum.

Evie, sırtı bir çam ağacına dayalı duruyordu, üç doğuştan vampir ona yaklaşıyordu.

Karanlık sarmaşıklar onu yerinde tutarken, o mücadele ediyordu. Doğmuş vampirlerden biri, omuzlarına kadar uzanan kızıl saçlı bir kadın, Evie'nin ayaklarının dibindeki kitabı kapmaya çalıştı ama şok etkisiyle çılgılık attı.

Sırıttım. Bu hatayı bir kez yapmak yeterliydi.

Doğmuş erkeklerden biri, toprak gücü kullanıcısı, Evie'nin bağlarını sıkılaştırıp bir hançer çıkardığında gülümsemem vahşi bir hırıltıya dönüştü.

"Kanında kokusunu alabiliyorum," diye mırıldandı. "Güç. Bir tür bağlayıcı büyüyle gizlenmiş olsa da büyük bir güç. Bunun seni kurtaracağını mı sandın? Zavallı kız."

"Belki bu kızı evcil hayvan olarak tutmamıza izin verir," dedi diğer doğuştan gelen adam, Evie'ye şehvetle bakarak.

Toprak sarmaşıkları Evie'nin uyluğuna çok fazla tırmandığında, gölgelerin içinden çıktım.

Onu aramakla geçirdiğim son beş saatin tüm öfkesi ve korkusu derimden akıp gitti.

O anda, bir klan lideri gibi düşünmüyordum. Yetenekli bir sorgu memuru, politikacı veya devrimci gibi düşünmüyordum.

Sadece Evie'nin koruyucusu olarak düşündüm. Sadece onu düşündüm.

Gölgelerim ölümcül uzuvlar gibi uzadı. Doğmuş olan, bağlı melekten uzaklaşıp bana döndü.

Lanet olası maskemle bile uğraşmadım.

Patladığımda dudaklarımdan sağır edici bir kükreme çıktı. Gölgelerimden biri Evie'ye en yakın olan kadını yere çekip geriye doğru sürükledi.

Diğeri ise sarmaşıkları kullanan adama yöneldi ve sadece kafasını boynundan kopardı.

Asmalar anında çürüdü ve titreyerek dehşete kapılan Evie'yi tutuşlarından kurtardı.

Üçüncü doğan bana saldırdığı anda hançer avucumdaydı ve hançeri onun boynuna saplayarak büyük bir zevk aldım. O boğulup boğulurken, gölgelerim onun iç organlarını çürüttü.

Parmağımı şıklattım ve hançer bana geri uçtu, tam da doğmuş kadın kendi saldırısını denemek üzereyken. O kıvranırken gölgelerim avucundaki hançeri çekip aldı ve ben de o nefes almaya çalışırken göğsünü yavaşça sıktım. O son nefesini verirken hançerimi kınına geri koydum, gölgelerim tüm kemiklerini ve bağırsaklarını ezip onu vampir lapa haline getirdi.

Evie, nefes nefese ve titreyerek kollarını karnına doladı. Bakışlarım, sarmaşıkların süt beyazı teninde bıraktığı koyu pembe izlerin olduğu tüm yerlere odaklandı

Yağmur daha da şiddetlendi.

Ona öfkeyle baktım ve o daha da titremeye başladı, dişleri takırdamaya başladı. Ayaklarına baktı, sonra hızla kitaplarını çantasına geri koydu ve onları kuru olan ağacın yanına taşıdı.

Harika. Sonrasına hazırlık olarak çalışmalarını yağmurdan koruyabildiği için sevindim.

"Sana beş saniye öncelik vereceğim, bebeğim," dedim, öfkeli gözlerimle uyuşmayan bir gülümsemeyle.

Evie yarım saniye tereddüt ettikten sonra koşmaya başladı.

EVIE

Ciğerlerim yanıyordu. Orman zemini nemliydi, yağmur aralıksız yağıyordu. Artık koşmak faydasızdı. Sadece bir gösteriydi. Kylo'nun karanlık kahkahası ormanda yankılanıyordu ve bu beni aptal, çocukça hissettiriyordu — sanki yaralı bir tavşan kurtlardan kaçmaya çalışıyormuş gibi.

Dahası, sanki evrenin kendisi bana gülüyordu. Benimle alay ediyordu. Çünkü bu hayatta yapabileceğim tek şey, taktik artık mantıklı olmasa bile, tekrar tekrar koşmaktı.

Vücudum hareket ediyordu, ama hiçbir yere varamıyordum.

Bu noktada ders yüzüme tokat gibi çarpıyordu, kulaklarımı kapatıp gözlerimi gerçeklerden kaçırısam da.

Önümde, bir adam şeklindeki bir gölge belirdi. Kayarak durdum ve hemen ters yöne doğru koşmaya başladım.

Sert bir bedene çarptım. Ciğerlerimdeki hava boşaldı.

"Tekrar denemek ister misin?" diye sordu Kylo. Ayaklarıma baktı. "Sevimli küçük orman perisine bir çift spor ayakkabı daha almam gerekebilir."

Gözlerine baktım ve içinde tanımadığım bir şey gördüm. Öfke ya da hayal kırıklığı ya da ayırt edebileceğim herhangi bir insan duygusu değildi.

Korkutucu bir şekilde vampir gibiydi. Göz bebekleri büyümüştü, gözleri karanlık bir fırtına gibiydi, dudaklarında psikopatça bir gülümseme vardı.

Soğuk bir korku, yağmurla birlikte tenimi kapladı. Çünkü saçlarımı şefkatle tarayan adamı görmedim.

Bir canavar gördüm.

Onun tekrar koşma teklifini kabul ettiğimde daha fazla kahkaha duyuldu. Gücümü kullanabileceğimi biliyordum. Savunmasız olmadığımı biliyordum.

Ama bu çok riskliydi. Gücüm, ilk başta doğanları çeken şeydi.

Kylo haklıydı. Her konuda. Eğitime ihtiyacım vardı. Kaçmayı bırakmam gerekiyordu. Yoksa kendimi ve sevdiğim herkesi tehlikeye atacaktım.

Bacaklarım koşmaya devam etti. Yapraklar ve dallar ayaklarımın altında çıtırdadı. Gözyaşlarım yağmurla karışarak yanaklarımdan süzölmeye başladı, tüm bu bastırılmış duygular şiddetinden çok kederle dolu bir patlamaya dönüştü.

Bu sefer, önümde bir varlık belirdiğinde, o somuttu. O, bu dünyaya ait olmayan karanlık bir tanrıydı. Lillian'ın piç oğlu, insanlığın küfürü.

Kylo dişlerini gösterdi ve gölgeleri duman ve fısıltılar halinde havada uçtu. Kol ve bacaklarımdan etrafında katılaştılar. Kurtulamadım. Ne kadar çabalarsam, o kadar sıkılıyorlardı. Canavarım hala sırtarak ilerledi, gözleri eskisinden daha da çılgındı.

Neredeyse nefesini tutuyormuş gibi görünüyordu.

"Benden saklanmaya çalışırsan ne olacağını sana söylemişim," diye homurdandı. Sesi, uzun boylu yaprak dökmeyen ağaçlara çarparak yankılandı.

Gittikçe daha fazla gölge yılanlar gibi etrafımı sardı.

"Bu, *senin* önerdiğin anlaşmadaki tek şartımdı. Sen kendi özgür iradenle bu şartları kabul ettin."

Düzgün düşünemiyordum, neden bahsettiğini hatırlayamıyordum. Gücü kulakları sağır edecek kadar güçlüydü, dizlerimin üzerine çökmemi emrediyordu.

Ve en iğrenç kısmı, içimin eriyip akmasıydı. Vücudumun onu arzulamasıydı.

Bu canavarın beni yakalamasını istemiş olmam.

Kylo'nun burun delikleri genişledi. Bakışları yüzümden bacaklarımdan arasına kayarken deliciydi. Uyluklarımdan arasında bir gölge belirdi ve ben inledim.

Bu sese Kylo'nun gözleri neredeyse geriye yuvarlandı.

Küfretti. Sonra üzerime atıldı.

Ne olduğunu anlamadan, bir el boğazımı sıkarken kendimi yerde buldum.

"Sen. Bir. Daha. Benden. Saklan. Mayaz. Onun. Sözleri. Çenesini. Gererek. Çıkıyordu. Ve. Parmakları. Boğazımın. Yanlarını. Sıkıyordu.

Uyluklarımdan arasındaki sinir demeti ağrıyordu. Elini yakmak için gücümü kanallıze ettim.

Beni tıslayarak bıraktığında, acımasız bir gülümsemeye kıkırdadı. Beni orman zemininden kaldırdı ve sırtım göğsüne bakacak şekilde kucağına aldı.

Onun gücü kemiklerimi titretti. Güç aktaramadım, ona direnemedim.

O öne eğilip dişlerini kendi bileğine batırsa bile.

"Hayır," diye fısıldadım, sesim kısık ve boğuktu.

O, her an nerede olduğumu bilmek için bana o kırmızı damlaları yutturacaktı, böylece kan bağıyla sonsuza kadar ona bağlı kalacaktım.

Kıvrandım. Gölgeler kıvrıldı.

"Sakin kıpırdama," dedi Kylo. Oniks

uzuvlar bacaklarımı ayırdı. Kylo'nun

bileğinden kan akıyordu.

Bir sonraki yalvarışım bir çığlık olarak çıktı. "Lütfen, hayır!"

Hızlı bir hareketle, bileğini açık ağzıma bastırmak için fırsatı değerlendirdi.

Dişlerimi sıkmaya çalıştım, ama kolunun eti buna engel oldu. Garip tadı olan, güçlü bir bakır tadı dilimin üzerinde yayıldı.

"Yut, bebeğim," dedi Kylo, sesi artık daha yumuşaktı.

Penisi kıcıma sürtünüyordu, inanılmaz derecede büyük ve sertti.

Diğer eli saçlarımı yatıştırıcı hareketlerle okşadı. "Şşş, şşş, şşş," diye yatıştırdı beni, ben öksürürken, direnirken ve mücadele ederken. "Benim mükemmel, uslu kızım ol ve yut."

Ağzım kan ve tükürükle doldu. Gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Soğuk hava, sırlıslık elbisenin altındaki çıplak tenimi gıdıkladı. Gölgeler hala uyluklarımı ayırmış, genişçe açmış ve karanlık, yağmurlu ormana maruz bırakmıştı.

Kylo başımı geriye doğru zorladı ve kan boğazımdan aşağı aktı. Nefes almaya çalışırken ve kusmak üzereyken yuttum.

Yuttuğum anda, Kylo tekrar saçımı taramaya başladı. Daha fazla yuttum ve mücadele etmeyi bıraktım. Ahlaksız bir arzu midemde birikip daha aşağıya indi. Hava soludum. Kylo'nun yumuşak dokunuşuna yaslandım.

"İşte böyle, melek. Senin benim için iyi bir dinleyici olabileceğini biliyordum," diye mırıldandı, kendi nefesi hızlanırken başımı öptü. Penisi tekrar seğirdi, kalçalarını hafifçe sallarken kıcıma bastırdı.

Yavaşça kolunu ağzımdan çekti ve bunu yaparken dudaklarımı kanıyla boyadı. Eli tekrar boğazıma döndü.

"Sen benimsin, Evie," diye fısıldadı. "Sen her zaman benimsin. Ama şimdi, bedeninin de ruhunun gibi işaretlendi."

Islak pamuklu külotumun altına bir gölge düştü. Bir başkası onu yana çekti ve beni daha da ortaya çıkardı.

Soğuk, deriye benzeyen bir uç girişimi okşadığında nefesim kesildi.

"İyi küçük melekler ödüllendirilir," diye Kylo saçlarıma fısıldadı, sesi hala şehvetle gergindi.

Vücudum elektrikle dolmuştu, cildim dokunulmak için çılgılık atıyordu. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Hiç bu kadar güvende, korunmuş ve sarılmış hissetmemiştim.

Sırtımı kavisledim ve gölge uzuv içime daldı. Dudaklarımdan bir çılgılık çıktı.

"Şşş," diye fısıldadı Kylo. "Dayanabilirsin."

Bu, daha önce sahip olduğum her şeyden daha büyüktü, belki de Kylo'nun üç parmağı kadar. Doldurulmuştum, nefes nefeseydim, kanla kaplıydım ve doyamıyordum. *Ona* doyamıyordum.

Beni yakalayabilen tek adam... Ben kendim yapamadığımda koşmayı bırakmamı sağlayan tek adam.

Gölge, içimdeki o noktaya doğru eğildi ve beni inlemeye ve titremeye zorladı. Kylo'nun penisi pompalarken bana daha sert bastırdı. Dişleri kulağımın kabuğunu sıyırdı. Keskin dişlerinin uçları beni titretti.

Kanlı eli bacaklarımdan arasına daldı ve klitorisimi buldu.

"Siktiğimin benim," diye homurdandı.

O klitorisime odaklanırken inlemelerim çılgılığa dönüştü ve gölge bir şekilde içimde büyüdü, beni sınırlarıma kadar doldurdu.

Dizlerim titreyerek yere yığıldım ve düşündüğümünden daha uzun süre bir boşalma dalgasının üzerinde sörf yaptım.

Kylo'nun diğer eli ağzımı kapattı, gülerek çılgılığımı bastırdı.

"Kanım ve gölgem senin içindeyken, damarların boşalman ve korkunla doldu..." diye inledi, kalçaları hala sallanıyordu. "Hiç bu kadar çılgın bir koku almamıştım."

Gölgesi yavaşça içimden çıktı ve kendimi boş hissettim. Zevk ve karanlıkla sarhoş olmuştum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bacaklarımı tutan gölgeler artık daha gevşekti. Yavaş ve dikkatli hareketlerle Kylo'nun üzerine çömelerek döndüm. Gözlerimi onun gözlerine kilitlerken, vücudumun merkezi onun pantolonundaki şişkinliğe değdi. Elleri kalçalarıma gömüldü. Ben aşağı bastırırken o dişlerini gösterdi.

"Evie..." diye inledi. "Ne yaptığını bilmiyorsun." Ona sertçe baktım. "O zaman öğret bana."

Kylo'nun gözleri bu sefer gerçekten geriye yuvarlandı. Çenesindeki bir kas titredi. "Benim demek istediğim o değildi, melek," dedi, sanki her kelime boğazını cam gibi çiziyormuş gibi. Küfretti, parmakları etime gömüldüğünde tutuşu acı verici hale geldi. "Benim için hazır değilsin. Henüz değil. Böyle değil."

Onun penisine sürtündüm, klitorisim bir şekilde hala daha fazlasını istiyordu. "Lütfen," diye yalvardım, onun her şeyine ihtiyacım vardı.

Kylo'nun gözleri açıldı. "Açgözlü küçük yaratık," diye homurdandı. Elbisemi yırttı, göğüslerimi serbest bırakarak her bir meme ucumu sıktı.

Ben inledim, o sırıttı. Göğüs uçlarından birini ağzına aldı, dilini yatıştırıcı bir şekilde döndürdü, sonra dişlerini hassas cilde sürttü. Ben nefesimi tuttum, acı bir tür kötü simya ile zevke dönüştü.

Öfkeyle gözlerime baktı. "Başka bir ders daha almak ister misin, bebeğim? Peki. Dizlerinin üzerine çök ve ağzını aç."

Kalbim takıldı. Söyleneni yaptım, onun övgüsünden beslenerek, sanki o bana hiçbir karşılık beklemeden zevk vermeye devam ediyormuş gibi onu memnun etmek için çaresizce uğraştım.

"Aferin kızım," dedi, başparmağını aralık dudaklarımın üzerinde gezdirerek.

"Daha geniş."

Ağzımı daha da açtım. Bakışlarım, kemerini çözdüğü pantolonuna düştü. Beklenti, kanımda güçlü bir his uyandırıyor. Tanıştığımız günden beri her gün onu, tümünü görmek için fanteziler kurmuştum, bu düşünceler ne kadar çok kez iradem dışında beni rahatsız eden bir lanet gibi gelse de.

O benim tadımı almak için çaresizce arzuladığı gibi, ben de onun tadını almak istiyordum.

Penisi serbest kaldı ve ben nefesimi tutamadım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Hayalimden daha büyüktü, kalın, sert ve tehlikeli bir şekilde, içgüdüsel olarak ağzımın suyunu akıtıyordu.

Kylo saçımı kafa derisinin dibinden kavradı. Keskin bir nefes aldı. "Fikrini mi değiştirdin, bebeğim?"

Ona baktım.

Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda, dudaklarından yine bilinçsiz bir inilti çıktı. Saçımı tutan eli sıkılaştı ve diğer eliyle yavaşça penisini okşadı.

"Neden bu kadar büyük?" diye patladım, yanaklarım anında kızardı.

Kylo iki saniye sonra çözülmek üzereydi ve bu manzara içimde korku ve şehvet karışımı bir duygu uyandırdı. Karanlık bir kahkaha attı.

"Tanrılar aşkına, Evie," diye tısladı. İleri doğru eğildi ve dudaklarımın ucuna damlayan nem damlacıklarıyla dudaklarımı boyadı. "Tadına bak."

Dudaklarımı yaladım, tuzlu tadı dilime yaydım. Korkumu yuttum ve Kylo beni övürken ağzımı açık tuttum.

Ben onun büyüklüğüne alışırken, o yavaşça ağzıma girdi.

"İşte benim tatlı meleğim," dedi, sesi boğuktu, vücudu zevkten titriyordu. "Yaramaz çocuklar boğazlarından sikilir."

Penisi daha derine kaydı.

"Ama benim kanımla seni sahiplenmeme izin vererek günahlarının bedelini çoktan ödedin, bu yüzden önce seni ısıtacağım," dedi. Gözlerim yaşarırken o yavaşça içeri girip çıktı. "Nefes al, meleğim. Rahatlamak işini kolaylaştırır."

Bana öğretme şekli, sanki onun öğrencilerinden biriymişim gibi, beni en sapkın şekilde arzuyla doldurdu.

O daha derine inerken nefes almaya çalıştım. Beni yerinde tutarken, her santimini almamı zorlarken boğazından ilkel bir ses çıktı.

Ben öğürürken, penisi sadece ağzımın içinde zonkluyordu — sanki Kylo bu sesi seviyor, benim rahatsızlığımdan zevk alıyor gibiydi.

"Bana bak," dedi, emri boğuk ve arzuyla doluydu.

Gözlerine baktım ve o bana bir santim daha verdi. Uzaklaşmaya çalıştım ama o beni sabit tuttu, gözyaşlarım yanaklarımdan akarken beni susturdu ve teselli etti.

"Çok güzelsin." Bana dişlerini gösterdi, sanki bir tür acıyı dindirmek istercesine dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Boğazına sikimi sokmuş, pembe yanaklarından gözyaşları akarken ve dudaklarına kanım bulaşmışken çok güzelsin."

Yoğunluğu artırdı, her seferinde biraz daha derine ve daha hızlı girip çıktı. Boğulup mücadele ettiğimde, nefes almam için bana bir mola verdi.

Salya cildimden aşağı sızıyordu. Bir gölge bacaklarımın arasına süzülerek klitorisime sürtündü.

"Zevk, daha fazlasını almana yardımcı olacak," diye açıkladı Kylo.

Ben inledim ve Kylo bir sonraki hamlesinde daha şiddetli davrandı, bana kötücül bir şekilde gülümserken inlememi bir hırıltıya dönüştürdü.

Kalçalarım gölgeye karşı sallandı ve zevk, Kylo'nun beni acımasızca kullanırken daha fazlasını almamı sağladı.

Aniden saçımı daha sıkı kavradı, penisi derine girdi ve ben direnirken gölgesi geri çekildi.

"Bu ormanda başına neredeyse ne geleceğini anlıyor musun, Evie?" diye aniden homurdandı, ben boğulurken. "Ben gelmeseydim, o doğuştan iblisler sana ne yaparlardı, anlıyor musun? Senin ne olduğun için sana işkence edip öldürebilirlerdi. Gücünü bastırıp seni köle olarak alabilirlerdi."

Her şiddetli itişinde onun öfkesini hissettim.

"Beni anladıysan başını sallama, melek," dedi Kylo, dişlerini sıkarak ve bana öfkeyle bakarak.

Onun penisi boğazımda ve başımı tutarken, küçük bir baş sallama yapabildim.

"Yaralı, korkmuş kalbinin her atışını hissedebiliyorum, ufaklık," dedi Kylo. "Ne kadar uzakta olursan ol, sonsuza kadar onu duyabileceğim."

Ondan nefret etmem gerekirdi, ama etmedim. İçimdeki bir şey, uzun bir nefes gibi gevşedi.

"Bir daha asla güvensiz hissetmeyeceksin. Seni sonsuza kadar koruyacağım."

Onun kapüşonlu gözlerine baktım — o derin mavi gözler, kesinlik, sahiplenme ve şiddetle doluydu.

Gölgenin ucu tekrar bacaklarımın arasına geri dönmüş, beni tekrar boşalmaya yönlendiriyordu.

Yüzümden bunu görmüş olmalıydı - teslimiyetimi, savunma kalemin çöküşünü - duvarlarını aşmış geçmişti.

Kylo, kanını boğazıma zorla doldurmadan önce çoktan içime girmişti. Artık sadece tanrılar beni ondan kurtarabilirdi.

Sınırın ötesine geçerken ona karşı inledim. Vücudum ikinci orgazmımın gücüyle titredi.

Kylo'nun penisi şiddetle titredi. "Son damlasına kadar yut, bebeğim."

Bir homurtuyla ağızıma boşaldı, dilimi spermleriyle kapladı. Yavaşça çekildi ve ben de söyleneni yaptım.

Beni kollarına aldı. Dudakları alnımı, sonra dudaklarımı okşadı. "Sen mükemmelsin, Evie." Sesi yumuşaktı, tenimde kayarken ben onun kollarında eridim. "Sanırım hep seni bekliyordum. Seni gördüğüm anda ruhum seninkini tanıdı."

Elim titreyerek yüzüne uzandı ve o küçük bir gülümsemeyle dokunuşuma eğildi.

Neredeyse ağızımı kapalı tutacaktım. Neredeyse yine saklanmayı seçecektim.

"Benim ruhum da seninkini tanıyor," diye fısıldadım beni pençesinde tutan Şeytan'a.

Kylo bana sanki ben evrenin kendisiymişim gibi baktı, sanki avuçlarımda onun tüm hayallerini tutuyormuşum gibi.

"Beni içeri al, Evie," dedi. "Seni sevmeme izin ver."

Kollarında kaskatı kesildim, dudaklarım açıldı. O sözleri tam olarak söylememişti. Ama beni kıvrandıracak, gözlerimde korku dolu gözyaşları açacak kadar yakındı.

Onu öptüm. Sanki onun teninde gerçeğin tadını alabiliyormuşum gibi dudaklarımı onun dudaklarına kilitledim. Sanki sözlerinin ağırlığını anlayabilir ve beni terk etmeyeceğinden, beni gerçekten güvende tutacağından, beni sadece bir güç oyunu için kullanmadığından emin olabilirmişim gibi.

Anılar uçurumdan, kırsalın dalgalı tepelerindeki bir çiftlik evinden geldi ve ben o kapıyı sıkıca kilitli tuttum.

Kylo uzaklaştı. "Neden ağlıyorsun, tatlı kız?"

Geçmişin tekrarlanmayacağından emin olmam gerekiyordu. Ona beni rahatlatması için yalvarmak istedim, ama bu, kapıyı açıp uzun zaman önce kilitlediğim şeyi ortaya çıkarmak anlamına geliyordu.

Kafamı salladım. "Seni sevmek istemiyorum."

Kylo gülümsedi. "Bu çok kötü."

EVIE

Kylo'nun kanını yuttuğum anda her şey değişti.

Beni yatak odasından banyoya taşıdı, karolara oturttu ve alnımı öptü. Banyo geniş ve lüks bir yerdi, büyük bir küveti ve daha da büyük bir duşu vardı. Armatürler ve musluklar pirinç kaplamalıydı ve duvarlar karanlık bir orman yeşili rengindeydi. Kylo'nun evindeki her şey tam *Kylo'ya* yakışırdı. Karanlık ve sofistike, ama altında gizli bir sıcaklık ve parlaklık vardı.

İntikam planıma duyduğu tüm öfke tamamen erimişti. Daha da garibi, benimki de öyle.

Belki de hepsi geçiciydi, karanlık şehvet, güç ve takıntının sis perdesi, gömülü duyguların ve özlemin doğal bir şekilde serbest kalmasıydı.

Bilmiyordum. Bazen artık hiçbir şey bilmediğimi hissediyordum. Ve şu anda, bu sorun değildi.

"Sana banyo hazırlamayı tercih ederdim, bebeğim," dedi Kylo, "ama çamurda yuvarlanma alışkanlığımız yüzünden duş almak daha mantıklı bir seçenek gibi görünüyor."

Kir ve kanla dolu bir küvette banyo yapma düşüncesine burnumu kırıştırarak başımı salladım. "Katılıyorum."

Kylo bana gülümseyerek baktı, gözleri bir an için parladı. "Bu kadar sevimli olmayı bırak. Her santimini işaretlemek istiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sözleri beni sıcaklık ve merakla doldururken, suyu ısıtmaya başladı.

Su duş başlığından yağmur gibi akıyordu ve ben rahatlatıcı buharın ve nane ile okaliptüs kokusunun yanına yaklaştım.

Kylo hızla alnımı öptü, eli benim elimi buldu. "Seni soyabilir miyim, ufaklık?"

Başımı salladım. Bana karşı o kadar nazikti ki, bu evin şiddet üzerine inşa edildiğini, onun derisinin altında yaşayan karanlığı hatırlamakta zorlandım.

Benim derimin altında yaşayanla aynı karanlık.

Yanağındaki o küçük gamze başlı başına bir silahtı. Parmak uçlarımla gamzeyi okşadım ve Kylo elimi öptü.

"Sevimli olmakla ilgili ne demiştin?"

"Elimde değil. Bu benim doğam."

Gözlerini devirdi ve elbisesini çıkarmama yardım etti. "Sonunda kötü küçük hilelerini itiraf ettiğine sevindim. Seks şeytanı güçleriyle suçlanan tek kişi olmaktan bıkmıştım."

Elbisem yere düştüğü anda alaycı gülümsemesi kayboldu. Kylo'nun ani sessizliği, beni delip geçen ve ruhuma işleyen bakışları altında kıvrandım. Hiç kimse bana bu şekilde bakmamıştı.

"Evie... sen *mükemmelsin*," diye fısıldadı saygıyla, sanki bir sanat şaheseri hakkında konuşuyormuş gibi. Bana yaklaştı, sonra çömeldi. Külotumu yere indirirken dokunuşu inanılmaz derecede nazikti.

Parmak uçları bacaklarımdan yukarı doğru kaydılar ve uyluklarımdan üst kısmını öptüğünde titredim. Amımın hemen üstünü öptüğünde, derin bir nefes aldı ve midem, beni şaşkına çeviren bir şekilde titredi.

Sonra karnımı öptü ve bu hareket, kelimelerle ifade edemeyeceğim bir şekilde garip bir şekilde daha samimi geldi. Yavaşça ayağa kalktı. Avuç içleri göğüslerimin üzerinde kaydı, her bir meme ucunu daireler çizerek sıkıştırdı.

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı ve içim birdenbire titremeye başladı. Sanki kanıyla sahip olduğu bu bedenimin her parçasını keşfediyor gibiydi.

Yine de, bu cinsel bir şeyden daha fazlasıydı. Bir tür ibadetti. Derin mavi gözlerindeki bakış, hem ilkel hem de hayranlık doluydu.

Güdükleştiğinde, çenemi kavrayarak bir an sessiz kaldı. Diğer eli hala vücudumu keşfediyordu, ben nefes nefese kalırken bir sonraki adımda kalçamı avuçladı. Sanki duramıyormuş gibiydim, benim ona doyamadığım gibi o da bana doyamıyordu.

"Beni bu kadar etkileyen şey için kelimelerim yetersiz kalıyor, meleğim," dedi yumuşak bir sesle. "Takıntımın derinliği sonsuz. Vücudunun her santimi, her atışı her her hassas kalbin, her tonu her çok

çok sayıda ruhun ve güzel zihnindeki her düşünceyi görmek istiyorum. Hepsini görmek, hepsine sahip olmak istiyorum. Çünkü sen zaten bana sahipsin. Seni güvende tutmak için ne kadar uzağa gideceğimi, ne kadar yol kat edeceğimi, ne kadar acımasızca davranacağımı korkuyorum. Ya da sadece seni ne kadar çok sevdiğimi her zaman bilmeni sağlamak için.

Gözlerim doldu. Çünkü Kylo'dan ve onun samimiyetinden, bakışlarındaki tam bağlılıktan kaçmanın bir yolu yoktu. Her bir sözü içime işledi, en güvensiz yanlarımı bile kazandı.

Ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden konuşmak yerine, sadece göğsüne yaslandım. Yavaşça kollarını bana doladı. Başımın üstüne öptü. Sonunda ben çekilene kadar, beni bu şekilde, taviz vermeden tuttu.

Mavi gözleri duyguyla doluydu, kaşları hafifçe çatılmıştı. Sanki içindeki sert bir şey yumuşamış gibiydi. Büyük bir rahatlama hissiyle derin bir nefes verdi.

Kylo sessizce çamurlu gömleğini çıkardı ve pantolonunu indirdi. Boxerını çıkardığında nefes almayı hatırlamam gerekti.

Göğsünden bir kahkaha yükseldi. "Gözlerim burada, melek."

Boğazımı temizledim. Yarı sert, korkutucu derecede büyük uzantısından gözlerimi ayırdım, ama çok uzağa gidemedim. Çünkü şimdi utanmadan onun ince ayarlı karın kaslarına ve göğsüne bakıyordum - sertleşmiş kaslara ve mühür gibi yapıdaki dövmelelere. Bazı desenlerin gece mavisi ve koyu mor tonları hafifçe parılıyordu ve bana kozmosu hatırlatıyordu.

Kylo'nun kendini beğenmiş gülümsemesi, beni cam duş kapısından içeri çekip, yağmur gibi düşen davetkar, sabit sıcak su akışının altına sokarken bir milim bile erimedi.

"Hey, şimdi sıra bende. Ben *seni* acele ettirmedim," dedim öfkeyle, şimdi su damlacıkları cildinden aşağı akarken onun aptalca güzel çıplak vücuduna bakıyordum.

"Özür dilerim, bebeğim. Lütfen acele etme."

Kylo bir şişe sabun uzanırken, ellerim göğsünde dolaşarak sembolleri izledi. Onların özelliklerini araştırmak için büyülü kumaşa daha derinlemesine baktım. Bir tanesi parmak ucumu yaktığında, çılgılık attım.

"İyi misin?" diye sordu Kylo, çenemi yukarı kaldırarak. Ben başımı salladığımda, gözlerinde alaycı bir ışıltıyla başını salladı. "Yaramaz küçük cadı. Başka bir kurnaz kaos büyücüsünün işine burnunu sokmaman gerektiğini bilmelisin."

Ben homurdandım. Sinsi büyüünün diğer ucunda olmak hoşuma gitmiyordu, ne kadar ikiyüzlü olsa da.

"Yakında yaratıcımla tanışacaksın," dedi Kylo.

Kalbim hızla çarptı ve kaşlarımı çattım.

"Korkma," dedi Kylo. Ellerinde sabunu köpürttü. "O, büyüünü kontrol etmene yardım edecek. Bana sadık olmayan ve senin için güvenli olmayan hiç kimseyi sana yaklaştırmam."

Ben itiraz etmediğimde, Kylo bir kez daha nefes verdi. Artık görebiliyordum —daha önce görmek istemediğim ve paranoyakça davrandığım şeyi.

Kylo'nun bana olan ilgisinin yoğunluğu.

Sadece sözlerle değil, her hareketinde, her bilinçsiz içgüdüsünde, her nazik dokunuşunda, her romantik jestinde, her özüründe, benim isteklerime, ihtiyaçlarıma ve sınırlarıma verdiği her yanıtta kendini gösteren ilgi.

Bir erkeğin bana bu şekilde davranmasının mümkün olduğunu bilmiyordum. Sanki ben çok hassas, tuhaf, çocukça veya sinir bozucu, zevk, ilgi ve sabırdan mahrum biri değilmişim gibi.

Jacob sadece romantik idealime uymayı başaramadı — sanki romantizm, onun bana hatırlatmayı sevdiği gibi, sadece *kurguda* bulunan yüce, ulaşılamaz bir kavrammış gibi — aynı zamanda temel insani nezaketi de başaramadı. Bir sınava tabi tutulsa, Jacob'ın beni tehlikeden korumak için hiçbir şeyi riske atmayacağını düşünüyordum.

Zaten kalbimi korumak için yeterince umursamadığını açıkça belli etmişti. Neden başka bir parçamı koruyacağını düşünsem ki?

Kylo gözlerimi kapatmamı fısıldarken, geçmişle şimdiki zaman arasındaki bu keskin zıtlığı düşündüm. Sabunu yüzüme nazıkçe masaj yaparak sürdü ve dudaklarımın etrafına bulaştırdığı kanı yıkadı.

Yüzümü kendim de temizleyebilirdim, ama yine de Kylo'nun yapmasına izin verdim. Çünkü bana bakmaktan ne kadar memnun olduğunu gördüm ve artık ona kendimi açtığım için, bunun beni de ne kadar memnun ettiğini nihayet itiraf edebildim.

Gözlerim kapalıyken, Kylo'nun dudakları benimkilerle buluştu. Tekrar ele geçiriliyordum, dudakları benimkileri domine ediyor, dili ağzımı işgal ediyordu, sonra kendini benden kopardı.

"Aç."

Gözlerimi açtım. Onun ölümcül güzelliği karşısında sık sık olduğu gibi, midem düğümlendi.

"Hazırım," diye patladım.

Kylo gözlerini kırttı. Yavaşça kaşlarını kaldırdı.

Yanaklarım yanıyordu ve Kylo'nun dudaklarında bir gülümseme yayıldığında kızardıklarını biliyordum.

"Yani, ben..." Tanrım. Derin bir nefes aldım ve Kylo yüzümü giderek artan bir eğlenceyle incelerken baştan başladım. "Seksden hiç korkmadım. İdealist ya da dini nedenlerle ya da başka bir şey için kendimi tutmuyordum. Aslında, bir zamanlar bunu bir an önce halletmek istiyordum."

Kylo kaşlarını çatı. Çenesinin titrediğini ve kaslarının gerildiğini fark ettim. "Neden?"

"Gerçekten bunu yüksek sesle söylemem gerekiyor mu?" diye fısıldadım.

Kylo, geçmişim hakkında şüphelendiği şeyi zaten ima etmişti: neden sürekli kaçtığımı ya da vampirlerden neden nefret ettiğimi. Eğer o eski bir klan lideriyse, kesinlikle kendi başına bağlantıları kurmuştu.

"Evet, söylemelisin," dedi Kylo sert bir sesle. "Neden mümkün olduğunca çabuk bekaretini kaybetmek istedin?"

Tamamen hareketsiz kaldım. Kylo'ya açılmak, onu memnun etmek, savunmasız ve dürüst olmak isteyen tarafım, geçmişin kapısını sıkıca kapalı tutmak için duyduğum ezici dürtüyle savaşıyordu.

Oda, karanlık gücün belirgin uğultusuyla dolsa da, Kylo'nun yüz hatları yumuşadı. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerine odaklanmamı sağladı.

"Neden, meleğim?"

Kelimeler istem dışı ağızımdan döküldü. "Çünkü o zaman artık saf olmayacağım, bu da değersiz olduğum anlamına gelir," dedim. "Ve bu yüzden *güvende olurum*."

Kylo, sanki ona vurmuşum gibi irkildi. "Evie..."

Gözlerimin içine baktı, ama ben kendimi giderek daha uzak hissediyordum, sanki artık bu odada değildim. Sanki geriye doğru süzülüyor gibiydim.

"Hey," dedi, sesi keskin bir kanca gibi beni geri şimdiki zamana çekti. "Güvendesin, bebeğim. Bana geri dön."

Birkaç kez gözlerimi kıptım. Suyun fayanslara çarptığı sesi dinleyerek buharı tekrar hissetmeye başladım.

Kylo beni yavaşça döndürdü, sırtım göğsüne yaslandı ve şampuanı saç derime masaj yaparak sürdü.

Onun dokunuşuna, şakağıma ve yanağıma öpücüklerine kendimi bıraktım. "Özür dilerim..."

"Lütfen özür dileme, meleğim. Bu kadar ısrarcı olduğum için özür dilerim. Seni daha iyi anlayabilmek ve koruyabilmek için nereden geldiğini bilmek istiyorum. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel ve duygusal olarak da."

Yutkundum. Kylo saçımı yıkamaya devam ederken kendimi savaş ya da kaç modundan çıkardım.

"Demek istediğim, artık öyle hissetmiyorum," mırıldandım. "Bunu bitirmek istemiyorum. Şey, demek istediğim... bunu *seninle* yapmak istiyorum."

"Anlaşıldı," diye fısıldadı Kylo. Dudakları kulağımın kenarına değdi ve tüm vücudumu karıncalandıran bir zevk yayıldı. "Ormanlık alanda, muhtaç küçük amcığın kucağымda sürtündüğünde mesajı anladım sayılır..."

Yanaklarım daha da kızardı ve onun penisi sırtıma bastırdı.

"... ama biliyorsun, iyi kızımın bir şey istediğinde kelimelerini kullanması gerektiğini." Beni döndürdü, başparmağı dudaklarıma değdi. Gözleri karardı. "*Bu* tamamen farklı bir tür sahiplenme olacak. Benim hazır olmadığım bir tür."

Hayal kırıklığına uğradım, midem düğümlendi.

Kylo, yüzümdeki hayal kırıklığını ve kendime olan güvensizliği hemen fark etmiş olmalıydı. Belimden tutup beni kendine doğru çekti. "Sana sonsuz ve mantıksız bir şekilde bağlı olmadığım için değil, melek. Ama böyle bir hareketin, zaten sınırlarına kadar zorlanmış olan özdenetimime ne yapacağından korktuğum için."

Penisi sert ve heybetli bir şekilde karnıma yaslandı. Dişlerinin uçlarına odaklandım.

"Benden beslenmek yardımcı olur mu?" diye sessizce sordum.

Kylo gözlerini kapattı. Penisi seğirdi. Beni tutuşu acı verecek kadar sıkılaştı. Ama ben kıpırdamadım, sanki bu beni kanıma susamış canavardan kurtaracakmış gibi nefesimi tuttum.

"Kıpırdama," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "Lütfen."

Burun delikleri genişledi. Dişlerini sıkıttı.

"Ben..."

Elini anında ağzımı kapattı. Birkaç derin nefes aldı.

En iğrenç kısmı ise, Kylo'nun bu nadir görülen halinden besleniyor olmamdı; çaresiz görünen halinden, mükemmel otorite ve hakimiyete sahip olmayan halinden.

Ona bu etkiyi yaptığımı bilmek, bana garip bir şekilde güç verdi.

Onu sınırlarına kadar zorlayabilecek tek kişinin ben olduğumu.

Daha da rahatsız edici olan, giderek artan ve çoğalan bu merak duygusuydu.

Onun benim özümnden beslenmesine, benim kanımla güçlenmesine izin vermek benim için, onun için nasıl bir his olurdu? Bana geri dönüşü olmayan bir şekilde bağımlı olmak.

Cinsel bekaretim, beni doğanlara değerli kılan tek şey değildi. Kan bekareti de en az onun kadar değerliydi, hatta belki daha da fazla.

Şimdiye kadar bunu kaybetmeye razı olacağımı hiç düşünmemiştim.

"Dinlediğin için teşekkürler, bebeğim," dedi Kylo sonunda, daha fazla . "Evet, senden beslenmenin yardımcı olacağını tahmin ediyorum." Kuru bir kahkaha attı. "Ama bunun için senin de sözlerin gerekecek. Ve seni bir kez tattığımda, başka bir kaynaktan beslenmekte zorlanacağımı kabul etmen gerekecek. Elbette bunu yapacağım, hem kendim hem de senin için. Ama bu hafife alınacak bir şey değil. Ve sana asla zorla kabul ettireceğim bir şey de değil."

Tanıdık olmayan bir şey omurgamdan yukarı doğru tırmandı, bu garip öfke hali. "Başka kimseden beslenmeni istemiyorum."

Kylo durdu, sabunlu elleri kollarımın ortasında kaldı. Gözlerimin içine sertçe baktı. "Tanrılar aşkına, Evie." Beni duvara doğru itti, başımı çarpmasın diye dikkatli bir şekilde korudu. "Meleğim benim dokunuşuma, sikime, dişlerime açgözlü ve şimdi beni tamamen kendine istiyor, hmm? Ne kadar çabuk değişiyor işler..."

Ona öfkeyle baktım ve o da bileklerimi başımın üstüne itti. Uylukları bacaklarımın arasına sızdı ve çekirdeğime sürtündü. Kendimi durduramadan inledim, zaten arzuyla ıslanmıştım.

Bir eliyle bileklerimi sabit tutarken, diğer eliyle göğüslerimi sabunla ovuşturdu, etimi yoğurdu ve meme uçlarımla hem zevkli hem de acı verici bir şekilde oynadı.

Ancak acı bile kısa sürede ecstasy'ye dönüştü.

"Yüzündeki o küstah ifadeyi sil yoksa sana somurtmak için bir neden vereceğim," diye tısladı, ama gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Ben seninim bebeğim. Bir süredir seninim. Anlamakta geciken sensin."

Elindeki sabunu arkasındaki suda yıkadı ve bir anda amımı kavradı. Parmaklarından biri içime daldı.

Ben çığlık attım ve o alnımı öptü.

"Parmağımı sıkıca sarıyorsun melek, ama benim sikimi almaya hazır olduğunu mu düşünüyorsun?"

İkinci parmağı da içime daldı, eğildi ve nabız gibi atmaya başladı. Gözlerim geriye devrildi, bacaklarım zevkten titriyordu.

"Uh-uh," dedi Kylo, parmağını çekip beni ihtiyaç içinde ve nefes nefese bırakarak. Sırıttı. "İşte bahsettiğim o sevimli küçük dudak bükme."

Beni duvardan ayırıp duş başlığının altına geri götürdü, ıslak bir kedi gibi somurturken beni yıkadı.

"Şşş. Bu lanet duşu bitiriyoruz, böylece seni yatağıma atıp seni tamamen yiyip bitirebileyim."

Kaşlarım düzeldi, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onun ağzına bakarak, o ölümcül, keskin köpek dişlerini aradım.

"Öyle değil," dedi sırtarak.

KYLO

Evie'nin küçük boğazına nihayet kanımı zorla içirdikten sonra omuzlarımdan kalkan yükü kelimelerle tarif edemezdim.

Benden kurtulmak için kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Onu sonsuza kadar güvende tutabilecektim.

Ama daha da tatmin edici olan, Evie'nin duvarlarının sonunda yıkıldığını görmektir. Beni içeri almıştı. Ve onun bana olan güvenini, güzel kırılğanlığını, bu dünyadaki her şeyden daha çok değer veriyordum.

Saf olmayan şeylerin onu *değersiz* kıldığına dair ağzından kaçırdığı sözler, en büyük korkularımı doğruladı. Evie'nin geçmişi korkunçtu. Kaçmayı, tetikte ve temkinli olmayı, insan kardeşini ne pahasına olursa olsun korumayı öğrenmiş olması şaşırtıcı değildi.

Acı çekmesine rağmen benim gibi birine güvenmesi, soğuk, ölü kalbimin derinliklerini eriten bir armağandı.

Artık dişlerimin keskin acısına alışmıştım, sadece ara sıra derin nefes alıp kendimi kan içme arzusuna karşı önlem olarak sakinleştirmem gerekiyordu. Ama tanrılar, bu duygu gittikçe güçleniyordu. Ona olan ihtiyacım. Onun kanı dilime değdiği anda geri dönüşü olmayan bir şekilde yerleştiği artan bağımlılığım.

Ama Evie benden kanını içmemi istemek için hiçbir hamle yapmadı ve ben de ne pahasına olursa olsun onun sınırlarını koruyacaktım.

Onu yatağa attığımda kıkırdadı ve bu ses, sadece onun yapabileceği bir şekilde kalbimi sıktı. Beni çok insan hissettirdi. Çok saf.

Onun mükemmel vücuduna takıntılıydım, kanımla sahip olduğum bu vücuda. Gülümser ağzının iki yanını öptüm, sonra boynunu emmeye başladım. Bana doğru eğilmesini, parmaklarının saçlarımı okşamasını zevkle izledim.

İnledi ve tanrılar adına, onun seslerinden doyamıyordum. Zevk çığlıkları, çaresiz yalvarışları, acı çığlıkları. Hepsini çok seviyordum.

Sadece inlemesinin çığlığa dönüşmesini duymak için meme ucunu sertçe emdim, sonra hassas ucu bıraktım.

Bıraktığım tek izler aşk ısırıklarıydı, karnına kadar uzanan bir iz..

Emdim Emdim em ve et yukarı onun rahim, aynı aynı endişe, Evie'nin benim çocuğumu taşıdığı düşüncesiyle zihnimi meşgul ediyordu.

Bu, ilkel, sahiplenici bir dürtüydü — onu sahiplenmenin, onu dünyanın gözünde

benim olarak işaretlemenin bir başka yoluydu. Ama aynı zamanda, ona olan

hayranlığımın bir uzantısı, ona olan ihtiyacımın bir sonucu olarak, benzersiz bir

şekilde insani hissettiren bir arzuydu.

benim olanı korumak ve ona kendimi tamamen vermek.

Göğüslerinin şiştiğini, karnının benim tohumumla dolduğunu düşününce, sikim derinlere gömülmeye hazırdı.

Vampirlerin üreme yeteneği olmadığı için değil.

Dudaklarım onun kıvrımlarına değdiğinde, hiç vakit kaybetmeden ağrıyan klitorisini ağzıma alıp titreyen bir his yarattım. O kıvrandı, ben de ellerimi altına sokup kalçalarını kaldırdım ve ziyafet çekmeye başladım. Hassas etini emdim, sonra dilimi onun dikişine doğru kaydardım, onu tadarak, o ihtiyaç duyan girişi daireler çizerek dolaştım ve sonra içine daldım. Yavaşça geri çekildim ve hassas etini tekrar kapattım.

Evie'nin inlemeleri, tatlı, topraksı tadı kadar güçlü bir uyuşturucu gibiydi. Hiçbirinden doyamıyordum. Onu en son yediğimde, üzerimde kalan kokusu beni akıl sağlığımı koruyan tek şeydi. Onu yüzümden yıkamak küfür gibi geliyordu.

"Mm-hmm," diye sessizce övdüm, sesimin onun çaresiz merkezinde titreşmesine izin verdim. "Bana çok iyi geliyorsun. Hala daha fazlasını istiyor musun, bebeğim?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Terbiye," diye düzelttim.

Durakladı. "Evet, lütfen."

"Aferin kızım. Bacaklarını açık tut. Bana güveniyor musun,

Evie?" Yine durakladı. "Evet."

İki parmağımı kaygan merkezinden aşağı doğru kaydardım, içine daldırıp daha aşağıya indim, ikinci deliğini kışkırttım.

"Bu deliği kendim için geri almam mı gerekiyor, bebeğim? Yoksa daha önce hiç oynanmamış mı?"

Evie titredi ve artan korkusu ve rahatlama ihtiyacı, kanında ağız sulandıran bir koku senfonisi yarattı.

"Hayır, hiç," diye fısıldadı.

"Bu bir sınır mı? Yoksa keşfetmeye açık mısın?"

Beklerken kaygan parmaklarım alaycı dairelerini sürdürdü, Evie kıvrılırken sadece sıkı girişi okşadım.

"Bu bir sınır değil. Keşfetmeye açığım."

"Duygularını açığa vurup sözlerini kullandığın için teşekkür ederim, bebeğim," diye onu övdüm. "Şimdi kıcını alacağım ve sen de *teşekkür* edeceksin. Anladın mı?"

O, benim olumlu olarak yorumladığımı, sevimli bir nefes sesi çıkardı.

"Rahatla," diye talimat verdim. "İlk başta garip gelecek, ama rahatlarsan zevkli hale gelecektir."

Sıkı küçük deliğine tükürdüm ve kaygan parmaklarımdan biri yavaşça girişini geçti. Ağızımı tekrar klitorisine kapattım, emerek onu orgazma doğru sürükledim ve bu yeni, rahatsız edici hissi alışmasına engel oldum.

Parmağım yavaşça, nazıkçe daha derine girerken, neredeyse memnuniyetle gülmek üzereydim ve Evie'nin yepyeni bir sesini ortaya çıkardım.

"Hissediyorum... mmm..."

Bu sefer, kelimeleri bir araya getirememesine gülmeden edemedim. "Nefes al, tatlı kız. Çok iyi gidiyorsun. Ne diyoruz?"

"Teşekkür ederim, Kylo," dedi, boğuk ve peltek bir sesle.

O titreyip daha yüksek sesle inlerken dilim onu yaladı. Tekrar nabız atmaya başlar başlamaz, parmağımı kıcına sonuna kadar ittim.

Evie'nin orgazmı şiddetliydi. Vücudu gerilip kıvrılırken neredeyse çığlık atacaktı. Onu yerinde tuttum ve etrafımda çöküp her hissi yaşamaya zorladım.

Parmaklarımdan etrafındaki kaslarının kasılmasını hissettim, şiddetli dalgaların üst üste gelmesine izin verirken, sıvıları yüzümü kapladı. Yatağında düşüncesiz bir coşku içinde yatan bir su birikintisinden başka bir şey olmadığında, yavaşça içinden çıktım.

Temizlenmek için onu sadece bir dakika yalnız bıraktım ve geri döndüğümde, kızarmış ve nefessiz kalmıştı. O güzel gri gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve beni görünce yüz hatları gevşedi. Varlığımın onu sakinleştirmesi, isteyebileceğim her şeydi.

Onu sıcak, nemli bir havluyla temizledikten sonra kollarımın arasına aldım.
"Konuşma, beyin boş," diye fısıldadı.

"Anladım." Yüzünde herhangi bir kopukluk veya hoşnutsuzluk belirtisi aradım, ama melek gibi yüzünde sadece sakin bir memnuniyet gördüm.

Bana sarmaşık gibi sarıldığında, ben de aynı derecede mutlu oldum. Gölgelerim sonunda derimden kaçıp onun üzerine yayıldı. Onlar da Evie'ye benim kadar çaresizce, pervasızca aşık olmuşlardı.

AKŞAM YEMEĞİNİ PIŞIRIRKEN, Evie bebek ördek gibi peşimden dolaşarak yaptığı o sevimli şeyi yaptı. Ben mutfakta dolaşırken o da benimle birlikte dolaşarak yeni mum büyüsi fikrini anlatırken ona gülümsedim.

Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordum. Ocağa doğru yürüdüğümde beni oraya kadar takip ediyordu, sonra tezgaha geri döndüğümde o da benimle birlikte hareket ediyordu.

"Neden bana öyle gülümsüyorsun?" diye sordu aniden, düşüncelerinin ortasında.

Omuz silktim. "Sebebi yok. Tutkulu olmanı seviyorum. Ruhlar dediğin bu varlıklar hep atalar mı? Yoksa daha fazlası mı?"

O, her zamanki gibi mükemmel bir kız olarak, benim ulaşabileceğim mesafede kalarak, coşkulu konuşmasına devam etti.

"Hayır, bazıları tanrılar, bazıları ise tanınmaz, garip varlıklar. Hepsinin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, sadece öteki dünyadan varlıklar. Periler ve doğa ruhları gibi, bazen de cennetten veya cehennemden gelen varlıklar. Hepsine ruhlar veya müttefikler demek daha kolay. Doğduğumdan beri benimle olan bazı müttefikler var, sanırım onlar bir tür atalarım, ya gerçek anlamda ya da daha kozmik, ruhani anlamda, geçmiş enkarnasyonlardan. Diğerleri ise üzerinde çalıştığım şeye bağlı olarak gelir ve gider. Büyü yaptığımda, bu bir iş başvurusunda bulunmak gibi olabilir. Bana yardım etmek isteyebilecek ruhları çağırırım, bu da ekibime daha fazla oyuncu ekleyebilir. Ama bazen karşılığında istedikleri şeyler benim ilgimi çekmez. Bu iki yönlü bir şey olmalı. Açıkça saygısızlık söz konusu olmadığı sürece, işler genellikle kötüye gitmez. Öteki dünya

nezaket, karşılıklılık, net niyetler ve samimiyetle yaklaşıldığında çok bağışlayıcıdır. Aslında tanrılar ve ruhlar aleminin, karşılaştığım çoğu dünyevi varlıktan daha fazla mizah anlayışına sahip olduğunu düşünüyorum.

Evie'nin konuşmasını saatlerce dinleyebilirdim.

Bir an için, bıçağımı acı biberin üzerinde tutarak, onun sözlerini sindirmeye çalıştım.

"Sen her zaman başka bir dünyada yaşıyorsun, değil mi?" diye sordum ona.

Evie uzun kirpiklerini kırptırdı, gri gözleri parladı. Omuz silkti, birdenbire onun için hazırladığım peynir ve kraker tabağına büyük ilgi gösterdi.

"Tüm bu okumalar, büyü ve vizyonlar arasında, bazen iki dünyadan daha fazlası varmış gibi geliyor," dedi yumuşak bir sesle. "Sanki sonsuz sayıda varmış gibi."

"Kendini nasıl topraklıyorsun?" Biberleri doğramaya geri döndüm. Sotelenmiş sebzelerin ve kaynayan pirincin kokusu havayı doldurdu.

Evie bana baktı. "Trans halinde olmadığım sürece ya da temas kuran güç özellikle güçlü olmadığı sürece kendimi çok fazla vizyonlara açmıyorum. Bir tanrı gibi." Gözleri bir an için donuklaştı, sanki bir şeyi hatırlamış gibi. "Böylece fiziksel boyutta buradayken, fiziksel gözlerimle ait olmayan şeyleri görme eğiliminde değilim. Sadece hafif iyileştirmeler, örneğin auralar, ama çoğunlukla kendi zihnimde mesajlar veya sezgiler görüyorum. Yaşadığım dünyayla bağlantımı kaybetmek istemiyorum. Bir denge olmalı, yoksa cadılar yolunu kaybedebilir. Eğer çok fazla ruhani alemdeysen, o zaman gerçekten yaşamıyorsun demektir. Ve yaşamak, yani kendi ölümlülüğüne gerçekten dalmak, burada olmanın asıl amacıdır."

O boşluğa bakarken krakerin üzerindeki peyniri ısırmasını izledim. O, şimdiye kadar tanıştığım hiç kimseye benzemiyordu. Konuşma tarzı, yaşının çok ötesinde, eski bir his veriyordu. O güzel pembe dudakları tekrar tüketmek, gizemli derinliklerinin dibini ararken onu nefessiz bırakmak istedim.

Bana bir bakış attı, yüzümdeki tepkiyi okumaya çalışıyordu. "Özür dilerim. Saçmaladığımı biliyorum. Muhtemelen kulağa..."

"Güzel?" diye araya girdim. "Etkileyici? Düşünceli? Güçlü?"

Evie'nin ağzı kapandı. Gözleri sevimli bir şaşkınlıkla parladı.

"Neden kendi varlığın için özür dilemeye bu kadar alışkınsın? Bu beni gerçekten cinayet işlemeye itiyor," diye homurdandım.

Ayaklarını kaydırarak başka bir krakerle oynadı. "Hiç kimse benim büyülerime veya düşüncelerime senin gibi tepki vermedi," dedi yumuşak bir sesle. "Celeste'nin sahipleri güvendeydi, ama ben kendi güvenliğim için yeşil büyücülükten başka bir şey konuşamadım. Idris ve Mena konuşmama izin verdiler, ama onlar ailem olduğu için. Diğerleri bu konularda konuşmamı pek sevmediler."

Kesme tahtasını pirinç yemeğinin yanına götürdüm, kırmızı parçaları karışıma kazıyarak karıştırdım. Evie'nin aniden yanımda belirmesiyle, giderek artan kaş çatışım neredeyse yok oldu.

"Neden onunla kaldın, Evie?" diye sordum. O sertleşti.

Lavaboya yürüdüm ve ellerimdeki acı biberi sabunla iyice temizledim.

Ona döndüğümde, yere bakıyordu. "Sorun benim sanıyordum," dedi omuz silkerek, yanakları utançtan kızarmış gibi. "Jacob'ın en iyi yanlarına inandım, çünkü onun neden öyle olduğunu anladım. Ailesi, arkadaşları, korkuları. Her şey için gerçekten iyi nedenleri vardı: benim için neden çaba göstermemesi gerektiği, benim neden mantıksız olduğum, neden ondan çok şey beklediğim. Eğer daha iyi, daha uyumlu bir versiyonum olsaydım, belki onu beni sevmesi ve bana karşı nazik olması için ikna edebilirdim diye düşündüm."

Gözleri beyaz fırfırlı çoraplarına yapışmıştı. İçini çekerek, yavaşça gözlerini bana çevirdi. Gülümsemesi hüzünlüydü, ama büyük gri irisleri yeni bulduğu bir güçle parıldıyordu.

"Her zaman daha iyi olacağını umduğum için kaldım."

Ne kadar yürek burkan bir itiraf. Jason'ın boğazını tekrar kesmek istedim.

"Elbette öyle yaptın, meleğim," dedim yumuşak bir sesle, alnını öpüp yanağını okşayarak. "Senin umutlu olmanı çok seviyorum."

Tanrılar. O aptal, Evie'yi onun en iyisi olduğuna ikna etmişti ve bu başlı başına bir trajediydi. Sinirden titriyordum. Bunu yakıt olarak kullandım, daha aşağı bir adamın Evie'nin güzel ruhuna eklediği her bir olumsuz inancı ortadan kaldırmak için motivasyon olarak kullandım.

"Senin şefkatini de seviyorum," dedim. Ellerimle yüzünü tuttum. "Ama çoğu insan hayatı boyunca kasıtlı olarak başkalarına zarar vermez.

Birisi verdiği acıyı mantıklı bir şekilde açıklayabiliyor diye, sen de duygularını onun için bir kenara atmak zorunda değilsin. Senin duyguların da önemli, Evie. Tıpkı birisinin *mantığı* kadar."

Şüpheli görünüyordu, bana pek inanmamış gibi, ama umutsuzca inanmak istiyordu.

"Tembel, olgunlaşmamış ve bencil biri gibi geliyor."

Evie'nin gözlerinde bir ışık parladı, sanki onun en derin sırlarını dile getiriyormuşum gibi.

"Artık hayatında olmadığına sevindim."

Onu, bir erkek bebek gibi korkudan altını ıslatmış olmaktan da memnundum.

"Sorun sen değildin," dedim, ipeksi sarı saçlarını okşayarak. "Ebeveynlerimiz bizi duygusal olarak ihmal ettiğinde, büyüdüğümüzde bilinçsizce aynı kalıbı diğer ilişkilerimizde tekrar edebiliriz. Çünkü bu rahatlatıcıdır. Eksik olduğumuza, olmadığımız biri olarak başkalarının sevgisini kazanmamız gerektiğine dair bu inanç. Çünkü bize, gerçekte olduğumuz halimizin asla yeterince iyi olmayacağı öğretili."

"Dur," dedi Evie, tıpkı saçlarını taradıktan sonra, ona değerli olduğunu söylediğimde yaptığı gibi. "Lütfen dur."

"Tamam," dedim, o yumuşak, korkmuş dudakların kıvrılmasını izleyerek.

"Psikanaliz edilmeye hiç ilgim yok. Geçmiş, ait olduğu yerde bırakalım."

Büyüden bahsederken, kadim ve bilge bir ses tonu vardı. Şimdi ise masumiyetini, gençliğini açıkça görebiliyordum.

Çünkü bir süredir etrafta olan herkes, geçmişin o kadar kolay geride bırakılamayacağını bilirdi.

EVIE

Kylo geçmişimi kurcalamayı bıraktı ve bunun için ona minnettardım. Akşamın geri kalanı, onun kökenlerini neredeyse unutturdu bana. Onun bir vampir klan lideri olduğu, ölümsüz hayatında muhtemelen yüzlerce kişinin ölümünden sorumlu olduğu gerçeğini.

Yine de, eskiden sadece tiksinti duyduğum yerde, şimdi artan bir merak ve anlayış hissediyordum. Kalbim Kylo'ya açıldıkça, belki de tüm şiddetin kınanması gereken bir şey olmadığı ihtimaline de açıldı.

O, bu süreçte üç kez hayatımı kurtarmış ve cinayet işlemişti. Ve ben o şeytanların hiçbirinin yasını tutmadım.

Güvensizliğim hala derinlerdeydi, ama eskisi kadar vahşi değildi.

Kylo oturma odasında bana, benim seveceğimi bildiği, peri efsaneleriyle ilgili eski bir mitolojik metni okurken, ben onun kucağına daha da sokuldum.

Durup başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Bu gece burada kalacak mısın, meleğim?"

Bu yumuşak istek midemi kıpır kıpır etti. "Kalmazsam, beni eve kadar takip edeceksin..."

"Elbette."

Başımı uzattığı kollarından birine doğru eğdim ve sert kaslarına dişlerimi geçirdim. Kylo saçımı tuttu ve beni geri çekerek gözlerimin içine sertçe baktı.

Dudakları kıvrıldı. "Bebeğim, az önce beni ısırdın mı?"

Omuzlarımı kaldırdım, dudaklarımın köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Kolların ısırılmaya çok uygun."

Karanlık bir kahkaha attı, içimi titretti. Kitabı kapattı ve sehpaye koydu, bu sırada beni ensemden tutan bir kedi yavrusu gibi saçımdan tutmaya devam etti.

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim," dedi, alçak ve tehlikeli bir sesle. Saçımı bıraktı ve parmağıyla bana kollarında dönüp ona bakmamı işaret etti.

Onun üzerine oturmak için döndüm, kalpsiz yüzünde oluşan küçük gamzeyi izlerken kalbim hızla atmaya devam ediyordu.

"Sabahleyin klanıma dönmem gerekiyor," dedi Kylo.

Elbette öyleydi. Zaten bütün gün boyunca yaptığı her neyse ondan uzak kalmıştı. Kaçma girişimimle onu işinden alıkoyduğum için gizlice bana kızgın mıydı acaba? Onu çileden çıkardığımı biliyordum. Ve bir parçam, Idris ve Mena ile yaptığı numaradan sonra hala bundan tatmin oluyordu. Ama bir başka parçam, onun ne kadar değer verdiğini ve karşı karşıya olduğum tehlike konusunda ne kadar haklı olduğunu bildiği için suçluluk duyuyordu.

"Ve sen benimle geliyorsun."

Gözlerim tekrar ona döndü.

Bir eli belimdeydi, diğer eli ise hızla atan kalbime bastırıyordu. "Artık benim dünyamın bir parçasısın. Klanım da benim kadar seni koruyacak. Dedğim gibi, mentorum Princeton ile tanışmanı istiyorum. Yaşanan onca şeyden sonra, senin gibi biriyle konuşmanın sana yardımcı olacağını düşünüyorum."

Haklı olduğunu bilsem de başımı sallamaya başladım.

Kylo beni boğazımdan yakaladı ve dudaklarını benimkine yapıştırdı. Öpücük, tam da onun istediği gibi, aklımı başımdan aldı. Başparmağıyla şah damarımı okşadı. Alt dudağımla ısırıldı ve bir santim uzaklaştı.

"Bu bir rica değil. Buna randevu de. Hâlâ kendi anlaşmana bağlısın, küçük cadı."

Ona öfkeyle baktım.

Kylo sadece güldü.

"^{Neden} gözlerim bağlanmalı?" Kylo beni sonsuz gibi gelen merdivenlerden aşağı taşırken tısladım.

"Kendi güvenliğin için."

"Bekle, tanrılar aşkına, klanın mezarlıkta mı takılıyor? Bu yüzden mi yeraltına iniyoruz? Buranın lanetli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Her yönden bize doğru gelen garip, güçlü bir büyü hissettim, ama Selena'ya şükürler olsun ki öfkeli ruhlar gibi gelmiyordu.

"Evie canım," diye Kylo yavaşça konuştu. "Bu kadar çok soru sorarak, ağzını da tıkamamız gerektiğini düşünüyorsun."

"Hmph," diye mırıldandım boynunun kıvrımına. Neden bu kadar güzel kokuyordu? Temiz nane, odunsu misk, erkeksi ve şiddetli bir deri kokusu...

"*Beni kokluyor* musun?"

"Hayır."

Gözlerim bağlıyken diğer duyularım keskinleşti. Tanıdık fısıltıların ilk ipucunda Kylo'nun kollarında kaskatı kesildim.

Ve ilk net, kesin cümleyi anladığım anda, Kylo'nun gömleğini yumrukladım.

Merhaba yine, cadı.

Omurgamdan keskin bir ürperti geçti.

"Evie, sen..."

"Lütfen gözlerimdeki bağı çıkar. Zaten içerideyiz," dedim, elimi kulağıma koyup Kylo'nun göğsüne bastırarak. "Lütfen. Lütfen çıkar."

Sert zemine ulaştık ve Kylo beni hemen yere indirdi ve gözlerimi kapatan gölgeyi geri çağırdı.

"Yavaşça aç," diye uyardı Kylo.

Onu dinlemedim. Işık loş olsa da, çok uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra bir an için gözlerim kamaştı. Gözlerimi kısarak Kylo'nun endişeli bakışlarını aradım.

"Neler oluyor?"

Kafamı salladım. "Sadece cadı işleri."

"Tabii," dedi yavaşça, sanki asla gelmeyecek bir açıklama beklermişçesine kaşlarını çatarak.

Oyulmuş taştan yapılmış garip, karanlık koridora baktım. Arkamızdaki dolambaçlı spiral merdiven siyah demirden yapılmıştı ve inanılmaz derecede dikti. Neyse ki, üst üste yığılmış insan iskeletleri görmedim.

Bu düşünceyle tekrar titredim.

Yine de, o tanıdık olmayan karanlık güç etrafımızda çiçek açıyordu. Kylo'nun mühür dövmelerinden birinin kısa bir an için parladığını gördüm.

Beni kendine çekti ve parmaklarını benimkilerle birbirine geçirdi. "Gittiğimiz yerin bu kadar ürkütücü olmayacağına söz veriyorum."

Yürüdükçe, Kylo'ya daha sık bakarak, tavırlarında herhangi bir değişiklik olup olmadığını araştırıyordum. Sanki, onun gizli maskeli vampirler topluluğuna yaklaştıkça, aniden tamamen farklı birine dönüşmesini bekliyormuşum gibi.

Onların önünde bana farklı davranacak mıydı?

"Düşüncelerini duyabiliyorum, ufaklık," diye mırıldandı

Kylo. "Gerçekten mi? Kan bağı yüzünden mi?" diye ciyakladım.

Kylo güldü. "Hayır, bebeğim. Şaka yapıyordum. Sen sadece çok sevimli ve ciddi görünüyorsun."

"Oh."

Kylo'nun nasıl yolunu bulduğunu anlamıyordum, çünkü gittikçe daha karmaşık koridorlara giriyorduk. Koridorlar artık daha dekoratif hale gelmişti. Üstümüzde bir avize sallanıyor, apliklerde garip beyaz alevler yanıyordu.

Sesler duyulunca, kendimi zıplamaktan alıkoymak zorunda kaldım. Kahkahalar duyuluyordu.

"Biliyor musun," dedim, yerinde durarak. "Aslında aklımı kaçırdığımı karar verdim. Ama neyse ki, onu tekrar buldum. O yüzden lütfen beni caddeye geri götürür müsün..."

Kylo alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "Angel, bunu konuştuk." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına itti. "Korkman normal. Ben buradayım. Princeton dışında, tanışacağın herkes bir zamanlar insandı. Hâlâ insan kalpleri ve ruhları var. Onlar da senin kardeşini korumaya adanmış gibi Etherdale'deki ölümlüleri korumaya adanmışlar."

Kylo'nun yoldaşlarını insanlaştırması yardımcı oldu, ama dönüşmüşler hakkındaki olumsuz düşüncelerimin derinlere kazınmış olduğu gerçeğini değiştirmede. Hala Idris gibi çocukları radikalleştirdikleri için onları suçluyordum. Doğmuş olanları kışkırttıkları ve şehre daha fazla şiddet getirdikleri için.

Bir şekilde bunun daha karmaşık olduğunu bilsem de.

Kylo diğer elimi tuttu. "Tanışacağın herkes, sevdiklerini doğuştan şiddet yüzünden kaybetmiş. Hepsi keder ve karanlıkla dolu bir geçmişe sahip."

Bu sözler beni sarsarak, dönüşmüşleri sadece Kral Earle'ye karşı gelmeye çalışan aşırı kibirli isyancılar olarak görme algımı yıktı.

"Ben de dahil," dedi Kylo yumuşak bir sesle.

Derin mavi gözlerinde kederin izini aradım ve bulduğumda kalbim sıkıştı.

"Sen bana kendinden bahsedince ben de kendimden bahsedeceğim. Acele etme." Ellerimi sıktı. "Tüm klanı görmeyeceksin. Bu imkansız olurdu, öncelikle. Sadece en yakın arkadaşlarımdan birkaçı."

İmkansız mı? Kaç tane vardı? Bir dakika. Kylo tehlikeli derecede zekiydi. Etherdale'de olan biten her şeyi her zaman biliyor gibiydi. Yine de artan varlık hakkında hiç endişelenmiyordu. Aslında hiçbir şey hakkında endişelenmiyordu. Sanki her şey plana göre gidiyormuş gibi.

Sanki...

Kylo beni son bir dizi kapıdan geçirdi. Onun gücünün, etkisinin, sayısının ve planlarının gerçek büyüklüğü hakkındaki sorularım, neşeli, koyu saçlı bir vampir aniden önümde zıplamaya başlayınca kayboldu.

"Merhaba Evie!" dedi Harmony. "Korkmuş görünüyorsun!"

Kendime rağmen gülümsedim ve Kylo bu manzarayı görünce eridi.

"Keskin bir gözlem." Kylo, Harmony'nin arkasındaki, salon veya oturma odasına benzeyen geniş, lüks bir alanda oval bir masanın etrafında toplanmış vampirleri gösterdi.

Bir an için, yeraltında olduğumuzu unuttum. Mobilyalar zevkliyd ve taşların üzerinde sarmaşıklar uzanıyordu. Yukarıdaki ışık sıcaktı. Bir duvarda kitaplıklar, alkol ve oyun rafları vardı, diğer duvarda ise kullanılmayan bir şömine vardı.

Bir tür garson gibi görünen bir kadın ortalıkta dolaşıyordu. Masadaki grupla birlikte gülüyor ve içeceklerini yeniliyordu. Sanki devasa bir merkezin arka odasındaymışız gibi, etrafımızdan sessiz sesler geliyordu.

Aklım karıştı.

Vampirlerin hiçbiri maskeli ya da büyüleyici değildi. Hepsi gururla çeşitli tarzlarda dövme sergiliyorlardı, çoğu oniks, ara sıra koyu mavi ya da mor vurgularla.

İçlerinden biri ayağa kalktı, kolları neredeyse benim gövdem kadar büyük, iri yarı bir adamdı. Yutkundum ve Harmony kıkırdadı.

"Angel, bu Blade."

"Tabii ki o," diye mırıldandım, kendimi durduramadan.

Bunun üzerine, korkunç derecede iri adam, tüm odanın bizim yönümüze dönmesine neden olacak kadar içten bir kahkaha attı.

Yanaklarımin kızarmaması için yalvardım.

Ne önemi vardı ki? Zaten korkumu hissedebiliyorlardı.

Blade, etli elini bana uzattı. Kylo'nun gözleri silah gibi keskinleşti, ben de kibarca elini sıktım ve kendimi tanıttım.

"Söylemiştim," dedi Harmony.

Blade, Kylo'dan bana baktıktan sonra üç adım geri çekildi. "Evet, haklıydın. Ama bu o kadar da şaşırtıcı değil. O, önem verdiği her şeye çok yoğun bir şekilde bağlanır."

"Ve biz onu bu yüzden seviyoruz," diye ekledi Harmony neşeyle.

"Yoğunluğumun hissedilebilmesine sevindim," dedi Kylo, kolunu bana dolayarak beni kendine yaklaştırdı. "Çünkü ben bunun sadece bir damlasını gösteriyorum."

Sesi, benim bile kemiklerimde hissedebileceğim bir tür uyarı gibi yankılandı.

Diğer herkes ayağa kalkıp Kylo'yu selamladı ve Kylo beni kollarından bırakmadan diğer vampirlerle tanıştırdı.

Kısa sarı saçlı bir kadın öne çıktı. "Kylo, seninle biraz konuşabilir miyim? Bir dakika sürer. Bu..."

"Birazdan, Lucetta," dedi Kylo kısa bir şekilde. "Misafirim daha rahat hissettikten sonra."

Kylo'nun içgüdüsel olarak bana öncelik vermesi kalbimin bir an durmasına neden oldu. Yerel galerilerden birinde düzenlenen garip bir sanat sergisi hakkında konuşma başladığında, o da benimle birlikte yuvarlak masaya oturdu.

Sanki hepsi, Lillian'ın iblis tohumlarını infaz etmek dışında sıradan ilgi alanları olan sıradan insanlarmış gibi, sohbet doğal bir şekilde akıyordu.

Garson kadın, brunch yemeklerini getirirken sıcak bir gülümsemeyle baktı. Her şey çok garipti, çok *insancıldı*. Gizlice, Kylo'nun beni bir tür vampir işkence zindanına götüreceğini ve sonunda aklımın başına geleceğini düşünmüştüm.

Ayağımı gergin bir şekilde yere vururken, Kylo'nun bacağımdaki eli sıcak ve rahatlatıcıydı. Kylo, diğer eliyle tabağıma yemek koyarken, diğer eliyle cildimde yatıştırıcı daireler çizmeye devam etti.

"Bu sergiyi gördün mü Evie?" diye sordu Harmony. "Çok güzel ve tuhaf. Sanki alternatif bir gerçekliği sanata aktarmış gibi."

Başımı salladım.

"Onu götüreceğim," dedi Kylo rahat bir şekilde. "Hoşuna gidecektir."

"Bahsettiğin cadı, yetenekli bir heykeltıraş ve sevgili bir arkadaş, kayboldu, biliyorsun," dedi birden arkamdan biri.

Tanıdığım bir ses duyunca tüylerim diken diken oldu, odanın köşelerindeki karanlık güç ve fısıltılar en yüksek ses seviyesine ulaştı.

Kıvrıcık açık kahverengi saçlı bir adam, elleri bol kahverengi pantolonunun ceplerine sokulmuş halde odaya girdi. Boynuna takılmış bir dizi muska ve kemikle süslenmiş, dalgalı siyah bir gömlek giyiyordu.

Onu pazarlardan tanıyordum, Kylo ile ikinci kez karşılaştığımda.

Bakışları rahatça benimkilere kaydı. "Ben Princeton."

"Evie," dedim.

Bu tuhaf bir şekilde normal, ancak ölümcül vampirlerin yanında olduğumdan daha fazla gergin hissediyordum.

Diğer cadılarla pek iyi geçinemiyordum.

Kylo gülümseyerek yanındaki koltuğu dramatik bir şekilde işaret etti.

Bunun yerine, Princeton yakındaki boş bir sandalyeyi tutup onu yerden sürükleyerek benimle Harmony'nin arasına sıkıştırdı. Bunun üzerine Harmony gözlerini devirdi.

"Tanrım," diye mırıldandı.

Blade kıkırdadı ve Princeton kayıtsızca bir pasta uzanırken başını salladı.

Öfkeli Kylo'ya baktım.

"Tanıştığım en zıt iki adam," dedi Blade. "*Ve* en güçlüler. Sonuçlarını kim tahmin edebilirdi ki?"

"*Deliliklerini* de unutma," diye ekledi Princeton, ağzı pasta ile dolu halde. Parmaklarında çok sayıda yüzük olan Kylo'ya bir öpücük gönderdi.

Kylo'nun şiddetli bakışları değişmedi.

Princeton masanın etrafına bakarken hiç rahatsız olmadı. "Bu oldukça tuhaf bir toplantı." Güldü. "Hafta sonu brunch'ını düzenli hale mi getiriyoruz?"

Harmony yüzünü buruşturdu ve masanın altındaki kavga, sanki Kylo'nun bacağına tekme atmış gibi ses çıkardı. "Hepimizin iş ve yaşam dengesi kurması gerekiyor!"

Kylo sonunda yumuşadı, tüm masa gülünce gözlerini devirip kıkırdadı.

"Şu anda iş-yaşam dengem pek iyi değil," dedi Blade, bageti şiddetle parçalayarak.

"Hangisi?" diye mırıldandı Harmony.

Blade haylazca sırıttı. "Sen öyle diyorsun. Geçen hafta bir grup çok güzel bayanın peşinden kampüs barına girdiğini gördüm."

Harmony homurdandı. "İyy, Blade. Bir arkadaşım ile buluşuyordum."

Hâlâ o iri yarı, korkutucu duvar gibi adamın ismine takılmışım. "Blade bir takma isim mi? Yoksa annen doğumda görünüşüne bakıp 'Evet, bu çocuk bir *Blade*' diye mi düşündü?"

Masadaki herkes sessizleşti. Princeton bir anlığına bana baktıktan sonra kahkahayı patlattı. Kylo'nun uyluklarındaki eli nazik okşamalarını durdurdu ve bana sırttı.

Blade sırttı. "Efsaneye göre, annemin karnından çıktığımda iki yumruğumu da sıkış, bir bardak viski istemişim. Orada uzun bir gece geçirmişim."

Kıkırdadım. Kylo şakağıma öpücük kondurdu.

On dakika kadar sonra, etrafımdaki kadehlerdeki içkilerin *kan* olduğunu fark ettim.

Helia'nın gökleri. Gerçekten de en çok nefret ettiğim kişilerle çevriliydim.

Gözlerim Kylo'nun önündeki boşluğa kaydı, ama o su içiyordu. Acaba aç mıydı? Ben bakmıyorken gizlice kan mı içiyordu? Ara sıra mutfağa gidip bana su getiriyordu. Onun gizlice kendini iyi beslediğini hiç düşünmemişim.

"Heykeltıraş arkadaşın için üzgünüm," dedi Kylo, bir ara Princeton'a. "Umarım güvenli bir şekilde bulunur."

"Umutlu değilim," dedi Princeton acı bir şekilde. "Ama teşekkürler kardeşim." "Bizim varlığımız yüzünden cadıları cezalandırmalarından nefret ediyorum," dedi Harmony. Bana özür dilercesine baktı. "Masumların acı çekmesini görmek kalbimi kırıyor."

onlarla hiçbir ilgisi olmayan bir şey yüzünden acı çekiyorlar."

Onun samimiyeti beni alçakgönüllü hale getirdi, özellikle de hızlıca yargılama ve varsayımlarda bulunan kısımlar.

Orman'da beni alt eden doğanları düşündüm, Kylo orada olmasaydı beni ne kadar kolay öldürebilirlerdi. Kütüphanede de öyle.

Harmony bana mallarımı sordu ve ben de masadakilere, doğanların beni işimden ettiğimi itiraf etmek zorunda kaldım.

"Kendi dükkanımı açmak istiyordum," diye mırıldandım. "Yani, tüm bunlar olmadan önce. Celeste'nin sahiplerini ve müşterilerini tehlikeye attığım için yeterince suçluluk duyuyorum. Bu kadar göze çarpan bir şekilde yeniden ortaya çıkarsam, çok fazla dikkat çekerim. Başarımı garanti altına alacak tüm iş planım, güçlü yanlarımdan ve benzersizliğimden yararlanmam gerektiği idi. Ama şimdi... bunlar, gözden uzak durmam gereken nedenler."

"Siktir et," dedi Blade. "Bir çözüm bulabiliriz, değil mi patron?" Kylo'ya umutla, kararlılıkla baktı, sanki beni yıllardır tanıyormuş ve bir plan yapmaya hazırmış gibi.

Aniden, bir saatten az süredir tanıdığım bu yabancılar, tüm masa arkamda birleşti. Planlar ortaya atıldı, revize edildi, üzerinde çalışıldı. Bana sorular yağdırdılar, doğuştan gelen yeteneğime rağmen başarılı olmamı istedikleri kadar, bir insan olarak da bana açıkça ilgi duyuyorlardı.

Bu sırada Kylo'nun beni izlediğini, her zamanki gibi beni incelediğini hissettim.

Parmakları saçlarımı taradı.

"Bir dakika arkadaşım ile konuşsam sorun olur mu?" diye sordu bana.

Blade ve Harmony, yeraltı mal ticaretinin yararları hakkında hararetli bir tartışmanın ortasındaydılar.

Başımı salladım. "Evet," dedim ve şaşırtıcı bir şekilde, bunu içtenlikle söyledim.

Garip bir şekilde kendimi... güvende hissettim. Bir hafta önce açıkça nefret ettiğim insanlarla birlikte. Beni sorgusuz sualsiz kabul ettiler, kaos cadısı doğama ya da onlardan biri olmadığım gerçeğine hiç aldırmadılar. Bana Kylo'ya baktıkları gibi baktılar — en büyük saygıyla.

Aynı şekilde birbirlerine de öyle bakıyorlardı.

Sanki büyü ve gölgelerden doğmuş garip bir aile gibi.

Lucetta ve Kylo başka bir odaya geçtiler. Princeton'a baktım, ama onun açık kahverengi, hafif çılgın gözleri zaten bana dikilmişti.

Elini başına dayayarak dudaklarını bükmüştü. "Babam Kylo bana kurallar koyduğunda, bu sadece daha yaramaz olmak istememe neden oluyor."

EVIE

"Princeton," diye uyardı Harmony, tezgâhtan bir bardağı almaya çalışan bir kediye söylenecek türden bir ses tonuyla.

Diğerleri arasında başka bir konuşma başlamıştı, yerel cadı gruplarıyla ittifak kurmakla ilgili bir şey.

"Benimle ilgili kurallar mı?" diye sordum.

Princeton, başını sallarken sahte somurtma rutinine devam etti. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"O yokken benimle konuşmanı istemiyor," diye tahmin ettim. "Neden?"

"Çünkü ben diğerleri gibi değilim," dedi Princeton omuz silkerek, açıkça daha fazlasını saklayarak. "Ben işçi arı değilim. Ben kraliçeyim."

Blade gözlerini o kadar sert çevirdi ki, acı verici görünüyordu. Masadan biri yuhaladı ve Princeton'ın yüzüne bir havuç fırlattı. Princeton'ın avucundan bir gölge kaçtı ve son anda havucu saptırdı.

Princeton güldüğünde, masadaki diğerlerinin sohbeti yeniden başladı.

Gözlerim, ilginç siyah dumanın kıvrımlarına kilitlenmişti.

Garip bir şekilde, o da bana bakıyor gibiydi.

Fısıldamaya başladığında, onu algımdan uzaklaştırdım. Princeton'ın gözleri kısıldı ve ben yanlışlıkla irkildiğimi merak ettim.

Boğazımı temizledim. "Diğer cadılarla birlikte olmaya alışkın değilim."

Princeton ellerini birleştirdi ve rahatça arkasına yaslandı. "Anlıyorum." Blade ve Harmony bizi şahin gibi izlemiyormuş gibi davranırken, şimdi daha düşük bir sesle, kulağıma daha yakın bir şekilde konuştu. "Kylo muhtemelen sana söylemiştir, senin büyüyle ilgili olarak mentorluk yapmaya çok istekliyim. Sınırlarını kendin belirle."

"Sana güvenmiyorum."

"İyi. Güvenmemelisin." Princeton ağzına bir üzüm attı. "Yarın başlayalım. Eğer benim sana bir faydam olmadığını veya ahlaki karakterimin senin zevkine uygun olmadığını düşünürsen, beni kovabilir ve yoluna devam edebilirsin. Ama kim bilir! Belki de bir sonraki şiddetli, cadılar tarafından yaratılan fırtınayı önleyebilir ve doğuştan cadılar ordusunun gizemli kaynağını aramasını engelleyebiliriz."

Midemi bir ağrı sardı. "Ne? İnsanlar beni mi arıyor?"

Kanımda panik dalgası yükseldi. Kaçma dürtüsü çok güçlüydü. Ama yeraltındaydım. Bu ana kadar klostrofobiye yatkın olmamıştım, ama o anda ne kadar kapana kısılmış olduğumu fark ettim.

Sadece bana mı öyle geliyordu, yoksa duvarlar gerçekten yaklaşıyor muydu?

Mena ve Idris'i tehlikeye attığım için endişeleniyordum, şimdi de onların *zaten* kötü güçlerin radarına girdiğini mi söylüyorlardı? Ya eğer... "Bu olayı seninle ilişkilendiren tek kişi biziz," dedi Harmony hızlıca söyledi. "Endişelenecek bir şey olsaydı, Kylo bunu bilirdi, sen de bilirdin."

Gülümsemesi sıcak ve rahatlatıcıydı ve beni daha derin nefes almaya ikna etme şekli neredeyse sihir gibiydi.

Öte yandan Princeton'a soğuk bir bakış attı.

Princeton, neyi yanlış yaptığını tam olarak anlamamış gibi utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Dinle, ben insanlarla yüzeysel ilişkiler kurmakta pek iyi değilim. Hiçbir zaman olmadım." Şu anda bana bakışındaki ifade, şimdiye kadar onda gördüğüm en samimi ifadeydi. "Ama sihirle aram iyidir. Derin duygusal derinliklerle. Ruhlarla. Karanlık ve gizemli güçlerle. Çoğu insanın kontrol edemediği güçlerle. Doğduğum cadı topluluğundan dışlandım. Küçük yaşta çok hızlı bir şekilde birçok ders almak zorunda kaldım. Hayatının geri kalanındaki tek amacın yeteneklerini bastırmak ve cadıdan çok insan gibi davranmaksa, sorun değil. Bu bir israf olur, ama benim fikrim senin için önemli olmayabilir ve yine de sana yardımcı olabilirim. Temel gerçek şu ki, şu anki taktiklerin başarısız oluyor ve bu bir fikir meselesi *değil*."

Keskin bir karga sesi duyulunca, Princeton ve ben odanın köşesine baktık. Bir karga rafa konmuştu.

Bir saniye sonra, ortadan kaybolmuştu.

"Siz ikiniz neye bakıyorsunuz?" diye sordu Harmony. "Ürkütücü," diye mırıldandı Blade, kollarını kavuşturarak.

Princeton omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok." Bana baktı. "Senin için bir anlamı var mı?"

Derin bir nefes aldım, kaşlarım daha da çatıldı. Üçüncü kahve fincanımı aldım. "Maalesef."

Kısa, koyu saçlı, stoik bir adam odaya girip doğruca Kylo'ya yönelmeden önce, ancak otuz dakika daha dayanabildik.

Gözleri bir anlığına bana dikildi, güçlü, karanlık bir büyü hissedince midem bulandı.

"Özgürce konuşabilirsin," dedi Kylo.

Kylo'nun dünyasına girdiğimizden beri ilk kez, sonunda onda bir değişiklik hissettim. Bu, gizemli adamın bana tekrar baktığı anda oldu, bu sefer açıkça güvensizlikle.

"*Konuş* dedim," diye tersledi Kylo. Oda güçle titredi, titreşimler kemiklerime kadar yankılandı. Kylo'nun eli uyluklarımdan hiç ayrılmadı.

"Zander bizi çağırdı," dedi adam, insan benzeri bir duygu belirtisi göstermeden, sakın bir sesle. "Isolde bölgesi saldırı altında—en önemli köylerinden biri, Florimell."

Artık duvarların üzerime çöktüğünden emindim.

Yüzümden kanın çekildiğini hissedebiliyordum, ellerim aniden terlemişti. *Isolde. Florimell.*

Ravenia'nın kırsalını, inişli çıkışlı tepeleri, çiftlik evlerini, çocukları gördüm...

Kylo konuşuyordu, ama beynim sözlerini algılayamıyordu. Kylo ve ben hariç, masadaki herkes ayağa kalktı.

"Evie," diye fısıldadı. "Üzgünüm. Müttefiklerime ve onların koruması altındaki ölümlülere yardım etmem gerekiyor."

Dünya yeniden netleşti. "Ne?"

Vatanımın görüntülerini, buz gibi, insanlık dışı gri gözlü hayaleti kafamdan silmeye çalıştım.

Kylo bana şaşkınlıkla baktı, irisleri beni her santimini inceliyordu, bu beni rahatsız etti.

"Üzgünüm, ben..." diye kekeledim. "Bu normal mi?"

Kylo'nun çenesi titredi, kaşları çatıldı. "Hayır. Artık bu alemde hiçbir şey normal değil. Ama elimizde fazlasıyla yeterli güç olacak

ve doğanlar tamamen hazırlıksız olacaklar. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim ve sen *her zaman* korunacaksın."

Emir verirken nemli elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

"Beslenmem lazım," diye mırıldandı Kylo aniden ve önceki garson kadın hiç vakit kaybetmeden gümüş kadehe kırmızı bir sıvı döktü.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Diğer herkese olan farkındalığım kayboldu. Hâlâ kafam karışık, yörüngemden çıkmış ve telaş içindeydim. Ama Kylo'nun dudakları kadehin kenarına değdiğinde, bu garip duygu beni ele geçirdi — özlem, korku, öfke ve kıskançlığın garip bir karışımı.

Onun beslenmesi gerektiğini, dudaklarının ve dişlerinin benden başka birini tüketmesi gerektiğini bilmek, bedenime ve beynime beklemediğim bir etki yaptı.

Kylo'nun başka birinin kanını içmesini istemiyordum. Başka birinin onu daha güçlü yapmasını, ona zevk, güç veya tatmin vermesini istemiyordum.

Sıvıyı hiç tereddüt etmeden içti, belimi kavrayarak temasını hiç kesmedi.

Yüzünde hafif bir özür diler, gergin bir ifade vardı. Ama bunu sesli olarak ifade etmedi. Bana utanmadan kim olduğunu gösterdi. Bitirince kadehi kadına geri verdi.

"Lütfen kendine dikkat et," dedim yumuşak bir sesle. Sesimi alçaltarak, diğerlerinin sohbetlerine dalmış olmalarını ve sonraki sözlerimi duymamalarını umdum. "Geri döndüğünde, benden beslenmeni istiyorum."

Biri ısılık çaldı. Yanaklarım anında yandı.

Vampirlerin işitme duyusundan nefret ediyordum.

Kylo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı ve küfretti. "Angel, seni iyi tanıımıyorsam, beni öldürmeye çalıştığını düşünürdüm."

"Ne? Neden?"

"Çünkü ben başka bir vampir olsaydım, senin sinsi sabotaj girişimlerinin savaşta konsantrasyonumu geri dönüşü olmayan bir şekilde bozacağından eminim," diye homurdandı ve yüzü benimkinden birkaç santim uzakta dururken dilini alt dudağına sürttü. "Ben yokken uslu dur. Ya da durma ve sonuçlarına hazır ol." Alnımı öptü, sonra hızla Princeton'a seslendi. "Ne söyleyeceğimi zaten biliyorsun, o yüzden bugünkü irade savaşını atlayalım. Allie'ye benim yokluğumu hemen haber ver."

Princeton'ın dudakları kıvrıldı. "Evet, efendim," dedi imalı, alçak bir ses tonuyla.

Gözlerimi kısarak baktım, ama Kylo bu sözleri sanki olağan bir şey gibi, neredeyse hiç önemsemedi.

Beni bir keresinde eve kadar eşlik eden ve kasabada dolaşırken de birkaç kez gördüğüm vampir kadının adını tanıdım. Allie, açıkça bana atanan korumalardan biriydi.

"Phineas, Komutan Lachlan'a haber ver," dedi Kylo, hala bana tiksinti dolu bakışlarla bakan korkutucu siyah saçlı adama. Kylo'nun gücü, sanki beslenmek gücünü on kat artırmış gibi, odada daha önce olduğundan daha güçlü bir şekilde yayıldı.

Gözlerini tekrar bana çeviren Kylo, beni kollarının arasına aldı ve dudaklarımın her iki yanını, sonra da boynumu öptü. Midem sıkıştı, ağzının derimi emdiği yerden hoş bir karıncalanma yayıldı.

Beni yere indirdiğinde telaşlandım ve utandım, ama o piç her anımdan zevk alıyor gibiydi.

Etrafımızdaki acımasız vampirler bu davranış karşısında şok olmuş gibiydiler ve Kylo, tipik Kylo tarzında, hiç umursamıyor gibi görünüyordu.

Veda etmedi, sadece bana son bir kez baktı, o karanlık dövmeler gücüyle titreyerek döndü ve klanına katıldı. Birkaç saniye içinde ortadan kayboldular ve beni huysuz bir vampir ve eksantrik bir cadıyla yalnız bıraktılar.

"Bu taraftan," dedi stoik adam, bizi geniş bir salona açılan açık kapıdan içeri davet ederek.

Princeton'ın gözleri keskinleşti ve bana doğru bir adım attı. "Hayır, hayatta olmaz. Diline dikkat et, Phineas. Sana bu gücü bahşedenin kim olduğunu unutmayalım, bu güç senin çirkin kafana hemen yükseldi." Bana baktı, kemik tılsımları tehlikeli bir büyü'nün düşük uğultusuyla titriyordu. "İki seçeneğin var: Sıkıcı olup doğruca eve gitmek ya da bugün gücünü kontrol etmeyi öğrenmeye başlamak."

Birinci seçenek, bedenim ve zihnim haykırıyordu, özellikle de Kylo beni, açıkça bir vampir ordusu yaratmış olan bu kaos cadısıyla birlikte yeraltında terk etmişken.

Phineas bize sinir ve sabırsızlıkla baktı ve ben pes ettim. "Tamam," dedim. "Büyü hakkında *konusabiliriz*."

Princeton ellerini çırpı, yüzünde hem kurnazlık hem de neredeyse çocuksu bir coşku vardı. "Mükemmel seçim."

"Göreceğiz," diye mırıldandım.

Phineas, emirlerini yeterince hızlı yerine getirmediğimiz için bize açıkça kızgın bir şekilde homurdandı.

Princeton beni kapıdan geçirirken kıkırdadı. Bu salon bana eski bir sarayı hatırlattı ve sesler giderek yükseldi. Bir çığlık duyduğumda, neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı.

"O neydi?" diye sordum.

"Hmm," dedi Princeton. "Zindanlardan gelmiş olamayacak kadar yakın, bu yüzden yeni dönüşenler arasında bir kavga çıktığını tahmin ediyorum."

"Zindanlar mı?" diye fısıldadım.

Princeton elini salladı. "Hepsi korkutucu türden değil, endişelenmene gerek yok. Ama eğlenceli olanların çoğu yer üstünde. Sadece en ahlaksız olanlar burada tutuluyor."

Ağzım açık kalmış bir şekilde ona baktım. "Eğlenceli olanlar mı? Kaç tane seks zindanı var?"

Princeton güldü, ama benim şaşkın ifademi görünce, utangaç bir pişmanlık ifadesiyle başka bir yüz ifadesi takındı. "Oh, kahretsin. Söylememem gereken bir şey mi söyledim? Artık ölümlülerle ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

Phineas bizimle konuşmayı reddetti. Birkaç vampir salonda dolaşıyordu, Princeton'a başlarını sallarken gözleri merakla bana takıldı.

Ben hala zindanlardan bahsedilen konuşmaya takılmıştım. Bu yerler dönüştürülmüşlerin beslendiği yerler miydi? Sözde istekli ölümlülerden? Doğal olarak, doğuştan beslenen kulüpler hakkında bilgim vardı, ancak hiç birine gitmemiştim. Etherdale'de sadece birkaç tane vardı, çünkü burası doğuştan beslenenlere dost bir şehir değildi. Yine de, bunlar bölgemizdeki soyluları mutlu etmek için yapılması gereken tavizlerdi.

Kylo fiziksel ve mecazi göz bağımlı yırttığı anda önümde yayılan gerçekliği analiz ederken zihnim dönüp duruyordu.

"Kylo gerçekten çok yaşlı..." diye düşündüm yüksek sesle.

Princeton, şok olmuş bir eğlenceyle bana bakarak sırıttı. "Doğru." "Ve bu yeraltı sarayın var... Yoksa daha mı büyük? Bütün bir şehir gibi mi?"

Bunun üzerine Phineas nihayet bize baktı, gözleri sığır çubuğu gibi bana delici bir şekilde bakıyordu.

"Kylo, doğanlara karşı savaşta başka bir klana yardım etmek için bir filo götürüyor," diye devam ettim. "Yine de, bu garip yeraltı dünyasını ve yerüstü dünyasını doldurmak için

, bu garip yeraltı dünyasını ve yukarıdaki dünyayı doldurmak için... Ve siz kendinizden daha fazlasını yaratmaya devam ediyorsunuz."

Princeton iç geçirdi. "Tehlikeli bir alana giriyoruz, evlat." Ona sert bir bakış attım. "Bana küçümseyici davranma. Ben çocuk değilim."

Princeton yenilgiyi kabul ederek ellerini kaldırdı, ama özür dilemek için hiçbir hareket yapmadı.

"Kaç tane dönüşmüş var? Gerçek gücünüzü ve sayınızı kasten gizlediniz mi? Kylo'nun şu anda yaptığı şey... Tanrım." Hareket etmeyi bıraktım.

Princeton başını sallayarak bana uyarıcı bir bakış attı.

"Tam anlamıyla bir *savaşa* mı gidiyoruz?"

Yukarıdaki ışıklar titredi ve Phineas hırladı. "Dinleyin, cadılar. Kylo'nun size söylediği her şeyi yapın, fazlasını değil. *Size ait olmayan* yerlere gittiğinizi duymak istemiyorum."

Açıkça sadece bana sesleniyordu, gücünü göstererek bana dik dik bakıyordu. Princeton, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir tonla güldü.

"Seni uyarmıştım," dedi Princeton, tiz ve melodik bir sesle.

Kemikler kırıldı, mide bulandırıcı sesi salonda yankılandı. Korkunç vampir dizlerinin üzerine çöktü. Şaşkınlık ve acı içinde bağırdı.

Midem bulandı.

"Özür dile, belki bacaklarını iyileştiririm." Princeton'ın boynundaki kemik tılsımlar havaya kaldırıldı ve hafifçe dans etti.

Durmuş olsa bile, Phineas'ın bacaklarının kırılma sesi hala zihnimde yankılanıyordu ve ben kusmamak için mücadele ediyordum.

Princeton bana onun deli olduğunu söylemişti. Yine de brunch'ta hepsi çok normal görünüyorlardı. Şüpheli, paranoyak tarafım gözlerini devirdi.

Acımasız vampirler ve onların cadı yaratıcısı klanının uzun süre aldatıcı bir şekilde zararsız kalacağını düşünmekle naif davranmıştım.

"Özür dilerim," dedi Phineas sertçe.

"Bana değil. *Ona*."

Phineas'ın gözleri bana kaydı. "Özür dilerim, cadı." Harika.

Yeni bir düşman edinmiştim. "Özür kabul edildi."

Duvarlardan daha fazla çatlama sesi yankılanırken, midemdeki ekşiliği yuttum. Princeton'ın kemik muskaları havada dans etti, sonra göğsüne geri düştü. Phineas, yeni şekillendirilmiş bacaklarıyla ayağa kalktı, kısa bir süre başını eğdi ve sonra bizi terk etti.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" diye tısladım.

Princeton daha dar bir koridora d6nd6 ve ben arkasında y6r6rken bana bakmadan konuşmaya devam etti. "*Gerekli* olan şey 6zneldir. K66k saygısızlık davranışlarına izin verdiğinde, kendini çok 6nemsemediğin mesajını açıkça vermiş olursun. Kendine saygı duymuyorsan, başkaları neden sana saygı duysun ki? Ve senin gibi tek olan bir d6nyada, b6yle bir zayıflığa yer yoktur." G6zlerime baktı. "Biz farklıyız, Evie. Ve her zaman 6yle olacağız. Bunu kabul et ve kendi lehine kullan, yoksa bunun senin sonun olması için izin ver."

EVIE

Princeton beni, yerden tavana kadar eski metinlerle dolu küçük bir çalışma odasına götürdü. Büyülü malzemeler ve ıvır zıvır eşyalar etrafa dağılmıştı ve odada düşük bir güç uğultusu yayılıyordu.

"Allie'yi bulman gerekmiyor mu?" diye sordum.

Princeton deri koltuğa oturdu, ben de yanındaki kanepeye oturdum. Kaşlarını kaldırdı. "Bunu yapsaydım, eğlencemiz sona ererdi. Tanık olduğun konuşma, Kylo'nun yokluğunda seninle görüşmememi söylemesiyle başladı. Seni doğrudan bakıcılarına götürmemi tercih etti, ben de ona '*Bana ne yapacağımı söyleme*' diye cevap verdim. Kylo, itaatsizlik edersem bana zarar vereceğine söz vererek konuşmayı bitirdi." Koltuğa yaslandı ve kollarını kolçaklara uzattı. "Ama ben şımarık ve mazoşist biriyim, bu yüzden buradayız."

"Oh." Alt dudağımı ısırdım. Artık hareket etmediğimiz için beynim o sinir bozucu şeyi yapmaya başlamıştı.

Düşünmeye.

Tekrar tekrar, döngüler halinde, felaket senaryoları, sorular ve şüpheler içinde.

"Ne kadar endişelenmeliyim?" diye sordum. "Doğmuş olanlarla olan bu savaş hakkında?"

Princeton başını eğdi. "Endişelenmenin ne faydası olacak?" Elini salladı. "Daha yeni başlıyoruz. Bu, ölümlü köle ticaretine karışan alt tabakadan kişilerin karıştığı küçük bir çatışma. Kral Earle ve konsey işin içine karıştığında... O zaman endişelenmek için bir neden olabilir. Bu tür davranışlarda bulunanlar için."

"Onlar işin içine karıştığında mı?"

Karnımda bir korku dalgası yükseldi. Bir hafta önceki en kötü korkularım bile, şimdi yüzüme dayatılan gerçeklikle karşılaştırıldığında sönük kalıyordu.

Küçük çaplı şiddet bir şeydi. Daha kontrol edilebilir gibi geliyordu, Idris ve Mena'yı hala koruyabileceğim bir şey gibi.

Ama savaş? Dönmüşler, doğuştan gelen liderliği devirme şansları olduğunu mu düşünüyorlardı? Sadece Etherdale'de değil, tüm krallıkta mı?

Princeton beni dikkatle incelemeye devam ederken başımı salladım. "Burada, sizin aklınızı kaçıran bir tür kimyasal bileşik mi var? Hepiniz geri dönüşü olmayan bir şekilde hayal görüyorsunuz?"

Princeton güldü. "Ben, yeraltının varlığından çok daha uzun süredir hayal dünyasında yaşıyorum. Hayal dünyasında yaşayan insanlar, işleri halledebilen tek kişilerdir, inançsız dostum."

"İmansız," diye alay ettim. Dalgalı tepeler gördüm, Lillian'a adanmış ilahiler duydum, ilahiler, soyulmuş, ufalanmış bordo duvar kağıtlarıyla kaplı duvarlarda yankılanıyordu. "İmanını siktir et."

Sözler dudaklarımdan otomatik pilotta çıkmış gibi çıktı. Bir şekilde, Princeton'la konuşmadığımı farkındaydım.

"İşte orada," dedi Princeton, sandalyesinde öne eğilerek, çılgın bir gülümseme yayılırken. "Bana daha fazlasını anlat, Evie. *Onun* gibi biriyle nasıl bu kadar aşk meşk olabiliyorsun?"

Beni kışkırtıyordu. Aptal değildim, ama tanrılar, öfkemden umursamıyordum. Sokaklarda, kampüste vampirlerin birbirlerine şiddet uyguladığını hayal ettim. Idris'i, kana susamış kurtların arasında çaresiz bir av olarak gördüm. Işıklar yanıp sönmeye başladı.

"Acaba bunun nedeni, tatlılık ve masumiyetle koruduğun maskenin altında, itiraf etmek istemediğin kadar *bize* benziyor olman mı? Gölgelemin vampir lordu, en derin, en içteki benliğine mi sesleniyor?"

"Ben olmadığım bir şey gibi davranan ben değilim," diye tısladım, tırnaklarım avuç içlerimi ısıırıyordu. "Maske ve büyü giyen sizlersiniz. Bin yıldır hüküm süren doğuştan bir kral ile savaştan sağ çıkma şansınızın en ufak bir ihtimal olduğunu düşünen sizlersiniz."

Princeton'ın gözleri cam gibi parladı ve Selena adına, bana bakmayı bırakmasını istedim — gücümü, kafese kapattığım zehri ve gömdüğüm anahtarı bulmaya çalışmayı bırakmasını istedim.

"Bu bir tuzak." Kanepeden fırladım ve Princeton bileğini hafifçe hareket ettirerek beni geri itmek için bir rüzgar estirdi.

Sırtım kanepeye şiddetle çarptı ve kanepa kaydı. En tehlikeli duygu, o hastalıklı öfke, zihnimin kenarlarını körleştirmeye başladı.

vizyon, beni kavurucu bir şekilde sardı. Bir şey kaçtı, omurgamdan yukarı doğru fırladı.

Dünya benim irademe boyun eğdi. Kitaplıklar titredi. Zemin sallandı. Nesneler ve metinler yere düştü.

Princeton ise bana sırtıyordu. Gözleri çılgınca, açgözlü ve keyifliydi.

"Öfkeyle kardeşine zarar mı verdin?" diye sordu. "Engel bu mu? Kendini bu kadar sıkı bağlayıp büyülemenin sebebi bu mu?"

Idris'in adının geçmesiyle, kemiklerimi sıyıran öfke dalgasını engellemek için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Rahatsızlık giderek arttı ve Princeton'ın kendi büyüyle ateşi körüklediğini, beni patlatmak için elindeki her yöntemi kullandığını aniden fark ettim.

Bu yeraltındaki hayali vampir sarayını yok etmemi mi istiyordu? Bütün şehri mi?

Gözlerim birden açıldı. Dünya daha parlak görünüyordu. Gücün akışıyla görüş alanım genişledi. Princeton'ın aurasının en soluk hatlarını görebiliyordum: siyah, mor, yeşil ve kırmızı tonları.

"Bizim gibileri nefret etmelerine şaşmamalı," diye bağırdım, havada dalgalanan elektrik, titreyen mobilyalar, omurgamdan yukarı aşağı yayılan ısıya karşı. "Sen yok oluş istiyorsun. Unutulmak. Bu yüzden mi idealist genç insanları canavarlara dönüştürüyorsun? Bu yüzden mi benim de senin kadar kötü olduğumu umuyorsun?"

Princeton güldü, gözleri vücudumu tararken bir kitap kafasına doğru uçtu. Rahat bir hareketle, kafasına çarpmadan önce kitabı saptırdı.

Dudaklarım kıvrıldı. "Idris'e asla zarar vermem. Asla."

Princeton tekrar sandalyesine yaslandı, gözleri cam gibi parlayarak içime derinlemesine baktı. "Anladım." Gözleri keskinleşirken kolçaklara rahatça vurdu. "Tamam, tamam, şimdilik yeterince gördüm." İçini çekti, parmaklarını şıklatırken yüzündeki mizah kayboldu. "Yeter."

Oda karanlıkla doldu. Karanlıktan daha fazlası... Yıldızsız bir gece gökyüzünün derin oniks boşluğu.

Burada hiçbir uyarıcı yoktu. Öfkemi hissedemiyordum. Öfkelenecek hiçbir şey yoktu. Korkacak, nefret edecek, sevecek ya da özleyecek hiçbir şey yoktu.

"Nefes al. Mümkün olduğunca derin nefes al."

Ses, ilgisiz ve boğuktu. Bilinçli farkındalığımdan daha derine işledi, kalbimin çarpıntısı yavaşlayana kadar derin nefesler almamı sağladı.

Şiddetli bir fırtınanın ardından gelen sükunet gibi, yavaş yavaş daha rahat bir duruma geçtim.

"İşte böyle. Nefes almaya devam et."

Konuşanın Kylo olmadığını biliyordum, ama kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışırken onun yüzünü hayal ettim. O yıkıcı sırtış ve onun ardından oluşan küçük gamze.

Karanlık çekildi. Zemin artık titriyor değildi. Sanki bir kasırga odayı süpürmüş gibiydi, ama atmosfer sessiz ve sakindi.

Princeton'a sert bir bakış attım. "Beni böyle kışkırtmanın güvenimi kazanacağını ve seninle çalışmak isteyeceğimi mi sandın?"

Princeton hala sakin bir otoriteyle bakışlarımı üzerinde tutuyordu, sadece hafif bir sırtış kalmıştı. "Eğer nazikçe sorsaydım, gerçek gücünü ortaya çıkarır mıydın?"

Hâlâ kaçmak, eve gitmek ve tüm bu dünyayı geride bırakmak istiyordum. Ama Kylo'nun aptalca küçük gamzesini bir kez daha gördüm ve hareketsizce oturdum.

Bu cehennemde kalmak için tamamen saçma ve savunulamaz bir sebepti. cehennemde kalmak için tamamen saçma ve savunulamaz

"Gerçeği açıklamadın ve ikimiz de bunu biliyoruz," dedi Princeton.

"Ama senin sadece bir kaos cadısı olmadığını anlayacak kadar çok şey gördüm. Sen çok güçlü bir cadısın. Ve kontrolünü kaybetmen için tek gereken şey, rastgele bir yabancıнын silah gibi kullandığı sözler ise, o zaman başın büyük belada demektir. Özellikle de aynı gücü kendini saldırılardan korumak için kullanmayı reddediyorsan."

Bu deli kişinin birdenbire mantıklı konuşması hoşuma gitmedi. Hiçbir neden yokken çılgın ve kaotik davrandığı zaman kaçmak daha kolaydı.

"Kontrolün dışında olan şeyler için endişelenmenin bir anlamı yok, ister savaş olsun, ister bu hafta doğacak bir vahşet. Ama kendi büyüün ve bunun sana ve çevrendeki herkese çektiği tehlike için endişelenmek için bolca nedenin var." Princeton'ın gözleri kısıldı. "Kim bilir? Belki de sana kontrol etmeyi öğrettikten sonra, sadece kendini savunmaktan daha fazlasını yapmak isteyeceksin. Belki bir gün, tüm o haklı öfkeni gerçek düşmanlarına karşı kullanmaya karar vereceksin."

Annemin tiz çığlığını duydum, şu anda Isolde'nin tepelerini musallat eden o ruhsuz gri gözleri. Boğazımda bir yumru oluştu. Princeton da bunu görebiliyor mu acaba diye merak ettim.

"Bugünlük bu kadar yeter. Karakterim hakkındaki görüşlerin umurumda değil. Zaten kendi amaçlarına ulaşmak için beni manipüle etmeye çalıştığını biliyorum." Princeton'ın sorgulayan bakışlarıyla karşılaştım. "Ama içimdeki zehri kontrol etmeme gerçekten yardımcı olabileceğini kanıtlarsan, yardımını kabul ederim. Kimseye zarar vermek gibi bir niyetim yok."

Princeton'ın sinir bozucu sırıtışı yeniden ortaya çıktı. "Anlaştık." Diye iç geçirdi. "İşte ilk sorunun: doğana ve ruhuna özgü bir şeyi *zehir olarak* adlandırmak."

Kapıya gelen yüksek sesli bir vuruşla, Princeton'ın sırıtışı daha da küstahlaştı.

Süslü geometrik dövmeleri olan ince yapılı esmer bir kadın odaya daldı, Princeton'ı görünce burun delikleri genişledi ve gözleri kısıldı.

Allie beni baştan aşağı süzdükten sonra rahat bir nefes aldı.

"Kylo'nun değerli varlığının hasarını mı değerlendiriyorsun?" Princeton alay etti. "O iyi. Parti bitti. Üzücü." Bana göz kırptı. "Yarın görüşürüz."

"Hayır," diye düzeltti Allie. "Kylo döndüğünde onu göreceksin."

Princeton dudaklarını bükerek, Allie ve benim inanmadığımız bir teslimiyet taklidi yaparak başını salladı.

O anda, Kylo'nun biraz dengesiz koruyuculuğuna minnettardım. Çünkü en azından bu, vücudumun hiçbir yerinde güvenmediğim bu cadıdan biraz daha uzun süre uzak durabileceğim anlamına geliyordu.

"Bu bir zehir değil, Evie," diye seslendi Princeton, Allie ile birlikte koridora kaçarken. "Sadece *sensin*."

Allie merakla bana baktı. Ben de rüzgârın etkisiyle kapı çarparken ona sert bir bakış attım.

Hiç kimsenin bu kadar korkunç ve acımasız bir şey söylediğini duymamıştım.

KYLO

Evie'nin kalp atışlarının düzenli olup olmadığını kontrol etmek, rahatlatıcı ve takıntılı bir dürtü haline gelmişti. Ondan daha önce de uzak kalmıştım, ama hiç bu kadar uzak olmamıştım.

Ve o güzelim boğazından özümün aşağı kayarak onu sonsuza kadar bana bağladığını hissettiğimden beri de.

Onu böyle geride bırakmanın beni bu kadar etkileyeceğini fark etmemiştim.

Şu anda etrafında ne kadar koruma olursa olsun, onun tehlikede olduğunu düşünmeden edemiyordum. Ve nereye gittiğimi duyduğunda yüzündeki korkuyu, kanındaki artan dehşeti görmüştüm.

Melekim beni bu kadar endişelendirdiği için çok tatlıydı. Gerçi endişesinin büyük bir kısmının Ravenia'nın genel durumu ve bunun Etherdale'e yansiyacağı dalga etkisiyle ilgili olduğunu tahmin ediyordum.

Elbette onu gerçeklerden koruyordum. Neler olacağını anlamasının ona bir faydası olmazdı. Henüz olmazdı.

Ateş kuşlarının sırtında Etherdale'in dağlarını aştık. Evie'nin kalbi benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı ve şiddetli atmaya başladığında, benim için kişisel bir cehennem oldu.

Bunun muhtemelen Princeton olduğunu biliyordum, tahmin edilebileceği gibi Evie'nin büyüsunü incelemek için verdiği emirlere uymamıştı. Ama o benim Evie'mi benim gibi anlamıyordu ve onun duygusuzluğuyla Evie'ye zarar verebileceğini bilmek beni öfkeliyordu.

Her zaman ruh halime uyum sağlayan ateş kuşum Vera, düşük bir gürültü çıkardı. Parlak, kırmızı ve turuncu renkli tüylerle kaplı kanatlarını genişçe açtı. Kızıl gözleri Helia'nın ateşli ışınlarıyla parıldıyordu. Onca yıldan sonra bile, bu muhteşem yaratıkların büyüklüğü, zarafeti ve gücü nefesimi kesiyordu.

"Zander'ın yardım talebinde uçuş planına ne eklediğini gördün mü?" Blade, uğultulu rüzgârın sesini bastırarak bana seslendi.

Ona baktım, iri cüssesi eyere tam oturmuştu. "Hangi kısmı?"

"Florimell ile Calliope arasındaki bu küçük arazi parçasından kesinlikle uzak durmamızı söyledi. Üzerinden uçmamamızı ve kesinlikle oraya inmememizi söyledi."

"Bu, oraya hemen gitmek istememi sağlıyor," diye cevap verdim.

"Hayır," dedi Blade, başını sallayarak. "Orasının *lanetli* olduğunu söyledi. İntikam peşinde olan hayaletler tarafından lanetlenmiş."

Gözlerimi devirdim. "O halde Zander *kesinlikle* değerli bir şeyi saklıyor."

"Şimdi de şüpheci mi oldun? Ezoterik gizemlerin cadısına mide bulandırıcı bir şekilde aşık olan adam mı?"

Aşık. Kalbim, sanki yeniden insanmışım gibi, kan dökme arzusu ve intikam ve güç için bastırılmaz bir açlıkla boğuşan bir canavar değilmişim gibi, bir an durdu.

Evie, ondan beslenmemi istediğini söylemişti. Bu, en çok ihtiyacım olduğu anda konsantrasyonumu bozmasına izin vermemek için düşünmemeye çalıştığım, en beklenmedik sürprizdi.

Tanrılar, o gerçekten beni mahvediyordu. Onu kaç kez gücümün büyüklüğüne boyun eğmeye zorlasam da, beni ne kadar parmağında oynattığının farkında değildi.

"Ezoterik gizemlere şüpheyle yaklaşmıyorum," diye cevap verdim rüzgârın uğultusu arasında. "Güç sahibi erkeklerin yazdığı korkutucu hayalet hikâyelerine şüpheyle yaklaşıyorum."

"Hayır, ben de duydum!" Harmony arkamızdan seslendi. "Princeton bir keresinde bahsetmişti. Orası, tarif edilemez bir vahşetin yaşandığı yerd. Lillian'ın lanet olası hizmetkarlarının yaptığı bir şey."

"Bu mantıklı," diye pes ettim. "Çocuklarını ondalık olarak doğanlara veren bir tarikat için içindeyse, öfkeli hayaletlerin olasılık dışı olduğunu söyleyemem."

Evie'nin kıkırdayan görüntüsü, hızla onun vahşi, yaralı haline dönüştü; geçmiş hakkında konuşmamam için bana yalvaran hali... Çocukluğu, tabii varsa tabii.

Dişlerimi sıktım. Vera homurdandı.

"Biliyorum, biliyorum," diye fısıldadım, sadece onun duyabileceği şekilde. "Söz veriyorum, onunla tanıştığında anlayacaksın."

VARDIKTAN SONRA, savaş hızla bir katliama dönuştü. Maskeli ve ilk ciddi savaşımız için aç olan klanım, hiçbir şeyden habersiz doğanların ordusuna gölgeli büyülerini saldı.

Klanım savaşta, kan dökme arzusunu ve temel içgüdülerimizi kontrol etmede ve insanlığımızı kaybetmeden intikamcı canavarlar olarak titiz bir denge kurmada son derece eğitimliydi. Becerilerimiz sadece küçük çaplı, dağınık şiddet olaylarında kullanılmıştı. Suikastlar, istihbarat görevleri, kanunsuz adalet, Etherdale sokaklarında ölümlülerini korumak.

Savaşa hazırlıklı olmaktan çok daha fazlasıydık. Savaş için can atıyorduk.

Shifterlar yanımdan hızla geçtiler, dev kurt ve kedi şekillerinde sıçrayarak canlı eti parçaladılar. Birkaç yerel cadı da savaşa katıldı, koruma büyülerini, zehirli lanetlerle ve büyülü alevlerle insan köylülerini korudu.

Zehirli bir ok yakındaki bir doğan'a uçu ve boynuna saplandı. Gölgelelerinden biri onu iyice saptamak için onu kazığa oturtdu.

Cadılar grubu, bir sonraki doğan kadına dişlerini geçirdiğimi, çalıntı kanını emdiğimi, sonra boynunu kırıp bir kenara attığımı izlerken tamamen suskun kaldı.

Doğmuşların kanı kokuşmuştu, ama düşmandan beslenmek bile Evie'ye ihanet etmek gibi geliyordu.

Artık buna odaklanamazdım, çünkü daha fazla ateş kuşu başımızın üzerinde dönüyor ve daha fazla doğan taşıyordu.

Klanım, Zander'ın filosuyla olağanüstü bir uyum içinde savaştı. Farklı bir cadı tarafından dönüştürülmüş olan klanı, kendine özgü güçleri ve büyüsüyle doğmuştu. Ama gölgeler, Valentin'de Rune'un dönüştördükleriyle bile, sürekli bir güçtü. Gölge büyüsü birçok farklı şekilde ortaya çıkıyordu, ama dönüştürülmüşlerin her birinin içinde hala aynı temel öz vardı. Sanki aynı ruhlar veya tanrılar hepimizi destekliyor, insanları kozmik adaletsizliği düzeltmek amacıyla vampir olarak yeniden doğmalarına izin veriyorlardı.

Bir an için Evie'nin sesini zihnimde duydum, karşılıklılık, büyü ve kader hakkındaki felsefesini.

Gölgelerim, Harmony'ye gizlice yaklaşımadan onu geriye doğru çekip attı. Onu bir göz açıp kapayıncaya kadar içten dışa sıkıştırıp çürüttüm.

Onu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Şimdiye kadar bana bir maliyeti olmamıştı, ama tanrılar bunun sadece an meselesi olduğunu biliyorlardı.

Kafama bir hançer fırladığında ve aynı anda kan oniksle zehirlenmiş bir zincir boynuma dolandığında, *o zamanın* geldiğini anladım.

Sadece bir saniye kadar dikkatim dağıldı.

Hızlıca hareket ettim, gölgelerim beni bıçağın son yargısından korudu. Ama kan oniks gücümü zayıflatırken, gücüm azalıyordu ve nefes almakta zorlanıyordum. Karanlığı bir silah olarak kullandım, arkamdaki kişiyi kendi hançerimi yüzüne saplayacak kadar uzun süre kör ettim.

Zinciri düşürdü ve felç edici kan oniks ile temas kesilince gücüm yavaş yavaş yeniden birikmeye başladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, arkamda duran, yere düşerken kendi kanını boğuk bir sesle içen, baştan aşağı siyah giyinmiş bir cadıydı. Arkasında, on iki yaşında bile olmayan, parlak sarı saçlı bir çocuk gördüm. O da baştan aşağı siyah giyinmişti.

Kim bir çocuğu savaşa götürür

ki? "Harmony," diye tısladım.

O hemen çocuğa yöneldi ve etrafımızda silahlar ve büyü uçarken geri çekildi.

"Seni koruyacağım. Şu köşede ölümlülerin olduğu bir dükkan var," dedim ve hızlıca işaret ettim.

Gerçek şu ki, on yıllar boyunca hiç bu kadar büyük bir gücü bir anda kullanamamıştım. Kibirli, sabırsız bir adam, benim inşa ettiğim yeni dünyayı inşa edemezdi. Tanrı gibi gücünün derinliklerini göstermeden duramazdı, on yıllar boyunca gerçekte olduğundan daha zayıf ve yetersizmiş gibi davranamazdı.

Mükemmel bir adam değildim, bu yüzden gölgelerimin et yemesini izlerken, şimdi memnuniyetle sırtarak keyifleniyordum. Doğmuşların, ağızımdan arkadaşlarının kanı damlarken bana dehşetle bakışlarına bayılıyordum.

Ne kadar güçlü olduğum, bu köyü çürümeye ve enkaza dönüştürmenin ne kadar kolay olacağı neredeyse korkutucuydu. Daha da kötüsü, bilinçli kontrolüm dışındaki biyokimyasal ve büyü süreçlerle bunun kafama girmesiydi. Beslenmeye benziyordu, ama çok daha büyük ölçekte. Heyecan, adrenalin, coşku, yüce hayallerin tüm cesaret, kan, dehşet ve yücelikle gerçeğe dönüşmesini izlemenin tarif edilemez coşkusu.

Kim olduğumdan memnundum. Çünkü başka birinin evrenin düzenini bu derece bozması fikri gerçekten de düşündürücüydü.

Yine de, bu bozulmaya neden olanın doğuştan gelenler olduğunu ve benim sadece tanrıların bu dengesizliği düzeltme aracı olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Sen lanet bir küfürsün. Lillian ruhunu sonsuza kadar işkence edecek," diye bir doğan adam yüzüme tükürdü, kuduz ve pis ve açıkça bu iğrenç köle ticareti işinde bir alt tabaka.

"Sen ise, maddi olarak hiçbir zaman fayda sağlamayacağın bir endüstriyi savunmak için birinin et kuklasısın," dedim. Alaycı bir şekilde alt dudağımı çıkardım, hançerimi göğsünden çekip çıkardım ve dişlerimle boynundan bir parça kopardım.

Vücudu kaldırıma yığıldı.

"Bugün Lillian'la yüzleşecek olan tek kişi sensin, sıçan suratlı dostum."

Harmony yanıma geri dönmüştü. "Hemen buradan gitmeliyiz."

Geldiğimizden beri ilk kez sesinin korkudan titrediğini duydum. Yüzündeki ciddiyeti okudum.

"Örnek teşkil edilmek üzereyiz," diye tısladı Harmony. "Buradan hemen gitmeliyiz. *Hemen.*"

Bu sözleri otoriter bir şekilde söylerken bile, gözleri kederle doluydu, içimden gelen bir üzüntüyle.

Gözlerimden biri gölgelerin arasından çıktı ve sağ eliyle hemen tanıdığım bir sembol yaptı. Bir sonraki göz kırpışında gölge büyüünün arkasına çekildi.

Çevremizdeki savaş sona ermek üzereydi. Tüm doğuştan savaşçıları tamamen yok etmek ve kalanları bölgeden çıkarmak çok uzun sürmezdi. Bunlar, yozlaşmış soyluların kaçakçıları ve uşaklarıydı, geniş, organize bir ordu değillerdi.

"Kral Earle, krallığa bir mesaj olarak adamlarını gönderiyor," dedi Harmony, sesindeki dehşeti gizleyemeyerek. Ben ise sessiz ve hareketsiz kalmıştım.

Blade'in en sevdiği kılıcı kullanarak birkaç saniye içinde iki doğan'ı kebab yapmasını izledim. Silahını çekerek oldukça memnun görünüyordu. Sağımda bir leopar şekil değiştiren homurdandı ve gözlerim, aç doğan pisliklerden koruduğu çocuğa kilitlendi. Uzun sarı bukleli bir kız, annesi için ağlayıp sızlanıyordu. Elbisesi sade ve siyahtı.

Sanki *ona* bakıyormuşum gibi midemde mide bulantısı hissettim. Benim meleğim.

Harmony'ye odaklandım. İki imkansız seçeneği tarttım, ikisi de bir anda kafamı ağırlaştırdı: gitmek ya da kalmak.

Güçlü konumumun dezavantajı, ezici bir gerçek, acımasız bir dersti. Tanrılar şüphesiz şu anda bana gülüyorlardı.

Harmony elini omzuma koydu. "Bizi ortadan kaldıracaklar."

EVIE

"Seni yaramaz kız!" Mena beni bahçede kitap okurken bulduğunda haykırdı. "Seni haftalardır görmedim!"

Kaşlarımı kaldırarak, onun abartılı tepkisine gülümsedim. "Mena, seni en son gördüğümde bu yana üç gün geçti."

"Kalbimde, daha uzun zaman oldu." Battaniyemin yanındaki bir bankta oturdu. Okuduğum yeri işaretledim ve kitabımı bıraktım.

"Dürüst olmak gerekirse, o çekici, rüya gibi genç adamla işlerin açıkça kızıştığına çok sevindim. Onu bizden bu kadar uzun süre saklamaya nasıl cüret edersin! Ben yaşıyım, biliyorsun! Böyle bir sürprizle kalp krizi geçirseydim ne olacaktı?"

Gözlerimi devirdim. "Kylo'nun sana kalp krizi geçirecek kadar güzel olduğunu mu ima ediyorsun?"

Mena sinsi bir gülümsemeyle ağzını açtı, ama bahçeden gelen yüksek sesler şakalaşmamızı böldü.

"Hey!" diye bağırdı bir kadın.

"Cindy, lütfen," diye bağırdı bir adam. "Kendine hakim olmalısın." Cindy ve Roger Whitfield, mülkün yan tarafına doğru yöneldiler dar taş yolu takip ederek bize doğru ilerlediler.

Mena, nadir görülen bir alaycı ifadeyle kollarını kavuşturarak ayakta duruyordu. Ben de ayağa kalkarak, eski erkek arkadaşımın ebeveynlerine tamamen şaşkın bir şekilde bakıyordum.

Cindy kestirme yolu kullanıp otlarımı ezmeye çalıştığında, bir rüzgar esintisi onu Roger'ın göğsüne doğru savurdu.

"Lütfen bitkilerimin üzerine basmayın," dedim sakın bir sesle. "Bir yolun olması boşuna değil."

Cindy, sanki onu üç kez hançerle bıçaklamışım gibi göğsünü tuttu. "Sana söyledim Roger. Bana saldırdı!"

Kalbim deli gibi atıyordu. Aslında, bahçenin ruhları onu yönlendirmişti, ama bu açıklamanın onu rahatlatacağını sanmıyordum.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Sen bizim mülkümüzdesin," dedi Mena. "Davranışlarına dikkat et, Sandy."

"Sandy mi? Benim adım..." Cindy, cümleyi bitirmek ona yakışmayacakmış gibi dramatik bir şekilde sözünü kesti. Parmaklarını kaldırarak önümüze, çimlerin üzerine oturdu.

Roger elini yüzüne götürdü. "Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Ön kapıyı çaldık, ama sesler duyduk ve sizi burada bulabileceğimizi fark ettik."

Gözleri bir anlığına göğsüme kaydı, şüphesiz korsemmin dikişlerini hayranlıkla inceliyordu.

Cindy'nin parmağı titriyordu, yüzü öfke ve korkuyla buruşmuştu. "Oğlum nerede?"

Sözleri duyduğumda ona boş boş baktım. "Ne?" Açıkça daha mantıklı olan taraf olan Roger'a baktım. "Ayrıldık. Kırsal bölgeye döneceğini söyledi."

"Gördün mü? Sana söylediğim gibi," dedi Roger karısına sakın bir şekilde. "Jacob dürtüsel bir genç. Çocukça hatalar yaptı, muhtemelen Bayan Evie'den azar işitti ve dağlara kaçtı."

Roger'ın durumu değerlendirmesi beni çok sinirlendirdi. Jacob'ı kendi berbat davranışlarının sorumluluğunu alamayan bir çocukmuş gibi davranmasından bıkmıştım. Ya da beni dırdırcı bir kız arkadaş ve anne figürü gibi görmesinden.

Bu insanları nasıl tahammül edebildim ki?

"Gördün mü?" diye tısladı Cindy. "Yüzündeki saf hor görme ifadesini?"

Küçümseyen yüz ifadesini hızla dramatik bir dehşet ifadesine dönüştürdü. "Ona bir şey yaptı!" Roger'ın koluna yapışarak bana baktı. "Farleigh, aşk büyüsü ve lanetlerle ilgili zararsız şakalarına ne kadar kızdığını, öfkeyle nasıl fırlayıp gittiğini anlattı. Senin bir *kaos cadısı* olduğunu."

Beni işaret eden o parmak, sakinleşmeme yardımcı olmuyordu. Öfke ve gerginlik kemiklerimde savaşıyordu. Gücümün bir parçasını bile gösteremiyordum. Hiç tepki veremiyordum.

"Sonra Celeste'nin yerine gittim," diye tükürdü Cindy, "orada sanki sen hiç orada çalışmamışsın gibi davrandılar. Sanki seninle tüm bağlarını koparmışlar gibi. Sen gerçekte kimsin? Ve oğluma ne yaptın?"

Mena bana yaklaştı. Yüzündeki öfkeyi gizlemek için hiçbir şey yapmadı, koyu kırmızı dudakları öfkeden kıvrılmıştı.

Mena konuşmadan önce ben konuştum. "Ayrıldık. Kırsal bölgeye geri döneceğini söyledi. O zamandan beri ondan haber almadım."

Daha önce söylediğim sözleri tekrarladım ve Cindy beni bunun için nefret etti.

"Sen nereden geldin?" diye tükürdü, mavi gözleri genişlemiş ve delirmiş gibi. "Yıllar önce bu zavallı kadının kapısına geldiğinde, köylü aksanın olduğunu söylemişler. O aksan nereye gitti, ha? Neden Etherdale'desin? O çocuk senin kardeşin mi?"

Yapma, diye bir ses kulağıma fısıldadı. *Sakın ağlama ağlama.*

Gözlerim yanıyordu ve alt dudağım titriyordu. Roger beni dikkatle izliyordu dikkatle izliyordu ve Cindy'nin yaklaşmasını engelliyordu.

"Ben *fakir* bir *kadın* değilim, seni dayanılmaz cadaloz," diye karşılık verdi Mena, bir adım öne çıkarak.

Gökyüzü karardı ve ben derin nefesler almaya çalıştım. Princeton'ın gölgelerinin derin oniks boşluğunu hatırladım. Karanlıkta tekrar merkezimi bulabilmiş olduğumu.

"Beni neyle suçluyorsun?" diye sordum, sesim titriyordu. "Cinayet? Kaçırma? Listeye eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

Cindy aniden ağlamaya başladı, yüzü kederle buruşmuştu. "O öldü, Roger. Sana söyledim. O öldü."

Yumruklarım sıkıştı. "O sadece seyahatte! Sana garanti ederim ki acı çekmiyor! Neden Kailey'e Jacob'ın nerede olduğunu sormuyorsun? Son zamanlarda ondan haber almış olma ihtimali çok daha yüksek."

"Sence o kaybolduğundan beri her gün onu kim soruyor?" Cindy, Roger'ın gömleğini yumruklayarak ağladı ve ona yaslanarak, nefes nefese kalarak kendini daha da heyecanlandırmaya devam etti. Roger onu kucaklayarak sırtını okşayarak sakinleştirmeye çalıştı. "Kesinlikle *sen* değildin."

Harika. Jacob'ın hayatında, onun eski sevgilisiyle beni aldattığını bilmeyen tek kişinin ben olduğumu duymak güzeldi. Her neyse, görünüşe göre hepsi onun için onu tercih ediyordu.

Mena, Whitfield'lara bir hakaret daha savurdu ve Cindy'nin konuşmaları giderek daha tutarsız hale geldikçe, onlara mülkünden çıkmalarını emretti. Roger, elbette, konuşmaya birkaç anlamlı söz ekledi.

Kaşlarım çatıldı, boğazımdaki o korkunç yumru katlanarak büyüyordu. "O gittiğinden beri kimse ondan haber almadı mı?"

Roger başını salladı.

"Eşyalarını aldı mı?"

"Evet, aldı. Bir çanta hazırladı," dedi Roger.

Rahat bir nefes aldım. "Yani tüm bunlar sırf sana mektup yazmadığı için mi?" diye sordum, teselli edilemeyen Cindy'ye. "Bu yüzden mi bizim arazimize izinsiz girip beni bir tür şeytani beyin olmakla suçluyorsun?" Bahçemi işaret ederek elimi salladım. "Ben buyum. Kitap okurum. Bitki yetiştiririm. İnsanlara yardımcı olan şeyler yaratırım. İyileştirme, koruma ve ilham için büyü yaparım."

Ben iyiyim! diye bağırmağa istedim. *Lütfen benim iyi olduğumu görün!*

Gökyüzünden yağmur

damlaları düşüyordu. Hayır.

Hayır, hayır, hayır. Tanrım,

hayır.

Sanki avuçlarımda su tutuyormuşum ve parmaklarımdan arasından akıp gitmemesi için yalvarıyormuşum gibiydi.

Mahallemizin üzerinde toplanmış olan uğursuz bulutlara baktım. Hemen Whitfield'lara döndüm.

"Sizi rahatsız ettiğimiz için üzgünüz," dedi Roger. "Eminim Jacob yakında dönecek ve tüm bunlar bir yanlış anlaşılma olarak kalacak."

"O onu öldürdü, o onu öldürdü, o onu öldürdü," diye tekrarladı Cindy, Roger'ın göğsüne yaslanarak ağlarken.

Kylo'yu düşündüm. Onun yıkıcı gülümsemesini, o aptalca küçük gamzesini zihnimde canlandırımdı. Gölgelelerinin beni asla bırakmayacakmış gibi etrafıma sarıldığını hayal ettim.

Bulutlar geçecekti. Patlamadığım sürece kimse fark etmeyecekti. Etherdale'de sürekli yağmur yağardı.

Her şey yolundaydı. Kaçmaya gerek yoktu.

"Umarım yakında birine mektup yazar. Seni endişelendirdiği için üzgünüm," diye mırıldandım.

Mena, barışmakla hiç ilgilenmediğini belli eden hafif bir alaycı ses çıkardı. Roger, zenginlerin yaptığı gibi mekanik bir şekilde nazikçe gülümsedi. Cindy, öğleden sonra bu erken saatte zaten sarhoş olduğu anlaşılan, karışık ve belirsiz bir şekilde benimle ilgili suçlamalarını sürdürürken, Roger tek kelime etmeden onu bizden uzaklaştırdı.

Yağmur damlları azaldı. Derin bir nefes aldım ve Cindy'nin sözlerini zihnimin derinliklerine gömerek, en güvenilir kaçınma yöntemlerimi uygulamaya devam ettim.

Her şey yolundaydı. Ben yanlış bir şey yapmamıştım. Ben iyidim.

Cindy neredeyse kendinde değildi. Roger, onun söylediklerine açıkça inanmıyordu. Peki ya Jacob'ın arkadaşları?

Kailey ne olacaktı?

"Tehlikede miyim?" diye sordum, gözlerim yaşlarla doldu. "Beni doğanlara satacaklar mı?"

Mena, Whitfield'ların evin önünden kaybolmasını bir bekçi köpeği gibi izledi, sonra hızla beni kollarına aldı.

"Hayır," dedi Mena, beni sıkıca kucaklayarak. "O bir alkolik ve korkak. Bize o sözleri söylemeye cesaret edebildi çünkü bizi olduğumuzdan daha zayıf sandı. Oğullarının olgunlaşmamış bir playboy olduğunu ve Ravenia'da gezip tozduğunu biliyorlar. Roger neden bu kadar sakindi sence? O, yetiştirdiği oğlunu tanıyor. Ve kadınları, ölene kadar onlara hayranlık ve endişeyle bakmaları için eğittiler, metreslerden oluşan bir haremle gömülecekler."

Mena uzaklaştı ve bir an için, onun kararlı yüz hatlarına baktım. "Jacob'la çıkarken neden bunların hiçbirini söylemedin?"

Omuz silkti. "Duymak istemedin. Öğrenmen gereken dersi her zaman kendi tarzınla ve kendi hızında öğrenecektin." Gülümsedi. "Artık içimden geldiği gibi konuşabileceğim bir aşamaya geldiğimiz için mutluyum."

"Ben de," dedim. Gülümsemem titredi. Yavaşça dağılan bulutlara ve gökyüzüne tekrar baktım. Ellerim titriyordu; kalbim sıkışmıştı. "Papatya çayı içmem lazım."

Ve kendimden başka kimseye güvenmekten ne kadar nefret etsem de... Kylo'ya ihtiyacım vardı. Umarım güvendeydi.

KYLO

Etherdale'e dönüş yolculuğu, tekrarlamak isteyeceğim bir deneyim değildi. Hava inanılmaz derecede ağırdı, omuzlarıma dayanılmaz bir yük gibi çökmüştü.

Doğru kararı vermiştim.

Soluma ve sonra sağıma baktım. Blade'in alnı kırışmış, dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. Harmony, ateş kuşunu okşarken, gözyaşları yanaklarından serbestçe akıyordu.

Bana baktığını fark etti ve başını salladı. Yüzündeki ifadeyi okudum, bana şefkat ve nezaket göstermem için sözsüz bir ısrar vardı.

Doğru kararı vermiştim, ama kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissediyordum. Zander'ın dönüştürülmüş hücre üyeleri, verdiğimiz karar için bizi suçlamamıştı.

Onlar da bizim yerimizde olsalardı aynı şeyi yaparlardı. Ama onlar bizim yerimizde değillerdi; bunun yerine, korudukları toprağı, birlikte savaşıp ölecekleri toprağı terk etmeyi reddettiler.

Kral Earle, yeraltından çıkmaya cesaret eden klanları ibretlik hale getirmeyi severdi. Şimdiye kadar bu sadece küçük çapta gerçekleşmişti. Earle gerçek sayımızı fark edip savaş ilan ettiğinde, her şey değişecekti. Earle, bizim ortaya çıkmamızın nedenlerinden çok, türümüzü yeryüzünden silmeyi daha çok önemsiyordu.

Yolsuzluk, köle ticareti, dini aşırılık. Earle ve gerçeklerden kopuk konseyi, çözülmenin eşiğinde olan bir krallığa göz yumuyordu. Bir şey söylüyorlardı: ölümlüler ve ölümsüzler arasındaki ilişkiler ve karşılıklılık, korunması gereken en önemli kurumlardı. Ancak eylemleri, daha doğrusu eylemsizlikleri, tam tersini gösteriyordu.

Kral Earle, kendi halkından çok mirasını korumayı önemsiyordu.

Onun güçlerine karşı koyacak kadar yeterli sayıda asker getirmedik. Dahası, bu, onlarca yıllık dikkatli planlama ve öngörüyü bozacaktı.

Klanım geleceğin umuduydu. Ve ne yazık ki, savaş başladığında tüm müttefiklerimiz hayatta kalıp bizimle birlikte savaşamayacaktı.

Aceleci kararlar almak, yok oluşumuzu garantilemek anlamına gelirdi. Yeni ve daha iyi dünyamı, başından itibaren dezavantajlı ve savunmasız olduğumuz, kayalık bir temele inşa etmeyecektim.

Evet, takıntılıydım. Hırslıydım. Koruyucuydu. Acımasızdım.

Yakın çevrem dışındaki herkes için soğuk, acımasız ve sorgulanamaz bir insandım.

Ama taktığım maskelerin bir amacı vardı. Ve bizi terörize edenlerden daha büyük bir canavar olmaya karar verdiğimden beri kullandığım her yöntem ve verdiğim her kararın da bir amacı vardı.

Vera alçak, kederli bir ses çıkardı, vücudu alçak bir mırıldanma ile titriyordu. Binicileriyle bağ kuran ateş kuşlarının onları teselli etmeye çalışması yaygın bir durumdu.

O çok iyi bir kızdı.

Diğer çok iyi kızım ise açıkça uyuyordu, kalbi yavaş ve düzenli atıyordu, kan bağı sayesinde bunu hissedebiliyordum. Sanki köşeye sıkışmış ve stres altındaymış gibi, kalbi hızla atarken geçirdiğim dönemi özlememiştim. Bu durumun uyandırdığı hissi, ona gidip benim olanı korumak için duyduğum panik ve çaresizliği nefret ediyordum.

Klanımın onu koruyacağına güvenmek zorundaydım, özellikle de onu her zaman gözümün önünde ve tehlikeden uzak tutmayı başaramayanların başına gelecek öfkeyi açıkça belirtmişken.

Ama Evie'ye benim yapabileceğim gibi bakacak kimseye güvenmiyordum. Ve sonunda bana bakışından, o büyük, umut dolu gri gözlerinden, onun da bu fikre ısındığını anlayabiliyordum.

Gece yarısı Etherdale'in ücra bir köşesine indiğimizde, şehir sessizdi, ışıklar karanlıkta titriyordu.

Başka bir gün olsaydı, doğrudan Evie'ye giderdim. Ama bu gece değil, bu kadar ağır, görev, keder ve çaresizlikle boğulmuş hissettiğim bir gece değil.

Geçmişten gelen hayaletler bana uzanıyordu. Bu o kadar nadir bir olaydı ki, omurgam boyunca uzanan soğuk parmak uçlarına karşı titremekten kendimi alamadım.

Bağımızı kontrol ettim, Evie'yi tam da ait olduğu yere, prenses kulübesine yerleştiren o görünmez ipi takip ettim.

Sonra eve gittim, böylece bu ızdırap geçene kadar yalnız kalabilecektim.

Ertesi gün farklı bir tür cehennem gibiydi. Diğer bölgelerdeki klanlardan ve Etherdale'deki ölümlü müttefiklerden gelen sayısız mektuba cevap vermem gerekiyordu.

Sonra komutanlar, yeni üyeler ve daha geniş çevremle toplantılara katılmam gerekiyordu.

Tüm bu süre boyunca suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu. Etkili bir şekilde liderlik yapma yeteneğimi engelleyen, gereksiz, mantıksız bir suçluluk duygusu.

Doğru kararı verdiğim için duyduğum suçluluk. Kendi klanımı korumak için Zander'ın klanını ölüme terk etme kararı.

Sonra Evie'nin beni görmek için bütün bir gün beklemesi yüzünden duyduğum suçluluk duygusu vardı. Elbette hayatta olduğumu ve Etherdale'e döndüğümü haber vermiştim, ama onu henüz görmemişim.

Yalan söyleyip, bu kadar uzun süre gecikmemin tek nedeninin meşgul olmam olduğunu söyleyebilirdim. Ama gerçek şu ki, ona kendimin bu daha düşük versiyonunu göstermek istemiyordum. Onun benimle her zaman güvende hissetmesini istiyordum. Bana güvenebileceğini, fiziksel ve duygusal olarak sağlam, sarsılmaz bir kaya olacağımı bilmesini istiyordum.

O sadece en iyisini hak ediyordu.

On yılların en uzun gününün ardından, Princeton ile görüştim.

Bana bir bakış attı ve gözlerindeki yaramaz ışıltı kayboldu. Başını salladı. "Keder iyidir, Kylo. Ruhunun hala insan olduğunu gösterir. İstedüğimiz buydu, hatırladın mı?"

Yüzüm düştü. Güneş batarken, oturma odasına dağılmış mumların ışığında, onun yer üstündeki evinde birlikte oturduk. Mumların alevleri, ortama uygun olarak birlikte alçaldı.

"Evet," dedim. "Hepsi için minnettarım." Aramızdaki sehpaye baktım.

Uzun zaman önce kaybettiğim birinin yüzünü hatırladım. Çilek sarısı saçları ve açık teninde dağılmış koyu çiller olan bir kız.

Onun kahkahanın sesini, bir zamanlar kendimi yabancı ve ait hissetmediğim bir dünyada, onun sayesinde kendimi daha az yalnız hissettiğimi hatırladım.

Ellerim yumruk oldu. Nefret, kederi silip süpürmeye, zihnimdeki tüm alanı kaplamaya çalıştı, böylece daha fazla acı çekmek zorunda kalmayacaktım.

"Bunu yapma," dedi Princeton. "Hisset. Sana ne kadar canlı olduğunu gösterdiğin için acıya teşekkür et. O acıyı çekecek ve onu dönüştürecek kadar canlısın. Darbeleri em, sonra her birini kullan."

Mentorum, her iyi mentor gibi benim hakkımda her şeyi biliyordu. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Beni neyin motive ettiğini biliyordu. Beni yok etme gücüne sahip olanın ne olduğunu biliyordu.

"Köküne inelim," dedi, ellerini birleştirip sandalyesine yaslanarak.

"Tercih etmiyorum."

Princeton sırtıttı. "Çok yazık."

Evie'yi sonunda bahçesinde, siyah ferforje bir masada otururken bulduğumda ^{tam} kendimde ^{değildim.} Ama Princeton'la yaptığım duygusal iyileştirme seansından sonra, eskisinden çok daha iyiydim.

Bir süre, gölgelerimin rahatlığından, onun o gizemli eski metni okumasını izledim — her dokunduğumda beni şok eden metni. Karanlıkta sayfaları aydınlatmak için bir cadı ışığı yaratmıştı, yukarıdaki ışık dizilerinden bile daha parlaktı. Arada sırada notlar alıyordu. Ve her zamankinden daha fazla, onun gömülü büyüünün düşük bir güç uğultusu yaydığını hissedebiliyordum.

Her geçen gün daha da güçleniyordu ve bununla gurur duyabilmeyi dilerdim, ama bencilce, tek hissettiğim şey korkuydu. Özellikle de bu güçleri kontrol edemediği zamanlarda.

"Beni izlediğini hissedebiliyorum, ucube," dedi başını kaldırmadan yumuşak bir sesle.

Gölge min büyü buharlaştı ve Evie, tamamen kitaplarla dolu küçük masasından bana baktı. Yanında bir çeşmenin bulunduğu bir kuş banyosu nazikçe akıyordu.

Sinirlenmesi ince bir maske gibiydi ve beni gördükten sonra iki saniyeden fazla dayanamadı.

Bir sonraki anda zıpladı ve kollarıma atladı. Onun baş döndürücü, tatlı kokusu beni sardı. Onu sıkıca tuttum, baştan ayağa gölgelerin içine sarmalamamak için kendimi zor tuttum.

"Merhaba, meleğim," diye fısıldadım.

Aniden bir duygu dalgası beni sardı, bu rahatlama, minnettarlık ve hayranlık dalgası, bu değerli kızı, kırılğan vücudunun kaldırabileceğinden çok daha sıkı sıkı sarılmak istememe neden oldu.

Kalbinin benim göğsümde attığını hissetmek, kan bağıyla duyabildiğimden çok daha rahatlatıcıydı.

Sanki o da aynı duyguyu paylaşıyormuş gibi, Evie daha da sıkı sarıldı ve derin bir nefes aldı.

"Gece geç saatte randevuya müsait misin?" diye sordum yumuşak bir sesle, onun sevimli sarılmasına içimden bir kahkaha attım.

"Hayır. Şu anda çok meşgulüm."

Yaramaz. Muhtemelen ne kadar endişelendiğini ve beni görmek için ne kadar uzun süre beklediğini düşünürsek, buna izin verebilirdim.

"Biliyorsun, şu an işsizim," diye ekledi.

Onu bıraktım ve alnına öptüm. "Her şeye rağmen, harika bir iş çıkardığına dair tam bir inancım ve güvenim var. Ve sen de biliyorsun ki, hayallerini gerçekleştirebileceğın bir yol bulmaya hazır olduğunda ben de hazırım."

Yaramazlığı eridi ve bana üzgün bir şekilde baktı. Bir an için yüzü, sanki başka sözler söylemekten kendini alıkoyuyormuş gibi, endişeli bir ifadeye büründü. Ama sessiz kaldı, sadece başını salladı.

"Geç oluyor," diye mırıldandı. "Ne yapacağız?"

Gözlerimi devirdim. "Evie, saat 9 oldu. Sen yirmi dört yaşıdasın." O, öfkeli ve savunmacı bir tavır sergiledi. "Ne olmuş yani?"

"*Yani,*" dedim, glgelerimden biri insan cazibemden kaçarak onun bileğine dolandı. "Saatin kaç olduğunu dert edecek kadar gençsin."

"İyy, Kylo, lütfen bana senin aslında yaşlı olduğunu hatırlatmayı kes."

Gülerek, onun rahatsızlık içinde kıvranışını izledim ve her saniyesinden zevk aldım. "Ben ölümszm, bebeğim. Zaman ve yaş kavramlarını tamamen geride bıraktım."

O, fısıldayarak bir şeyler mırıldandı. Glgem, boğazına dolandı ve orada oldukça mutlu oldu.

Evie'nin gözleri büyüdü ve onun uyarılmasının kokusu bedenime inanılmaz şeyler yaptı.

"İğrenmediğinden emin misin, melek?" diye fısıldadım ve onu kollarımın arasına aldım. Bacaklarını bana doladı ve dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Onu alay ettim ve ısırdım, yavaşça öpücüğe daha derinden daldım, sonsuza kadar yapacağım gibi ondan daha fazlasını istedim. Dilim onun dilini buldu ve o da ağzıma memnuniyet dolu küçük bir inilti bıraktı.

Yavaşça geri çekildim. "İşte benim iyi kızım," diye övdüm yumuşak bir sesle, bana karşı eridiğini hissederek.

"Seni özledim," diye itiraf etti sonunda. "Ben de seni özledim. Çok özledim."

EVIE

Belki de Kylo'ya Whitfield'lar hakkında anlatmalıydım. Ama içimden bir ses buna karşı çıkmıştı. Bu gecenin bizim hakkımızda olmasını istiyordum, sıkıcı eski sevgilim veya onun korkunç ailesi hakkında değil. Beni korumak için zaten yaptığı şeyden daha fazlasını yapamazdı.

Ve dürüst olmak gerekirse, Cindy'nin söylediklerini görmezden gelip unutmak istesem de, sözleri bana kim olduğumla ilgili bir utanç duygusu uyandırdı ve açıkçası Kylo'nun bunu görmesini istemedim.

Kylo'nun koluna tutunarak, arkadaşlarının bahsettiği sanat sergisini iş çıkışı özel olarak gezdik. Kylo'nun benden sakladığı servet ve nüfuz gerçekten akıl almazdı. Bu şehirde ipleri eline alıp istediği her şeyi elde etmesi ne kadar kolaydı.

Heykellerin sergilendiği odalar ve her bir parçayı vurgulamak için kullanılan farklı ışık tonları beni hayran bıraktı. Bir oda kırmızı ışıkla aydınlatılmıştı ve küçük kristaller, rengarenk cam parçaları ve aynalarla süslenmiş dev ağaç kökleri heykelleriyle doluydu. Farklı bir boyuta, sanata dönüşmüş renk ve duygu kalabalığına girmiştik.

Yumuşak mavi ışıkla aydınlatılmış başka bir odada, bir tür mağarayı andıran devasa sarkıt ve dikitler vardı, ancak bu yapılar saf kristalden yapılmıştı. Bazıları buz sarkıtları gibi berraktı, diğerleri ise opalimsiydi veya gökkuşağının her rengini yansıtıyordu.

"Bütün bunları bir cadı mı yarattı?" diye merakla sordum. Kylo'ya baktım, ama o zaten bana bakıyordu.

Tehlikeli derecede güzel yüz hatları, midemi kıpır kıpır eden bir şekilde bana sabitlenmişti. O da benim sanata baktığım gibi bana bakıyordu.

Kylo bir tutam saçımı kulağımın arkasına koydu. "Evet, bebeğim. Tıpkı senin gibi gerçek bir yaratıcı."

Kafamı salladım. Bütün *bunları* yaratan kadınla karşılaştırılmak doğru gelmiyordu. Bu sevgi, gizem ve kutsallık selini kelimelerle ifade edemiyordum.

"Neden onun gibi birini hedef alsınlar ki? O bir sanatçı, vampir yaratıcısı değil."

Aniden gelen adaletsizlik ve kalp kırıklığı hissi göğsümü sıkıştırdı ve odanın etrafımızdaki ısıltısı ve parıltısı arttıkça bu hisler daha da güçlendi.

Kylo parmağıyla yanağımı okşadı. "Onlar mantıklı insanlar değil, Evie. Onlar iblisler ve çok öfkeliler. Sadece dönüştürülmüşlere değil, Etherdale'deki tüm ölümlülere karşı öfkeliler. Doğmuş olanlar her zaman Etherdale'in sınırlamalarını, kurumlarını ve ölümlülerin kalesini nefret etmişlerdir. Şimdi bu öfkeyi serbest bırakmak için bir bahaneleri var. Bizi istedikleri gibi domine edememeleri ve kullanamamaları konusundaki öfkeleri, onlara karşı çıkmaya cesaret eden herkese karşı duydukları derin nefret. Sanatçılarımızı, öğretmenlerimizi ve şifacılarımızı yok etmekten daha iyi bir intikam olabilir mi? —kalpleri onarma ve zihinleri güçlendirme gücüne sahip olanları yok etmekten daha iyi bir intikam olabilir mi?"

Bu adil değildi. Hiçbiri adil değildi. Sergiyi incelerken boğazımda yine o lanet yumru vardı, doğanların ölümlülere yardım eden ürünler ürettiği için Celeste'nin, *benim* peşime düştüğünü düşünüyordum.

Son odada, siyah boyalı duvarlar bizi karşıladı, tek ışık kaynağı ise titrek yıldızlar ve takımyıldızlardı. Ayaklarımızın altında bile galaksilerin izlerini takip ediyorduk. Derin bir sükunet hissi içimi kapladı ve sanatçının büyüsunün mekanda dalgalandığını hissettim. Tutku ve umutla dolu bir imza, yıldızlara bakan ve kendini küçük ve anlamsız hissetmeyi reddeden birinin imzası. Bunun yerine, yukarı bakıp hayatta olduğu için minnettar hisseden biri.

Kylo beklenmedik bir şekilde beni yakalayıp dudaklarımı dudaklarıyla kapattığında, onun ruhunda da aynı ateşi hissettim — uzayın derin boşluğuna karşı kozmos gibi genişleyen nihilizme karşı bir karşı argüman.

"Evie," diye fısıldadı, yıldız ışığıyla öpülürken, gözleri ham ve inkar edilemez bir şeyle doluydu.

O aptalca küçük gamzeyi parmağımla okşadım, onun insanlığının kanıtı, yıllarca kaçtıktan sonra kalmamı sağlayan nezaketi.

Kylo elimi öptü. "Seni seviyorum."

Ciğerlerimdeki hava boşaldı.

"Sana o kadar derinden aşışım ki, bir dakika bile aklımdan çıkmıyorsun. Zihnini, bu dünyayı işleme şeklini ve tamamen yeni dünyalar yaratma şeklini hayranlıkla izliyorum."

ve tamamen yeni dünyalar yaratmasını. G l   n beni sanki  lecekmi im gibi hissettiriyor, sanki onu yeterince duyup tatmin olamayacakm im gibi."

Kylo'nun beni bana mantıklı gelmeyen bir şekilde tanımlamasını dinlerken dudaklarım titredi. O kadar yoğun hissediyor olamazdı.

"Seni mantıklı ya da makul olmadan önce sevdim," dedi yıldızlar daha parlak parıldarken. "Seni utanç verici bir süredir seviyorum, ama sanırım seni her zaman sevmi imdir. Seni ilk gördüğüm anda tanıdım ve geri kalanı sadece senin benim için ne kadar önemli olduğunu ve her zaman olacağını hatırlama süreciydi."

Zengin duygular bedenimi kapladı, ama bo azımdaki tıkanıklık dudaklarımdan hiçbir kelimenin çıkmaması için çaba sarf ediyordu. Kylo sabırla sessizce beni izliyor, geniş ellerinde yüzümü tutuyordu.

Korku dolu kalbimin sert atışları arasında kendimi konuşmaya zorladım. "Ben de seni seviyorum." Gözlerim ya larla doldu. " stemiyorum, ama seviyorum."

Kylo gülümsedi. "Bu yalan. Bence beni çok sevmek istiyorsun."

"Mena ve Idris, hayatıma girdiğim tek insanlar," dedim yumuşak bir sesle, bedenimin her türlü direni ine rağmen kelimeleri zorla çıkardım. Bir şey gev edi ve geri d n    olmayan bir şekilde parçalandı. Bir baraj kırıldı ve daha fazla kelime döküldü. "Sana a ı ım, ama açık olmak istemiyorum, çünkü beni koşulsuz sevmek için do mu , tek amacı beni kötülüklerden korumak olan insanlar..." Sesi titredi, gözyaşları akmaya ba ladı.

Kylo derin bir şekilde kaşlarını çattı ve ba parmaklarıyla gözyaşlarını sildi.

"Beni sevmediler," dedim, bo azımda bir hıçkırık yükseldi. "Beni korumadılar. Tek yaptıkları beni kullanmaktı. Tek yaptıkları beni ve Idris'i kurtların önüne atmaktı. Evet, kendi varlı ımdan dolayı özür diliyorum çünkü bana böyle   retildi. A k, sonsuza kadar peşinden ko ulan, asla bedelsiz verilmeyen bir şey. Ve beni koruması için birine g venirsem, o kişi beni ihanet edecek ve kalbimi onarılamayacak şekilde kıracak."

Hıçkırık dudaklarımdan çıktı ve daha önce Kylo'nun önünde, çoğu insanın önünde hiç böyle a lamamı ım. Bu şiddetli, kontrol edilemez şekilde.

"Tabii ki açık olmak istemiyorum," dedim. "Beni hayal kırıklığına u ratabilecek kimseye güvenmek istemiyorum. Çünkü kalbim bu tür bir acıyı bir daha kaldıramaz."

Bu yıldızlarla dolu odada, Kylo benimle birlikte yere çöktü ve hıçkırıklar beni sarsarken beni kendine doğru çekti.

"Özür dilerim," dedim. "Güzel anını mahvettiğim için özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Şşş, bebeğim," diye fısıldadı Kylo, saçlarımı okşayarak. "Sevgim senin davranışlarına bağlı değil. Sevgimi kazanmak için bir şeyler yapman gerekmiyor. Sevgimi dilenmen gerekmiyor. Ya da çok kibarca istemen gerekmiyor. Var olduğun için seni seviyorum. Sen olduğun için seni seviyorum."

"Sahte geliyor," diye onun göğsüne yaslanarak hıçkırarak ağladım.

Kylo yumuşak bir şekilde güldü. "Bir gün, böyle hissetmeyeceksin. Bir gün, benim tarafımdan sevilmek, nefes almak kadar kesin ve zahmetsiz hissettirecek. Ve o güne kadar her gün, sana ne kadar değer verdiğimi, güvenini kazanmak ve korumak için ne kadar her şeyi yapacağımı sana göstermekten mutluluk duyacağım."

Ağlamam doruk noktasına ulaştı, şiddetli ağlamam kederli, sakinleştirici dalgalara dönüştü.

Gözyaşlarımın arasından gözlerimi kırpıştırarak, hiç sönmeyen parıldayan galaksilere baktım. Sabitlerdi. Kesinlerdi.

Kylo'nun yanına, yan yatarak uzandım ve o da beni taklit etti.

"İlk tanıştığımızda beni kütüphaneye gelip seni bulmaya iten şeyin ne olduğunu hep merak etmişimdir," dedim, o nazik dokunuşuyla yüzümü okşarken mavi gözlerine bakarak. "Yabancılarla konuşmam. Özellikle de senin gibi dengesiz davrananlarla. Ayrıca rastgele bir adamla kavga etmeye de asla cesaret edemem."

Kylo gülümsedi. "Ben de aynı şeyi düşündüm. Zaten haftalardır seni takip ediyordum ve insanlardan kaçınan davranışlarını fark etmiştim."

Ona sert bir bakış attım, ama gülümsemesi daha da genişledi. "Neden böyle bir şey yaptığımı hiç anlamadım. Senin güvenli olduğunu nasıl bilebilirdim ki? Senin nefret etmeyi öğrendiğim her şey olduğunu öğrendiğimde bile, yine de senin güvenli olduğunu biliyordum. Kendimi durduramadım."

"İyi," dedi Kylo, gölgeleri her zamanki gibi sahiplenici bir şekilde üzerimde kayarken. "Çünkü ben her zaman seni yakalamak için buradayım. Özellikle de bana güvenmediğin zamanlarda."

Yüzüm kızarmış ve şişmiş hissediyordum. Hayatımın en romantik anında kendimi kaybetmeyi bana bırak.

"Sırf seninle çamurda tekrar güreşmek için bile," diye ekledi. "Senden nefret ediyorum."

"Öyle mi?"

Yuvarlandı ve beni altına sıkıştırdı, bileklerimi başımın üstüne kaydırıldı.
"Sevimli, çiçek toplayan küçük orman perimin avlanmaktan, yakalanmaktan ve
çimlerde ve toprakta yok edilmekten hoşlanmadığını iddia etme."

Nefesi cildimde kayarken gıdıklıyordu ve aniden dokunduğu her yere dikkatimi verdim. Özellikle kalçalarının benimkilerle buluştuğu yere.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu, bacaklarımın arasındaki yer ani bir zonklama ile uyandı.

"Ben normal bir insan gibi sevmem, Evie canım," dedi, alçak ve ciddi bir sesle.

Beklentiyle içim gerildi.

"Ben normal bir insan gibi davranmam," dedi kara mizahla. "Seni sevdiğim için, sen sadece benim bakmam ve korumam gereken biri değilsin. Aynı zamanda benim işkence etmem gereken, oynamam gereken, sahip olmam gereken, *sahip olduğum*, asla gelmeyecek bir rahatlama için yalvarana kadar zevkle doldurmam gereken birisin. Sen benimim, seni işaretlemek, ısırarak, sahiplenmek ve mahvetmek için, ta ki ayaklarımın dibinde çaresiz bir halde, Tanrından merhamet dilenene kadar."

Nefesim daha da sığılaştı. Bana neyin yanlış olduğunu, Kylo'nun ahlaksızlığını neden onun hayranlığı ve övgüsü kadar sevdiğimi umursamıyordum bile. Çünkü şimdi uyluklarım birbirine bastırıyordu, külotum arzuyla çoktan nemlenmişti.

Kylo'nun başparmağı ağzıma bastırdı ve ben hafifçe emdim. Gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu, düşük bir inilti kaçtı ağzından. Aniden eli boğazımı kavradı ve dudakları benim dudaklarıma değdi. Dişleri kazındı, gölgeleri dikleşmiş meme uçlarımı sıktı, ta ki Kylo'nun ağzına inleyene kadar.

Bir santim yukarı kalktı. "Hadi pratik yapalım, bebeğim," dedi karanlık bir sesle. "*Yalvar.*"

Bana itaatkar bir evcil hayvanmışım gibi emir vermesi, beni rahatsız edici bir şekilde tahrik etti, zihnim mutlulukla eriyip teslim olurken, ben onun için kıvranıp acı çekiyordum.

"Yapabilirsin, tatlı kız," diye övdü.

Sesimi yeniden buldum. "Lütfen," diye fısıldadım, Kylo'nun onayından beslenerek. "Seni istiyorum. Her şeyini." Kalbim takıldı. "*Lütfen*, Kylo."

Kylo, bana sırtarak bakarken, kararmış gözlerini geriye çevirmemek için çabılıyor gibi görünüyordu. Güçlü parmaklarıyla yanaklarımı sıktı. "Aferin sana, tatlı kız," diye mırıldandı.

Kıpırdadım ve sonra durdum.

"Ama, şey, kayıp bir kadının sanat sergisinde olmaz mı?"

Kylo başını salladı. "Haklısın."

EVIE

Kylo'yu vampir haliyle, gerçek haliyle tercih ediyordum. Ve belki de bu, aşkımın en büyük kanıtıydı.

Ya da belki de nefret, aşk ve şehvet, beynimde bir tür sapkın zihinsel devre içinde birbirine bağlıydı.

Her halükarda, Kylo'nun uzun boylu, dövme, kaslı vücuduna, onun görkemli giriş salonunda utanmadan bakıyordum. Göğsüne yapışan koyu mavi gömlek, gözlerinin maviliğini daha da çarpıcı hale getiriyordu. Siyah pantolon ve botlar ona bir hava katıyor, her hücresinden sızan otoritesinin bir ipucunu veriyordu.

Ve o güç... Tanrılar, tüm evi sarsıyordu, duvarlar arasında yoğun bir uğultu olarak yankılanıyordu.

"Savaşın nasıl gittiğini bana hiç anlatmadın," dedim, Kylo'nun doğaüstü gücüyle sayısız kişiyi katlettiğini içgüdüsel olarak bilerek.

Kylo başını salladı. "Şimdi değil, melek. Sadece sen ve ben. Başka kimse önemli değil." Çenemi yukarı kaldırdı. "Anladın mı?"

İçimde bir şey gevşedi, rahatladı. "Evet, lütfen."

"Ah, iyi kızımın terbiyeli davranmasını ne kadar sevdiğimi biliyorsun." Beni yukarı taşıırken dudaklarını benim dudaklarıma kısa bir süre değdirdi.

Ne olacağını biliyordum. Arzum kadar güçlü bir endişe dalgası içimi kapladı.

Kylo beni odasına bıraktığında, dekorunun koyu tonlarına karşı sıcak ve davetkar bir ışık vardı, aniden kendimi garip ve deneyimsiz hissettim.

O da her zaman olduğu gibi bu değişimi fark etti. "Küçük hanım, beni çok dikkatli dinlemen istiyorum."

Sanki onun sözleri beni bu düzleme bağlayan tek şeymiş gibi ona baktım.

"İstemediğin *hiçbir* şeyi yapmak zorunda değilsin. Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Anladın mı?"

Sinirli bir şekilde ellerimle oynayarak başımı salladım.

Kylo gülümsedi ve ellerime uzanarak her birini dudaklarına götürdü, sonra parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi. "Seni kollarımda uyutmaktan mutluluk duyarım. Baskı yok."

Başımı salladım. "Biliyorum. Ne istediğimi sana zaten söyledim. Artık mesele benim geçmişim değil. Mesele *sen ve ben*," dedim, onun kullandığı cümleyi tekrarlayarak.

Çünkü kırılgan, umut dolu kalbim bu sözlerin dilimden dökülüşünü seviyordu. İkimizin bir bütün olduğunu, iki ruhun birbirine kenetlendiğini ilan eden bu sözler. Bu hayatı tek başıma yaşamak zorunda kalmayabileceğime dair vaat.

Kylo'nun vücudu titredi ve gözlerinde ani bir açlık gördüm, tamamen insani olmayan bir bakış.

Bu, içimde bir korku dalgası yarattı, zevkle ilişkilendirmeye başladığım aynı korku.

Çünkü artık kaçtığım, Kylo peşimden gelirdi.

"Hepsini istiyorsun, hmm?" diye sordu, alçak sesle ve neredeyse sinister bir şekilde. Elbisesini çıkarmama yardım etti, vücudumu okşayarak. "Benim açgözlü kızım."

Korkutucu vampir hızını kullanarak beni yakaladı ve yatağa itti, ne olduğunu anlamadan ağzını boynuma yapıştırdı.

Zevkten titredim. Öptü ve sonra emdi, gittikçe daha sert, iz bıraktığından emin olana kadar. Dişlerini tenimde hissettiğimde, içimden, bilinçaltımdan, hayatta kalmak için çaresizce çabalayan bir yerden korku dolu bir ses çıktı.

O ısırmadı, eğlenceli bir kahkaha attı.

"*Bu* şimdiye kadar duyduğum en sevdiğim seslerden biriydi," dedi Kylo, gözlerimin içine bakarak alaycı bir şekilde. "Benim savunmasız küçük avım fikrini mi değiştirdi?"

Kafamı hayır anlamında salladım. Hızla atan kalbim ise aksini söylüyordu.

Kylo külotumu çıkardığında, iç uyluklarımın her ikisini de öptü. Bunu, kutsal bir adanmışlık eylemiyle, hayranlıkla yaptı.

"Evie, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle, nefesini tutarak bacaklarımın arasına bakarken. Gözleri yavaşça benimkilere döndü. "Senin en güzel küçük amcığın var."

Sanki kendini tutamıyormuş gibi, ağrıyan klitorisimi öptü, dili kıvrımlarımın arasında kaydı, öptü, emdi ve...

Keskin bir nefes aldım, dişlerinin belirgin bir şekilde sürtünmesinden dudaklarımdan yumuşak bir çığlık kaçtı.

"Benim güzel küçük amcığım," diye homurdandı Kylo. "Öyle değil mi, melek?"

Kalın kirpiklerinin arasından bana baktı, dili bir kez daha klitorisimi bulduğunda sırttı. Dişleri tenime değdiğinde, tamamen hareketsiz kaldım.

"Evet, Kylo," diye nefes aldım. Korku ve heyecan kanımda hakimiyet için rekabet ediyordu. İkisi de onu daha çok istememe neden oluyordu.

Dişlerinin hassas tenime dokunma tehdidini ortadan kaldırdı ve şimdi beni tatmin eden ve eriten övgüler mırıldanıyordu. Hayatım, zevkim, her şeyim onun güçlü avuçlarında gibiydi.

"Sana güveniyorum," diye fısıldadım aniden, Kylo'nun bedenime olan sözsüz bağlılık gösterisini durdurarak.

Kafasını, pubik kemiğim, kalçalarım ve uyluklarım boyunca öpücük izleri bıraktığı yerden kaldırdı.

Bana tüm dünyayı vermişim gibi baktı, o yırtıcı gözlere saf ve insani bir şey girmişti. Gülümsemesi samimi ve yumuşaktı, tehlikeli ve hakimiyetçi maskesinin arkasından sızıyordu.

"Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim, Evie. Tek istediğim buydu."

Sonra karnımı öptü, dudakları sanki sahip olduğunu belirtmek için yakıcı bir damga gibi.

"Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Bu sözler, beni yıllardır sınırlayan ve gerçek bir bağ kurmamı engelleyen son savunma duvarımı yıktı.

Ona inandım.

"Şimdi uslu bir kız ol ve yerinde kal," dedi, ses tonu otorite ve hayranlığın mükemmel bir karışımıydı.

Yataktan kalkmadan önce son bir kez bacaklarımın arasını öptü. Acı verici derecede zarif hareketlerle gömleğini çıkarmasını ve kemerini çözmesini izledim.

Eğlenen gözleri benimkilerle buluştu. "Zavallı kalbin. Benim için derin nefes al, meleğim." Benim bakışlarım onun güzel, dövmeli vücudunu açgözlülükle yutarken, onun kocaman penisinin pantolonundan fırlamasını izlerken, sırtışı genişledi.

Tadını, boğazımın arkasına çarptığını hatırladım. Zaten ağzım için çok büyüktü...

Tanrım. Kalçalarım içgüdüsel olarak birbirine yaklaştı.

"Uh-uh, bebeğim," diye bağırdı Kylo, sesi kırbaçın keskin emri gibiydi.

Gölgeler vücudundan sıçrayarak bacaklarımı sardı ve onları açıp genişçe yaymaya zorladı.

"Bana ait olanı saklamaya cüret etme."

Kylo'nun odada dolaşp, mobilyalarının üzerine dağılmış mumları yavaşça yakmasını izledim.

"Sana aldığımdan beri o kolyeyi neredeyse her gün takıyorsun," dedi yumuşak bir sesle, gözleri boynumdaki aytaşı kolyeye odaklanarak.

O kadar benim bir parçam olmuştu ki, çoğu zaman onu unuttum.

"O ilk günlerde, senin beni kabul ettiğini görmek bana büyük bir rahatlık vermişti, bilinçaltında olsa bile."

Ben meydan okurcasına burnumu çektim. "Güzeldi. Sırf deli birinden almışsın diye güzel bir şeyi neden boşa harcamayasın ki?"

Kylo güldü, son mumu yakıp yavaşça bana doğru geri döndü. "Deli erkek arkadaşının seni ne kadar güzel şeylerle şımartacağını bilemezsin."

Sesi alçak bir uğultuydu, çıplak vücuduna, hala sert olan penisine bakarken içim sıkıştı. O anda sadece gösteriş yapıyordu.

Alaycı.

"Gerçi, sana verilecek bazı şeyler benim de zevkim için olacak," dedi yaramaz bir gülümsemeyle.

"Buna gerek yok..."

"Şşş," dedi Kylo, kalbim heyecanla çarparak yatağa ve bacaklarımın arasına sürünerek. "İyi kızlar şımartılır."

Sıcak mum ışığı altında dudakları benimkilere çarptığında itiraz etme şansı bırakmadı. Öpüşmemizde, kaderin uğultusunu, bir zamanlar sadece kitap sayfalarında bulunabileceğine inandığım yıldızlarda yazılı aşkı tattım.

Yanılmıştım.

Büyüm alevlendi, ruhlar dünyasından gelen sessiz bir onay göstergesi olarak cildimde karıncalanmalar patladı.

"Sakin ol, küçük cadı," diye güldü Kylo ve ben onun bakışını takip ederek, şiddetle dans eden ve kozmosa doğru sıçrayan vahşi mum alevlerini izledim.

Özür dilemekten vazgeçip, yerine hafifçe kıkırdadım.

"Bana söz ver, ne istediğini ve ne istemediğini sözlerinle söyleyeceksin, tamam mı?" diye sordu Kylo sert bir sesle.

Yine başımı salladım. "Hepsini istiyorum."

Kylo sırttı. "Güzel. Sana bunu vermeyi planlıyorum. Sonsuza kadar."

Göğüslerimle oynadı, avuçladı, meme uçlarımın etrafında daireler çizdi ve hafifçe çimdikledi.

"Çok mükemmel."

Sırtım kavislenirken ve içimden bir inilti kaçarken meme ucumu ağzına aldı. Parmakları klitorisimi okşamaya başladı. Zaten sıırılsıklam olmuştum. Daha büyük bir şey girişime dokundu ve ben nefes nefese kalırken içeri itildi.

O sinsi gölgelerden biri nabız gibi atıyordu ve beni ilk boşalmamın eşiğine yaklaşıyordu.

"Senden beslenmeden önce seni becereceğim. Beni her santimini alırken, bu güzel küçük amcığı gerip parçaladığımı hissederken tamamen bilinçli olmanı istiyorum," dedi Kylo, çenesini gererek.

Gözlerinin köşelerinde kan dökme arzusunun izlerini neredeyse görebiliyordum. Dişlerini diş etlerinde ağrıyormuş gibi diliyle okşuyordu.

Dişleri meme uçlarımdan birine sürtündü. Gölge içimde atarken büyüdü. Parmakları ustaca beni doruğa çıkardı.

"Gel."

Çöktüm. İçimdeki uzantıya sıkıca sarıldım, Kylo'nun parmaklarına sürtünerek, dili şimdi ağzımın içine kayarken.

"Mmm," diye mırıldandı, beni tüketirken, ben onun altında kıvrılıp titriyordum. Yavaşça hassas bedenimi işkence etmekten vazgeçti, geri çekildi.

"Aferin küçük melek."

Aniden dudaklarıma bir gölge düştü ve ağzımı açtığımda Kylo'nun gözleri karardı. Bu garip, pürüzsüz uzuvda kendimi tattım ve bunun ahlaksızlığı beni sersemletti, Kylo'nun büyüünün altına giderek daha fazla kaymaya başladım.

O bana gülümsedi, ben emirken parmaklarıyla saçlarımı okşadı.

Gölge yavaşça çekildi. Kylo, esnek bedenimin üzerinde hakimiyet kurmak için yukarı doğru itti. Korkunç penisini bir kez okşadıktan sonra kalın kıvrımlarımın arasına kaydırıldı.

Girişimdeki başının baskısı, beni inlemeye ve beklentiyle gerilmeye yetecek kadar güçlüydü.

"Evie, bebeğim," dedi Kylo, soğukkanlı otoritesi yumuşak bir ikna ile karışmıştı. "Lütfen benim için rahatlayabilir misin?"

Ben başımı sallarken kaslarım yavaşça gevşedi. Yüzümün yanını okşadı. O kaygan gölge şimdi göğüslerimle oynuyordu.

"Gölgelerim de seni benim kadar sevebilir," dedi Kylo, sikiyle amımı okşayarak yukarı aşağı kayarken açgözlülükle bana bakıyordu.

Gölgelerden biri, sanki onaylarmışçasına boynuma dolandı.

Sikini tekrar girişime dayayıp hafifçe ittiğinde, sakinliği yine kayboldu. Kylo titredi, gözleri parladı. İmkansız gerginlikten yüzümü buruşturdum.

"Yavaş, derin nefesler. İyi bir kız olup Tanrının sikini alabileceğini biliyorum, melek," dedi.

Gölge boğazımdan çekildi ve yerine Kylo'nun eli geçti. Hiç baskı uygulamadı, sadece çenesini hafifçe oynatarak sahiplenici bir şekilde orada durdu.

"Sonuçta, bu melek bedenini karanlığıyla sonsuza dek lekelemek için çok uzun zamandır bekliyordu," dedi boğuk bir sesle, daha da ileri iterek.

Ben çığlık attım, ama acı veren dolgunluk, içimden dışarıya yayılan karıncalanma hissi ve sıcaklık ile hafifledi.

"Şşş. Bir şeyin yok," diye fısıldadı. Yine yüzümü inceledi.

Kaşlarım sıkı sıkıya çekilmiş, bacaklarım titriyordu. Ama onu sakinleştirmek için hafifçe başımı salladım.

Bir kez daha derin bir nefes aldım ve rahatsızlık daha da azaldı, böylece dolgunluğun tadını çıkarabildim. Kylo ile dolmak *istedim*.

Bana gülümsedi ve boğazımın yanlarına hafifçe bastırdı. Tanrı bilir neden, hayatımın tehdit altında olması beni daha da rahatlattı.

Elini ağzıma doğru hareket ettirip iki parmağını içeri soktu.

"Onları benim için güzelce ıslat lütfen," dedi yumuşak bir sesle.

Dilimi döndürdüm ve Kylo kaygan parmaklarını klitorisime doğru indirdi. klitorisime doğru indirdi.

Bu zevk, gözlerim geri çekilirken bir santim daha ilerlememe ve ortama alışmama yardımcı oldu

Kylo inledi.

"Tanrılar aşkına," diye tısladı. "Çok iyi hissettiriyorsun, Evie. Neye bulaştığını tam olarak bilmediğinden korkuyorum..."

Ben imkansız kalınlığın etrafında kasılırken, o suskun kaldı. Karıncalanma hissi artık çok güçlüydü, acıyı bastırıyor ve beni yeni

ecstasy'nin zirvelerine sürüklüyordu.

"... çünkü artık benim olanı spermimle işaretlememe izin verdiğine göre, senden doyamayacağım. Daha önce takıntılı ve sahiplenici olduğumu mu düşünüyordun?" Karanlık bir kahkaha attı. "Şimdi benden saklanmaya çalışırsan, seni yatağıma zincirleyeceğim."

Parmakları acımasızdı. İçim gerildi ve vücudum dalga dalga gelen zevkle sarsıldı.

"Eğer herhangi bir erkek benim hoşuma gitmeyecek şekilde sana uzun süre bakarsa, onu hiç pişmanlık duymadan içten içe çürüteceğim."

O klitorisimle oynamayı bırakıp yüzümü sıkmaya başladığında, hayal kırıklığından ağladım.

"Dinliyor musun, bebeğim?"

Başımı salladım.

"Aç."

Ağzımı açtım ve Kylo içine tükürdü. Yutana kadar bana sert bir bakış attı.

"Teşekkürler, Kylo."

Onun onayı beni herhangi bir uyuşturucudan daha güçlü bir coşkuyla doldurdu. Bu karanlık tanrının, bu şiddetli, kana susamış canavarın pençesinde güvendeydim.

Onun penisi içimde bir santim daha ilerlediğinde inledim ve parmakları tekrar klitorisimle oynamaya başladı.

O başını salladı. "Ne iyi bir kız. Şu güzel pembe amcığına bak, sikimi minnetle alıyor."

Kylo kalçalarını yavaşça sallayarak içime girip çıkarken, her itişte daha derine girerken, inlemelerim çığlığa dönüştü.

Sanki ikiye bölünüyormuşum gibiydim. Yine de, yoğun bir kokteyl içinde acı kadar zevk de vücuduma giriyordu.

"Çok iyi gidiyorsun, tatlı kız," diye mırıldandı Kylo, sesi titriyordu, ham gücü odanın her yerine yayılıyordu. Gölgeler derisinden sızıyordu. Çenesi sıkı sıkıya kapalıydı. Koyu mavi gözleri erimiş gibiydi.

Nedense, zihnim haftalar önce çektiğim Şeytan kartını hatırlamayı seçti. Bu mantıklıydı, çünkü bu yeraltı tanrısının kanıma olan şehvetiyle yavaşça tüketilirken bekaretimi almasına izin vermiştim.

Kylo derin, tanrısal olmayan bir inilti çıkardı ve onun çözülme sesi beni boşalmanın zirvesine çıkardı.

Çünkü bunu ona *ben* yaptım.

Etherdale'deki en güçlü canavarın değerli kontrolünü kaybetmesine neden olacak güce sahiptim.

"Uh-huh," dedi Kylo. "Benim için gel. Bu tatlı, el değmemiş amcığın sahibinin sikiinde boşaldığını hissetmeme izin ver."

Böyle bir ifadenin şiddetli ve kirli olması, beni tamamen bırakmamı sağladı. Kylo her zamankinden daha derine girdi ve ben sıkıca kenetlenip patladığımda çığlık attım. Hayatımın en yoğun orgazmı şiddetli bir fırtına gibi vücudumu sardı.

Kaslarım, kendimi kaybetmemle gevşemeye zorlanmıştı ve Kylo bunu sonuna kadar kullandı. Ben inleyip kıvrılırken içime girdi ve dudaklarımdan bir çığlık daha çıktığında, eliyle ağzımı kapattı ve gözlerimin içine sertçe baktı.

Onun sırtışı düpedüz kötücülüktü. "Al. Onu."

Göz kapaklarımdan arkasında, o yıldızlarla dolu odayı gördüm. Kylo'nun bana aşık olduğunu söylediğini duydum.

Kalbim o kadar doluydu ki, gözlerimi tekrar açtığımda Kylo'nun o odada olduğu gibi bana baktığını gördüm. Dudaklarımı, kızarmış yanaklarımı öptü, sonra beni kollarına aldı ve kucağında tutarken beni becerdi.

O kadar güçlüydü ki, kendimi sadece bir oyuncak bebek gibi hissettim, istediği gibi kullanabileceği ve eğip bükebileceği bir oyuncak. Yukarı aşağı kayarken inledim. Kylo'nun dudakları alnımı okşadı. Beni doldururken kalçalarımı ayırdı. Bacaklarım şiddetle titriyordu.

Ellerinden biri göğüslerimi avuçladı, ben çığlık atana kadar meme uçlarımı çimdikledi.

O sırttı, ben nefes nefese kaldım, başka bir orgazm daha yaklaşıyordu.

"O küstah ağzınla çizgiyi aşmanı sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Kylo karanlık bir sesle, dudakları şakağıma yakın. "Çünkü bir dahaki sefere, seni boyun eğene kadar sikip o mükemmel küçük kıcını kızartacağım. Sonunda, günlerce oturamayacağını ve yürüyemeyeceğini bilerek, o güzel gözyaşlarını dilimle tadacağım."

"Sen sadistsin," diye nefes nefese söyledim, Kylo beni delmeye devam ederken kelimeleri kullanmakta zorlanıyordum. Vücudum zevk ve acıdan o kadar doluydu ki, çökmek üzereydim.

Kylo inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Bunu yeterince açıkça belirtmedim mi?"

Aniden beni sikinden kaldırdı ve beni yüzüstü yatırmak için çevirdi.

"Kıçını havaya kaldır, melek. Hemen."

Nefesim hızlı ve sığıdı. O içimde olmadan, elleri vücudumda olmadan çok boş hissediyordum. Sorgusuz sualsiz itaat ettim.

"Ne güzel bir manzara," dedi Kylo.

Elleri kıkımın kıvrımlarını okşadığında, küçük bir nefes verdim.

Sonra avucunu sertçe indirdi, sesi yıldırım gibi vücuduma çarptı.

Çığlık attım, ama hareket eder etmez Kylo yüzümü yorganın içine itti.

"Kıpırdama, bebeğim."

Bu sefer bana girdiğinde bir şekilde daha da sertleşmişti, sadizmini kesin olarak kanıtlıyordu.

O daha derine ve derine girmeye devam ederken, ben inleyerek yeniden alışmaya çalıştım.

Kylo'nun tükürdüğünü duyduğumda gerildim, sıcak bir sıvının kıkımdan aşağı aktığını hissettim. Başparmağı daireler çizdi. Dudaklarımdan ne tür bir ses çıktığını bilmiyordum, sadece Kylo'nun buna karşılık kıkırdarak sevindiği belliydi.

"Tüm güzel deliklerimin doldurulmasını istiyorum, bebeğim," diye mırıldandı Kylo. "Çünkü benden kaçış yok. Kendimi o kadar derine gömeceğim ki, her nefes alışında kime ait olduğunu bileceksin."

Onun penisi benim vajinama girip çıkarken, başparmağı da kıkıma girdi. Hiç bu kadar dolu hissetmemiştim, onun için kıvrılmış haldeyken dudaklarımdan düşük bir inilti kaçtı. Kaşlarım gerildi, her itişte yanağım yorgana bastırıyordu.

"Ben..." diye inledim, başka bir varlık düzlemine girerken neredeyse anlaşılmas bir şekilde.

Son orgazm şiddetliydi sanıyordum, ama bu orgazm beni çığlık attıracak kadar şiddetliydi, sanki beni saldırıya uğratıyordu. Kylo ise sadece *bana gülüyordu*.

"İşte benim iyi küçük oyuncağım, *en sevdiğim* yeni oyuncağım." Boğazının derinliklerinden ilkel bir ses çıkardı, beni sismeyi bırakmak bir yana, öncekinden çok daha sert bir şekilde içime girmeye devam etti. Damağına tsk sesi çıkardı. "Keşke yatağıma ne yaptığını görebilseydin. Dağınık, açgözlü küçük şey."

Yanaklarım yanıyordu, ama bu aşağılanma beni daha da derin, düşüncesiz bir zevke sürükledi.

"Seninle dilediğim gibi oynamak için sabırsızlanıyorum. Bu amcığın çarşafılarını ıslatan başka neler olduğunu görmek için."

Bu sefer kıcımlı sertçe tokatlayıp kavradığında, acıyı neredeyse hissetmedim. Sıkma yine de beni ağlatmıştı, yoğunluğundan gözlerim yaşlarla dolmuştu.

Kylo nazikçe içimden çıktıktan sonra beni sırt üstü çevirdi ve gözlerimi aradı. Alnımı öpmeden önce yanağımı nazikçe okşadı.

"Hala iyiysen başını sallla." Konuşmak zorunda olmadığım için minnettar olarak başımı salladım.

Girdiğim zihin durumu uyuşturucu gibi hissettiriyordu. Kylo'nun gözlerine sanki o gerçekten benim Tanrımış gibi baktım.

Ve bunu sevdim.

Yıllarca gerçek kırılabilirliğimden kaçtıktan, kendimi korumak veya benim gibi bakmak için kimseye güvenmemeyi ve kimseye bağlanmamayı öğrendikten sonra...

Felsefe okuyan, daha iyi bir dünya hayal eden, beni içimdeki gerçek benliğimle gören ve anlayan bu çılgın vampire boyun eğmek, en uzun ve en derin bir rahatlama nefesiydi.

Kylo geniş elini karnıma koydu. "Benim çocuğumu taşıırken çok güzel olacaksın."

Bu sözler beni şok etti. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Daha da garip olanı, vücudumun böyle bir açıklamaya anında ve kararlı bir şekilde tepki vermesiydi. Göğüs uçları sertleşti, içimde bir sıcaklık hissettim.

"Her bir tepkinizi duyuyor ve hissediyorum, meleğim," diye fısıldadı Kylo. "Benim tohumumu içinize eklemem fikrini seviyor musunuz? Bu mükemmel beden, bu mükemmel ruhun kime ait olduğunu tüm dünyaya göstermenizi zorlamamı mı?"

O, şimdiye kadar hiç olmadığı kadar derine girdiğinde, bacaklarım havada, boşuk bir inilti çıkardım.

"Kelimelerini kullan," diye emretti.

"Evet," dedim, sesim titriyordu.

"Bu amcığı benim spermimle işaretlememi ister misin, bebeğim?" Başımı salladım. "Lütfen."

Kylo'nun gözleri geriye yuvarlandı. O küçük gamze, vampirvari, yırtıcı bakış onun yüz hatlarını gölgelediğinde kayboldu. Şimdi bana baktığında, sanki ben onun bir sonraki yemeğiymişim gibi bakıyordu.

Gerçekten kan içme arzusuna kapılmayacaktı, değil mi?

Kylo dişlerini gösterdi. Gergin görünüyordu, gölgesi gittikçe daha fazla kanıyordu.

Değil mi?

Bu sefer çığlık attığımda sesim kısılmıştı. Kylo, rahim ağzıma olabildiğince yaklaşarak derinlemesine girdi. İçimde sıcaklık yayılırken memnuniyetle titredim.

Kylo'nun beni spermle doldurmasının zevkini tatmak için fazla vaktim olmadı, çünkü içimden çıkar çıkmaz tek bir kelime fısıldadı.

"Koş."

EVIE

Koridordan aşığı, bildiğim tek odaya koştum. Ayak sesleri duymadım. Kendi kalp atışlarımla ve sığ nefeslerimin sesinden başka hiçbir şey duymadım.

Hala zevk ve boyun eğmenin sarhoşluğuyla, kütüphaneye daldığımda başım dönüyordu.

Düşük bir kahkaha sesiyle çıplak tenim tüylerim diken diken oldu. "şu güzel manzaraya bak," dedi bir ses. "Spermim küçük meleğimin uyluğundan akıyor."

Döndüm, ama Kyo'yu hiçbir yerde göremedim, gözlerinin üzerimde sıcak bir damga gibi olduğunu hissetsem de.

Sıcak sıvı içimden sızıyordu ve yanaklarım utançtan yanıyordu.

Kalbim sakinleşti. Kan içen bir vampir beni çoktan parçalara ayırmış olurdu.

Kyo sadece yemeğiyle oynuyordu. Korku, heyecan ve adrenalinle kaplayarak kanımı olabildiğince lezzetli hale getiriyordu.

"Bana her geldiğinde, kanın sonsuz derecede daha dayanılmaz hale geliyordu," diye neredeyse inleyerek, şüphelerimi doğruladı. Bir tür büyüyle kendini gizliyordu.

Bunun bir oyun olduğunu bilsem de, yine de korkmuştum, kafam karışmıştı ve en kötüsü, ona açtım. Sanki bana ne yaptığı umurumda değilmiş gibi, yeter ki bana tekrar dokunsun ve beni sıkıca sarılsın.

Yakınımda ani bir rüzgar estiğinde, meme uçlarım sertleşti. Omurgamdan bir ürperti geçti.

"Sana bir kez daha soracağım," diye tısladı Kyo, şimdi daha yakındaydı.

Daireler çizerek döndüm, göğsüm inip kalkıyordu, kollarımı savunma amaçlı uzatmıştım.

"Bu şekilde sana bağımlı olmamı istediğinden emin misin?"

Tereddüt etmedim. Gözümü bile kırpmadım. "Evet."

Gerçek bir iblis gibi, Kylo odanın köşesindeki gölge bulutundan ortaya çıktı. Ve o çıplak dişleri görür görmez yine içgüdüsel olarak kaçmaya başladım.

Beni kapıya kadar koşturduktan sonra, beni göğsüne doğru çekip geri getirdi. Çığlık attım.

"Şşş," diye fısıldadı. "Bu zor. Bir dahaki sefere daha şanslı olursun."

Beni geriye doğru sürükledi, kanepes, sandalyeler ve diğer mobilyaların yarım daire oluşturduğu yere. Karışık ıslak saçlarımı anlaşılmaz bir şefkatle okşadığı yere.

Boşuna çırpındım ve Kylo'nun penisi sırtımda yarı sertleşmişti bile.

"Bu sevimli küçük ayakların beni tekmelemeye çalışması çok hoşuma gidiyor," diye alay etti Kylo. Daha büyük kanepede, beni zorla kucağına oturttu. Dudaklarını benim dudaklarıma kısa bir süre değdirdi.

Kollarımı arkamda bağladığında korku ve panik duygum doruğa ulaştı. Muhtemelen artık ona vurup itip kaçmaya çalışamayayım diye.

Penisi altımda şişti.

Bir gölge ağızımın üzerinden kaydı.

Kylo sadistçe, şeytani bir gülümseme takındı. Gözleri değişti. Boynumu dudaklarına yaklaştırdıken beni onun uzunluğuna doğru kaydırды.

"Nefes al."

Bu, dişleri boğazımın yan tarafına saplanmadan ve kalçalarını sallayarak penisini daha derine gömmek için yaptığı son fısıltıydı.

Gölgeler bileklerimi bıraktı. Artık mücadele etme isteğim kalmamıştı.

Kylo'nun dişlerinin derime saplandığı yerden dışarıya doğru yayılan, garip, karşı konulmaz bir zevk dalgası dalga dalga tüm vücudumu sardı.

Aynı anda ikimizin de tüm vücudu titredi. Kylo beni daha sıkı kavradı. Derimde karıncalanmalar hissettim, tüm sinirlerim aniden ecstasy ile doldu. Kylo'nun kucağında eriyip gittim, sanki onun istediği gibi kullanabileceği esnek bir oyuncak bebekmişim gibi.

Tek istediğim buydu. Kanımı emdiğini, vampir zehirinin uyuşturucu gibi özellikleriyle beni etkilediğini biliyordum.

Ama tek yapabildiğim rahatlamaktı. Etçil bir bitkinin tuzağına düşmüş bir sinek gibiydim, bu lezzetli, bağımlılık yapan zevk kanımda dolaştığı sürece tüketilmekten memnundum.

Onun penisinin her itişi başka bir orgazm gibi hissettiriyordu, sonsuza kadar yayılan bir rahatlama.

Gölge gagan içinde inlediğimi duydum, ama kulağıma yabancı geliyordu.

Tıkaç düştü.

Bir dil boynumda dolaştı ve Kylo'nun tükürüğüyle kanımı pıhtılaştırdığını anladım. Bir başka yararlı vampir özelliği.

Kıkırdadım.

Kylo yüz hatlarımı inceledi, kendi yüzü ise aynı anda hem tamamen mutlu hem de tamamen vahşi görünüyordu. "Neden gülüyorsun, bebeğim?"

Hâlâ içimde olduğu yere, tam da sonsuza kadar olmasını istediğim yere baktım. "Hatırlamıyorum."

Kylo sırtarak gözlerini devirdi. "Zaten zehir sarhoşuyuz, değil mi?"

Kanımdan damlayan damlalar onun mükemmel, buz gibi pembe dudaklarını lekeledi. Artık ben de onun içindeydim.

Ve bu, Kylo ve gölgeleriyle benimle olduğu kadar iç içe olmak için içimdeki derin arzuyu, doğuştan gelen ihtiyacı tatmin etti.

"Bir gün, bu ısırıkları her gittiğin yerde gururla taşıyabileceksin," dedi. "Böylece herkes, Etherdale'in vampir lordu için ne kadar mükemmel, iyi bir kız olduğunu görebilecek."

Normalde tüm yerimi kaplayacak olan korku ve öfkeye içimde yer kalmamıştı.

Bunun yerine Kylo'ya rüya gibi baktım. O da gülümseyerek başını salladı ve saçlarımı omuzlarımın arkasına attı. Göğsümü avuçladı ve ben zevkten titredim. Kalçaları sallanmaya devam etti ve bu sefer gerilmeden neredeyse hiç acı hissetmedim.

Başını eğdiğinde beni hafifçe kaldırdı. Dilini uzatıp dikleşmiş meme ucumu yaladı. Emdiğinde, vücudumda daha da güzel titremeler hissettim. Kısa süre sonra meme ucumda tanıdık dişlerin kazınmasını hissettim.

Ama bu sefer sadece cildimi tırmalamadılar.

Kylo dişlerini etime geçirdi. Beni sıkıca tutarken kanım kolayca akıyordu.

Zihnim, duyularımın etkisiyle sersemlemişti. Bu ısırık, on kat daha şiddetli bir şok dalgası yarattı, göğsümden dışarıya doğru, klitorisime kadar

klitorisime kadar yayıldı.

Sadece uyluklarımın arasında parmaklarının hafifçe dokunması bile beni tekrar çözdü, o benden beslenirken ben onun penisi üzerinde boşaldım.

Kylo titredi, beni o kadar sıkı tuttu ki parmaklarının altında morardığımı biliyordum.

Güzel, çalkantılı bir coşku denizinde kaybolmuş, boşalmam sonsuza kadar uzadı. Ellerim Kylo'nun siyah saçlarına takılmıştı.

"Saçların... çok güzel, çok yumuşak," diye mırıldandım, sesim daha önce hiç duymadığım kadar mutluluk doluydu.

Kylo'nun göğsü sessiz bir kahkaha ile titredi ve dili bu son ısırtığı da kapatmak için yaladı. Belimi kavradı, penisi içimde titriyordu.

"Bir tane daha, bebeğim," dedi Kylo yumuşak bir sesle. "Simetri için."

Diğer göğsüme daldı ve ben bir şekilde her sinirimi tüketen zevk çukuruna daha da derine kayboldum. Tekrar orgazm olup olmadığımı ya da sonuncusunun hiç bitip bitmediğini bile emin değildim.

Kylo'nun bir parçası olmuştum. Özümün artık onun içinde yaşadığını hissedebiliyordum. Sanki aynı kanı, aynı nefesi, aynı yaşam gücünü paylaşıyorduk.

Yavaşça uzaklaştı, dikleşti ve şimdi beni penisi üzerinde yukarı aşağı sallayarak kendi itişlerine uyduruyordu.

Bir eliyle yanağımı kavradı ve gözlerimin içine baktı.

Dili, alt dudağındaki kırmızı bir damlayı yavaşça yakaladı. Dudakları hafifçe kanla lekelenmişti, ama o çok düzenli, ölçülü bir canavardı.

Yine güldüm.

"Bu kıkırdamaların nedenini öğrenmek için her şeyi verirdim," dedi Kylo dedi.

Ben anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken o saçlarımı okşadı. beni sabit tutarken daha nazikti ve ben onun altımda titrediğini hissedene kadar beni delmeye devam etti.

Penisi şiddetle seğirdi ve içime daha fazla sıcaklık döküldü.

Kylo tüm bu süre boyunca yüzümü tuttu ve o dikkatli, takıntılı bakışıyla beni izledi.

Dudakları yavaşça kıvrıldı. "Nasıl hissediyorsun, ufaklık? Benim için sonsuza kadar diğer tüm kanları mahvettiğini bilmek nasıl bir duygu?"

Memnuniyetle iç geçirdim, bir daha Kylo'nun kucağından başka hiçbir yerde olmak istemiyordum. "Güvende."

KYLO

Evie şu anda o kadar sevimliydi ki, dayanamıyordum. şu anda ayakta durmasına güvenemedim, bu yüzden ona sıcak bir banyo hazırladım.

İnce bir köpük tabakasının altında, başını küvetin arkasına bir bezin üzerine dayamış yatıyordu. Ben sabunlu bir bezle nazikçe vücudunu yıkarken, o bana rüya gibi bakıyordu.

Onun beyaz teninde bıraktığım ısırik izlerini görmek çok hoşuma gidiyordu. Boynundaki iz en kırmızı ve en öfkeli görünüyordu. Meme uçlarının etrafındakilere daha dikkatli davranmıştım.

Eğer benim istediğim gibi olsaydı, her yerde onları sikiyor olurdum. Ya da daha doğrusu, en ilkel, vampirik benliğime boyun eğseydim. Yüksek benliğim, Evie'ye zarar vermeden, değerli kontrolümü kaybetmeden önce durmayı daha çok önemsiyordu.

Yıllardır bir ölümlünün damarlarından doğrudan beslenmemiştim. Bu çok samimi, çok dikkat dağıtıcıydı. Klanımdan ve şehrimden saplantılı odaklanmamı hiçbir şeyin bozmaması için disiplinli bir hayat yaşamayı tercih ediyordum.

Evie'nin benim için başka planları olduğu açıktı.

Ama şimdi ona baktığımda, niyetimde cinsel bir şey yoktu. Tek odak noktam, onun rahat ve güvende hissetmesini sağlamaktı.

şu anda ne kadar tatlı ve savunmasız olduğu, vampir zehrini ilk kez deneyimlemeden önce onun bekaretini almamın tam da sebebiydi. O anda ondan bu kadar çok iradeyi asla çalmazdım.

"Nasılsın, bebeğim?" diye sordum, her yaklaştığımda küçük eli kolumu tuttuğu için hafifçe gülerek.

"Çikolatan var mı?" Yüzünde yumuşak bir endişe ve mutluluk dolu bir rahatlama karışımı vardı. "Yoksa da sorun değil," diye ekledi, sanki benden onun için kolumu kesmemi istemiş gibi.

Gülümsedim. "Özellikle istediğin bir şey var mı?"

Kafasını salladı, yüzündeki düşünceli endişe, sanki ona karmaşık bir matematik denklemi vermişim gibi görünüyordu.

"Şehirdeki her tür çikolatayı sana getireceğim."

Güzel gri gözlerini kısarak baktı. "Bu fazla olur."

Omuzlarımı kaldırdım. "Umurumda değil." Parmak eklemlerini öptüm. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, bunu tamamen kendi çıkarlarım için yaptığımı söyleyebilirsin. Çünkü seni korumaktan daha mutlu eden hiçbir şey yok." Sırıttım. "Ya da belki de kanındaki o çökmüş zevki tatmak için çaresizce can atıyorumdur."

Evie'nin gözleri hafifçe büyüdü, sonra titredi. "Tamam."

Kıkırdadım. Şu anda kendi iyiliği için fazla uysaldı. Bir yandan, ona olan arzumda karanlık bir etki yarattı. Öte yandan, beni oldukça vahşi hale getirdi. Çünkü onun başka birinin önünde *böyle olduğunu* düşünmek?

Onun işe yaramaz, mızımız eski sevgilisi Jarod'un, gelecekteki birçok cinayetten sadece biri olacağından korkuyordum.

Evie kollarımda uykuya daldığında ^{kalbim} fiziksel olarak ağrıyordu. Bana olan etkisinin farkında değildi, şimdi her zamankinden daha fazla. Sayısız şekilde, asla kopmayacak bir bağla birbirimize bağlıydık.

Beni saran duygular çok insancıl, çok kırılmalı. Ve ben onları gizli bir şekilde kabul ettim — sadece ona karşı hissettiğim bu zengin, derin özlemleri. Geniş klanım ve Ravenia'nın asla bilmeyeceği, acımasız, duygusuz maskemden asla anlayamayacağı duygular.

Bu gece, saçlarını tararken, onun sessizce ağladığından emindim. O da benim ona karşı hissettiğim kadar derin ve büyük duygular besliyordu. Ve şimdi, ona olan sevgimi hem sevip hem de nefret etmesinin nedenini anlıyordum.

Çünkü ona en son bakım ve koruma sözü verildiğinde, bunun yerine travma yaşamıştı.

Benim ona gösterdiğim ilgi onu tamamen açığa çıkardı; en derin, en gizli yaralarına dokundu.

Ona benim gömleklerimden birini giydirdim, bir şeyler yemesini ve bir bardak su içmesini sağladım ve şimdi kollarımda sevimli, sıcak ve tatlı bir şekilde yatıyordu.

Neredeyse anında uykuya dalmıştı.

Onunla tanışmadan önce kim olduğumu neredeyse hatırlayamıyordum. Bu yumuşak, yaralı kız benim en değerli sorumluluğum olmadan önce.

Belki de bu yüzden henüz uykuya dalamamıştım. O melek gibi ve rüyalar aleminde kaybolmuşken, bu zamanı onunla geçirmem gerekiyordu. Çünkü bu gece olan her şeyin ardından kendimi tamamen bu duruma kaptırmak istiyordum.

Bir saat daha memnuniyetle şükran içinde uzandım, sadece onun kalbinin yavaşça atışını dinledim.

Evie'nin pek çok ilki benim oldu. Ama onun sevgisini kazanan tek erkek olmak, hepsinden daha özeldi.

Gece yarısı Evie'nin inlemesi ile uyandım. "Idris. Bak!

Sadece bir çocuk. *Lütfen.*"

Titrek sesindeki acı beni paramparça etti. Sanki birine, herhangi birine dinlemesi için yalvarır gibi, yürek parçalayıcı bir çaresizlikle konuşuyordu.

Kollarımda yan yatmış, benden uzaklaşmıştı. Bütün vücudu titriyordu.

"Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim."

Bu sefer titrediğinde, göğsümü ikiye bölen bir çığlık eşlik etti.

Kendi çığlığının sesiyle uyanırken kalbi ve nefesi hızlandığını duydum.

"Şşş, bebeğim," diye kulağına fısıldayarak onu kendime yaklaştırdım.

"Güvendesin. Etherdale'desin. Güvendesin."

Bu sözler onu anında sakinleştirdi ve kollarımda kıvrılarak başını göğsüme gömdü. Kaygan gözyaşlarının cildimi ıslattığını hissettim.

Sakinleşene kadar ellerimi yatıştırıcı bir şekilde saçlarından omuzlarına ve sırtına doğru gezdirmeye devam ettim.

Benden uzaklaşarak gözlerime baktı. "Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Özür dileme."

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Sen yanımda olduğunda kabuslarımı daha az görüyorum. Ama yazın sonu yaklaştıkça kabuslarım daha da kötüleşiyor.

her yıl böyle oluyor."

Ani bir hareketimin onu konuşmaktan alıkoyup tekrar içine kapanmasına neden olabileceğini düşünerek tamamen sessiz kaldım.

"Partideki o kadın, Wendy, Idris ve beni rahatsız etti çünkü emekli bir psikoloji profesörü ve yarı zamanlı bir duygusal şifacı. O zamanlar onun bize yaklaşmasını istemedim..." Sesi giderek azaldı. "Neyse, kabusların nedeni travmanın vücutta depolanması ve vücudun geçmişte başımıza gelen kötü şeylerin tam zamanını hatırlamasıymış."

Bilinç durumları arasında, tam olarak net konuşamıyordu. Sesinde gerginliği, kalbinin düzensiz atışlarını da duyabiliyordum.

"Ben bir tarikatta doğdum."

Nazik okşamalarımı durdurdum. Karanlıkta Evie'nin dudaklarının titrediğini görebiliyordum.

Sonunda söylemişti.

Evie'nin geçmişinin gerçekliğini zaten tahmin etsem de, bunu bu kadar açık bir şekilde doğruladığını hiç duymamıştım.

"Sen de bilirsin," diye mırıldandı. "Biz kurban edilmek için yetiştirilen kuzular gibiydik. Babam insandı. Cadı olan annem, insan kanı kokan ama daha da *güçlü kokan* bir insan oğul ve yarı cadı bir kız doğurduğu için çok sevinçliydi. Hatta daha da..." Evie sonraki kelimeleri tıslayarak söyledi. "*Eşsiz. Lezzetli. Mükemmel.*"

Daha fazlasını bilmem gerekiyordu. Evie'nin bana bu gerçekleri anlatması gerekiyordu, böylece onun kalbini daha iyi koruyabilirdim. Karşılıklı düşmanlarımızı daha iyi yok edebilmek için de tabii.

Ama tanrılar, onun geçmişiyle ilgili her itiraf beni içten içe öldürüyordu. Dinlerken boğazım düğümlendi.

"Idris'i alıp kaçtım. Diyarın ruhları her adımda bana yardım etti. Yolculuğumuzda bize barınak sağlayan insanları bulmama yardım ettiler. Bizi ateş kuşuyla götüren bir kadın. Diyarın en güvenli ölümlü şehri olan Etherdale'e gitmem gerektiğini söyleyen bir adam. Dağlarla çevrili bir şehir. Ve benim tarafımda olan güçler beni Mena'ya götürdü. O bizi kabul etti. Neden evren bana bu kadar cömert davrandı bilmiyorum, çünkü bunu hak etmiyordum. Belki Idris'i korumak içindi. Ama olan buydu. Bu yüzden kaçtım."

Tanrılar, anlatacak o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımı bilemedim. Onu zorlamak da istemedim.

"Kaç yaşındaydın kaçtığında, meleğim?"

"On üç," dedi, gözlerinde biriken taze gözyaşlarını silerek. "İdris yedi yaşındaydı."

"Neden lütuf ve korumayı hak etmediğini düşündün?" diye sordum, bu güçlü, lanet olasıca dirençli kıza inanamadan bakarken.

Ağzını sıkıca kapattı. Başını salladı. Yanlış bir şey söylediğimden ve bu konuyu konuşmak istemediğinden endişelendim.

Sonunda konuştu. "Önemli değil."

Alnını öptüm. "Sen tanıdığım en cesur, en etkileyici insanlardan birisin Evie. Bana geçmişini anlatacak kadar güvende hissettiğin için onur duydum. Çok küçüktün, ama yine de çoğu insanın imkansız sayacağı bir şeyi başardın. Kendini yeniden programladın. Kardeşini kurtardın. Sığınacak bir yer buldun ve kendine yepyeni bir hayat kurdun. Ve tüm bunları *daha çocukken* yaptın." Onun gri gözlerinin derinliklerine hayranlık ve saygıyla baktım. "Sana ve kardeşine bir daha asla zarar gelmeyeceğine emin olabilirsiniz. Bu şehir senin için her zaman güvenli olacak. Yemin ederim."

"Nasıl böyle bir şey vaat edebilirsin?" diye fısıldadı Evie. "*Kral Earle* ile savaşmak istediğin halde?"

"Çünkü bu doğru," dedim, tereddüt etmeden. "Şu anda bunu dert etme. Gelecek hakkında daha sonra konuşabiliriz, tamam mı?"

Açıkça ikna olmamıştı, ama yine de başını salladı. "Şimdi bana seninkini anlatır mısın, lütfen?"

"Tabii ki. Anlaşma anlaşmadır."

Devam etmek, benim soru sormayı kesmemi istiyordu. Bana hikayesinin bazı kısımlarını sakladığı çok açıktı, ama sorun değildi. Evie sabır gerektiriyordu ve ben ona ihtiyacı olduğu kadar sabır göstermeye hazırdım.

Aklım, onun küçük hatalarını, korkularını ve davranışlarını analiz ederek döngü içinde dönse bile. Kendi büyüünden dehşete düşmüş, tiksiniş hali. Cesur davranışları için övgüleri reddettiği hali.

Bir şeyler tutarsızdı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Etherdale'den çok uzakta, Morha'da büyüdüm." Evie'nin aslında nereli olduğunu hiç söylemediğini fark edince durakladım. Bu konuyu sonraya bıraktım. "Vampirlerden neredeyse hiç korunmuyorduk, ama krallığın geri kalanı gibi, ölümlüler ve

ölümsüzler arasında barış korunuyordu. Kötü davranışlarda bulunanlar kötü elma olarak etiketleniyordu. Şiddet çoğunlukla rastgele ve kendi içinde sınırlıydı. Bize anlatılan hikaye buydu. Başka bir alternatif yoktu, bize verilen küçük korumaları minnetle kabul etmemiz gerekiyordu. Sonuçta, kim Kral Earle'ye karşı çıkmaya cesaret edebilir ki?"

Evie, devrimci retoriğe karşı her zamanki küçümsemesini göstermedi. Sanki zihni, benim söyleyeceklerimi dinlemeye yetecek kadar bir çatlak açılmıştı.

"Kuzeyde, Kral Earle'nin kutsal şehri Prospyrus'un yakınlarında bile, yeraltı köle ticaretinin fısıltıları vardı. Doğmuş olanların Earle ve onun ünlü sarayı ya da obur soylular ordusu ile aynı zenginlik ve özel muameleyi tadabilmelerinin bir yolu. Ve tabii ki kırsal bölgelerde Lillian'ın Hizmetkarları vardı, elitler için ölümlüleri yetiştiriyorlardı."

Evie hafifçe irkildi ve ben hemen parmaklarımı şakağına ve saçlarına götürdüm.

"Bunlar halının altına süpürüldü ve kırsal yaşamın ve dindarlığın bir ürünü olarak, ya da daha kötüsü, doğuştan var olanları mutlu etmek ve sıradan ölümlülerden ziyade tarikatın çocuklarıyla meşgul etmek için bir sosyal norm ve taviz olarak rasyonalize edildi." Evie'nin eski, zengin bir doğuştan var olanla evlenmek için yetiştirildiğini hayal ederek, o düşük öfke titremesi geri döndü. "Tabii ki hepsi saçmalık. Bütün bahaneler. Ölümlülerin hayatlarını hiç umursamadan şeytanlarla mantık yürütmeye çalışmak."

Kendimi geriye, daha dün Princeton ile üzerinde çalıştığım anıya götürdüm. Ölçülemez kargaşanın kökü, herhangi bir başarısızlık veya ahlaki hatada kendime karşı olağanüstü sert davranmamın nedeni. Şüphesiz, Evie'yi de bu kadar takıntılı bir şekilde korumamın nedeni buydu.

"Daha önce de söylediğim gibi, ben yalnız bir çocuktum," dedim, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Her zaman diğer çocuklardan, kendi ailemden farklı hissetmişim. Takıntılı, yoğun, tutkulu. İnsanlar için biraz fazla. Adaletsizlikleri, doğuştan gelen şiddetin haksızlığını çok önemsiyordum. Annem ve babamın beni oturttukları ve doğuştan gelenlerin yanında nasıl davranmam gerektiğini anlattıkları günü çok net hatırlıyorum. Saldırıya uğrarsam ne yapmam gerektiğini, sihir ve savunma yeteneği olmayan bir insan olarak hayatımı en iyi şekilde nasıl kurtarabileceğimi. Bu beni çok üzdü, korkuttu ve kafamı karıştırdı. Ondan sonra çok okudum, vampirleri nasıl zayıflatıp öldürebileceğimi öğrendim. Daha sonra, bu kadar genç yaşta doğuştan vampirlerle bu kadar ilgilenmemin, ardından gelen olayı çektiğini, hatta onu gerçekleştirdiğini düşünerek endişelendim."

Evie, çökmüş yüz hatlarımı taklit etti, küçük eli çenemi okşamak için uzandı. Minnettarlıkla onun dokunuşuna yaslandım.

"Büyürken yalnızlığımdan kurtulmamı sağlayan şey, en iyi arkadaşım ve suç ortağım Aisling'di. İlkokulda tanıştığımız andan itibaren birbirimize çekildik, ikimiz de çevremizdeki fiziksel dünyadan çok kendi hayal dünyalarımızda kaybolmuştuk. Kütüphanelerde takılır, ormanda ebeveynlerimizden çaldığımız veya çubuklar ve etrafta bulunan diğer malzemelerle yaptığımız silahlarla dövüşme alıştırmaları yapardık." Gülümsemem, oluşur oluşmaz hemen kayboldu. "Hala çocuktuk, gençtik, bir gece kasabanın kenarındaki yaşlı bir çiftçinin arazisinde en iyi yaptığımız şeyi yaparken doğanlar bizi buldu. Aylarca para biriktirip aldığımız bıçaklarla zavallı bir korkuluğu yok etmiştik. Çimlere uzanmış, tüm dünyayı gezip Etherdale Üniversitesi'nde okuyacağımızı, bizim haylaz maceracılar ve vampir avcıları olmamızı hiç sorun etmeyen güzel kızlarla evleneceğimizi konuşuyorduk."

Boğazım sıkışıp kalbim sıkışsa da, dudaklarım kısa bir an için yine gülümsemeye başladı. Evie de benim gülümsememi taklit etti, fırtınalı gri gözleri beni delip geçerken her sözümü dikkatle dinledi.

"Bir grup doğuştan vampir bize rastladı ve vampir avcılığı hakkında söylediklerimi duyduklarını biliyordum. Söylediklerim yüzünden yaptıklarını biliyordum." Sesim artık daha sert, öfke, keder ve derin, dipsiz bir suçluluk duygusuyla titriyordu. "İçlerinden biri beni tuttu ve diğer ikisinin Aisling'i yavaşça işkence edip öldürmesini izlememi sağladı. Onu pervasızca beslendiler. Onu işkence ettiler. Onu aşağıladılar. Ona saldırdılar. Aklınıza gelebilecek her türlü korkunç şeyi yaptılar. Bunu yaptılar ve her saniyesini izlememi sağladılar. Ve en acımasız olanı, bana tek bir saç teline bile zarar vermediler. Beni, acı içinde canlı ve fiziksel olarak zarar görmemişken, onun kanı emilmiş, cansız, vahşice işkence görmüş bedeniyle baş başa bıraktılar."

Evie'nin yüzü buruştu. Onun bu şekilde ağlamasını izlemekten nefret ediyordum, çünkü ona acı çektiren kişinin ben olduğumu biliyordum. Çok fazla ayrıntı vermemeye çalışmışım, çünkü onun şahit olduğum şiddetin gerçek boyutlarını duymayı hak etmiyordu. Ama sadece çıplak gerçekler bile acımasız ve vicdansızdı.

Evie başını salladı, gözyaşları yanaklarını ıslattı. "Çok üzgünüm, Kylo. Çok üzgünüm." Bana sarıldı, eli başımın arkasına uzandı ve yanağıma tatlı bir öpücük kondurdu.

"O olay beni ben yapan şeydi," dedim, artık daha güçlüydüm, çünkü *onun* için güçlü olmak istiyordum. "İki seçeneğim vardı. Aisling'in saldırıların

saldırganların beklediği gibi kendimi öldürmek. Ya da birlikte hayal ettiğimiz her şeyi yapmak. Etherdale'de okumak. Vampirleri avlamak ve öldürmek. Bu alemdeki en güçlü varlık olana, saygı duyulan ve müttefiklerle çevrili olana kadar hiçbir şeyden vazgeçmemek. Onun ölümünü izlediğim gün olduğumun tam tersi: çaresiz, zayıf ve yalnız."

Evie'nin gözleri parladı, zihni benim ona geçmişini anlattığında olduğu gibi kıpır kıpırdı. Artık anlıyordu: neden bu kadar koruyucu olduğumu, neden benden kaçtığına ve o pislik doğanların köşeye sıkıştırdığında paramparça olduğumu.

Yavaşça, derin bir nefes verdim. "Bir bakıma, istediklerini elde ettiler. Benim bir versiyonum öldü. Ve onun yerini daha iyi bir versiyon aldı."

Evie kollarıma sarıldı, başını göğsüme yasladı. "Sana bu kadar kötü davrandığımı için özür dilerim."

Şaşkın bir eğlenceyle güldüm. "Melek, eğer senin huysuz, yaramaz davranışlarının herhangi bir şekilde *kötü* olduğunu düşünüyorsan, yapmamız gereken işler var. Bu, kızgın bir kedi yavrusu tarafından dövülmek gibiydi."

"Kaba!"

Başının üstüne öptüm.

"Yine de özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Uzun süre senin hakkında en kötüsünü düşündüğüm için. Bir insan olarak neler yaşadığını hiç düşünmediğim için. Ya da ilk başta seni gerçekten anlamaya çalışmadığım için."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim, Evie," dedim. "Söz veriyorum, özrünü kabul etmekten daha fazlasını yapacağım. Her türlü şiddetten kaçınmak istemen beni hiç şaşırtmıyor. Kardeşin ve sığındığın bu şehir için bu kadar endişelenmen de."

"Ve sen beni takip ediyordun," diye ekledi, yarı yürekten bir homurtuyla. "Ben *uzaktan hayranlıkla bakmayı* tercih ederim."

Evie, beni daha sıkı kucaklarken bile o sevimli küçük homurtu sesini çıkardı.

"Bu yüzden klanım benim için çok önemli," dedim yumuşak bir sesle. "Özellikle Blade, Harmony ve Princeton gibi en yakın arkadaşlarım. Onlar beni anlıyor ve olduğum gibi görüyorlar. İlişkilerimiz ve ortak vizyonumuz sayesinde hepimiz birbirimizin iyileşmesine yardımcı olduk. Acımızı yaratıcılığa, kendimizden daha yüce bir şeye adanmışlığa ve sadakate dönüştürerek. Ölümlüleri koruyoruz çünkü biz de bir zamanlar insandık ve sevdiğimiz insanları kurtarmak için tamamen güçsüzdük."

"Şimdi anlıyorum," dedi Evie. "Neden birbirinizi bu kadar sevdiğinizi anlıyorum. Birbirini gerçekten kollayan bir aile kurmak çok rahatlatıcı olmalı. *Büyük*, şiddet dolu bir aile."

Gülümsedim. "En iyisi bu."

EVIE

Bu konuşmanın, dünyanın sessiz, karanlık ve sınırdaki olduğu gece yarısı gerçekleşmesi mantıklıydı.

Kylo'ya nihayet çocukluğum hakkında daha fazla şey anlatmamı sağlayan şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Bunun, ona aptalca aşık olmamla bir ilgisi olduğunu düşündüm.

Ya da belki de ilk kez beslenip unutulmaya yüz tuttuğum o çılgın sisin suçlusu olabilirdi.

İkimizin de söylediğı onca şeyden sonra uyuyabileceğimi sanmıyordum, ama yorgun bedenim, hızla çalışan zihnime galip geldi.

Bir sonraki uyanışında, ışık dayanılmaz derecede parlaktı. Kylo'yu hala uyurken yakalamayı başardım ve sanki vahşi doğada efsanevi bir yaratık görmüşüm gibi hissettim.

Nefes kesici yüz hatları, rahatlamış haliyle daha masum görünüyordu. Ancak Kylo, Kylo olduğu için tamamen rahat değildi. Kaşları hafifçe çatılmış, dudakları aşağı doğru kıvrılmış, derin nefes alıyordu.

Ben yanımda hareketsizce yatarken, gözlerim büyüdü, çünkü uykusunda bile gölgelerinden biri kaçıp, bir duman bulutu gibi vücudumun üzerinde süründü.

O çok güzeldi. Ne kadar güzel olduğunu biliyor muydu? Belki de bilmediğı en iyisiydi.

Gözleri birden açıldığında, irkildim.

Bir kez gözlerini kırptıktan sonra yavaşça sırtıttı. "Davranışın korkunç, melek. Birinin uykusunu izlemenin ne kadar ürkütücü ve rahatsız edici olduğunu bilmiyor musun?"

Sonraki birkaç günü yapışkan, aşk dolu bir sis içinde geçirdim. Aşık olmak bu yeteneğimi benden çalmamış olsaydı, kendimden öğrenirdim.

Bunun yerine, Kylo'yu utanmadan sevdim. Belki biraz çocukça bir davranıştı, ama daha önce hiç ilk aşk yaşamamıştım, bu yüzden belki de aptal ölümlü kalbimin tüm bu özlemi sisteminden atması gerekiyordu.

Büyü odamda, Whitfield'lara karşı kendi başıma bir şeyler yapmaya karar verdim. Onlara, benim hakkımda konuşmamaları için bağlayıcı bir büyü yapacaktım. Genelde zararlı büyülerden kaçındığım için, daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Ama sessiz kalmalarını sağlamak için bir büyü yapmak, herhangi bir koruma büyüğü gibi, sadece bir savunma eylemiydi ve kesinlikle hak edilmişti.

Hekate her adımda bana yardım etti. Bu fikri bana ilk olarak kaos cadısının onunla çalışmaya dair kitabı vermişti. Onu, sunakımın önüne oturarak kendi alanıma kabul ettim ve onun kendine özgü karanlık tarafına giderek daha fazla alıştım. Belki de Kylo'nun karanlık tarafına alıştığım gibi.

Kendi sevgini nasıl öğreneceksin, diye bir ses zihnimde yankılandı.

Yarı trans halindeydim, ruhani boyuttan gelen etkilere daha açık bir durumdaydım.

"Henüz buna hazır değilim," diye fısıldadım.

Hmm.

Alaycı ses tonu hoş bir şekilde uğursuzdu. Göğsümdeki ağırlığı, boğazımdaki o tanıdık yumruyu silkelemeye çalıştım. Gücümü tıkayan, sesimi susturan sertleşmiş korku kütlesini.

"Kesinlikle daha iyi," diye kimseye özel olarak söylemedim. "Son zamanlarda çok büyüdüm. Kylo'ya olanları anlattım. Başka bir kaos cadısıyla tanıştım. Kesinlikle benim çaba gösterdiğimi görebilirsin. İyileşmek, kendimi sevgiye açmak, tüm o güzel şeyler..."

Hmm, bedensiz, küçümseyen ses tekrar konuştu. Boğazımı ovuşturdu, kendimi giderek daha tedirgin hissediyordum.

Hekate'nin sert, koruyucu, şefkatli enerjisi mekanı doldurdu ve rahatsızlığımı hafifletti. Annemsi, ya da belki de büyükannemsi bir enerjiydi. O, ölümlülerin, ezilenlerin koruyucusuydu. Birçok dünyada var olduğunu, ona ihtiyacı olanlara görüldüğünü söyledi.

Daha derin bir transa girdim, böylece en iyi nasıl ilerleyeceğimi ve gerekli malzemeleri sorabilecektim.

Tüm malzemeleri temizledikten ve mekanınızı koruduktan sonra, korumak istediğiniz şey için dilekçenizi yazın. Dört kez, kendinize doğru katlayın,

ses talimat verdi.

Şimdiye kadar her şey tipik bir cadı protokolü gibiydi. Odada, sisli beyaz bir sis uzayda dolaşarak, benim iki dünya arasında olduğumu hissettirdi. Bir ayağım ruhani dünyada, diğer ayağım fiziksel dünyada.

Dilekçeyi lavanta, kara tuz, dumanlı kuvars parçaları, pelin otu ve biberiye ile bir kavanoza kapatın. Tüm mühürlemeler için siyah mum mumu kullanın. Küçük kavanozu büyük bir kavanozun içine yapıştırın. Büyük kavanozu sirke ile doldurun. Kendi kanınızdan birkaç damla ekleyin. Size zarar vermek isteyenlerin totemleri.

İçimde bir tedirginlik hissettim. İlk kavanoz, alıştığım büyüye benziyordu; sadece bana ait olan, başkalarını etkilemeyen bir büyü. Büyülerimde kan kullanmak istemiyordum. Şimdiye kadar onsuz da yeterince güçlüydüm.

Ama yine de, hiç bu kadar çaresizce bir şeye ihtiyaç duymamıştım. Ve bu, Idris'in güvende olması anlamına geliyorsa, her şeyi yapardım.

Onlar senin topraklarına geldiler ve hayatını tehdit ettiler, dedi başka bir ses. Seni satarlarsa, bir daha asla güvende olamazsın.

Sonra başka bir ses konuştu, tanımadığım bir varlık.

Doğduğunuzdan beri sahip olduğunuz korumayı kullanmayı reddediyorsunuz. Ben sizin yerinizde olsam, çok daha kötüsünü yapardım. Kırık camlar ve paslı çiviler eklerdim. Size zarar vermeyi göze alan herkesin hak ettiği cezayı almasını sağlamak için ikinci bir dilekçe verirdim.

"Hayır," dedim sertçe. "Rehberliğin için teşekkür ederim. Ben orijinal niyetime sadık kalmak istiyorum. Bana karşı enerjilerini dondurmak ve onları susturmak."

İlk rehber ses devam etti. *Büyük kavanozu siyah mumla kapat. Dondurucuya koy. Tüm bu işlem bir sonraki yeni ayda yapılmalı.*

"Bir sonraki yeni ay mı?" diye inanamadan sordum. Sonuncusu iki gün önceydi. "Bu... bu neredeyse dört hafta sonra."

Daha alaycı, daha kana susamış ruhun sesi tekrar konuştu. *Kaderini örmek dışında başka seçeneklerin de var. Yolunu sen seç.*

"Onları tehdit etmek mi? Onlara zarar vermek mi? Beni haksız yere suçladıkları şeyi yapmak mı?"

Yeni, huysuz ruh cevap vermeyi reddetti.

Korku damarlarımdan akıyordu. Yardım isteyebileceğim bir cadı grubum yoktu, daha hızlı sonuç verebilecek özel yeteneklere sahip cadılar yoktu, sayılardan elde edilen

sayıların verdiği güç de yoktu. Tek başına çalışan bir büyücü olarak, kendi oluşturduğum enerjiler ve güçlerle çalışmak zorundaydım.

Ve o ana kadar, huysuz ruhlar ve zararlı koruma büyüleriyle hiç ilgilenmemiştim.

Kendi alanımın dışındaydım, yeniden bir acemiydim. Daha da kötüsü, kendimi küçümsemiş hissediyordum. Damarlarımda dolaşan zehri kullanmayı reddettiğim, daha nazik, daha az şiddet içeren koruma yöntemleri kullanmaya cesaret ettiğim için cezalandırılıyordum.

"Hekate," diye dua ettim. "Bu büyüü yapana kadar beni koru lütfen." Odaya göz gezdirdim, varlıkların bulanık silüetleri ve ışık küreleri. "Herkes rehberlikleri, kutsamaları ve bilgeliği için teşekkür ederim. Hepimizin hayatı boyunca aramızda uyum olsun."

Sislerin içinde, ilk tanışmamızdan beri görmediğim Princeton'ın görüntüsünü gördüm. Ya ruhlar beni ona doğru itiyordu ya da o bana kendisi bir mesaj gönderiyordu. Onun yapmayacağı bir şey değildi.

Fiziksel boyuta geri dönerken, aniden en sevdiğim tarot destesine uzanma isteği duydum.

Bir kart.

Çektim.

Bana bakan kart, Kule idi.

Kalbim sıkıştı, ellerim titredi. Görüntüyü inceledim. Bir yıldırım, taş kulenin tepesini delip geçti ve orada duran altın tacı yok etti. Ateş duvarları yaladı ve iki adam pencerelerden atladı, düşerken kollarını uzattılar.

Anlamı içimi kapladı. Kartı odanın öbür ucuna fırlatma dürtüsüyle mücadele ettim.

Hatalı bir temele inşa edilmiş olanın yıkımı. Kaos. Kargaşa. Tam ve eksiksiz bir çözülme. Yenisine yer açmak için eskinin temizlenmesi.

Devrim. Kaçınılmaz bir değişim. Ölüm. Felaket.

Kurtuluş.

EVIE

Allie isteksizce beni, yer üstündeki dönüşmüş klanın mahallesindeki Princeton'ın evine götürdü. Önce Kylo'ya sormuş olduğu belliydi, Kylo ile anında iletişim kurmasını sağlayan büyümlü bir deftere bir şeyler karalamıştı. Kylo da bana bağlantılı bir günlük vermişti, ama iletişim kurmak için onları pek kullanmamıştık. Belki eski moda bir düşünceydi, ama acil durumlar dışında bu tür teknolojileri kullanmayı pek sevmiyordum. Hile yapmak gibi geliyordu, ya da belki de çevremdeki dünyaya ve kendi içsel deneyimlerime odaklanmamı engelliyordu.

Yürüyüşümüz sırasında, kaç kişinin bana baktığını fark ettim. Meraklı, şaşkın, güvensiz, merakla dolu, kana susamış. Allie ara sıra erkek dönüştürölmüşlere uyarıcı bakışlar atıyordu.

Allie, ayrılmadan önce beni Princeton'ın verandasına çıkardı.

Princeton kapıyı geniş, haylaz bir gülümsemeyle açtığı anda "Kuleye çıkmak istemiyorum!" diye bağırdım.

İçeri girdim.

Princeton kapıyı kapattı ve kaşlarını kaldırdı. "Bu cinsel bir ima mı?"

Gözlerimi devirdim. "Tarot."

Ellerini çırpı. "Ah. Kart destesinde en sevdiğim kart."

"Bu psikopatça," diye tersledim. "Objektif olarak en kötüsü."

Princeton'ın yüzünde aniden küçümseyici bir ifade belirdi. "Nesnel olarak kötü kart yoktur. Hepsi sadece hayatın birer tasviridir. İyi olanlar. Kötü olanlar. Ve Kule."

Bakışlarım sertleşti.

Princeton, beni oturma odasına götürürken kendi aptal şakasına güldü. Onun evi Kylo'nun evinden daha kasvetli ve karanlıktı, birkaç bitki

. Oturma odasında, kırmızımsı sarmaşıklar karanlık duvarlara tırmanıyordu. Mumlar ve çeşitli kitaplar yüzeylere dağılmıştı.

Odanın enerjisi beni dürtüyor ve beni bir cadı olarak tanıyordu. Tehdit olup olmadığının araştırıldığı açıktı.

Princeton mobilyalar yerine halıyı işaret etti ve biz de uyku halindeki şöminenin önünde karşılıklı oturdu. Kıvrırcık kahverengi saçları yarısı topuz yapılmıştı ve bol beyaz bir bluz ile siyah pantolon giyiyordu.

"Eski usul bir kuleden kaçamazsın, Evie canım," dedi o sinir bozucu, sinsî gülümsemesiyle.

"Tamam, haklısın," diye mırıldandım. "Kulağa cinsel bir şey gibi geliyor."

Princeton'ın gözleri eğlenerek parladı, sonra keskinleşti ve beni daha yakından inceledi.

Onun bakışları altında kıvrandım, ama ne gördüyse, tepki vermeyi ya da sesini çıkarmayı reddetti.

"Bana sihirli öfke nöbetlerini nasıl durduracağımı öğretmeni istiyorum," dedim. "Böylece gelecek olan her neyse onu önleyebilirim."

Princeton'ın yüz hatları daha ciddi bir ifadeye dönüştü ve otoritesini ortaya koydu. "İlk kısımda sana yardımcı olabilirim. Ama sen kartın anlamını ve Ruh'un sana iletmek istediği mesajı kasten anlamayı reddediyorsun."

Kanımda öfke kıvılcımları çıktı, ama onu yatıştırmak için mücadele ettim. Diğer cadılarla karmaşık bir ilişkim olduğunu biliyordum. Princeton'a Kylo'ya ilk davrandığım gibi davranmak istemedim. Bu adil olmamıştı.

Büyü, alçakgönüllülük gerektirir.

Princeton'ın gözleri yumuşadı. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Kule, özgürlüğe giden yoldur. Kaçınılmaz olabilir, ama yine de en iyisini yapabilirsin. Kolay olduğunu iddia etmeyeceğim. Ama kabullenmek, en az acıyı çeken tek yoldur." Bir süre durdu. "Ayrıca, bence birkaç ay önce Kule dönemine girdin. Kylo ile tanıştığından beri tüm gerçeklik algın çöküyor ve değişiyor, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. Haklıydı. Zaten acı vericiydi. Yine de içimden hiçbir parça gözlerimi tekrar kapatmak istemiyordu. Yeni keşfettiğim gücümü, çocukça inkarımın aşınmasını seviyordum. Etherdale ve krallığın gerçekliğini bilmekten memnundum, böylece gelecek olanlara en iyi şekilde hazırlanabilirdim.

İsteksizce başımı salladım. "Sanırım öyle."

Ve Kylo o göz bağıny çıkarmamış olsaydı, ben aşık olamazdım.

Belki de en kötüsü çoktan geçmişti. Belki de sadece inançlı olmalı, yeni ayı beklemeli ve kontrolümdeki şeylere odaklanmalıydım. Ne de olsa Jacob, Cindy'ye her an mektup yazabilirdi.

"Nasıl bir his olduğunu görüyor musun?" diye sordu Princeton. "Kaçmak, saklanmak ve kendini kapatmaktan, kollarını açıp gelen her şeyi kabul etmeye geçmek nasıl bir his?"

Kylo'yu düşündüm. İlk tanıştığımızdaki halimle şimdiki halimi karşılaştırdım. Her şey gevşemiş ve açılmıştı. Görülmek, tanınmak ve sevilme... Tüm bunların verdiği rahatlama.

"Senin büyüünün sorunlu olan kısmı da bu. Direndiğin her şey daha da güçlendi. Ve bu tarafının zehirli olduğu hikayesini uydurduğun için, gerçekten zehirli hale *geldi*. Köşeye sıkışıp tehdit edildiğinde saldırıp ısırmayı bilen bir canavar."

Odanın bulanıklaştığını fark ettiğimde kalbim hızlandı, sanki Princeton farkında olmadan ikimizi yarı transa sokmuştu.

"Kendimizde en çok nefret ettiğimiz yanlarımız, sadece bizi korumaya çalışıyor.
korumaya çalışır."

Etrafıma bakındım, sisin içinde dans eden gölgeleri izledim. "Diğer cadılara diğer cadılara güvenmiyorum," diye fısıldadım.

"Biliyorum," dedi Princeton. "Ben de uzun süre güvenmedim." Princeton parmaklarını şıklattı ve dikkatimi tekrar gözlerine çekti. "Kylo'ya güveniyor musun?"

"Evet."

"O zaman şimdilik onu kullan." Tamam. Bunu yapabilirdim.

"İstenmeyen gücünü kullanan tarafını düşünmeni istiyorum. Neye benziyor? Bu odada onu bulabilir misin?"

İçimde hissettiğim utanç verici korkuyu belli etmemeye çalışarak etrafa göz gezdirdim. Kalbim deli gibi atıyordu. Göğsüm sıkışmıştı.

Acınacak bir şekilde, Kylo'nun burada olmasını diledim.

Princeton'ın mumları açıkça trans çalışması için büyülüydü, çünkü kendimi bilinçli kontrolümün ötesinde daha derin bir rahatlama içinde buldum.

Gözümün ucunda ani bir hareket hissedince, bakışlarım odanın köşesine kaydı. Kan kırmızısı dudakları ve ruhsuz gri gözleri olan grotesk bir iblis görme korkusuyla neredeyse gözlerimi kapatıyordum.

görmekten korktum.

Bunun yerine, on üç yaşındaki halimi gördüm. Hekate ile gördüğüm vizyondaki halimin aynısıydı. Tamamen siyah giyinmişim, dizlerime kadar uzanan, yüksek yakalı bir elbise giyiyordum.

Gözlerime bakan gri gözler ruhsuz değildi.

Korku doluydular.

Aniden, sanki çok uzun zamandır hissedilmek için yalvarıyormuş gibi, ham ve beklenmedik bir duygu dalgası göğsüme çarptı.

"Rolü görüyor musun?" diye sordu Princeton.

"Evet." Dudaklarım titredi ve bu çok utanç vericiydi. Bu güçlü, tehlikeli cadının önünde bu kadar zayıf olmak.

"Evie, duygularını saklama. Seni temin ederim ki her şeyi gördüm. Büyünü kontrol etmek istiyorsan, yapman gereken iş budur. İçsel metanet olmadan kaba kuvvet boşa gider."

Ona bakmadım. Gözlerimi ondan ayırmadım. Köşede, dizlerini göğsüne çekmiş, yerde oturan iblis. Yalnız, hıçkırarak, ona acı içinde çaresizce ihtiyaç duyduğu rahatlığı asla sunmayacak olan ebeveynlerini çağırıyordu.

"Hâlâ bu yanına karşı nefret mi duyuyorsun?" diye sordu

Princeton. "Hayır."

"Ne hissediyorsun?"

"Kalbim kırık," dedim. Dilim acı, panik, korku ve paranoyayla kaplıydı.

Artık bunu yapmak istemiyordum. Princeton'dan büyülerimle ilgili yardım istemiştım, bu saçma sapan duygusal iyileştirme zırvalığını değil.

Bilinmeyen doğumlu vampirler ve cadılar, Jacob'ın ebeveynleri ve arkadaşları... Hepsi benim ve büyümün peşindeydi ve kendimi korumak zorundaydım. Ailemi korumak zorundaydım.

"Ama yine de ondan kurtulmam gerekiyor," dedim. "Geçmişi değiştiremem. Onun için üzülüyorum, ama gitmesi gerekiyor. Artık ona ihtiyacım yok."

Kızın bana öfkeyle bakmasını, *sonunda* gerçek yüzünü göstermesini bekliyordum — öfkesini, karanlığını, çürümüş damarlarını — ama köşeden kıpırdamadı. İleri geri sallanarak yas tutuyordu.

O anda fısıltıları duydum, odanın gölgeleri koyulaşıyor ve çoğalıyordu.

Boğazımdaki yumru daha da ağırlaştı.

"Onu kovmam gerek," dedim, gözlerim sonunda Princeton'a döndü.

O sakın ve duygusuzdu, beni yargılamadan inceliyordu. "Evie, dostum, sorun tam da bu."

Kafamı salladım, fısıltılar ne kadar görmezden gelirse ve kulak asmazsam o kadar yüksek sesle geliyordu.

"Bu yanın kaç yaşında?"

Cevap vermeyi reddetmeyi düşündüm. Buradan defolup gitmeyi ve bir daha asla dönmeyi düşündüm.

"On üç," diye zorla cevap verdim.

"O zaman on yıldır onu kovmaya çalışıyorsun," dedi Princeton. "Ve bu açıkça istenen sonuçları vermedi."

Kızın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve bu beni garip, sıcak ve suçlu hissettiriyordu. Sanki ona zarar veren bendim ve o benim her sözümü dinliyordu.

"Onu sevmelisin," dedi.

Princeton'ın yüzünde benimle dalga geçtiğine dair bir kanıt aradım. Çünkü Helia'nın yeşil dünyasında, bu şiddet dolu kan ve kaos ajanı bana büyümü kontrol etmenin yolunun *kendimi sevmek* olduğunu söylemiş olamazdı.

Princeton tereddüt etmedi. "Onun varlığını kabul etmekle başlayabilirsin. Onunla konuş. Ne düşündüğünü ve ne istediğini sor. O bir iblis değil. O *sensin*. İçinde gücünün sızmasına neden olan şey basit: On üç yaşındayken incindiğin gibi duygusal olarak tetikleniyorsun. Bu kısım, korunmaya ihtiyacın olduğunu fark ederek harekete geçiyor. O kontrolü ele alıyor. Onu bastırdığın için onun varlığını fark etmiyorsun ve kontrolünü kaybettiğini hissediyorsun. O, seni korumak için tepki veriyor ve sonra utanç ve korkunla kovulmuş gibi içinden geri çekiliyor."

"Bu saçmalık gibi geliyor," diye mırıldandım, her dakika daha da sinirlenerek.

"Daha açıklayıcı bir açıklaman var mı? Dinliyorum," dedi Princeton yavaşça. "Eğer tüm cevaplara sahipsen, belki de bana ihtiyacın yoktur ve işleri kendi başına yeterince halledebilirsin."

Gölgelerin seslerini engelleyemeyerek, belirgin cümleler duymaya başladım.

Sadece bir çocuk, diye fısıldadı içlerinden biri. Sırtımdan sert bir ürperti geçti.

"Sana bunun için gelmedim," diye tısladım. "Sen sadece benim gücüm hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsun. Beni duygusal olarak zayıflatmak istiyorsun, böylece sana her şeyi anlatacağım ve beni kullanıp kullanamayacağını ya da küçük vampir ordun için bir tehdit olup olmadığını anlayacaksın."

Princeton'ın gözleri kısıldı. "Senden bilgi almak isteseydim, emin ol ki elimizde çok sayıda hızlı ve kolay seçenek var. Kendimi tiyatro ya da gizli amaçlarla uğraştırmazdım."

Kızın algımı engelledim ve bu gereksiz egzersize artık katılmayı reddettim.

Princeton iç geçirdi. "Onunla barışmalısın. Tekrar bütünlüğe entegre olmalısın. Böylece, gizli parçaların senin yerini almadan, kontrolü elinde tutabilirsin." Bilgelik ve gerçekle ilişkilendirilen nazik, mor bir enerji yayıyordu. "Hazır değilsen sorun değil. Ama yardım istemiyorsan sana yardım edemem. Bana büyülerinden bahsetmiyorsun. Geçmişini açmıyorsun. *Kendine karşı* bile dürüst ve empatik olmuyorsun. Bunları seni incitmek için söylemiyorum. Bu sadece gerçek. İkimiz de körlemesine hareket edersek seni eğitemem."

Oda tekrar netleşti. Gölgeler ve sis çekildi.

Princeton'ı olduğu gibi gördüm: samimi ama mantıklı, muhtemelen yaşlı ve işinde usta.

O, Kylo'nun akıl hocasıydı ve bu bir şey ifade ediyordu.

Göğsüm utançtan sıkıştı. "Özür dilerim," diye patladım.

Princeton başını salladı. "Bunun için bir neden yok. Bu seninle ilgili, benimle değil. Senin çok güçlü olduğunu zaten biliyorum, Evie." Omzunu kaldırdı. "Kullan ya da kullanma. Ne istediğini netleştir ve kararında kararlı ol. Yalnız değilsin. Artık yardımın var. Hem de çok. Kimse senin mükemmelliğine ihtiyaç duymuyor. Sadece bir adım atman ve *bunu içtenlikle yapman* gerekiyor."

"Biliyorum," dedim. "Haklısın. Klanla çalışmamı istesen de, yine de bana yardım etmeye çalıştığını biliyorum."

Princeton'ın dudakları kıvrıldı.

"Bir dahaki sefere sana geldiğimde, harekete geçmeye hazır olacağım. Seninle kavgaya etmeyeceğim. Sadece —düşünmek ve sindirmek için zamana ihtiyacım var."

"Gizli yanlarımızı görmek korkutucudur," dedi. "Hemen hemen herkes senin gibi tepki verirdi. Kendini suçlama. Hazırlıksız yakalandın. Ama şimdi anladın! Kuleye bir yıldırım daha düştü. Yaşasın!"

Yaramaz, eksantrik Princeton, beni ayağa kaldırırken tüm gücüyle geri dönmüştü. Yüzüme bir gülümseme sızsa da, onun tuhaf davranışlarına başımı salladım.

"Biraz çay içip Kylo'nun kapımı kırarak girmesini bekleyelim," dedi Princeton. "Kendini yenilmiş hissetmemelisin. Kylo ile ilk kez parçalar üzerinde çalıştığımızda, kanlı bir kavgaya tutuştuk." Durdu, beni mutfağa götürürken bana çapkın bir gülümseme attı. "Çok ateşliydi."

Princeton'a öfkeyle baktım, başımdaki ışıklar titredi ve sonra benim ani sahiplenme duygumla tamamen söndü.

"Siz ikiniz gerçekten birbiriniz için yaratılmışsınız." Işıklar tekrar yandı.

"Katılıyorum," dedi başka bir ses.

Arkamdan eller beni sardı, dudaklar kulağıma yaklaştı ve boğazımdan bir çığlık çıktı.

Princeton, Kylo'nun ani ortaya çıkmasına kaşlarını kaldırdı. "Çok hızlı oldu."

EVIE

Princeton bir anlığına evin arkasına gidip kim bilir ne yapmaya başladığında, Princeton'ın mutfağında Kylo'ya sordum: "Hayatımın geri kalanında tek yaptığım şey otlar yetiştirmek, çiçekleri düzenlemek ve sıradan insanlar ve onların sıradan sorunları için tuhaf büyüler yapmak olsa bile beni hala sever miydin?"

Kylo son zamanlarda her zamanki gibi dokunaklıydı, kesinlikle gerekli olmadıkça temasını kesmeyi reddediyordu. Boynuma öpücük kondurmak için eğildi ve tüm vücudumda hoş bir karıncalanma hissi uyandırdı.

"Bunun cevabını zaten biliyorsun, bebeğim. Sen benim tahtamdaki bir piyon değilsin." Omzumun üzerinden uzanarak çayımı çaldı ve bir yudum aldı. "Sen benim kucığımdaki *çok* iyi bir kızsın."

Ona dönerek baktım. Kupa'yı masaya koydu ve ellerini iki yanına koyarak beni sıkıştırdı.

"Ama sen benim tüm parçalarımı bir araya getirmeyi tercih edersin. Benim karanlık tarafımı seviyorsun."

"Evet ve evet. Çünkü bu senin için en iyisi ve çünkü şiddet uygularken çok sevimli oluyorsun," dedi.

Öfkeyle nefes verdim. Dişlerimi koluna geçirdim ve Kylo beni saçımdan geri çekti.

"Ben de seni ısırmaya başlayacağım, melek," diye homurdandı ve keskin köpek dişlerini gösterdi.

Gözlerim kapandı, içim gerildi.

"Senin gibi biriyle tanıştığın, bu kadar cesur ve açık olduğun için seninle gurur duyuyorum," dedi, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Bunun kolay olmadığını biliyorum, inan bana."

Onun övgüsünü kabul etmek doğru gelmiyordu. "Hiç ilerleme kaydetmedim. Korkaklık ettim. Gücümü kontrol etme konusunda eskisinden daha yakın değilim."

"Doğru değil," dedi Princeton arkamdan, odaya geri girip yavaşça görüş alanıma girerken. "Çoğu iyileşme düzgün, güzel veya doğrusal değildir. Bazen ilerleme sadece ortaya çıkmaktır."

İyileşme. Ugh.

"Neden bu surat?" diye sordu Kylo, her zamanki gibi benimle ilgili her şeyi fark ederek.

Yanağımı dürttü.

Onun gamzesi görünene kadar ona sertçe baktım. "Çünkü büyü hakkında konuşmak istedim, büyü *yapmak* istedim. Psikolojik değerlendirme almak istemedim."

Princeton alnına dokundu. "Büyü burada başlar, küçük cadı. Beyin iyi değilse, büyü de iyi olmaz."

Gözlerimi kısarak baktım. "Beynim *iyi*."

Kylo omuz silkti, gamzesi daha belirgin hale geldi. "Şüphelerim var."

Işığı kanalize ettim ve ellerini şok ettim.

Kylo tısladı. Gözleri karardı ve sırttı. Gölgeler kollarımı arkamdaki tezgaha bağladı. Eli boğazımı sıktı.

"Ne yaptığını bir bak," dedi Kylo, Princeton'a başını sallayarak. "Onu kızdırıp yaramazlık yapmasına neden oldun. Tüm özenli çalışmalarımı boşa çıkardın." Kötü bir sırıtışla gözlerime bakarak devam etti. "Benim uslu kızım olmaktan sıkıldın mı, melek? Oynamak mı istiyorsun?"

Ham gücün meraklı bir şekilde kafasını çıkardığını hissettim. Kylo'nun kafasına bir tavayı fırlatmak için sadece bir kıvılcım yönlendirdim.

Boğazımı bıraktı ve tavan vurmada önce onu yakaladı. Gözleri bir avcı gibi bana dikilirken, pazıları gücü emdi.

"Bu ön sevişme gerçekten mutfak eşyalarımı feda ederek mi gerçekleşmeli?" diye sordu Princeton kuru bir şekilde. "Devam et, tabii ki. Merak ediyorum."

Kylo'nun gölgeleri beni bıraktı. Princeton'a ölümcül bir bakış attı, gölgeler gözeneklerinden sızıyordu. "Kesinlikle hayır."

Beni sertçe yakaladı ve omzuna attı, sonra beni evin içinden taşıdı.

Kylo dışarı çıktığında, sıcak ve temiz hava tenimi okşadı.

"Artık beni indirebilirsin," diye tısladım, şu anda kıcığımın ne kadarının yoldan geçenlere açıkta kaldığını merak ederek. "Kylo!"

Beni daha sıkı tuttu ve ilerlemeye devam etti.

Yanımdan geçen birini selamladığını duyduğumda, utançtan öleceğimi düşündüm.

Kylo elbette sadece güldü.

Kalçama bir avuç dolusu vurulduğunda çığlık attım.

"Saldırmak için yeterince huysuz, ama sonuçlarına katlanacak kadar cesur değil misin?" diye alay etti. "Utaniyor musun, bebeğim? Klanımın, yaramazlık yaptığın için seni cezalandırdığımı görmesini istemiyor musun?"

Ona tekrar zarar vermek istedim, şimdi her zamankinden daha fazla, ama bunu yaparsam muhtemelen beni bırakırdı. Ve Kylo'nun iri, kaslı vücudunun altında ezilmek hiç istemiyordum.

En azından öyle değil.

"Hayır. Hiç utanmıyorum." Bunu çok sevecekti. "Çok inandırıcı."

Kylo, evinin içinde beni zorla kanepeye götürdü ve beni dizlerinin üzerine kıçım yukarıda pozisyona zorladı. Tanıştığımızdan beri bana söz verdiği şeydi bu.

Yutkundum.

"İki saat sonra aile yemeğimiz var," diye mırıldandı Kylo.

"Hayır, iki saat sonra *benim* aile yemeğim var."

Kalçalarımın birini, inlememe neden olacak kadar sertçe kavradı. "Sanırım ben de davetliyim, melek," dedi.

Onun penisinin sertleşip şiştiğini hissedebiliyordum. Bu noktada neden Idris veya Mena'nın yanına yaklaşmasına izin verilmediğini hatırlamak her geçen saniye daha da zorlaşıyordu. Yani, o zaten hayatımın çok büyük bir parçasıydı. Ve onun hayatımdan çıkmasını istemiyordum.

Eli kıçıma indi ve tokatın cildimde keskin bir acı yaratmasıyla düşünme sürecim bozuldu.

Ve sağduyusu olmadığı için, amım donuk bir ağrı ve ıslanma ile tepki verdi.

"Henüz oraya gelmedik," diye mırıldandım.

Kylo bir an durakladıktan sonra kahkahaya boğuldu. Kurtulmaya çalıştığım da bacaklarımı sıkıca tuttu.

Başımı çevirip ona öfkeyle baktım.

Kylo külotumu yana çekti ve iki parmağını kaygan içime soktu. "Öyle mi? Ne kadar daha yakın olmamız gerekiyor?" diye sordu, alçak sesle ve alaycı bir şekilde.

İyileştirici merhem, ısırık izlerini tamamen silmiş olan boynuma parmağını gezdirdi. Ama ben onların tam olarak nerede olduğunu hatırlıyordum.

Onun nazik dokunuşuna, onun beni sahiplendiği gibi benim de onu sahiplendiğimi hatırlatmasına titredim.

"Güvende olduğunu biliyorsun. Kardeşinin güvende olduğunu, sözümü asla tutmayacağımı biliyorsun. Peki ya büyükannen?"

"Yeterince yakın," dedim. Benim için Mena sadece Mena'ydı. Ama üvey büyükannem ona yakışan bir sıfattı.

"Beni *çok seviyor*," dedi, saçımı yumruklayarak.

Gözlerimi devirdim. Kylo bir saniye bile sürmeden parmaklarını içimden çıkardı, üç kez popomu tokatladı ve sonra ben kıvranıp çığlık atarken parmaklarını tekrar içime soktu. Parmakları hiç olmadığı kadar sert bir şekilde pompaladı, en hassas, zevk veren yerime vurmak için açılı bir şekilde hareket etti, ta ki inlemelerim yüksek ve istekli hale gelene kadar.

"Peki neden aile yemeğine katılmama izin verilmiyor?"

O pes etmedi, ben kıvrılıp tüm düşüncelerimi yitirirken o parmaklarıyla beni sikmeye devam etti.

Bu hiç adil değildi.

"Bu..." Çaresiz inlemeler ve artan zevk dalgaları arasında zorlukla söyledim. "Prensip meselesi."

Kylo güldü, penisi altımda seğiriyordu. "Ne ilkesi, melek?" Beni sikmeyi bıraktı, parmaklarını içimde bırakarak. Gözlerimin içine baktı, hala sırtarak ve saçımı tutarak.

"Sırf sen..." Sinirli bir ses çıkardım, artık ilkemin ne olduğunu bile bilmiyordum.

Kylo'nun sırtışı genişledi.

"Bilmiyorum!"

Saçımı bıraktı, şimdi saçlarımı nazikçe okşuyordu. "Rahatla, bebeğim. Senin yerine ben düşüneyim."

"Küstah pislik..."

Bu sefer Kylo beni dövmedi. Sadece kıcıımı kaldırdı ve etimin kıvrımına sertçe ısırdı.

Çığlık attım.

Kylo, izi hızla diliyle yaladı, hem kanımı pıhtılaştırdı hem de bana küçük bir doz zehir verdi.

Beni kucağına geri yatırıp rahatlamama izin verdiğinde, direnç gösterme eğilimim oldukça azalmıştı.

"Akşam yemeğinden sonra seni düzgünce besleyeceğim, ufaklık," diye beni teselli etti. "Zihinsel durumunu uzun süre etkileyecek kadar yeterince almadın."

Hoşnutsuz bir ses çıkardım, ama zevkli bir karıncalanma hissiyle sarılmışken ona kızmak zordu.

Parmakları benim kızgın tenimdeki eserini izlerken, onaylayan bir uğultu çıkardı. "Saygısız küçük kıçının kızarmasını ve ısırılmasını çok seviyorum. Dersini aldın mı, bebeğim?"

"Eğer telekinezi kullanarak kafana bir tava fırlatırsam, parmaklayacak mısın?"

Kylo iç çekerek okşamayı bıraktı. "Bunu *hayır* olarak kabul ediyorum."

Yine saçımı kavradı ve ben kıkırdadım. Yüz hatları acımasız olsa da, derin mavi gözleri en nazik hayranlıkla parlıyordu.

IDRIS VE MENA, Kylo ve benim karşımızda uzun yemek masasında oturuyorlardı. Aramızda beyaz sütun mumlar yanıyordu ve ortada benim çiçek aranjmanlarımdan biri duruyordu — lavanta, pembe güller ve menekşelerin nazik bir karışımı.

Sinir bozucu bir şekilde, akşam yemeğinin ortasında Kylo'nun orada olmasını sevdiğimi fark ettim. Eli masanın altında sürekli benim elime uzanıyor ya da bacağıma dokunuyordu. Ben konuşurken ya da gülerken bana baktığında, midem kelebekler uçuyordu. Sadece mavi gözlerinin derinliklerindeki saf, inkar edilemez bağlılık yüzünden değil, Idris ve Mena'nın da bunu görmesi yüzünden.

Bu *gerçektir*.

Bu adam bana her zaman istediğim gibi davranıyordu, her zaman çok fazla, çok gerçekçi olmayan bir şey olarak gördüğüm şekilde. Özellikle de Jacob bana defalarca, arzularımın ve beklentilerimin romantik romanlar tarafından tamamen mahvolduğunu açıkladıktan sonra.

Sırf yalnız kalmamak için daha azıyla yetinmeyi düşündüğüm bir zaman olduğunu inanamıyordum. Ya da belki de Jacob'ın bana kötü davranmasının, onun sevgisine layık olmadığım gibi, bende bir sorun olduğunu düşündüğüm için korkuyordum. Sadece daha çok çabalamam gerektiğini düşünüyordum.

Ama Kylo ile değil.

Orada, duygusal ve duygusal bir şekilde oturdum, önceki paranoyak ve acı öfkeden yoksun.

Ve o, Idris ve Mena'ya son derece saygılı ve içten bir ilgiyle konuşarak durumu daha da kötüleştirdi.

"Son on dakikada üçüncü kez esnedin," dedi Mena, Idris'e yan gözle bakarak. "Bunun çaresi var, biliyorsun. Eğer iyi uyuyamıyorsan."

Gerildim ve Kylo'nun başparmağı, uyluklarımın alt kısmını okşayan nazik hareketini durdurdu.

"Sana bir şey hazırlayabilirim," dedim Idris'e.

Gülümsedi ve umursamazca omuz silkti. "Hepiniz çok endişeleniyorsunuz. Yaz yakında bitecek."

Idris aniden Kylo'ya utangaç bir şekilde baktı. Sanki bir yabancının önünde savunmasız bir yönünü ortaya çıkarmak istememiş gibi. Ortaya çıkardığı şey tamamen açık olmasa bile.

"Senin yaşında ben de uyuyamazdım," dedi Kylo rahat bir tavırla, biftekten bir ısırık aldıktan sonra suyunu yudumladı. Idris'e bakarak, ses tonunu kayıtsız tuttu. "Uykusuzluk ve gece korkuları yaşıyordum. Derslerime konsantre olmakta zorlanıyordum."

Kylo'yu dikkatle izledim, midemde bir rahatsızlık hissediyordum. Ama Idris'i incelediğimde, onun hiç de gergin görünmediğini fark ettim. Kendini kapatmıyordu. Aslında *dinliyordu*.

"Her neyse, başlangıçta şüpheli ve muhalif bir tavır sergilememe rağmen, kampüs şifacıları yardımcı oldular," dedi Kylo, çekici, alçakgönüllü bir gülümsemeyle.

Mena ve ben birbirimize baktık, sonra ikimiz de gözlerimizi Idris'e çevirdik.

Idris sadece başını salladı. "Bir bakacağım." Gözleri, Kylo'nun itiraflarına, mücadeleleri ve yardım arama konusundaki samimiyetine şaşırmış gibi, öncekinden biraz daha genişlemişti.

Kylo, hoş insan cazibesiyle bile korkutucu görünüyordu, kaslı, uzun boylu ve kendine güvenen, erkeksi bir havası vardı. Onu tanımayanların duygusal olgunluğundan şaşırmaması mantıklıydı.

Ve tanrılar, Idris'in içini açması, sözleri sadece nazik bir yatıştırma olsa bile, kalbimi etkiledi. Çünkü gözlerindeki saygı gerçektir. Kardeşim söz konusu olduğunda bencil olmayı reddettim, Kylo'nun benim yapamadığım bir şekilde ona ulaşabilmesinden rahatsız olmayı reddettim.

Sadece Idris'in kendini daha iyi hissetmesini istedim. İkimizin de bu kabuslardan, bırakmayan geçmişin sıkı pençesinden muzdarip olmasını nefret ediyordum. En azından Idris

kaçtığımız geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Bunun için sonsuza kadar minnettar olacağım.

Idris, gözlerini kısarak bana doğru asparagus dolu çatalını salladı. "Uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

Dik durdum. "Ne? Hayır. Neden?"

Gözlerini kırptı. "Neden bu kadar rahatsın? Her gece ortalama kaç saat uyuduğumu sormuyorsun? Rüyalarımın içeriğini? Savunma eğitmenlerimin bana aşılacağı kötü propagandayı?" Sırıttı, ama gözlerinde gerçek bir inanmazlık vardı.

"Bu çok açık değil mi?" dedi Mena, kırmızı şarabını yudumlarken Kylo ve bana bakarak, Cheshire kedisi kadar memnun bir ifadeyle.

Kylo yumuşak bir gülümsemeyle bana baktı. "Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana." Ben de ona sert bir bakış attım.

"Bu bir iltifattır," dedi Idris. "Bu Evie'yi seviyorum."

"Ben aynı Evie'yim," diye tersledim.

Idris gülümsedi, kalbimi ısıttı. "Sen ne dersen o."

EVIE

Idris ağlıyordu. Duvarın arkasından onun ağlamalarını duyabiliyordum. Ayrıca aşağıdan yüksek sesli ve öfkeli sesler geliyordu. Babam geri dönmüştü ve yine garip davranıyordu, annem ise ona bağııyordu. Belki de bu yüzden hep evden ayrılıyordu, bağıırmalar yüzünden.

Keşke onun gibi bir yetişkin olsaydım da ben de gidebilseydim.

Idris'in odasına parmak uçlarında yürüdüm, eski döşeme tahtalarının her gıcirtısında irkildim. Her ağlama kalbimi deliyordu. Çünkü onun yaşında olduğum zamanları hatırlıyordum, sesim kısılana kadar bağııp, birinin beni almaya gelmesini umuyordum.

Bu yüzden Idris'in yanına gelen kişi ben olacaktım. Ona her zaman istediğim şeyi verecektim.

Beni gördüğünde, beşğini tutan küçük elleri gevşedi.

Yüzü kızarmış, gözyaşları açık tenli yanaklarından akıyordu.

O bana uzandı ve ben de tahta parmaklıklar arasından onun parmaklarına dokundum. "Merhaba," dedim. "Yıldızları görmek ister misin?"

Idris, sakinleşmiş olmasına rağmen hala hıçkırarak ağlıyordu. Başını salladı.

Onun karşısına çapraz bacaklı oturdum ve o beni iri gözlerle izledi. Konsantre oldum, alt kattan gelen bağıışlar, çarpma ve kırılma seslerinin altında yatan sesi dinledim — sessizliğin sesini, bana yumuşakça, nazikçe konuşan sesleri.

Gece gökyüzünü düşün, diye fısıldadı biri.

Belki de onlar perilerdi, sessizlikte yaşayan arkadaşlarım. Çünkü bir keresinde Florimell'e gittiğimizde bulduğum bir kitapta periler hakkında bir şeyler okumuştum. Onu almamın yanlış olduğunu bilmiyordum. Onu sırt çantama koymuştum ve ertesi gün derslerden sonra tarlada okumuştum. Annem beni bulmuş, bağıırmış ve acı verici bir şekilde beni yakalamış

kitabı yakıp kül etmeden önce beni acı bir şekilde yakalamıştı. Bana hırsızlık yaptığımı söylemişti. Kötü, nankör, Lillian ve onun Sözüne saygısız olduğumu söylemişti.

Sakinleştirici bir fısıltı beni anılardan geri çağırdı. Gece gökyüzünü düşündüm.

Annem evde yokken babamın beni bir gece dışarı çıkarıp yıldızları izlememe izin verdiği zamanı düşündüm. Özel bir iksir içmişti. Fazla konuşmadı ama ben onun yanında çimlere uzanmaktan mutluydum. Bağırma, dua, ders yoktu. Sadece titreyen takımyıldızlar vardı.

Özgürlük gibi görünüyorlardı.

Avuç içlerim ısınmaya başladı, alnım kırışmaya başladı. Rahatlatıcı fısıltılar beni yönlendirmeye, övgüde bulunmaya devam etti.

Idris sevinçle çığlık attı.

Gözlerimi açtım ve parmağımı dudaklarıma götürdüm. Etrafımızda, küçük ışık küreleri karanlıkta dans ediyor ve parılıyordu. Başım sersemlemişti ve genellikle çok sıkı olan boğazım ve göğsümdeki boşluk gevşemeye başladı. Hafif hissediyordum.

Idris ve ben minik yıldızlara bakarak, onları ellerimizle yakalayıp, itip kakarak döndürdük.

Ağlamayı kesmişti. Sonunda oturdu.

Gözleri kapanana kadar ona periler hakkında hikayeler anlattım.

Yıldızları yapmak beni çok yormuştu, bu yüzden beşiğin yanındaki yere kıvrılıp yattım.

Gözlerim kapanır kapanmaz, bağırışlar daha da yükseldi ve bir kapı kapı durdurucuya çarptı.

Yıldızlar bir anda söndü.

"Evelynn Lockwood."

Annem kolumu çok sertçe tuttu ve gözyaşlarım dolarken beni kaldırdı.

"Bu manipülatif gözyaşlarını kes, nankör velet," diye tısladı ve beni Idris'ten uzaklaştırdı.

O tekrar ağlamaya başladı ve bana uzandı. Kalbim sıkıştı ve bir an nefes alamadım.

Koridorda, annem kapıyı çarparak kapattı ve beni bıraktı, yere düşmeme izin verdi. Düşüşten dolayı kuyruk kemiğimde keskin bir ağrı patladı ve daha da fazla ağladım.

"Ağlama lan," diye tısladı.

Beni orada bıraktı. Babama bir şey söylediğini duydum, ama o yukarı çıkmadı. Onu günlerdir görmemiştim. Ağladığımı duydu ve oturma odasında kaldı.

Annem geri döndüğünde, gözlerindeki parıltıyı ve elindeki pirinç torbasını fark edince daha da ağladım.

Gecenin geri kalanını koridordaki dikenli tanelerin üzerinde diz çökerek geçirdim. Bacaklarım uyuşana ve artık acı hissetmeyene kadar.

Yıldızları hatırlayamayacak hale gelene kadar.

AĞLAYARAK UYANDIM. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum: gerçeklikle rüya dünyası arasında sıkışmış, parçalı görüntüler halinde var olan gece korkuları mı, yoksa sanki yeniden yaşıyormuş gibi tekrarlanan bu istenmeyen anılar mı?

İlk başta, bana uzanan eller, saçlarımı tarayan parmaklar ve kulağıma fısıldayan nazik ses beni daha da şaşırttı.

"Güvendesin," diye fısıldadı Kylo, karanlık yatak odamda.

Elini tuttum ve ona sarıldım. Uzun zamandır unutulmuş bir hüznün içimi kapladı ve odanın köşesinde ağlayan on üç yaşındaki çocuğu hatırladım.

Hayır, ondan nefret
etmiyordum. Ondan
korkuyordum.

GÜNLER GEÇTİKÇE, anılar ve kabuslar daha da kötüleşti. Ve Princeton'ı ve benim bilinçaltıma karışmasını kısmen suçlamaktan kendimi alamadım.

Yeni ay, farkına varmadan gelip çattı. Sadece iki hafta daha geçtikten sonra, Whitfield'ların peşimden gelmeyeceğinden emin olabilirdim. Şimdiye kadar, Jacob'ın hayatındaki hiç kimse benimle yüzleşmemiştir.

Kylo her zamankinden daha meşguldü. Ölümlüler daha hızlı bir şekilde ortadan kayboluyordu: kölelik ticareti için insanlar, cadı avı için cadılar, Masked Order'a sempati duyduğundan şüphelenilen diğerleri.

Ve ben bunu durduramıyordum. Duvarlarımın yıkılmaya devam etmesini ve uzun zamandır gömdüğüm tüm zehir ve hastalıkları ortaya çıkarmasını engelleyemiyordum.

etrafımızdaki şiddeti, yaklaşan tehditleri durduramıyordum. Maskeli dönüşenler ile doğuştan olanlar arasında sokaklarda kavgalar çıkıyordu. Kral Earle'nin Florimell'deki klanı yaptıklarına dair fısıltılar vardı — Kylo'nun kısa cümlelerle geçiştirdiği olaylar.

Klanım için en iyisini yapmak zorundaydım. Onlar da aynısını yaparlardı.

Gözlerinde gördüğüm, dile getirmekten kaçındığı keder.

Ve tanrılar, Idris bile değişiyordu. Onun klanı katılmasını gizlice engellemiş olabilirim, ama bu onun doğuştan gelenlerin şiddetini ve onları Etherdale'den sonsuza kadar kovma ihtiyacını daha yüksek sesle dile getirmesini engellemedi. Kylo ile vakit geçirmek, onunla felsefe hakkında konuşmak istemesini engellemedi. Ben dinlemeden.

Kaderin uğultusunu duyabiliyordum. Hepimizin etrafında dolanıyor, ayaklarımızın altında, Etherdale ve onun gizli yeraltında yankılanıyordu.

Yaz başında olduğum kadın çökmüş olurdu.

Ama şimdi... durum daha karmaşıktı.

Çünkü öfkeliydim. Kahrolasınca öfkeliydim. Ve öfkemi dönüştürülenlere ya da Kylo'ya yöneltmiyordum.

Öfkem, ardında cesetler ve kayıp insanlar bırakan doğuştan ibislere yönelikti. Bana saldıran, Celeste'nin çalışanlarını tehdit eden, kendi dükkanımı açma hayallerimi yıkan iğrenç yaratıklara. Kardeşime intikam düşünceleri aşıl原因, kızlar, mimari ve üniversite partileri yerine kendi hayatı ve sınıf arkadaşlarının hayatları için endişelenmesini sağlayan yaratıklara.

Belki *de* doğuştan ibislerin şehirden gitmesini istiyordum. Ve daha da endişe verici olanı, belki de Kylo ve klanının böyle bir şeyi başarabileceğine inanmaya başlamıştım.

Bugün Princeton'ın oturma odasında, gücümü kullanmaya hiç olmadığı kadar yaklaştım. Gözlerim kapalıydı ve her zamanki korkum olmadan büyüün içimden geçmesine izin verdim.

"Aferin, Evie," dedi. "Hâlâ engeli görebiliyorum. Sakladığın bir yönün var ve bence sen de bunun farkındasın."

Başımı salladım.

"Ama eskisinden çok daha fazla enerji içinden geçiyor, daha az kısıtlı."

"O kısımla, yani genç halimle konuşuyordum," itiraf ettim. "Çok fazla değil. Ama deniyordum. Onun bir iblis olduğunu sanıyordum, ama şimdi gerçeği görüyorum."

Gözlerimi açtım.

Princeton gülümsedi. "Ne gerçeği?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Onun sadece ben olduğumu."

Mobilyalar hafifçe sallandı ve karnımda tanıdık bir korku belirdi.

"Panik yapma," dedi Princeton. "Bu mahallede sayısız koruma büyüğü var. Tehlikeli hiç kimse senin büyüğü hissetmeyecek. Burada güvendesin."

Kafamı salladım. "Sadece bu değil."

Köşedeki kızı gördüm, gözleri öfkeyle parlıyordu — tepelik arazideki evi hatırlamıştı. Bacaklarımın sayısız küçük kırmızı izlerle kaplı olduğunu hatırlamıştı. *Her şeyi* hatırlamıştı.

"Ben..." Ne kadarını açıklamak istediğime karar vermek için durakladım. Kafamı salladım. "Gücümün tamamını sevmiyorum. Güvenli değil."

"Bütün büyüler risk taşır. İyi ya da kötü güç diye bir şey yoktur, sadece onları ne için kullandığımız vardır. Gücün ortaya çıktığında korkutucu olmalı. Bana bundan bahsetmek ister misin?"

Ağzımı sıkıca kapattım.

Princeton iç geçirdi. "Tamam. Senin kullanmak istediğin kadarıyla çalışırız."

Bana nefes egzersizleri yaptırdı, bu sefer transa geçmek yerine güç durumunu yükseltmek için.

"Gücünü artırmanı sağlayacağız, sonra da seni dengeye geri getirecek bir dayanak noktası bulacağız."

Başımı salladım. "Tamam."

"Sinirlen," dedi Princeton. "Kendi başına bir şey bulamıyorsan, en iyi yaptığım şeyi yapmaya hazırım... seni kışkırtmak ve öfkeliendirmek." Göz kırptı.

Gözlerimi tekrar kapattım. Zaten gergindim, ortamın havası ve hızlı, düzensiz nefeslerimiz bu gerginliği daha da artırıyordu.

Doğmuş olanları düşündüm. Kylo ve arkadaşına yaptıklarını. Etherdale'de bana yaptıklarını.

Geçmiş uzanıyordu, ama ben oraya gitmeyi reddettim. Yoksa kontrolümü kaybedebilirdim.

Cindy Fucking Whitfield ve onun tembel, manipülatif oğlunu düşündüm. Jacob'ın beni ezmesine izin verdiğimi düşündüm. O kadar uysal, insanları memnun etmeye çalışan ve naif olmak yerine ona kızmam gerektiğini düşündüm.

Tek istediğim rahatlık olmuştu, ama bunun yerine acımasızca davranılmıştım. Jacob'ın hafif sırtıtışını, gözlerinin

aynı boşlukla parıldadığını hatırladım. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Onun empati ve sevgisini kazanmak için kendimi geriye doğru eğmişim. Keşke kendimi savunmuş olsaydım. Keşke dudaklarından o ruhsuz sırıtışı silmiş olsaydım.

"Tanrılar aşkına," dedi Princeton.

Ama başımın tepesinden avuç içlerime akan kanın sesinden onu zar zor duyabiliyordum — uzun zamandır biriken, engellenen ve görmezden gelinen, dudaklarımdan dökülmek için yalvaran bu ham, filtrelenmemiş öfke.

Porselen bebek gibi çok güzel ve solgun, geçmişten gelen bir ses kulağıma fısıldadı. Kanın eşsiz kokuyor. Lezzetli. Mükemmel.

Titredim, dudaklarım kıvrıldı.

"Evie!" diye bağırdı biri - Kylo, Kylo'ydu.

Ama gözlerim kafamın arkasında hapsolmuştu, tek gördüğüm çalkantılı karanlıktı, tek duyduğum rüzgârın uğultusu ve fısıltılardı.

"Geri dönüşü olmayan noktaya geldi," dedi Princeton.

Onu daha önce hiç paniklemiş duymamıştım. Kulağıma oldukça garip geldi.

"Tanrılar adına burada ne oluyor? Lillian'ın lanet olası hesabı mı?" diye bağırdı başka biri.

Lillian'ın adı geçince, çılgına döndüm. Artık kimseyi duyamıyordum. Kendimle bağlantımı kaybettim. Anılar, sesler ve duygular birbirine karışmış, beni her yöne çekiyordu.

Aniden bir baskı beni ezdi. Boynumda bir sıkışma hissettim ve sonra vücudum çökmüş bir zevke dönüştü. Sakinlik beni sardı. Karanlık beni içine çekti.

Bayıldım.

KYLO

Kasırğa başladığında Blade ve Harmony ile birlikteydim, Princeton'ın evini saran çirkin gri rüzgarlar.

Evie'nin olduğu yerde.

Princeton bana onların seanslarına asla müdahale etmememi söylemişti ve ben de bu isteğini saygıyla karşılamaya niyetliydim.

Ama giderek büyüyen ve tüm mahalleyi yok etme tehdidi oluşturan başka bir doğal afetle karşı karşıya kaldığımda, bu isteği yerine getiremedim.

Her şey çok ani oldu ve Evie'nin keskin çığlığını zar zor duyabiliyordum.

Üçümüz hızla eve doğru ilerledik. Harmony, şiddetli rüzgarların bariyerinden geçerken etrafımıza bir gölge kalkanı oluşturdu.

Kemiklerim derimin altında titriyordu. Ham güç havada, toprakta, titreyen bedenimde dolaşıyordu.

"O mu?" diye sordu Blade inanamayan bir şekilde.

Ama ben patlamanın nedenini ve nedenini düşünmüyordum. Tek umursadığım Evie'ydi.

Ön kapıdan içeri daldık ve ben onun adını seslendim.

Beş metre yükseklikte, bacaklarını çaprazlamış oturuyordu. Gözleri tamamen oniks rengindeydi. Sarı saçları etrafında bir hale gibi yükseliyordu. Princeton, şiddetli rüzgar ve dalgalanan gücün üstüne bağırarak Evie'ye demir atması, dünyaya geri dönmesi gerektiğini söylüyordu.

"Geri dönüş noktası çoktan geçti," dedi bana, garip, Princeton'a hiç yakışmayan bir ses tonuyla.

"Burada ne oluyor? Lillian'ın lanet olası hesaplaşması mı?" diye bağırdı Blade.

"Kendine zarar verecek," dedi Princeton. "İçinde çok fazla şey biriktirdi. Büyüsü onu canlı canlı yiyecek."

Düşünmek için zaman kaybetmedim. Evie'yi yakaladım ve dişlerimi boynuna geçirdim. Öfkesini, kederini, dipsiz kalp kırıklığını tadana kadar kanını ağzıma çektim.

Onun karanlığı beni sardı, benim karanlığım ile birleşti.

O bana yaslanıp bayılana kadar beslendim. Yarayı pıhtılaştırdım, yere yığıldım ve onu kollarımda tuttum.

Gölgelerim derimin altında gerginleşiyordu, Evie'nin gücünden beslenerek çılgınca ve öfke ile gittikçe güçleniyorlardı.

Princeton nutku tutulmuştu. "Hiç göstermedi bile," diye fısıldadı. "Bu oydu, hiç çaba sarf etmeden. Tamamen bilinçsiz, neredeyse hiç kışkırtılmadan. Bu, *hala sihrinin özünü saklayıp gömen halindeki oydu.*"

Blade ve Harmony kollarımdaki sarışın kıza bakakaldılar, çeneleri açık, gözleri endişe ve hayranlıkla büyümüş.

"Harmony," dedim, kulaklarımda çınlayan seslere, Evie'den emdiğim şişkin güce rağmen. "Koruma kalkanlarını kontrol etmeni ve mahallenin hala büyü altında olduğundan emin olmanı istiyorum."

"Tabii ki," dedi, Evie'ye bakarak sadece bir saniye daha tereddüt etti.

Blade sakalını ovuşturarak başını salladı. "Kan yenileme iksiri mi?"

Ben başımı salladım. Princeton, Blade'e iksiri sakladığı yeri gösterdi.

Evie'nin zayıf, titrek kalp atışlarını duyunca dişlerimi sıktım. "Çabuk ol."

Onu bu kadar çok kanını emdiğim için kendimden nefret ediyordum. Bu, alışkanlık haline getirmek isteyeceğim bir şey değildi.

"Onun hayatını kurtardın," dedi Princeton. "İyileşecek."

Hâlâ sarsılmış görünüyordu. Onu hiç bu kadar şok olmuş ve şaşkın görmemiştim. Onu suçlayıcı bir bakışla baktım.

"Özür dilerim," dedi. "Basit bir egzersiz olması gerekiyordu. Ondan öfkelenmesini, bastırılmış gücüne daha fazla erişmesini istemiştim. Böylece tetiklendiğinde kendini kontrol etmeyi öğrenip... bir patlamayı önleyebilirdi." Kafasını kaşdı ve uzağa baktı. "Ama çok fazla şey bastırılmış. İnkârının altında hepsi daha da güçlenmiş. Onu büyüyle yeniden tanıştırmamanın bir yolunu bulamazsak, ne olacağını tahmin edemiyorum. Ona. Etrafındaki herkese."

Korku kalbimi sıkıştırdı. Burun köprümü ovuşturdum. Evie'nin sorunlu, bilinçsiz yüz hatlarını, pembe çiçeklerle süslenmiş narin beyaz elbisesini inceledim. Onu bu halde görmek — güçle dolup taşan, gözleri kapkara — onunla ilgili diğer her şeyle çelişkili bir kontrast oluşturuyordu.

"Kylo," dedi Princeton ısrarla. "Bir dahaki sefere patladığında, sonuç hiç hoş olmayacak."

Evie'yi daha sıkı tuttum. "Seni duyuyorum."

Blade bir iksirle geri döndü. "Ama bunu savaşta yaptığını bir düşün."

Soğuk bakışlarımla karşılaştığı anda gülümsemesi kayboldu.

"O lanet bir silah değil," diye tısladım. Evie'nin tehlikede olduğu düşüncesi bile kendi patlamamı gerçekleştirmek istememe neden oldu. "O *bizden biri değil*."

Princeton'ın gözlerinde hoşuma gitmeyen bir şey parladı.

Blade ellerini havaya kaldırdı. Princeton dudaklarını büzdü ve konuşmadı.

Evie'nin başını geriye eğdim ve yeşilimsi sıvıyı yavaşça ağzına döktüm.

"Yut," diye mırıldandım.

Gözleri açıldı ve şiddetli bir şekilde öksürdü. Hâlâ kollarımda zayıftı, gözlerime bakarken kafası karışmıştı.

İç geçirdim. "Üzgünüm, bebeğim," dedim. "İçmen gerekiyor."

Şişeyi tekrar dudaklarına götürdüm ve o da uslu bir kız gibi içti, gözleri benimkilere kilitliydi. Bitirdiğinde, odadaki diğer kişilerin farkına vardı.

Kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

Blade, ellerini ceplerine sokmuş, bana bakarak ayakları üzerinde sallanıyordu. Princeton, Evie'nin sakladığı şeyi bulmaya kararlıymış gibi ona bakmaya devam ediyordu.

Nabızı hızlandı. Yumuşak gri gözleri benimkilere kilitlendi.

"Ne kadar güç biriktiğini fark etmemiştim," dedi Princeton. "Özür dilerim, Evie. Farklı bir yaklaşım kullanırdım. Bir cadıda böyle bir büyü görmemişim, tabii... *ben* hariç."

Evie'nin yüzü düştü, irislerinde panik belirdi. "Kimseye zarar verdim mi?" Kafamı salladım. "Hayır. Seni oradan çıkarmak için senden beslendim."

Princeton daha fazla şey söylemek, daha fazla şey *yapmak* istiyor gibi görünüyordu ama ben buna izin vermedim. İlkel ve bölgesel bir şey kanımı kaynattı

Evie'yi mentorumdan, klanımdan, onun saf, sıcak ruhunu mahvedebilecek herkesten korumak istememe neden oldu.

O gizli bir varlık değildi. O benim *Evie*'imdi. Korunmaya, iyileşmeye ve bakıma ihtiyacı vardı, tıpkı ebeveynlerinin bir zamanlar onu kullandığı gibi kullanılmamalıydı. Onun acısını daha da artırmayı, geçmişin yaralarını tekrarlamayı reddettim. Ve onun savaşın şiddetine yakın bir yerde olduğu düşüncesi bile, birinin boğazını parçalamak istememe neden oluyordu.

Harmony kısa süre sonra geri döndü ve koruma kalkanlarının ve büyülerinin işe yaradığını, mahalle dışından kimsenin bir rahatsızlık hissetmediğini doğruladı.

"Bir çaresini buluruz," dedim Princeton'a kısa bir şekilde. "Sonra görüşürüz."

Evie'yi evime götürdüm ve öğleden sonraki toplantılarımı yarına erteledim. Evie özür dilemeye çalıştığında onu susturdum.

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

O, kanepede kıvrılıp su içti, ben ise birçok büyülu bağlantılı günlüğümdeki yazışmaları yanıtladım.

Sonunda rahatlayıp, sanki benim tek oksijen kaynağımıyım gibi bana o sevimli bakışıyla baktığında, işimi bırakıp onu kucağıma aldım.

Alnını öptüm, kalp atışlarının düzenli ritmini dinledim.

"Seni bu kadar çok sevmek korkutucu," dedim ona, o güzel pembe dudaklarının kıvrılmasını izlerken.

"Senin sevgin beni korkutmuyor."

"Belki de korkmalı," diye mırıldandım. "Sana olan aşkım beni olağanüstü şiddetli yapıyor. Dün birinin kışına baktığını gördüm ve neredeyse onun gözlerini sokakta oyacaktım."

Evie'nin gözleri büyüdü. "Bu aşırı."

Sırıttım. "Aynen öyle."

"Lütfen benim adıma insanlara zarar verme," diye fısıldadı. "Bunun vicdan azabı ile yaşamak istemiyorum."

Midem hafifçe düğümlendi. Beklemediğim bir duygu çirkin yüzünü gösterdi.

"Tabii gerçek bir tehdit oluşturmadıkları sürece," diye ekledi. "Bana saldıran doğanları öldürmene kızgın değilim."

Kaşlarını çattı ve ben onu daha sıkı tuttum. "Belki de sadece kışımı kesen erkekler hariç." "Söz veremem."

Bana öfkeyle baktı. Kolumu kaldırmasına izin verdim ve göz teması kurarak ısırdı.

Ben de onu yakalayıp altına yatırdım ve derisini parçalamadan sağ göğsüne dişlerimi geçirdim.

Kıkırdadı ve beni itmek için boşuna uğraştı. Her iki bileğini de yakaladım ve başının üzerine ittim.

Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım, kahkahasını, güneş ışığını ve masumiyetini içime çektim.

O nadir, kayıp duygu geri gelmişti, göğsümde kıvrılıyor, dürtüyor ve batırıyordu.

Lütfen benim adıma insanlara zarar verme. Ruhumda bu yükü taşımak istemiyorum.

Mezarlıkta öldürdüğüm o değersiz, histerik adamı düşündüm. Evie'nin öldüğünden hiç haberi olmayan adamı.

Jasper'ın altına işemesini izlediğimden beri ilk kez, suçluluk gibi bir şey hissettim.

EVIE

"Princeton, bir sürü seks zindanına sahip olduğunu söyledi," diye patladım.

Kylo, öğleden sonra güneşinin altında bahçemde uzanıp birlikte kitap okuduğumuz sırada kitabından başını kaldırdı. Princeton'a karşı fazla güç kullandığım günden beri onu pek görmemiştim, ama Kylo her zaman olduğu gibi takıntılı ve adanmış bir şekilde bana göz kulak olmaya devam ediyordu.

Kitabı kapatmadan önce yerini bir kitap ayracıyla işaretledi. "Öyle mi yaptı?"

Kaşlarımı çattım, onun sinsi sırtıtışına odaklandım.

"Neden kızılıyorsun, meleğim?" diye alay etti.

Kafamı salladım. "Kızgın değilim."

Kylo'nun gülümsemesi daha da büyüdü. Bir anda üstüme çıktı ve ben onun altında kıvrılırken iki yanağımı da öptü.

Gülüyordu. "Ah evet, çünkü o büyük, derin duygularını dünyadan *çok iyi* saklıyorsun."

Ben somurturken, Kylo beni öpmeye devam etti.

"Evet, klan çeşitli tarzlarda birçok beslenme kulübüne sahip. Seni kampüsteki birine götüreceğim," dedi omuz silkerek. "Bu gece."

"Bu..." diye homurdandım. "Bu çok saçma, Kylo. Üniversite öğrencilerinden besleniyor musun?"

Yanağımı okşadı. "Bebeğim, hayır. Sana daha önce nadiren musluktan beslendiğimi söylemiştim ve ben de öğrenci olduğumdan beri öğrencilere ilgi duymuyorum. Ama mükemmel meleğime talimatlar vermekten hoşlanıyorum." Gözleri dudaklarıma odaklandı, başparmağıyla dudaklarımı okşarken tehlikeli bir şekilde bana sırıttı.

"Urgh," dedim. "Beni ciddiye almıyorsun."

Kylo iç geçirdi. "Klanım, istekli yetişkinlerden ve onların kan bağışlarından beslenir. Ya da istekli olmayan doğanlardan, *aslında* öğrencileri avlayan ve bizim avladığımız canavarlardan. Bir şekilde hayatta kalmalı ve gücümüzü korumalıyız. Ve senin de öğrendiğin gibi, beslenmek istenildiğinde oldukça zevkli olabilir."

Dudakları çene hattıma, sonra boynuma kayd ve hafifçe emdiğinde memnuniyetle iç geçirdim.

O piç kurusu beni nasıl oyalayacağını ve susturacağını çok iyi biliyordu.

Kylo tekrar başını kaldırdı. "En azından benim kadar sahiplenici olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Bu sevimli. Gereksiz, ama yine de zevkli."

Kaşlarımı öptü. Sonra vücudumu süzdü, gözleri karardı. "Belki de bu pek iyi bir fikir değildir," diye mırıldandı.

"Hayır. Beni götüreceksin," dedim, kararlılığımı sertleştirerek. Karanlıkta yaşamaktan ve dünyadan saklanmaktan bıktım.

Kylo'nun çenesi titredi. "Bunu yaparsak, gözümün önünden ayrılmayacaksın. Benim iznim olmadan hiçbir şey yapmayacaksın. Seni rahatsız eden veya güvensiz hissettiren biri olursa, hemen bana haber vereceksin."

"Senin iznin mi?" diye alay ettim.

Kylo gözünü bile kırpmadı, taviz vermedi. Gözlerinde görebiliyordum — bu çalkantılı karanlığı, beslenmeden veya gölgelerini kullanmadan önce aldığı bakışı.

"Kimseyi öldürmemi istemeyen sensin," dedi. "Beslenmek, seks yapmak ve sefahat için bir yere girersen, oradaki herkese kime ait olduğunu açıkça belli edeceksin."

Sesi alçak ve boğuktu. Göğsümün içinde gümür gümür attığını hissettim. Uyluklarım birbirine yaklaştı, kalbim atlamaya başladı.

"Angel," diye homurdandı. "Anladığını söyle."

"Senin iznin olmadan, senin birçok seks zindanından birinde kimseyle flört etme ya da öpüşme," dedim. "Anladım."

Kylo'nun eli boğazımı sıktı. "Yaramaz." "Cinsel sapık," diye tısladım.

Yoğun bir enerji yayıyordu, kasları gergindi. "Hiç bilmiyorsun."

"Kıyafete ^{güzel bir} pembe yaka ^{eklemeyi düşündüm,}" dedi Kylo, elbiseyi bağlarken. "Önüme sevimli bir çan takmak istedim."

"Kedi gibi mi?" diye sordum inanamadan. "Ben senin *evcil hayvanın* değilim."

Kylo güldü. "Bir dahaki sefere." Beni döndürdü ve alnımı öptü.

Boy aynasında, Kylo'nun bana giydirdiği güzel elbiseye hayranlıkla baktım. Kısa, omuzları açık tül kollu, pembe bir elbiseydi. Tül tabakasının altındaki kumaş rahat ve ipeksiydi, çok açık değildi ama yine de vücut hatlarımı ve uyluklarımı ortaya çıkarıyordu.

"Bu uygun bir şey mi?" diye sordum.

Kylo başını salladı. "İnsanlar her türlü şeyi giyerler. Ya da hiçbir şey giymezler. Önemli olan *senin* beğenip beğenmediğin, bebeğim. Rahat hissediyor musun?" Aynada gözlerime baktı, yüzünde sıcak bir ifade vardı.

"Evet," dedim. "Beni tasmalı bir hayvan gibi muamele etmekle tehdit ettikten hemen sonra bu kadar tatlı olmanı seviyorum."

"Bu benim cazibemin bir parçası. Çok yönlüyüm." Beni kendine doğru çevirdi. Gözlerimi devirdim.

"Ayrıca, *tehdit etmek*, benim tasmalı evcil hayvanım olmaktan hoşlanmayacağın anlamına gelir. Ki bunun böyle olmadığını sana garanti edebilirim," dedi, dudakları şimdi kulağıma değiyordu ve ben titriyordum.

Boynumdaki aytaşı kolyeyi memnuniyetle parmağıyla okşadı. Hain bedenim, onun sözlerine özlemle, onun baktığı veya dokunduğu her yerden yayılan zevk dalgalarıyla yanıt verdi.

O noktada Kylo'nun *her şeyi* olurum.

Ve böyle bir ifadeyi umursamayacak kadar aşkıttım. O *güvendedi*. Hiç bu kadar derinden hissedeceğimi düşünmediğim bir şeydi.

"Son parça," diye mırıldandı Kylo, sarkan kurdeleler, inci ve kristal süslemelerle bezeli narin, süslü beyaz maskeye uzanarak.

"Vay canına," dedim. "Bu çok güzel."

Kylo, şeridi başımın arkasında nazikçe bağladıktan sonra şakağıma öptü. "Sen sadece en iyisini hak ediyorsun. Her zaman."

Üniversiteye gitmemiştim, bu yüzden partilerin en yoğun olduğu saatlerde kampüse hiç gitmemiştim. Marietta, Quill ve Celeste's'teki diğer arkadaşlarımın ısrarları üzerine onlarla birlikte publara gitmiştim, ama bunlar daha çok şehir içindeydi.

Konut bölgelerindeki yan sokaklarda yürürken, Kylo'ya başını sallayan *insan* sayısının giderek arttığını fark ettim.

"Sizler her yerdesiniz," diye fısıldadım.

Kylo burnunu çektirdi. Yüzünün ve ağzının bir kısmını açıkta bırakacak şekilde başını kapatan kısmi gölge maskesi takıyordu. Adamları ve kadınları onu sadece varlığı ve dövmelelerinden tanıyor olmalıydılar.

Önümde, maskeler takmış, dekoratif cüppeler giymiş, başları dönmüş ve kıkırdayan diğerlerini bir ara sokakta gizlice ilerlerken gördüm. Ölümlülerden gelen şekil değiştiren ve cadı enerjisini fark ettim ve ikisinin yüzünde gölge maskeleri olduğunu gördüm.

"Büyü bir an için sana garip hissettirecek," diye uyardı Kylo. "Ölümlülerin bulundukları yeri anlamalarını veya hatırlamalarını engelleyen koruyucu kalkanlar kurduk. Bu, hafızalarının diğer kısımlarını etkilemeyecek. Sadece eşlik edilmeden kulübe geri dönemeyecekler."

"Herkes maske takıyor mu?" diye sordum.

"Dönüştürülmüş olanların hepsi takıyor, tabii bütün gece insan kılığında kalmıyorlarsa. İstihbarat amaçlı olarak bazılarımızın kimliğini gizli tutmayı tercih ediyoruz," dedi Kylo. "Çoğu ölümlü maske takıyor, çünkü anonimlik eğlencenin bir parçası. Ayrıca, özellikle üniversitede önemli idari pozisyonlarda olanlar veya şehirde yüksek profilli işlerde çalışanlar için risk daha az oluyor."

Yeni bir sokağa döndük ve binanın yan tarafındaki sıradan, sıradan siyah bir kapıya yaklaştık. Loş ışıklı girişe girdiğimizde hâlâ Kylo'nun sözlerini düşünüyordum. Koruyucu büyü'nün dalgası beni anında şaşırttı ve zaten artan endişe seviyemi daha da yükseltti.

Kylo beni ileri doğru sürüklerken, ben de onun koluna tutunuyordum. Dört devasa dönüşmüş, maskeli ve dövmele, yan kapının önünde duruyordu.

Büyü beni dürttüğünde, koruma büyülerinde Princeton'ın kendine özgü özünü tanıdım.

Adamlar ve kadınlar bana uzun süre bakmaya cesaret edemediler. Sadece Kylo'ya başlarını salladılar ve geçmemize izin verdiler.

Bir dizi merdivenle bodrum katına indik. İnsanlar lüks bir fuayede toplanmış, gülüşüyor, konuşuyor ve gereksiz giysilerini vestiyer görevlisine verirken soyunuyorlardı. Yukarıda altın bir avize asılıydı, ışıkları sıcak ve loştu.

Bir kadın, meme uçlarındaki mücevherli pasties dışında tamamen çıplaktı.

Kylo yanımda sessizce gülüyordu. Gözlerinin olması gereken yerde oniks boşluklarla karşılaştığımda, şok olmuş ifademi izlediğini fark ettim.

"Yürümeye devam et, melek," diye mırıldandı Kylo. "Başka kıyafet çıkarmayacaksın."

Maskeli Kylo... çok çekiciydi. Endişe verici bir şekilde dayanılmaz derecede seksi.

Sırıttı. Boğazımı temizledim ve başka yere baktım, onun kaslı kolunu ölümcül bir tutuşla tutarken ilerlemeye devam ettim. Kylo siyah pantolon ve altın sarmaşık süslemeli siyah bir üst giyiyordu. Ellerinde birkaç gümüş yüzük vardı. Dövmeleri güçle titriyordu.

"Tanıştığımızdan beri hiç tamamen siyah giyinmemiştin," diye fısıldadım.

Kylo, bir başka kapıdan geçerken bana baktı. "Tabii ki giymedim. Neden sana gereksiz bir rahatsızlık yaşatayım ki? Bu, insanlık onurunun en temel gereği gibi görünüyor."

Yutkundum. Tanrılar, onu seviyordum.

Çok daha geniş bir alana girerken geniş eli belimin altına kaydı. Ağzım açık kaldı. Gözlerim fal taşı gibi açılmış olmalıydı.

Kylo güldü ve beni nazikçe ileri itti.

Alçak sesli müzik, her yönden gelen inlemeleri, çığlıkları ve kahkahaları örtbas edemiyordu. Kanepede, maskeli bir kadın, bir şekil değiştiren erkeğin üzerine oturmuş, ondan besleniyordu. Başka bir kadın, vampirin saçlarını okşuyor, omzunu öpüyordu.

Her şey çökmüş, lüks ve ihtişamlıydı. Sert ahşap zeminler üzerinde yumuşak halılar, süslü duvar kağıtları, lüks mobilyalar, altın armatürler ve titreyen mum ışıkları. Bazıları sadece konuşuyordu, bazıları ise çeşitli derecelerde çıplaklıkta beslenme ve cinsel eylemlerle meşguldü.

"Bu, göreceğiniz en sakın oda," dedi Kylo, beni bedenlerin labirentine doğru ilerleterek.

"En *uysal* mı?" diye ciyakladım.

Narin beyaz iç çamaşırları giymiş, kedi kulaklı maske, dantelli yaka ve uzun, kabarık beyaz kuyruk takmış bir kız gördüğümde olduğum yerde donakaldım. Dört ayak üzerinde, maskeli bir adamın bacağına sürtünüyordu.

Kylo'ya öfkeyle baktım. "Aklında olan bu muydu?"

Kylo sıırıttı. "Evet, hemen hemen."

Eli ensemin arkasına kaydı ve beni daha derine doğru yönlendirmeye devam etti. Dominansını ince bir şekilde gösteren, tamamen sakın tavırları

şok edici ahlaksızlık gösterileriyle karşı karşıya kaldığında hiç sarsılmayan tavırları... Tanrım, keşke tiksindiğimi söyleyebilseydim.

Vücudum tamamen farklı bir tepki veriyordu.

"Nasıl gidiyor, melek?" diye sordu, daha sessiz bir köşeye dönerek bana baktı.

Gürültü, çıplaklık, havada dans eden ve hareket eden güç ve büyü'nün dalgalanması - duyarımı aşırı derecede uyarmaya başlamıştı.

Ama ben tutucu ya da sıkıcı olmak istemiyordum, ya da tanrılar korusun, fazla duyarlı ya da olumsuz olmak istemiyordum. Kylo'yu hayal kırıklığına uğratmak ya da elbise, maske, ayakkabılar - tüm çabaları ve jestleri için nankör görünmek istemiyordum. Onun beni mutlu ettiği kadar onu da mutlu etmek istiyordum.

Kylo, rahat ve huzurlu bir yüz takınmaya çalışsam da yüzümdeki ifadeleri okudu. En hoş, en kendine güvenen halim olmak için.

Alnımı öptü. "Rahatsız olman normal, meleğim. Bu yeni bir şey. Hiçbir beklentim yok, istediğin zaman gidebiliriz. Sadece söyle."

Nefes verdim. Kylo'nun, bana her zaman tam tersini gösterirken, bencil ve düşüncesiz eski erkek arkadaşım gibi davranmasını beklemekten vazgeçmem gerekiyordu.

"Daha az kalabalık odalar var mı?" diye sordum. "Ben, şey, ortama alışana kadar."

"Elbette," dedi basitçe, dudakları kıvrıldı.

Elimi uzattım ve kafatası maskesinin garip, gölge büyü malzemesini parmaklarımla okşadım. İpeksi pürüzsüzdü, ama reçine gibi sertti.

"Maskeni seviyorsun, değil mi bebeğim?" diye sordu, parmakları çenemi okşarken diğer eli belimi kavradı.

Başımı salladım.

"Bana odaklan," dedi Kylo. "Başkalarını düşünme, onları sadece kendileriyle ilgilenen oyuncular olarak gör. Sadece *biz* varız."

"Tamam," diye

fısıldadım. "Aferin

kızım."

Midem kıpır kıpır oldu ve Kylo'nun söylediğini yaptım. Etrafımdaki gürültü daha az fark edilir hale gelene kadar, onun bana hissettirdiklerine odaklandım.

Kısa süre sonra, daha sessiz bir odaya geçtik. Burada insanlar, bir adamın bir kadını iple bağlamasını izlemek için toplanmıştı. Kadın, basit bir siyah bodysuit ve maske giyyordu. İpin kadının uzuvlarını sarması ve düğümlenmesi şaşırtıcı derecede sanatsal ve karmaşıktı. Tavanın sert bir noktasından gümüş bir halka sarkıyordu

asılıydı. Kadın, onu bağlayan adama yaslanarak, kırmızı ipekle gözleri bağlı, sakın bir şekilde duruyordu. Adamın parmakları ustaca hareket ediyordu ve ara sıra kadını öpüyor ya da yatıştırıcı bir dokunuş yapıyordu.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım arkamda duran ve ellerini belime koyan Kylo'ya, daha fazla insan izlemek için kalabalıklaştırken. "Bu cinsel bir şey mi?"

"Bazen," diye mırıldandı Kylo. "Ama bunu yapan kişilere ve bağlamına bağlı. Bazen ip bağlama sadece estetik amaçlıdır, bir sanat formu veya başka bir beceri ya da disiplin gibi. Diğer zamanlarda ise, erotik olsun ya da cinsel bir niyet olmaksızın sadece zevk vermek için olsun, alternatif zihin halleri yaratmak için kullanılır. Bu çift ipi performans sanatı olarak kullanıyor."

"Yani bu... bir hobi mi?"

"Doğru. Adam bir rigger, yani yetenekli bir ip bağlama uzmanı ve kadın da onun ip tavaşanı, yani bağladığı alt taraf."

Kylo'nun kullandığı terminolojiyi belli belirsiz anlıyordum. Tabii ki, sadece sapkın aşk romanları okuduğum için.

Adam, yukarıdaki gümüş halkadan ipi geçirdi. Yüzündeki ifadeden konsantrasyonu belliydi, ayaklarının dibinde bağlı duran kızı yerden kaldırmaya başlarken büyük bir özenle kontrol ediyordu. İp, kızın belini, bacaklarını, kollarını ve hatta saçlarını sarıyordu. Konumu çok güzeldi, sanki havada asılı duran bir dansçı gibiydi. Artık daha düzensiz nefes alıyordu, sanki acı çekiyormuş gibi, dudakları rahatsızlıktan aşağı doğru kıvrılmıştı.

Adam kadının kulağına bir şey fısıldadı ve kadın gülümseyerek başını salladı. Kadın tamamen havaya kaldırıldığında, alçak sesli müzik artık daha yüksek sesle çalıyordu.

Adam onu nazikçe daireler çizerek döndürdü, kalabalık

alkışladı. "Bu inanılmaz," dedim, Kylo'ya bakarak.

Dudakları kıvrıldı. "Hoşuna gittiğine sevindim, bebeğim." "Sen bir rigger mısın?"

Kylo omzunu kaldırdı. "Yıllar boyunca her türlü beceriyi mükemmelleştirdim," dedi, sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyordu. "İzlediğimiz adam kadar yetenekli değilim, ama temel bilgileri biliyorum. Ve eğer benim mükemmel iyi kızım bir şeye ilgi duyuyorsa, onu tatmin edene kadar her şeyi öğreneceğimden emin olabilirsiniz, ne isterse."

"Sen çok mükemmelsin," diye mırıldandım. "Fahişe gibi davrandığını itiraf ettiğin zamanlar hariç."

Kylo'nun on yıllar boyunca aldatıcı becerilerini nasıl mükemmelleştirdiğini düşünmekten pek hoşlanmıyordum.

"Fahişe gibi mi?" Kylo güldü. "Ruhumun diğer yarısı nihayet bu dünyayı şereflelendirmek için karar verene kadar, bir keşiş gibi yaşamam mı gerekiyordu?"

Gülümsemem kayboldu ve tamamen dönerek, şaşkınlıkla o oniks maskeye baktım.

Ruhunun diğer yarısı mı? Bu kadar romantik bir ifadenin bu kadar rahatça söylenmesi midemi ısıttı, cildimde karıncalanma hissi yayıldı.

"Evet," diye cevapladım.

Kylo sıırttı. "Mantıklı geliyor." Elimi tuttu ve beni hayran kalabalığın içinden çekip aldı. "Bana güveniyor musun?"

Kule yükseliyordu ve Şeytan elimi tutuyordu.

Ama gölgelerin altında Kylo'nun derin mavi gözlerini hayal ettim ve tam bir güvenle başımı salladım.

EVIE

Odanın köşesinde, Kylo ve ben halının üzerine oturduk ve o, elbisemle neredeyse aynı renkteki pastel pembe bir ip ile beni bağladı.

Garip bir şekilde... *eğlenceliydi*.

O benim bacaklarımı kucağına çekip, bir dizi düğüm atarak bacaklarımı bir deniz kızı gibi birbirine bağlarken, zihnim eridi.

Gülümsedim. "Rahat hissettiriyor."

Alnımı öptü. "Amacım da tam olarak buydu, benim küçük, yardıma muhtaç hanımım."

Halat derime batıyordu, hafifçe kaşındırıyordu ama çok acı verici değildi. Bana hafif bir zevk dalgası yaşatmaya yetecek kadar, zihnim hafifçe sersemlemeye başlamıştı. Malzemeye dokunarak, doğal bitki lifinden yapıldığını ve dışarıya düşük bir yeşil enerji yaydığını hissedebiliyordum.

Kylo, ayak bileklerimin üzerindeki son düğümü bağlarken gözleri eridi. "Senin benim için ıslandığını koklayabiliyorum, melek," diye alay etti. "Biri kapana kısılmış ve çaresiz olmaktan hoşlanıyor, hmm?"

Kylo, çok yaklaşanları sürekli korkutup kaçırdığı için etrafta pek kimse olmadığını biliyordum, ama yine de yanaklarım kızardı.

"Daha fazlasını mı istiyorsun, bebeğim?" diye sordu, kızarmış yanaklarımı başparmaklarıyla okşayarak.

Başımı salladım. "Doğru yapıyorum, değil mi? Yani, seks zindanı işini?"

Kylo güldü. "Seks zindanını *yanlış* yapmanın imkanı yok, aptal kız."

Bunun doğru olmadığını hissettim, ama Kylo beni halının üzerine itip bacaklarını bacaklarımın üzerine attığında ve bileklerimi birbirine bağladığında dikkatim dağıldı. Bileklerim kelepçelenip iple bağlandığında, üzerimden kalktı ve

ellerimi başımın üstüne çekip, kalan ipi arkamdaki bir nesneye bağladı.

Görüş alanıma geri döndüğünde, maskesi yüzünü tamamen gizlemeden önce sadece bir an gülümsedi. Ben bağlı uzuvlarımı kıpırdatıp esnetirken, o sadece kollarını kavuşturmuş orada duruyordu.

Ve tanrılar, bana dokunmuyordu bile. İkimiz de tamamen giyiniktik ve Kylo sadece *üstümde duruyordu*, ama ben arzu, zevk ve korkuyla deli gibi sarhoştum.

Dövmeli kasları, geçilmez maskesinden bana bakarken gerildi. Bu çaresizlik hissi beni hem tahrik etti hem de mutlulukla sakinleştirdi. Artık sesler, bakışlar veya çıplak, kıvranan bedenler umurumda değildi. Tamamen bağlı ve güvende olma hissine odaklanmışım, maskeli takipçim korkutucu, ölümcül haliyle üzerimde hakimiyet kurmuştu.

Kylo'nun gölgelerinden biri katılaşarak vücuduma tırmandı.

"O güzel ağzını aç," diye emretti Kylo, sesi derin ve bozuktı.

Dumanlı filiz, ip ile aynı boyuta yoğunlaştıktan sonra ağzımın üzerine kayarak bir tıkaç görevi gördü.

Isırdım, dilim garip, pürüzsüz malzemenin tadını aldı. Tadı Kylo gibiydi — karanlık, taze, odunsu.

Hâlâ kıpırdamıyordu, sadece başımın üstünde kilitli kollarım ve birbirine bağlanmış bacaklarımla kıvranmamı izliyordu. Zevk kanımda dolaşırken ağız tıkacına karşı yumuşak bir ses çıkardım.

Kylo ile *halka açık* bir yerde seks yapmak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama hain bedenim farklı fikirler üretmeye başlamıştı.

Kylo'nun beni bağlanmış ve kısıtlanmış haldeyken dokunmasının ne kadar hoş olacağı gibi fikirler... Sinirlerim canlı ve hassas haldeyken. Benimle oynaması, beni kızdırması.

Kaşlarım çatıldı ve Kylo'nun kayıtsız sessizliği ve hareketsizliği beni sinirlendirmeye başladı.

Ayağımı ona doğru uzattım ve yine yumuşak bir ses çıkardım.

O piç bana güldü.

Sanki o derin, zengin sesi vücudumda bir dokunuş seli gibi hissedebiliyormuşum gibi.

"Lütfen," diye bağırmaya çalıştım, ama sesim oldukça anlaşılmaz çıktı.

O ise ne demek istediğimi çok iyi biliyordu, aksini iddia etse de, hala uzaklığıyla beni eziyet ediyordu.

Sadece alaycı bir şekilde güldü, korkutucu oniks maskesinin altından beni izledi.

"Kylo," dedi bir ses, ikimizin de içinde bulunduğu büyüü bozdu.

Dikkatim, Kylo'nun arkasına gelen uzun siyah saçlı maskeli kadına yöneldi. Maskesi, onunki gibi başının her tarafını kaplamıyordu, sadece yüzünün üst kısmını kaplıyordu.

Harmony olduğunu fark etmeden önce öfke içimi kapladı, sonra sadece utanç damarlarımdan akmaya başladı.

Bana sırtarak baktı. "Oh! Merhaba Evie!"

Sanki benim durumumda olağan dışı bir şey yokmuş gibi bana el salladı.

"Elbisen çok şirin!" dedi neşeyle.

"Teşekkür ederim," dedim, ama sözlerim yine boğazımda düğümlendi. boğazımda düğümlenerek kayboldu.

Harmony, vücudunun kıvrımlarını vurgulayan dar, altın rengi bir elbise giyyordu

Cömert kıvrımlarını vurgulayan dar altın rengi bir elbise giyyordu. Helia'nın eşi gibi görünüyordu, saf güneş ışığından oluşan neşeli bir varlık.

"Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Princeton'ı gördün mü?" diye sordu Kylo'ya. "Daha önce geldiğini ve hiç çıkmadığını söylediler, ama ben henüz onu görmedim."

Kylo başını salladı.

"Oh. Hmm. Önemli değil," dedi. "Siz ikiniz eğlenin!"

Kurt maskesi takan bir şekil değiştiren adam durumu yanlış anlamış olmalıydı, çünkü Harmony ayrılır ayrılmaz onun yerini aldı.

Kylo sertleşti ve maskeli kafasını yavaşça sırtan kurda çevirdi.

"Kendine oldukça güzel birini bulmuşsun," dedi adam. "Eminim onunla oynamak eğlencelidir."

"Bir kelime daha edersen sonuçlarına katlanamazsın," diye tısladı Kylo. "Git. Uzaklaş."

Kylo'nun vücudundan gölgeler sızdı, dövmeleri titreyerek odayı güçle doldurdu. Şekil değiştiren adam gerginleşti, gülümsemesi kaybolurken bir adım geri attı.

"Zindanda insanların sahnelerini bölme. Giriş salonuna geri dön ve temel nezaket kurallarını oku."

Kurt, mecazi olarak kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp kaçtı.

"Gördün mü? Dilini koparıp boğazına geri sokmayı düşündüm, ama kendimi tuttum," diye homurdandı Kylo. "*Bu aşk.*"

Öfkeyle bir ses çıkardım. Kylo'nun gücünü sergilemesi, özlemimi yeni boyutlara taşıdı. Daha da garibi, başkalarının beni izlemesinden gizlice ne kadar keyif aldığımı fark edince şaşırdım — Kylo'nun onları korkutup kaçırmamasından aldığım keyif kadar.

Onun olmak hoşuma gidiyordu. Ve tüm dünyanın bunu bilmesi de.

Kylo sonunda haliya geri dönüp, bağlı halimin yanına oturdu. Parmakları dudaklarımı okşadı, istem dışı biriken tükürüğü hissetti.

"Dağınık kız," diye alay etti.

Ben titrerken eli vücudumda kaydı. Parmakları meme ucumu bulduğunda, onu okşayıp çimdiklediğinde, ben kıvrandım ve sırtımı kavisledim. Bağlı bileklerim, bağlandıkları şeye doğru çekildi.

"Uh-uh, uslu bir kız ol ve kıpırdamadan dur," dedi Kylo boğuk bir sesle. "Yakalanmış ve bağlanmış meleğim için kaçış yok."

Ağzımdaki tıkaç düştü.

Benimle oynarken yüzünü okuyamamak tehlikeli geliyordu. O Kylo'ydu, ama aynı zamanda maskeli bir yabancı, ulaşılamaz bir psikopattı.

Ve ben onun merhametine kalmıştım.

Elbisenin üzerinden diğer meme ucumu çimdikledi ve ben kıvranmamak için elimden geleni yaptım.

Nefesim kesildi, dudaklarımdan bir inilti çıktı. "Kelimelerini kullan, bebeğim."

Artık umursamıyordum. Elbisenin altında, bacaklarımdan arasında parmaklarını hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Bana dokunmanı istiyorum, lütfen," diye yalvardım.

Kylo karanlık bir kahkaha attı. "Seninle oynamamı mı istiyorsun? Herkesin görebileceği açık bir yerde mi?"

Yutkundum, içimde utanç ve arzu karışımı garip bir duygu savaşıyordu.

"Bu güzel pembe amcığın kime ait olduğunu herkesin bilmesini mi istiyorsun?"

Eli yavaşça aşağı indi, ipeksi kumaşın üstündeki kasık kemiğimin etrafında daireler çizdi. Üst bacağıma doğru ilerleyip daha da yukarı çıktığında nefesim kesildi.

"Kullan. Sözlerini."

Onu umutsuzca bakarak başımı salladım. "Evet. Lütfen."

"İyi davranışlar, melek," dedi Kylo. "Yine de, bu, senin geldiğinde çıkardığın küçük sesleri duyanlara ne yapmam gerektiği konusundaki ikilemi çözmiyor. Sadece bana ait olan inlemeler ve nefes nefese kalmalar. Benim emrimle çözüldüğünde yaptığın o güzel yüz ifaden."

Parmakları, en çok ihtiyacım olan yere, elbisemin içine bastırdı. Ama kumaş, hissi köreltiyordu, bu da beni sinirlendirip ona karşı direnmeme neden oldu.

Tüm dokunuşlarını geri çekti.

Kylo'nun maskesi yukarı kayarak acımasız gülümsemesini ortaya çıkardı. "İlk seks zindanı sahnem için fena değil. Şimdi seni çözüyorum."

"Kylo!" diye çığlık attım.

O tsk etti. "Seni şımarttım, bebeğim. Reddetmek karakteri geliştirir."

EVIE

Onu ısırırsam bana karşılık vereceğini düşündüm, ama Kylo benim şeffaf çaresizlik hareketlerime kanmayacak kadar zekiydi.

Bu çok talihsiz bir durumdu.

Ben ne kadar sinirlenirsem, Kylo o kadar eğleniyor gibiydi.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım, o arkamdan beni kollarını dolayarak sararken, deri elbise giymiş bir kadının çıplak bir erkeği kırbaçla dövmesini izliyorduk.

Çırpma sesleri her seferinde beni irkiliyordu, sanki yıldırım çakmış gibi. Bu da Kylo'yu güldürüyordu.

"İşlerin bu kadar çabuk değişmesi ne komik. Çıplak insanların yanında olmaktan çok endişelenen bayan, şimdi herkesin önünde orgazm olmak için yalvarıyor."

Beni döndürdü, her geçen dakika daha da artan sinir bozucu sırıışıyla.

Alaycı bir surat yaptı. "Evet, çok üzücü," dedi, burnumu dürterek. "Şimdi o şımarık ifadeyi yüzünden sil, yoksa bir hafta boyunca gelmeyeceksin."

"Sen *şeytansın*," diye homurdandım.

Beni kollarının arasına aldı. "Ve sen benim bu yanıma seviyorsun."

Bacaklarım onu sardığında dudakları benimkilerle buluştu. Dili ağzıma girdi. Beni tüketti, tüm o ateş, şehvet ve karanlıkla, ta ki kollarında işe yaramaz bir hamur haline gelene kadar.

Zihnim dönüyordu, Kylo'yu ikna etmek için bir fikirden diğerine geçiyordum. Beni yere indirdiğinde, bir planım vardı.

Elbette, korkunç bir plandı. Ama yine de bir plandı. "Su alabilir miyiz?" diye sordum.

"Elbette."

Kylo beni odalardan geçerek bir barın bulunduğu salon alanına kadar götürdü. Her yeni odanın bir öncekinden daha ahlaksız olduğu konusunda haklıydı. O ana kadar, bir masaya bağlanmış bir kadının parmak uçlarında elektrik akımıyla şok veren bir cadı gördüm; çeşitli nesnelerle dövülen birkaç kişi; *güvenli bir şekilde* ateşe verilen bir adam; ve tabii ki, bolca beslenme. Ve seks.

Kylo'nun koluna sıkıca tutundum, ta ki bara ulaşana kadar. Sonra bıraktım ama yakınında kaldım. Dönüştürülmüş bir kadın anında bize koştu, maskesi yüzünün yarısını kaplıyordu ama yumuşak yeşil gözlerini kapatmıyordu. Kylo'ya beni kaşlarını çatmaya iten bir şekilde gülümsedi.

Kylo bir bardak su isterken farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Yanımızdaki biri Kylo ile sohbet etmeye başladı, kısmen şifreli konuşuyordu ama açıkça bir hayran gibi ona hayranlık duyuyordu, ben de bu fırsatı değerlendirdim.

Kylo'nun kurallarından birini son kez çiğnediğimde olanları hatırlayarak midemde bir suçluluk duygusu hissetmeme rağmen, yavaşça geri çekildim.

Bu seferki farklıydı. Zararsız oyunlar oynuyorduk, açıkça güvenli bir yerdeydik, onun sadık klanı tarafından çevriliydik.

İnsanların arasında kayboldum. Gözlerim, bir vampirin kucağında zıplayan ve inleyen bir kıza takıldı, sadece iki saniye baktım ve sonra bakışlarımı kaçırdım.

İçim sıkıştı. Kylo'nun herkesin önünde beni becermesine izin verecek miydim? Beni yakaladığında onun yapmasını istediğim şey bu muydu?

Sadece bir oda öteye geçmişim ki, onun bakışlarının yakıcı sıcaklığını üzerimde hissettim. Ama beni yakalamadı, kendini belli etmedi.

Döndüm, ama Kylo'yu hiçbir yerde göremedim. Onu sadece ensemdeki sıcaklıkta, ruhuma kanıyla ve takıntısıyla bıraktığı izde hissettim.

Belki hayal ediyordum, ama tanrılar adına, öfkesinin duvarlar arasında yankılandığını hissedebiliyordum. Yine de gizli kalmış, sessiz bir öfkeyle beni izliyordu.

Dönmüş olanların hiçbiri bana yaklaşmaya cesaret edemedi. Kendileri için neyin iyi olduğunu çok iyi biliyorlardı. Lüks mobilyalarla döşenmiş ve çıplak bedenlerin birbirine dolandığı bir odaya girene kadar kimse benimle konuşmadı. Bir kadın köşede iki kadını besliyordu, ama ön tarafta ve ortada bir seks partisi gibi görünen bir şey vardı. Kadınlardan biri bir erkeğin yüzünün üzerinde diz çökmüştü,

gözlerimi fal taşı gibi açan bir pozisyonda. Başka bir adam kendini okşuyor, kadının göğüsleriyle oynuyordu.

Çıplak bir adam bana yaklaştı, penisi yarı sertleşmişti. "Seni daha önce gördüm," dedi. "O iri ve korkutucu vampir adamla birlikteyken." Gülümsedi. "Sadece ne kadar sevimli görüldüğünü söylemek istedim."

Cadılık duyularım titredi ve adamın rahat görünüşünün altında bir tür tehdit olduğunu hissettim.

Başka bir adam da ilk adama katıldı ve beni baştan aşağı süzdü. O da tamamen çıplaktı.

"Evet, en sevimli," dedi ikinci adam.

"Bize katılmak ister misin?" dedi ilk adam.

İkisi arasında bakındım ve bir adım geri attığım anda vücudum bir göğse çarptı.

Tanrılara şükür. Ama öfkeli Kylo'yu görmeyi bekleyerek döndüğümde, onun yerine geniş göğüslü ve uzun boylu, yakışıklı bir insan gördüm.

Hiçbiri erkek arkadaşım kadar iri ve korkutucu değildi.

"Sizin için bizi değerlendirebilecek bayanlar var," diye ekledi ilk adam.

"Kadınlara iyi vakit geçirebileceğimizi biliyoruz."

Üçüncü adam bana çarptığı için özür dilerken, eli çok uzun süre sırtımda kalınca nihayet sesimi buldum.

Onun dokunuşundan geri çekildim ve kendimi uzaklaştırdım. "Hayır, ilgilenmiyorum."

"En azından bir içki ısmarlayabilir miyim? Çok özel bir varlığınız var. *Sizin* hakkınızda daha fazla şey duymak istiyorum," diye devam etti ilk adam, sahte cazibesinde ısrarcı ve zorlayıcı bir tavırla.

"Sadece bir içki," dedi ikinci adam. "Bu kadar korkmana gerek yok." Güldü.

"Şu sevimli ayakkabılara bak," dedi üçüncüsü, pembe Mary Jane ayakkabılarımı seyreterek.

Hepsi de sanki ben hayatlarında karşılaştıkları en ilginç kişiymişim gibi davranıyorlardı.

"Ve şu güzel ip izleri... Birisi sert seviyor, ha?"

Bileklerime ve bacaklarıma, ipin cildimde bıraktığı pembe izlere baktım. Üçüncü adam bana dokunmak için bir hamle daha yaptığında, yine geri çekildim.

"*Hayır, teşekkürler*" dedim.

Üçü de birden tavırlarını değiştirdiler, yüzleri alaycı bir ifadeyle buruştu.

"Kendini bizden üstün mü görüyorsun, kendini beğenmiş sürtük?"

Onlar beni çevrelerken, kanımda korku dolaşmaya başladı.

Gözümün ucunda karanlık bir silüet hareket etti. Kylo bizim oyunumuzu oynamaktan bıkmıştı. Gözümü kırpmadan önce adamı boğazından havaya kaldırdı.

"Özür dile."

Adam boğazını tutan Kylo'ya karşı küçük ayaklarıyla tekmeledi.

"Kylo," dedim, midem korkudan düğümlenmişti. Vampir gücünü kullanarak bir ölümlüyü boğuyordu. "Lütfen onu öldürme."

Kylo adamı yere bıraktı, adam öksürdü ve nefes nefese kaldı. Diğer iki adam geri çekilmeye çalıştı, ama gölgeler ayak bileklerini yakaladı ve onları yerinde sabitledi.

"Özür dilerim," dedi ilk adam, gözlerinde korku ile Kylo'dan bana bakarak.

"Zorlama ve tacize sıfır tolerans," diye tükürdü Kylo. Bir işaret yaptı ve maskeli bir kadın adamı hızla yerden kaldırıp ayağa kaldırdı. "Üçünüz de dışarıya çıkarılacaksınız." Sözleri zoraki geliyordu, sanki gerçekten söylemek istediği şey bu değilmiş gibi.

Kylo öfkeden titriyordu. Gölgele isteksizce ona geri döndü, sanki asıl istedikleri bu adamların canını sıkmakmış gibi.

Maskeli bakışlarını bana çevirdiğinde, tek yapabildiğim yutkunmaktı.

Kylo saçımı kafa derisinin dibinden tuttu ve o oniks boşluklara bakmamı zorladı. "İyi misin?"

Başımı salladım.

Ardından gelen karanlık kahkaha, ensemdeki tüm tüyleri diken diken etti.

"Bu his uzun sürmeyecek."

Beni ileriye doğru sürükledi, eli hala saçlarımda dolanmış halde, ben de acıdan tısladım. Sonunda elini boynuma kaydırdı ve oradan tuttu. Midem düğümlenmişti, korku ve heyecan üstünlük mücadelesi veriyordu, ikisi arasındaki farkı ayırt edemeyecek hale gelmiştim.

Bir dizi kapının önünde nöbetçiler duruyordu ve Kylo'yu hemen geçip karanlık bir salona girmesine izin verdiler. Kylo beni odanın sonuna sürükledi,

arkasından kapıyı çarparak kapattı, beni yerden kaldırdı, sanki ben onun oyuncayıymışım gibi.

Kylo beni yere indirip belimden eğip, bir ahşap mobilyanın kenarını tutmaya zorlamadan önce, etrafımı gözlemleyecek zamanım neredeyse hiç olmadı - karanlıkta iyi göremediğim için.

Oda, benim hızlı kalp atışlarım ve sık nefeslerim dışında tamamen sessizdi, belli ki ana zindandan uzakta özel bir alandı.

Elbisem kaldırıldı ve külotum yırtıldı. Arkamda kemerin açılma sesi ve kumaşın hareket ettiğini duydum.

"İstediğin bu muydu, bebeğim?" diye sordu Kylo.

Cevap verecek zamanım olmadan, uyarıda bulunmadan içime girmeye başladı.

İçimden kopan çığlık, Kylo'nun ağzımı kapatan eli tarafından yumuşatıldı.

"Şşş," diye fısıldadı, kalçalarımı kavrayarak. "Neden sızlanıyorsun, melek? Kendi küçük oyununu kazandın. Kendinle gurur duymalısın."

Sesindeki tatlılık bir yalandı, psikopatlığın sınırında gidip geliyordu. Elini ağzımdan çekti ve beni engellemeden bağırmama izin verdi.

Bacaklarım titreyip düşecek gibi olana kadar, tekrar tekrar içime girdi. Hâlâ onun büyüklüğüne alışamamıştım; belki de asla alışamayacaktım. Kalçalarımı daha da sertçe, morartacak kadar sıkı tuttu. Ellerinden biri yine saçlarımı kavradı ve başımı yana çekti.

Yutkunduğumda boğazımı sıkmadan önce açık ağzıma tükürdü. "*Aferin kızım* derdim, ama bu yalan olurdu," diye homurdandı. "As Bu gece benim itaatsiz küçük fahişem olmayı tercih ettiğini gayet açık bir şekilde belirttin.

Hiç olmadığı kadar derine girdi ve ben çığlık attım. Boğazımın yanlarındaki baskı başımı döndürdü, giderek daha fazla sersemlemeye başladım.

"Öyle değil mi, Evie canım? Seni yerine oturtmam ve bedeninin ve ruhunun kime ait olduğunu hatırlatmam mı gerekiyordu?"

Başımın belada olduğunu hissetmek hoşuma gitmiyordu, alıştığım övgülerden mahrum kalmak hoşuma gitmiyordu.

"Özür dilerim," diye inledim.

Kylo buna dişlerini omzumun hassas etine gömerek cevap verdi. Dudaklarımdan acı dolu bir çığlık çıkacak kadar sert ısırıldı, ama derine gitmedi. Beslenmedi.

Beni işaretledi — acımasızca, içimden hissettiğim ilkel bir şekilde.

Beni geri çekip halının üzerine sürükledi ve dizlerimin üzerine çöktürdü. Ona baktım. Maskesi düştü.

Ve gözlerindeki filtrelenmemiş öfkeyi görmek, nedense sonsuz derecede daha korkutucuydu.

"Neden özür diliyorsun?" diye homurdandı, çenesi gergin bir şekilde titreyerek bana bakıyordu.

O adamların bana dokunduğunu, alanımı ihlal ettiğini, cinsel hayatım ve görünüşüm hakkında istenmeyen yorumlar yaptığını hatırladıkça boğazımda bir yumru oluştu.

"Senin yanından ayrıldığım için üzgünüm," dedim.

Kylo yaklaştı. Ben dikleştim, onun penisinin başını dudaklarımın üzerinde gezdirmesine izin verdim, onları kendi özümle kapladım.

"Lanet olası ağzını aç."

Ağzımı açtım.

Kylo kalçalarını salladı, penisi içeri kaydı ve anında boğazımın arkasına çarptı.

Gagladım, gözlerim kapandı.

Saçımı tuttu. "Uh-uh. Bu saygısız ağzı cezalandırırken gözlerini benden ayırma."

Ona baktım ve maskesi yüzüne geri kayarak tüm insanlığını gizledi. Artık o, sadece benim deli vampir takipçimdi.

"Ne düşünüyorsun biliyor musun?" diye sordu, sesi her zamankinden daha çılgın, daha derin ve bozuktı. "Bence sen benim sana ne kadar takıntılı olduğumu ortaya çıkarmamı istedin. Deliliğimin boyutunu, her an senin içinde olmakla meşgul olduğumu. Açgözlü amına gömülmek. Bu davetkar boğaz. Sıkı küçük kışın. Dişlerim senin etinde, sesim senin güzel zihnini etkiliyor. Her saniye, her gün, senin içinde olmak istediğimi, benden kaçma umudun olmadığını itiraf etmemi istedin."

O benim boğazıma zorla sokmaya devam ederken, ben onun sikine karşı keskin bir inilti çıkardım.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Beni kontrolsüz hale getirmeni seviyorsun. Mükemmel oyuncağımla oynamadan bir saat bile geçirememem fikrine dayanamıyorsun."

Gözlerimden yaşlar süzülürken, Kylo'yu boğazıma kadar soktum. Klitorisim hiç olmadığı kadar acıyordu, hala dokunulmamış

ve ihmal edilmişti.

Bütün bunların en çılgın yanı, artık onun bana dokunmasını istediğimden daha çok, onun övgüsünü geri kazanmak istememdi.

Ben onun kollarında debelenirken, bana birkaç şiddetli darbe daha indirdi. Sonunda beni bıraktığında, nefes aldım, dudaklarımdan salya damlıyordu.

Kylo beni ayağa kaldırıp hızla soyup maskemizi çıkarmadan önce hiç dinlenmeye vaktim olmadı. Bir sonraki nefeste, beni kollarına aldı ve derinlere gömülene kadar beni penisine indirdi.

Beni duvara itti, maskesi yüzünün tamamını kaplarken beni yukarı aşağı zıplatmaya başladı. Dolgunluktan inledim, içimde boşalmak için umutsuzluk birikiyordu.

"Özür dilerim," diye tekrarladım.

Kylo'nun maskesi yukarı kayarak ağzını ortaya çıkardı. Alnımı öptü, bu odaya getirdiğinden beri ilk kez nazıkçe dokundu. Bu küçük hareket, boğazımdaki yumruyu eritmeye yetti.

"Bana çok basit kurallarıma uyacağına söz verdikten sonra, sanki kimseye ait değilmişsin gibi zindanımı dolaştın. *Seni* korumak için koyduğum kuralları. Çünkü kendini tehlikeye attığında bana ne yaptığını çok iyi biliyorsun. O adamlar seni korkuttu. Bu yeterince kötüydü. Ama onlar *çok* daha kötüsünü yapmaya hazırdılar."

Kylo kendini daha da derine gömmeye devam etti. Ben nefesimi tuttum, o ise hareketsiz bir şekilde orada kaldı.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Klanın koruması altında olduğum ve senin hala beni izlediğini bildiğim için bunun sorun olmadığını düşündüm. Başka koşullar altında bunu yapmazdım. Ama bunun önemi yok —Sen sözünü *hiç* tutmadığın halde benim sözümü tutmadığın için üzgünüm." Dudaklarım titredi. "Bana karşı hiç dürüst olmadın. Sabırsız ya da mantıksız olmadın. Asla acımasız, küçümseyici, manipülatif ya da bencil olmadın."

Duygularım bedenimde kabardı, Kylo'nun içimde olmasıyla gelen baş döndürücü şehvet ve tatminle karışarak. "Elbette delisin. Ama evet, senin bu yanını seviyorum."

Kylo gülümsedi ve bu hareket göğsümün içinde gerginleşen her şeyi eritti.

"Özür dilerim," dedim. "Senin sınırların içinde hareket etmeliydim."

"Kurallarımın mantıksız olduğunu düşünüyorsan, bunu söyle," dedi Kylo.
"Biz rol yapıyoruz, bebeğim. Güç oyunlarının altında, sen hala benim eşimisin."
Başımı salladım. "Tamam." Titreyen elimle dudaklarına uzandım ve o
parmaklarımı öptü.
"Seni affettim," dedi. "Ama seni acı çekmeye devam ettirmek için daha çok
yolum var."

EVIE

Kylo beni yatağa taşıdı. Parmaklarını şıklattığında, oda loş bir ışıqla doldu. Beni sırt üstü yatırdıktan sonra, gölgeleri hızla yayıldı ve bacaklarımı bağlayıp bileklerimi yatak başlığına bağladı.

Bacaklarımın arasına geçti. Dudakları okunamazdı, maskesi duygudan yoksundu. Ne olacağını hiç bilmiyordum.

"Klitorisinle oynamamı ister misin, bebeğim?"

Başımı salladım. Tanrım, evet. "Lütfen."

Kylo elini kaldırdı, ama hemen hassas sinirlerime hafif bir tokat atarak indirdi.

Şaşkın bir çığlık attım.

"Demek istediğim bu değildi,"

diye tısladım. "Değil mi?" diye

alaycı bir şekilde sordu Kylo.

Eli tekrar indi ve ben çığlık attım, sadece bacaklarımı daha da ayırarak gölgelere karşı mücadele ettim. Acı elektrik gibiydi, vücudumda bir şimşek gibi yayıldı.

Sonra iç uyluklarımı tokatladı ve her acı beni yatağa eriyip giden lezzetli bir zihin durumuna daha da derinlere götürdü.

"Bunlar kimin?" diye sordu Kylo, sesi düşük bir gürültü gibiydi. Bir gölge amımın ve sonra kıkımın üzerinde kaydı, ben titrerken her iki girişi de alaycı bir şekilde okşadı.

"Senin."

Kylo tükürdü ve parmakları kıkıma sıvıyı masaj yaparken gerildim.

"Lütfen," diye yalvardım, o kadar tahrik olmuş ve reddedilmiş hissediyordum ki, yarı yarıya klitorisimin kendiliğinden düşebileceğine ikna oldum. "Lütfen, boşalabilir miyim?"

Gölge sertleşti ve yavaşça kıkıma daldı. Ani dolgunluktan, hafif rahatsızlıktan, umutsuz bir ihtiyaç haline dönüşen

ihtiyaca dönüştü.

Bunun yerine, Kylo bacaklarımı daha yükseğe itti ve beni sikiyle deldi. Dudaklarımdan ne tür bir şaşkınlık sesi çıktığını bilmiyordum, sadece bu dolgunluğun daha önce hiç yaşamadığım bir şey olduğunu biliyordum.

Kylo güldü. "Bunu sen istedin, hatırladın mı? Tüm zindanın önünde benim mükemmel küçük deliklerimi ele geçirmemi mi istedin? O güzel pembe ip ile bağlanmış ve çaresizken, herkesin görmesi için sergilenirken mi?"

Geniş parmaklarıyla yüzümü kavradı, acımasızca gülümsedi.

Kalçaları sallandı, gölge pompaladı ve ben, orgazm olmak için onun klitorisimle oynamasına veya benden beslenmesine gerçekten ihtiyacım olmadığını fark ettim.

Kylo beni kullanırken gözlerim geriye yuvarlandı, gölgeleri beni yerinde tutarken, onun önünde çıplak ve tamamen onun merhametine kalmış olarak beni sonuna kadar doldurdu. Ölçülemez bir yoğunluğa ulaştığımda amım onun etrafında sıkıştı.

Ben inerken yüzümü daha sıkı kavradı. "Sakın yapmaya kalkışma." Göğüslerimden birine tokat attı ve sonra acımasızca meme uçlarımdan birini çimdikledi. "Ben izin vermeden yapma, sürtük."

Nefes nefese kaldım, kalbim deli gibi atıyordu. "Aşağılayıcı sözler ve meme işkencesi, orgazm olmamı engellemek için mi?"

Kylo itmeyi bıraktı, hareketsiz kaldı ve sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi bana baktı.

Şaşkın bir kahkaha attı. "Şu pis ağzına bak. Benim için ne kadar iyi bir fahişesin, kıskanç Tanrının karanlığıyla seni yozlaştırmasına izin veriyorsun." Yanağımı okşadı. "Bu güzel yüz, spermimle boyamak için ne kadar iyi bir tuval olurdu, hmm?"

Tamam, şimdi beni onun kuralını çiğnemem için kışkırtıyordu.

İnledim, karnım sıkışırken, zevk dalgalarını durdurmak için elimden gelen her şeyi denedim.

"Lütfen," yalvardım. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Kendi nefes nefese, çaresiz sesimi neredeyse tanıyamıyordum. "Lütfen, Kylo," diye sızlandım.

Kıçımın içindeki gölge hafifçe genişledi ve titrek bir çığlık attım. Bağlı bacaklarım titriyordu. Amım kasılmalar geçiriyordu, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Bu sırada Kylo bana gülümsüyordu, gözleri çalkantılı karanlıkla kaplıydı. Diğer meme ucuyla oynadı ve ben çığlık atmaya başladım.

Kontrolüm hızla kayboluyordu ve bu şiddetli, doruğa ulaşan orgazmı, saatlerdir

"Lütfen!"

Kylo güldü. "Sessiz ol, meleğim. Boşalabilirsin."

Vücudumu parçalayan orgazmın beni öldürebileceğine yarı yarıya inanmıştım. Kylo'nun maskesi tamamen düştü, dudakları benimkini yakaladı ve şiddetle titrerken inlemelerimi çaldı. Boşalma inanılmaz derecede uzun ve amansızdı ve ben onun altında kıvrılırken Kylo'nun içimde boşaldığını hissettim.

Başka bir varlık düzleminde ve hala boşalmanın artçı sarsıntılarını yaşarken, Kylo içimden çıkıp tüm gölge bağlarını çözdüğünde, iki parmağını amımın içine sokup sonra da ağzımın içine zorla soktuğunda delirmiştim.

Tuzlu, keskin karışımı dilimle karıştırdım.

"Aferin kızım. *Tadına bak,*" diye mırıldandı. "Ben de *senin tadına* bakarken."

Dişleri, meme ucumun hemen üstündeki göğsümün kıvrımına saplandı. Bağımız aracılığıyla hissedebildiğim bir tür titrek kısıtlama ile özümü içine çekti.

Vücudum ani bir coşkuyla doldu. Memnuniyetle iç geçirdim, parmakları hala ağzımdaydı.

Benden ayrıldığında, ısırtığı tükürüğüyle kapattı—gözlerinde görebiliyordum. Tamamen çılgınlık, tehlikenin sınırında flört etmek.

Kafasını sallayarak küfretti. "Oyunlarımızın zaten çılgına dönmüş kanına ne yaptığını bilmiyorsun," diye tısladı, parmaklarını yavaşça ağzımdan çekerek. "Daha zayıf bir adam ilk ısırıkta seni öldürürdü."

"Rahatlatıcı bir düşünce," diye mırıldandım. Zehri dışarıya yayıldı, beni çökmüş bir zevkle enfekte etti.

"Angel, sana ne kadar takıntılı olduğumu *'bağımlı'* kelimesi ifade edebilir mi bilmiyorum," dedi, sesi sert ve yoğunluktan titriyordu. "Beni tamamen *tükettin*. İkimizi de korkutması gereken bir şekilde. Ve muhtemelen tüm krallığı."

O mavi derinliklere baktım. Maskeli Kylo seksi biriydi, ama ben gece boyunca onun ruhuna bakmaya hazırdım.

"Korkmuyorum," dedim.

Kylo sırıttı. "Ben de."

Dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi, sonra bacaklarımin arasına indi. Ağrıyan, hassas klitorisimi ağzına aldı. Ben kıvrandım, ama o

beni yalarken uyluklarımı kavradı ve bitkin sinirlerimi daha da fazla zevk almaya zorladı.

"Aferin bebeğim," diye övdü, ben onun ağzına erirken. Sesinin uğultusu cildime yatıştırıcı bir merhem gibiydi.

Dişleri vajinamın üstüne, rahmimin yakınına indiği anda gözlerim tekrar açıldı. Zehir vücudumda dolaşırken, tekrar gevşedim, zevkin şoku içimi kaplarken gözlerim titredi.

Bu sefer daha az şiddetli bir şekilde tekrar boşalmam için bana dokunmasına bile gerek kalmadı. Yine de yatıştırıcı, tatmin edici his sonsuza kadar sürmüş gibi geldi.

Kylo beslenirken, sonsuz bir orgazmın içinde kilitli kaldım.

Sonunda çekilip ikinci ısırığını pıhtılaştırdığında acı çekti, erimiş, esnek bedenime bakarken gözleri açlık ve tatmin karışımıyla doluydu.

"Var olmak için fazla mükemmelsin," diye fısıldadı. "Hayır, sen." Kıkırdadım.

Bu ses üzerine yoğun bakışları yumuşadı. "Varlığımızın geri kalanında başkalarının yanında kıkırdamasan iyi olur, tamam mı bebeğim? O ses sadece bana ait."

"Mantıklı geliyor," dedim, zevkten sarhoş bir şekilde ona uzanırken.

Gözlerini devirdi, dudaklarını parmak eklemlerime sürttü ve sonra bileklerimi başımın üzerine itti.

"Şimdi, küçük kız, mülkümü işaretlemek için zamanımı kullanacağım," dedi yumuşak bir sesle. "Ve sen de iyi bir kız olarak her ısırık için *teşekkür* edeceksin."

Sonunda onun gözüne tekrar girmiş olduğum için minnettar olarak başımı salladım. Bir şekilde bunun her zaman bir oyun olduğunu bilsem de.

Kylo bacağımdan birini ısırды ve ben keskin bir nefes aldıktan sonra fısıldayarak

Teşekkür ederim.

Aynı işlemi ikinci uyluğumda, sonra daha yukarıda, yine karnımda tekrarladık. Göğsümde. Kolayca örtülebilecek her yerimi ısırды ve vücudum dalga dalga gelen zevkin altında boğulmaya devam etti.

Son *teşekkürümü* mırıldanırken gözlerime baktı.

"Bu gece bu kadar. Seni eve götürüp seninle ilgileneceğim, tamam mı?"

Gülümseyerek başımı salladım.

Kylo, yaptığı işi inceliyor gibiydi, gözleri vücudumda dolaşırken erimiş gibiydi. Dudakları memnuniyetle kıvrıldı.

Kapıya sertçe vurulan bir sesle, gözleri öfkeyle parladı. "Şu anda müsait değilim," diye bağırdı.

Sert vuruşlar durmadı.

Eğer tamamen bilinçli ve yetenekli olsaydım, Kylo'nun endişesi ve şaşkınlığını görünce endişelenebilirdim.

Birinin Masked Order klan liderinin emrini korku ya da tereddüt göstermeden görmezden gelmesi.

Kylo bir an için ortadan kayboldu, giyinip bana yardım ederek yataktan kalkmamı ve elbiseyi giymemi sağladı.

Başım dönmeye başlayınca koluna tutundum, kan kaybı ve aşırı zevk beni açıkça sersemletmişti.

"Yatağa otur ve kıpırdama," dedi Kylo. "Hemen döneceğim."

Ayakkabılarımı aldım ve Kylo'nun dediğini yaptım. Kylo, ön kapıya gitmeden önce iyi olduğumdan emin oldu. Kapıda biri düzensiz bir şekilde yumruğunu vurmaya devam ediyordu.

İçimde ne olduğunu bilmiyordum ama ayakkabılarımı giymem gerektiğini hissettim, bu his vampir zehri ve cinsel boyun eğmenin sisinden daha güçlü bir sezgiydi.

Kalbim yavaş atıyordu, ama göğsümü rahatsız edici bir şekilde sıkıştırarak kadar sertçe çarpmaya başlamıştı.

Kylo kapıyı açtığında, diğer tarafta Harmony duruyordu. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı, ağzı dehşetle bükülmüştü, gözleri panik ve çaresizlikle doluydu. Bir an için tamamen donakaldı, doğru kelimeleri bulamadı.

Bir şey söyledi, ya da belki fısıldadı, ama ben kelimeyi anlayamadım.

Tek bildiğim, Kylo'nun tamamen kaskatı kesildiği ve gücünün düşük bir uyarı sinyaliyle titrediği idi.

Ona dinleyeceğime, onun için iyi olacağıma söz vermiştim, ama yine de hemen yataktan kalktım.

Onları takip etmekten kendimi alamadım, kalbim göğsümde çarpıyor, başım dönüyor ve kafam karışmıştı.

Koridorun sonunda Blade ve iki kişi daha duruyordu. Blade'in yüzünde de benzer bir şok ve hayal kırıklığı vardı, bu da midemi düğümledi.

"Buna gerek yok..." Harmony başladı.

"Tabii ki biliyorum," dedi Kylo, sesinde öfkeyle titreme vardı, duvarlar bile sallanıyordu.

Sol taraflarındaki kapıyı açtığında, Harmony gözlerini kapattı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Blade, göğsüne yaslanıp ağlayan Harmony'yi hızla kucakladı. O ise stoik ve sert bir şekilde duruyordu.

Kylo odaya girerken arkasına gizlice yaklaşan beni fark etmedi, ama Blade fark etti. Kafasını salladı ve ben aralık bırakılmış kapıya ulaştığımda beni durdurmak için elini uzattı.

Odanın içinden karanlık ve acı bana çarptı, gözlerim içgüdüsel olarak yaşardı, mide bulantısı dalgalar halinde içimi kapladı.

"Evie, yapma," dedi Blade sert bir sesle, sesi çatallanıyordu. "Bunu görmene gerek yok."

Vahşi, kan donduran bir kükreme tüm zindanı salladı. Kanım dondu.

Kule'yi, yanmış toprağa düşen adamları gördüm ve neredeyse o anda yere yığılacaktım.

"*Bu nasıl oldu lan?*" diye bağırdı Kylo.

Sesi insanlık dışıydı, neredeyse tanınmaz haldeydi. Yoğun bir karanlık odadan dışarıya, koridora yayıldı.

"Bana ihtiyacı var," diye fısıldadığımı duydum.

Artık sadece içgüdülerimle hareket ediyordum. Beni yönlendiren, daha yüksek bir güçtü, benim içimdeki, göreceği şeyi zaten bilen, vizyonlarım, kartlar, o lanet fısıltılar, ruhani müttefiklerimin rehberliği arasındaki tüm bağlantıları kuran, beni şu anda bu noktaya getiren her anı bilen bir parçamdı.

Blade'in emir gibi bağırması beni irkiltti, ama beni caydırmadı. Bana uzandığında, gücümle avucuna zararsız bir elektrik akımı verdim. Tısladı ve geri çekildi.

Kapıdan gizlice geçtim.

Çılgılık atan gölgeler, karanlık rüzgarlar gibi odayı süpürdü. Ölüm ve kan kokusu burnuma çarptı.

Kylo sırtı bana dönük, yumruklarını sıkmış duruyordu.

Onun arkasında, Princeton duvardan sarkıyordu. Her bir uzvu hançerlerle delinmişti. Bir diğeri de kalbine saplanmıştı. Gözleri kafatasından oyulmuş, dudakları köşelerinden kesilerek çılgın, kanlı bir gülümseme taklit edilmişti.

EVIE

Bir kol belime dolandı ve beni geri çekti.

"Hayır," diye inledim. Boğazımda hiç çıkamayan bir çığlık kaldı. Kylo sesimi duyunca hızla döndü.

Yüzündeki ham yıkım içimdeki bir şeyi öldürdü. Gözlerindeki kederi, güzel yüz hatlarının öfke ve yıkımla çarpıldığı hali incelerken kalbim fiziksel olarak parçalanıyormuş gibi hissettim.

Gölgelerin bulutu, çığlıklar ve ağlamalarla etrafımızda dönüp dururken daha da koyulaştı, daha da şiddetlendi.

"Bırak beni," diye bağırdım. "Onunla birlikte olmama izin ver."

Princeton'ın cansız, tahrip edilmiş bedenine bakmamaya çalışarak kusma isteğimi yuttum. Sadece Kylo'ya baktım.

"Evie, tanrılar," dedi Kylo acı bir şekilde, bana sert bir bakış atarak. "Onu bırak, Blade."

Blade beni bırakır bırakmaz, kana susamış gölgelerin arasından fırlayarak Kylo'nun göğsüne atıldım. Ani hareketimden dolayı görüşümde siyah lekeler belirdi, ama gözlerimi kırıştıtarak baş dönmesini geçirdim ve kusma isteğini bastırdım.

Kylo sertleşmiş, güç ya da kalp kırıklığından hafifçe titriyordu, muhtemelen her ikisinden de. Onu sıkıca kucakladım ve sonunda o da beni kucakladı.

"Neden *dinlemiyorsun*?"

Sesinin yüksekliği ve yoğunluğu beni irkiltti. Derin bir nefes aldım.

"Çünkü seni seviyorum," dedim, sesim titriyordu.

"Siktir," diye homurdandı Kylo. Beni daha sıkı sararken öfkesi başka bir şeye dönüştü, uzun boylu vücudu titremeye başladı.

Bana kızgın olması umurumda değildi. En azından artık o sersemlikten çıkmış, Princeton'ın cesedine bakmıyordu.

Duyarlılığım her zaman bir bela olmuştu. Ailem, Jacob ve *benim için*. Ama burada durup Kylo'nun acısını onunla birlikte hissetmemi, kalbimin onun kalbine bağlanmasını sağlayan da benim duyarlılığımdı. Karanlık dalga dalga üzerimize çöküyor, ikimizin yaralarından kan akıyordu. Ama Kylo'yu bırakmadım.

Kaçmadım.

Enerjik ortamda bir değişiklik oldu. Kylo kendini toparlamaya başladı, öfkesi ölümcül bedenini sarsıyordu.

"Angel, beni dinle, tamam mı?"

Hâlâ kendisi gibi konuşmuyordu. Ölüm kokusu giderek güçlenirken, onun kırılmışlığını, sefil dehşetini duymak ve hissetmek kalbimi parçaladı.

"Tamam."

"Bana yardım etmek istiyorsan, Allie'nin seni eve götürmesine izin vermelisin, *bizim* evimize, şu anda en güvende olacağın yere," dedi, sesinde çaresiz bir ton vardı.

Geri çekildi ve kemiklerimi titreten bir ciddiyetle gözlerimin içine baktı. Soğukkanlılığını ve hakimiyetini korumaya devam etse de, güzel yüz hatları işkence görmüş gibiydi.

Dudakları titriyordu. "*Orada kal* ve beni bekle, böylece ben ..." Sesi titredi.

Kalbim sıkıştı ve onun devam etmesine gerek yoktu. Sadece başımı salladım. "Yapacağım. Benim için endişelenme."

Gözlerimden yaşlar boşaldı, ama yükselen hıçkırıkları bastırdım. Bencil davranıp daha fazla duygusal yer kaplayamazdım. Şimdi olmazdı. Kylo'nun endişelenecek başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Gözyaşlarımı sildim.

Onunla kalmak, onun benim için her zaman güçlü olduğu gibi onun için güçlü olmak istesem de, bu anda benim isteklerimin bir önemi yoktu.

Kylo'nun en eski arkadaşı, şifacısı ve akıl hocası, onun arkasındaki duvarda acımasızca işkence görmüş ve çarmıha gerilmişken, bu isteklerimin bir önemi yoktu.

Kylo benden uzaklaşırken başını salladı. "Burada olmandan nefret ediyorum. Tanrılar, bundan nefret ediyorum."

Sanki bana vurmuş gibi irkildim.

Harmony yaklaştığında ona direnmedim.

"Üzgünüm, Kylo. Çok üzgünüm," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

Odayı terk ederken o hiçbir şey söylemedi. Grotesk cinayet sahnesine bir kez daha bakmaktan kaçındım.

Zaten önemi yoktu. O görüntü sonsuza kadar aklımda kalacaktı. Kabuslarıma yeni bir yakıt eklenmesinin zamanı gelmişti. Tekrar tekrar görmeye başlamıştım.

Kylo'nun kastettiği şeyin bu olduğunu biliyordum, o odada olmamdan nefret ediyordu

O, benim onunla olmak için kendime psikolojik olarak zarar vermemden nefret ediyordu.

Ama bu sözler, bilinçaltımın derinliklerinde bir şekilde yine de canımı yakmıştı.

Harmony beni Allie'ye teslim ettiğinde, omzumu sıktı.

"Üzgünüm," dedim Harmony'ye. Söylemenin bir anlamı yoktu, ama aklıma gelen tek şey buydu.

O da başını salladı, yüzü buruşmuştu. Güneş ışığı gibi parlaklığı tamamen kaybolmuştu.

Bodyguard'ım beni zindandan çıkarırken stoik bir tavır sergiledi. Hiç bu kadar işe yaramaz ve uyumsuz hissetmemiştim. Benim için yer olmayan bir alanda hantal bir yük gibiydim.

Princeton'ın görüntüsü, nefes alamayana kadar zihnimde tekrar tekrar canlandı. Sokakta kustum, gözyaşlarım yüzümü, elbisemi, ruhumu lekeledi.

Allie, tek kelime etmeden, kusmamın bitmesini sabırla bekledi.

Görüşüm bulanıktı, vücudum hala kan kaybından kurtulmaya çalışıyordu. Ama karanlık beni ele geçirmeden Kylo'nun malikanesine geri dönmeyi başardım. Parçalanmış kalbimi sıkan derin, amansız üzüntüden hoş bir kurtuluştı.

Ertesi günün tamamını sersemlemiş, hasta ve acı içinde geçirdim. Kylo olmadan ev ürkütücü bir şekilde sessiz ve sakindi. Kendimi yataktan kaldırıp yemek yiyip su içmek için ölçülemez bir çaba sarf ettim.

Ama başardım. Onun için. Çünkü Kylo'ya daha fazla stres ve endişe yaşatmak istemedim. İçimde ölüyormuşum gibi davranmadım, beynim onun, Harmony'nin, Blade'in ve onun yakın çevresindeki diğerlerinin endişesiyle doluydu.

Kanepede oturdum, dizlerimi göğsüme çektim, zihnim çalışıp dururken ve midem tekrar boşalmaya hazırlanırken sadece duvara bakıyordum.

Tehlikede miydiler? Böyle bir şey nasıl olabilirdi? *Princeton'da?*

Tanrım. Durumun ciddiyeti göğsümde ezici bir yük oluşturuyordu. Born'un Masked Order'ın bel kemiğini öldürme görevini gerçekten yerine getirmiş olması... Bunu nasıl sindireceğimi bile bilmiyordum.

Keder, terör, acımasız gerçeklik.

Bir şekilde, nefret etmeye başladığım her şeyin tam ortasında buldum kendimi. Şiddet etrafımı sarmışken, ben aşk ve kinle sarhoş olmuştum, umursamıyordum.

Elbette, ilk tepkim Idris'e gitmekti. Onun hala güvende olduğundan emin olmak, doğduğum günden beri güçlenen ve beslenen felç edici korkuyu yatıştırmak için.

Ama Kylo'ya bunu yapamazdım. Ne kadar eski halime ve savunma mekanizmalarıma dönmek istesem de, tüm bunlardan kaçıp bir daha geriye bakmamak istesem de, onun için burada olma ihtiyacım her şeyden üstündü.

Ona bunu yapamazdım. Özellikle de şimdi.

Kylo gece geç saatlere kadar eve gelmedi. Kanepede uyuyakalmıştım, alnıma konan geniş bir el ile uyandım.

"Ateşin var," diye mırıldandı Kylo, saçımı kulağımın arkasına iterek.

Yeni gerçekliğimizi hatırlamam birkaç saniye sürdü ve hatırladığım anda hemen konuştum. "Hayır, iyiyim."

Oturdum ve dünya şiddetle dönmeye başladı. Midem bulandı. Gözlerimi sıkıca kapattım. Dengemi yeniden bulurken ellerimi yumruk yaptım.

Kylo ellerimi tuttu ve parmaklarımı yavaşça açtı. Gözlerimi açtığımda, önümde diz çökmüş olduğunu fark ettim.

"Bu benim hatam," dedi. "Bakıma ihtiyacın vardı. Bir şifacı göndermeliydim. Tanrılar, çok üzgünüm Evie. Seni tamamen yalnız bıraktım ve..."

Onu keserek sözünü kestim. "Kylo, lütfen. Seni suçlamıyorum. Lütfen şu anda benim için suçluluk duymayın."

Yaşlanmayan vampir güzelliğine rağmen uykusuzluğu belliydi. Ya da belki de, aşılmaz güç maskesinin altında, yüz hatlarını saran kederdi.

"Sen benim sorumluluğundasın. Tabii ki seni böyle ihmal ettiğim için suçluluk duyacağım." Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı. "Zaman farklı akıyordu. Yeraltında böyle olabilir..." Boğazını temizledi ve aniden ayağa kalktı. Yüzünü ovuşturdu, gözleri tamamen hüznüydü. "Hemen dönerim."

Onu takip etmek istedim, ama baş dönmesi yüzünden düşüp Kylo'yu ikna etme umudumu ve suçluluğunun yersiz olduğunu gösterme umudumu mahvedebileceğinden korktum.

Bu benim planım değildi. O döndüğünde onun dayanağı olmak istemiştim. Bakıma ihtiyacı olan oydu, ben değil. Mutfakta dolaştığını dinledikçe utanç duygusu içimi kemiriyordu.

Geri döndüğünde, güçlü kokan bir şeyin olduğu bir kupa taşıyordu. Büyülü izini okuduğumda, bitkisel özelliklerini hemen tanıdım. Hem beden hem de zihin için şifalı bir tentürdü.

Ayrıca masaya bir bardak su ve ardından bir sandviç koydu. "Önce bunu iç," dedi Kylo, bardağı bana uzatarak. "Ve iyi olduğunu söyleyerek iyi olduğunu söylemeye çalış, çünkü iyi olmadığını biliyorum. Şu anda tek istediğim, sana bakmama izin vermen." Dudakları seğirdi, yoğunluğu derin mavi gözlerini gölgeledi. "*Tek istediğim bu.*"

Onu reddedemedim. Maskesinde o kadar çok çatlak oluşmuşken, o çığlık atan, öfkeli gölgeler gibi içinden sızan anlaşılmaz bir ıstırap ve üzüntü varken.

Sadece başımı salladım ve Kylo'nun kucağına yerleşip tentürü yudumladım. Beni saran kolları, hâlâ onun zehiriyle dolup taşıtığım, yalnız olduğum, bilinç durumları arasındaki o korkunç vahşet görüntüsünün eziyetine maruz kaldığım zamanları hatırlayarak, bencilce gözyaşları döktüm.

Kylo dudaklarını alnıma değdirdi.

Princeton'ın ölümünün ardından klan işleriyle ilgilenmesi gerektiğini ona suçlamadım. Ama şu anda burada olduğu için minnettardım.

"Gerçek gibi gelmiyor," diye fısıldadı Kylo. "Uyumaktan korkuyorum, çünkü uyanıp *hatırlamak* istemiyorum."

Anlıyordum. Tanrılar, anlıyordum.

"Buradayım," dedim. "Neye ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Tentürü bitirdim ve yavaşça hareket ederek bardağı sehpaye koydum. Sonra kollarımı Kylo'nun boynuna doladım ve parmak uçlarımin altında onun inanılmaz yumuşak siyah saç tellerini hissettim.

Gözleri cam gibi parlıyordu, dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. Onu hiç bu kadar savunmasız, bu kadar korkmuş görmemiştim.

Bu bana onu buraya getiren olayı hatırlattı. Henüz çocukken, doğanların en iyi arkadaşına yaptıklarını gördüğü olayı.

Princeton'un onu iyileştirmesine yardım ettiği korkunç olay, sonunda aynı kaderi paylaşmasıyla sonuçlanmıştı.

Kylo için kalbim parçalandı. Göğsümde fiziksel bir acı hissettim, aramızdaki boşlukta yankılanan bir acı, ta ki ikimizin ortak bir yarası haline gelene kadar.

"Teşekkürler, meleğim," dedi Kylo, çenesi titreyerek. "Varlığın yeter de artar bile. Tek isteğim, benimle birlikte yaşamak. Biz..." diye kekeledi, gölgeler ondan kaçarak beni koruyucu bir şekilde sardı. "Senin güvenliğinden emin olabilmem için olanlar hakkında yeterince bilgimiz yok. Onun, bir büyücü arkadaşı, doğuştan büyücü biri tarafından öldürüldüğüne inanıyoruz. Bunun büyük bir istek olduğunu biliyorum, ama riske atamam."

Kylo'nun ifadesi beni derinden etkiledi. Çok hızlı hareket etme konusundaki tüm paranoyamı, Mena'yı terk etme veya kendimden, alanımdan, büyü odamdan ve bahçemden çok fazla vazgeçme konusundaki şüphelerimi ortadan kaldırdı.

İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama o derin mavi gözlerde biriken gözyaşları dilimdeki kelimeleri kuruttu.

"Seni kaybedemem," diye fısıldadı, sesi boğuktu.

Alnımı alnına dayadım. "Tamam. Daha fazlasını öğrenene kadar. Seninle kalacağım."

Kylo'nun nefesini kendi ciğerlerimde hissettim. Eğer benden istediği buysa, o zaman bunu yapmalıydım.

"Benim için güçlü olmak zorunda değilsin," dedim. "Olman gereken her şey olabilirsin."

Kylo yutkundu. "Onların kazanmasına izin veremem, melek. Şimdi dünya için güçlü olmam gerekiyor."

KYLO

Evie'nin benim gömleklerimden birini giydiğini görmek kalbimi hem eritti hem de parçaladı. Onu burada, sert bir oyundan ve beslenmeden sonra neredeyse yirmi dört saat boyunca yalnız bırakmak benim için inanılmaz derecede kötü bir şeydi. Ona en ufak bir bakım bile göstermedim ve şimdi çöküyordu. Hem *de çok kötü*.

Yalnız başına. Bir şifacının onu kontrol etmesini ya da bir hizmetçinin ona yemek pişirip sıvı almasını sağlamasını istemek çok kolay olurdu.

O, benim bu konuda suçluluk duymamı istemiyordu, ama ateşli alnı benim alnıma değdiği, minik vücudu benim giysilerimin içinde kaybolduğu anda tam da bunu hissettim.

Gerçek şu ki, geçen gün gerçeklikten çok ateşli bir rüya gibiydi. Zamanın nasıl geçtiğini hiç fark etmemiştim. Vücudumda ne hissettiğimi ya da algılama alanımın dışında neler olduğunu hiç fark etmemiştim. Birbiri ardına emirler verdim, komutanlarla görüştim ve neyi kime anlatmak istediğime karar verdim. İki doğumluyu sorguladım ve işkence ettim, bunlardan biri kendi gereksiz varlığından başka hiçbir şeyden haberi yoktu. Yine de kendimi daha iyi hissetmek için onu acımasızca öldürdüm.

Bu, çok az rahatlama sağlamıştı.

En yakın çevrem dışındaki kimse henüz olanları bilmiyordu. Ve bilmeyeceklerdi de. Princeton'ın ardında bıraktığı bu büyük, yıkıcı iktidar boşluğunu doldurana kadar bilmeyeceklerdi.

Evie'nin yanında, zihnimin dolaşmasına, dönmesine, çalışmasına ve sorgulamasına izin vermemek için mücadele ettim.

Harmony beni eve gitmeye, sabaha kadar dinlenmeye zorlamıştı. Onu dinlemeyecektim. Ama sonra bana saatin kaç olduğunu söyledi ve ben de Evie'nin kırılgan kalbinin bağımız aracılığıyla ne kadar zor ve yavaş attığını dinledim. Hemen ayrıldım.

Evie geri çekildi ve yanaklarına yeniden renk geldiğini görünce içim rahatladı. Ben geldiğimde cildi korkutucu derecede solgun ve hastalıklıydı. Ona olan sevgim ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için duyduğum suçluluk duygusu, en azından yarın olana kadar beni burada tutmaya yetiyordu.

"Dünyanın yükünü taşıyamazsın, Kylo." Küçük eli çenemi okşadı, güzel ve empatik yüz hatlarında endişe belirmişti.

Büyük başarısızlıklarımın enkazı içinde böyle bir yumuşaklığa layık olmadığımı hissettim.

Ve tabii ki, bu tehditkar duygular, korkular ve baskının sisinde —ilk içgüdüm, yardım için akıl hocama gitmekti. Kafamı toparlamak için.

Göğsüm sıkıştı. Hiçbir şeye bakmadan, yükselen paniği gözlerimi kırıştırarak uzaklaştırmaya çalıştım.

"Ben değilse, kim?" diye sordum kuru bir sesle.

Dikkatimi başka yere yönlendirmem gerekiyordu. Gölgelerim yas tutuyor, damarlarımdan dışarı çıkmaya çalışıyordu. Doğmuş bir mahalleyi içten dışa çürütmek istiyorlardı.

Evie cevap veremedi, onu kısa bir öpücükle öptüm ve kucağımdan kaldırdım. "Uzan bana, meleğim," diye iç geçirdim. Nefesimin titremesi beni tiksindiriyordu.

Henüz yas tutamazdım. Boşluğu doldurana kadar olmazdı. Klanım tekrar güvende olana kadar olmazdı.

İntikam alınana kadar olmazdı.

Evie kanepeye uzandı ve ben mutfaktan aldığım şifalı merhemi uzattım.

"Isırıklarını tedavi edeceğim. Sonra benim için yemek yiyeceksin."

Geniş gömleği dikkatlice kaldırdım ve ısırık izleriyle kaplı vücudunu ortaya çıkardım. Normalde bu manzara bana büyük bir zevk verirdi, onun işaretlendiğini ve sahiplenildiğini görmek. Ama şimdi, onu bu yaraları kendi başına tedavi etmek zorunda bıraktığımı düşünebiliyordum. Sadece beslenme ve sert seksin ardından değil, aynı zamanda travma geçirdikten sonra da.

Princeton'ı o halde gördüğü için onu lanet olsun nefret ettim. Hepsi *beni* korumak ve rahatlatmak için.

Yüzümü buruşturarak, uyluklarındaki ısırıklardan birine merhem sürdüm. "Sen de yersen," dedi Evie. "Büyük bir sandviç. Paylaşabilirim."

Tatlı kız. Dün geceki kanı beni beslemek için fazlasıyla yeterliydi. Ölümlülerin yiyeceklerine ihtiyacım yoktu.

Yorgun gözlerime yansımayan bir gülümsemeyle "Anlaştık" dedim.

Deliberasyon odalarımızdan birinde, yakın çevrem uzun bir ahşap masanın etrafında oturuyordu.

Evie ve ben dün gece birbirimize sarılmış uyumuştuk. Kabus görmüşse de bunu dile getirmedi. Benim kabuslarımdan bahsetmediğim gibi.

Bugün kimseyle görüşmek istemediğini söyledi, ama fikrini değiştirip duygusal veya fiziksel bir şifacıya ihtiyaç duyarsa, bağlantılı günlüğünü kullanarak bana yazmasını söyledim. Alaycı bir şekilde başını salladı.

Suçluluk duygusu, kaybımdan dikkatimi başka yöne çekmek için ikinci bir işkence kaynağı haline gelmişti. Çünkü onun için evinin, toprağının, bitkilerinin, büyüsunün ve ailesinin ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Onu tamamen izole etmiştim.

Ama başka seçeneğim yoktu. Ben onunla birlikte olmadığım zamanlarda, klan tarafından her zaman çevrili olması gerekiyordu.

Açık alanda, henüz kafası kesilmemiş yılanlara karşı savunmasız kalmamalıydı.

Evie, onların bir sonraki öldürmek isteyecekleri kişi olduğu için.

Öfke kendi başına bir hayalet gibiydi, ben arkadaşlarımla konuşurken ışıklar sık sık titriyor ya da tamamen sönüyordu.

"Bütün bu lanet klan onun büyüyle çalışıyor," dedi Phineas, ışıklar tekrar titrediğinde önündeki dağınık kağıtlara ve kalemlere acı bir bakışla bakarak.

"Zaten yaratılmış olan, kurcalanmadıkça kalıcı olacaktır," diye yüzüncü kez tekrar ettim.

Konuşma, gruba kattığımız her yeni kişiyle aynıydı. Ve bu beni cinayet işlemeyi gerektirecek kadar sabırsızlandırmaya başlamıştı.

Bu tür duygulara alışkın değildim, çünkü onları zayıf olanlara atfetme eğilimindeydim.

erkekler.

Ama her geçen saat yüzüme yaklaşan keskin bir kılıcın ucuna bakıyordum.

"Gerçek şu ki," dedi Phineas. "Yeni bir cadıya ihtiyacımız var. Kabileye bağlı birine. Kontrol edebileceğimiz, kaderi bizimkiyle iç içe geçmiş birine. Gölgelerle çalışabilen kaos cadılarından birine. Güçlü birine."

Tüm gözler bana çevrildi, sonra hızla başka yere baktılar. Parmak eklemlerim sıkıca yumruk attığım için bembeyaz olmuştu.

Phineas, Evie'nin büyüünün doğasını bilmiyordu. Kimse bilmiyordu, ben de dahil. Ama özellikle de benim çevremdeki, tüm garip olayları Princeton'a atfedenler. Evie'nin mahallemizde bir güç kasırgası ya da Etherdale üzerinde fırtınalar yaratan kişi olduğunu bilmeyenler.

Blade ve Harmony, sert ve öfkeli halimden gözlerini ayırmayan tek iki kişiydi.

"Sorun şu ki, bu tür insanlar kaba kuvvet, zorlama veya şantajı pek hoş karşılamazlar," diye devam etti Phineas, benimle en yakın arkadaşlarım arasında geçen sözsüz konuşmadan habersiz. "Bu da, daha yumuşak kontrol yöntemlerine ihtiyaçları olduğu anlamına gelir. Ortak düşmanlar. Sadakat. Princeton ile mühürlerimiz aracılığıyla kurduğumuz türden bağlar oluşturmaya yetecek kadar - karşılıklı koruma veya gölge tarafından ölüm."

"Kylo," diye başladı Harmony.

"Hayır," diye bağırdım, masa yere çarptı. Ayağa kalktım. "Harmony ve Blade hariç herkesin gitmesini istiyorum. Kısa süre sonra tekrar toplanacağız."

Phineas sonunda dikkatini verdi, yılan gözleri benim duruşuma odaklandıktan sonra en üst düzey yoldaşlarımı taradı. Yine de itaatkar bir şekilde başını salladı ve diğerleriyle birlikte odadan çıktı.

Onlar gider gitmez derin bir nefes aldım.

"Kylo," dedi Harmony tekrar. "İçgüdülerin asla yanılmaz, hatırladın mı? Klanın neye ihtiyacı olduğunu bizden önce her zaman bilirsin. Bu devrimin neye ihtiyacı olduğunu."

"Ona ihtiyacı var," dedi Blade, ağaç gövdesi gibi kolları geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Kafamı salladım. "Evie hakkındaki sezgim onun yararlılığıyla ilgili değildi," dedim, dinleme koruma kalkanlarına rağmen sessizce. Sanki Evie'ye olan aşkım vatana ihanet gibiydi. "Onun kim olduğu ve benim için ne ifade ettiği ile ilgiliydi."

"Neden ikisi de doğru olamaz?" Harmony yumuşak bir sesle sordu.

Onlardan uzaklaşarak, duvarlara tırmanan koyu kırmızı sarmaşıkları inceledim. "Çünkü Evie'nin bildiği tek şey istismar, manipülasyon ve bencillik. Doğduğu andan itibaren, ailesi onu sevmek yerine kullanmaya çalıştı. Onu korumak yerine, çocuk gelin olarak elit birine vermek için."

Onlara geri döndüm, bakışlarım her bir arkadaşımın gözlerine çarptığında yanıyordu. Onların anlamasını istiyordum — neden benden bunu isteyemeyeceklerini ve neden ben de *ondan* böyle bir şey isteyemeyeceğimi anlamalarını istiyordum.

“On yıl süren kaçışın ardından nihayet açılmaya başladı. Kardeşi ve büyükannesi dışında birine güvenmek gibi basit bir şeyi öğrenmeye başladı. Tüm varlığını başkalarını korumaya adadı ve ancak şimdi kendisi için yaşamaya başladı. Asla böyle bir hayat istemezdi ve ben de ona bunu zorla kabul ettirmeyeceğim. O değerli kız kendini güvende hissetmeyi hak ediyor. Tüm doğuştan iblislerin ve Kral Earle'nin en çok arzuladığı yeni avı haline gelmeyi değil.”

Harmony hüzünle gülümsedi. "Hepimiz güvende hissetmeyi hak etmiyor muyuz?"

Blade iç geçirdi. "Hiçbirimiz bu hayatı istemedik. Evet, biz seçtik. Ama o da bizi seçti." Bir süre durdu. "Seni anlıyorum Kylo. Gerçekten. Bu tür bir baskı altında iyi bir çözüm yok. Ya *yaşamak* ya da *ölmek* var."

Harmony çenesini kaldırarak sert ve yoğun bir bakış attı. "Seni şaşırtabilir."

EVIE

Etrafımda şekillenen anıyı tanıdım. Siyahla örtülü şekiller evin içinde dolaşıyordu, ama daha da korkutucu olanı, kırmızıya bulanmış canavarlardı. Annemle babam, yemekleri tabaklara koyarken, topluluğun kenarında birbirlerine yakın duruyorlardı. Arkalarından yaklaştığımı duymadılar, görmediler. Annem ağzını açarken, ben orada duruyordum.

Bu bir felaket. O artık...

Ellerimi kulaklarıma kapattım ve çığlık attım. Sonrasını duymak, sonrasını *hissetmek* istemiyordum.

O kadar yüksek sesle çığlık attım ki uyandım, ama gözlerimi açtığımda gördüğüm dünya garipti. Yatağım dışarıdaydı, yıldızların altındaydı. Bir karga yatak çerçevesinin ucuna oturmuş, beni koruyucu bir şekilde izliyordu.

Uzakta bazı figürler hareket ediyordu ve kalbim onlara doğru çekildi. Rahatlatıcı çam ağaçlarının arasındaki çimlerin üzerinde yarı yürüyerek, yarı süzülerek ilerledim. Enerji canlıydı, kutlama havasındaydı.

İki figür ateşin önünde durmuş gülüyorlardı. Bir adam kabarık beyaz bir üst giymiş, elleri cebindeydi. Bir kadın ise başka bir dünyadan gelmiş gibi mor giyinmişti.

Hekate döndü, siyah saçları parlak, teni açık renkti. Bu gece annelik halini almıştı. Ama aynı zamanda bir bakire veya yaşlı kadın olarak da görünebilirdi.

Onun sıcak bakışları altında boğazım düğümlendi. Benimle gurur duyuyordu. Adam da döndü ve gözlerim yaşlarla doldu. "Princeton?"

Tek bir kelime söyledi.

"Bloom."

UYANDIĞIMDA, rüyalarım bulanıktı. Sadece o pürüzlü kenarları hatırlıyordum. Princeton'ın gözlerinin ateşi yansıttığı hali, dudaklarının o rahatlatıcı,

Hekate'nin gücü ve şefkati, onun şiddeti ve gölgeleriyle bir şekilde lekelenmemiştir.

Bu hem mantıksız hem de çok mantıklıydı.

Kylo ben uyuduktan sonra eve gelmişti, bu yüzden kahve almak için yataktan kalkarken onu uyandırmamaya çalıştım.

Yine de beni duydu, kapıya yöneldiğim anda sesi kulağıma ulaştı.

"Seni seviyorum Evie," dedi uykulu bir sesle. "Bunu uzun zamandır söylemediğim için özür dilerim."

"Sadece bir gün oldu." Kıkırdadım. Kylo'nun yanağına öpücük kondurmak için geri çekildim. "Ama ben de seni seviyorum. Uyu hadi. Geç geldiğini biliyorum. Ben oturma odasında kitap okuyacağım."

Kylo'nun ne kadar uyuduğunu bile bilmiyordum, çünkü her uyandığımda o da uyanık gibi görünüyordu. Hiç şikayet etmedi. Princeton'ın ölümünden veya bunun ruhuna verdiği zarardan neredeyse hiç bahsetmedi.

Kendi de açıkça itiraf ettiği gibi, Kylo kendi kırılganlığıyla yüzleşmek yerine dünyanın yükünü omuzlarına almaya karar vermişti.

Bu, nefret ettiğim kadar empati duyduğum bir özellikti. Çünkü ikiyüzlü ben, bunun sağlıklı olmadığını biliyordum. Benim için güçlü olması gerektiğini düşündüğünü anlayabiliyordum. Ama aslında, onun bir kez olsun güçlü olmak zorunda hissetmeyeceği kadar güvende hissetmesini istiyordum.

O beni yeni ay ritüelim için okurken ve not alırken bulduğunda, ikinci kahvemi içiyordum.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu ve kitaplarımı ve çalışma alanımı kurduğum yemek masasına oturdu.

Allie'nin beni eşyalarımı almaya götürmesine ve Mena'ya nerede olacağımı açıklamasına izin verdi, ancak birkaç başka muhafız da etrafta dolaşp çevreyi tarıyordu. Mena, Kylo ve benim sadece cinsel bir balayı yaşadığımızı düşünüyordu ve ben bu yanılgıyı bozmak istemedim. Bu, gerçeklikten çok daha güzel bir düşünceydi.

"Yeni bir koruma büyüsü," dedim.

Bu bir yalan değildi, ama gerçek de değildi. Kylo'nun başı yeterince dertteydi. Karanlıkta bana karşı komplo kuran daha fazla düşman olduğunu düşünmesini istemedim. Jacob'ın ebeveynlerini ölümcül doğanlarla karşılaştırmak aptalca gelse de.

Tabii ki, doğanlara benim büyüm hakkında bilgi vermeyi planlamıyorlarsa. Tanrılar. Yeni aya sadece yedi gün kaldı. Ve Şükürler olsun ki, Şu ana kadar her Şey yolunda.

"Ben yokken Mena'nın güvende olmasını istiyorum," dedim.

"yle olacak, bebeğim," dedi Kylo. "Mahallende her zaman devriyeler var."

Defterimi kapattım ve kahvemi yudumlarken kayıtsızmış gibi davrandım. "Bugün Idris'e kampüse ziyarete geleceğimi söylediğim gün," diye hatırlattım Kylo'ya, gergin bir Şekilde alt dudağımı ısırarak.

Kylo başını salladı, gözlerinde ilk başta beliren tedirginliği gizleyemedi. "Tabii ki. Onu görmek gerek." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

"Benimle gelmek istiyorsun, değil mi?" diye sordum, Kylo'nun rahatsızlığını inceleyerek.

"zgnm, Evie," dedi. "Sana alan tanımak istiyorum. Bunun normal olmadığını biliyorum."

"Olanlar normal değildi," dedim. "Sorun yok."

Zihnimin derinliklerinde protesto eden sesi bastırdım. Bana alan ve sınırların önemini ve kendi irademi korumam gerektiğini hatırlatan sesi. Kylo'nun sadece beni korumaya çalıştığını kendime hatırlattım.

Benim Aisling gibi ya da Princeton gibi sonumun gelmesini istemiyordu.

Kylo Şu anda *Kylo* değildi. Ve ona bu kontrol hissini vererek hayatını biraz olsun kolaylaŐtırabilirim, bunu yapardım.

Ryamdaki Princeton görüntüsü hala zihnimde tazeyken, Kylo ve klanının neyi tartıŐtıđını merak ediyordum.

"Princeton'ın yerini alacak bir cadıya ihtiyaın var, değil mi?" diye sordum, ama bu soru sonraki sorularımdan daha retorikti. "Neden bana bundan bahsetmedin?" Kaşlarını çattım, rahatsızlık beni kaşındırıyordu ve koltuğumda kıpır kıpır ediyordum. "Blade ve Harmony benim ne olduğumu biliyorlar..."

Kylo koltuğunda dikleşti, bakışları dudaklarıma odaklandı.

"Neden... neden *ben* değil?"

Aramızdaki sessizlik ağır bir atmosfer yaratıyordu. Kylo derin bir kaş atıŐıyla bana bakıyordu, o yoğun gözleri her bir zelliğimi inceliyordu.

İçimde garip bir his uyandı, dnŐenlere katılma düŐüncesinin sert bir Şekilde kınanması,

Bu gergin, kafa karıştırıcı merakla yan yana. Çünkü ben bariz çözümdüm. Ama belki de benim çok dengesiz ya da zayıf olduğumu düşünüyorlardı.

"Senden bunu *asla* istemezdim," dedi Kylo keskin bir sesle, başını sallayarak.

"Çünkü *hayır* diyeceğimi bildiğin için mi?" diye sordum, onun yoğun bakışlarından kaçınarak ellerimle oynayarak.

"Angel, sen *evet* desen bile buna izin vermem. Bu, senin bu hayattan istediğin şey değil ve kesinlikle benim senin için istediğim şey de değil. Hayalini kurup planladığın gibi kendi dükkanını açmayı hak ediyorsun. Mallarından bir kısmını klana satmak istersen, bunu memnuniyetle kabul ederim. Ama sen bizden biri değilsin. Sen *o* değilsin."

Gözlerim onun gözlerine kaydı ve klana katılmam ya da Princeton'la karşılaştırılmam fikrine alaycı bir şekilde tepki verdiğini fark ettim.

İçimdeki öfke ve incinme hiç mantıklı değildi. Çünkü o haklıydı. Ben onlardan biri değildim ve olmak da istemiyordum. Bu, istediğim en son şeydi.

Öyleyse neden bu konuşma beni böyle hissettiriyordu? "Blade ve Harmony de seninle aynı fikirde mi?" diye sordum.

Kylo şaşırmış görünüyordu. "Önemli değil. Onlar seni tanımıyorlar."

Sanki bir yumruk yemiş gibi midem düğümlendi.

Kylo şimdi tamamen kafası karışmış görünüyordu, bu ifade nadiren yüzünde görülürdü. Her zaman onun için çözmesi kolay bir bulmaca gibi görünmüştüm.

Şimdiye kadar.

"Durum ne kadar vahim?" diye sordum. "Lütfen bana yalan söyleme."

Kylo iç geçirdi. "İdeal değil, ama doğanlar bir sonraki hamlelerini yapıp zayıflığımızı avlayana kadar acil bir durum olmayacak. Şimdilik iyiyiz. Zamanımız var."

Kimin ikna etmeye çalıştığından emin değildim. Aşırı empati yeteneğim şimdi onun stresini emiyor, gerçeği bulmak için avuçlarımın içinde tartıyordu.

Princeton'daki cinayet sahnesi zihnimde canlandı ve hızla masadan kalkarak biraz daha su almam gerektiğini mırıldandım.

Gerçeklik yerine oturdu. Bu benim çözmem gereken bir sorun değildi. Gücüm bir nedenden dolayı bağlanmıştı ve engellenmişti. Kylo'nun söylemediği karşı argüman doğruydü.

Ben güçlü bir cadı
değildim. Sadece bir yük
olmuştum.

Ve hayatımı, kıl payı kurtulduğum şiddete, kollarımda ağlayan yedi yaşındaki bir çocuğu taşıırken kaçtığım karanlığa adamakla hiç ilgilenmiyordum.

EVIE

Akademik binaların yakınındaki bahçelerden birinde Idris ile buluştuk. Rüzgâr kirli sarı saçlarını dağıttı ve yumuşak kahverengi gözleri bize odaklandığında parladı. Gülümsedi ve göğsümde biriken gerginliğin bir kısmı eridi.

Ayağa kalktığında, neredeyse ona sarılmak için üzerine atlayacaktım.

"Hayret," diye mırıldandı. "Sanki savaştan eve dönmüşüm gibi davranıyorsun."

O anda duymak için en uygun şaka değildi, ama önemsemedim. Geri çekildiğimde, onun gülümsemesine karşılık verdim.

Idris, benden Kylo'ya bakarken kaşlarını kaldırdı. "Ya da sanki ikiniz savaştan dönmüşsünüz gibi." Gözlerini bana dikti. "Ne oldu?"

Sözlerim ağzımda dolandı. Bu kadar hazırlıksız yakalanmamalıydım. Idris insan olabilir, ama doğuştan keskin bir sezgiye sahipti.

Kylo konuştuğunda, cevabın daha basit olduğunu anladım. Yüz hatlarını inceledim, keder ve anlaşılmaz stresin ardından nasıl farklı göründüklerini.

Benim de daha iyi görünmediğimden emindim.

"Birkaç gün önce bir arkadaşımızı kaybettik," dedi Kylo basitçe.

Idris'in yüzü düştü. "Kaybın için çok üzgünüm. İyi misin, Evie?" Beni daha dikkatli inceledi.

Başımı salladım. "İyi olacağım."

Idris'in bakışları Kylo'ya geri döndü. "Doğanlar mı?"

Şaşırtıcı bir şekilde, Kylo sadece başını salladı. Doğanlar her gün daha fazla ölümlü insanı öldürüp kaçırırken, böyle bir şeyi neden gizli tutsunlar ki?

Princeton, onların en çok arzuladıkları kurbandı. Ama o, sadece bu hafta içinde öldürülen birçok kişiden biriydi.

"Onlardan nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Idris başını eğdi, biraz şaşkın görünüyordu. "Öyle olmalı." Boğazını temizledi, kan çanağına dönmüş, uykusuz gözlerini ovuşturdu. "Önce bir kahve içmek ister misin?"

"O kesildi," dedi Kylo.

Ona sert bir bakış attım ve Idris güldü. Dükkanların ve kafelerin bulunduğu sokağa doğru yürümeye başladığımızda Kylo'ya yaklaştı.

"Bu muhtemelen en iyisi," dedi Idris. "Kahve tüketimini kontrol edecek birinin olması iyi olmuş. Kronik endişeyle birleşince, kalbi için hiç iyi olamaz."

Onu neşeyle dirsekledim.

Idris, Kylo'ya yan gözle baktı. "Senin etkinde daha şiddetli hale geldiği için endişeliyim."

Hoş yaz havasında ^{dışarıda} oturduk, kitapçı ve kafenin birleşiminden oluşan mekanda soğuk içeceklerimizi yudumladık. Kylo'nun Idris'e gerçeği söylemesine sevindim. Her şey yolunda değilken her zaman yolunda gibi davranmanın ne kadar boğucu olduğunu fark etmemiştim. Bunca yıldır Idris'i koruduğumu sanıyordum, ama şimdi kalın inkar katmanlarımdan sadece kendimi korumak için oluşturulmuş olduğunu düşünerek endişeleniyordum.

Çünkü Idris ve Kylo'nun içten bir bağ kurduğunu gördüm, bu da kalbimi eritip tüylerimi diken diken etti.

"Öfkenle nasıl başa çıkıyorsun?" diye sordu Idris, lavanta limonatasını karıştırırken alçak sesle. "Öfkeli bir insan olmak istemiyorum. Ama öfkeli olmazsam, sadece... suç ortağı olurum diye endişeleniyorum. Sanki her şeyin yolunda olduğunu ilan ediyormuşum gibi."

Kylo, Idris'e nazıkçe baktı. "Öfkelenmek normaldir. Duygular, habercilerdir. Bize neyin önemli olduğunu, neyin gerçekten değer verdiğimizi söylerler. Ama bunlar sürecin sadece ilk adımıdır. Önemli olan orada takılıp kalmamak, aksine harekete geçmektir. Özellikle, gerçekten kontrol edebileceğiniz şeyler üzerinde harekete geçmektir. Arkadaşlarınızı desteklemek, kendini savunma derslerinde çok çalışmak, uyanık olmak ama korku içinde yaşamamak. Öfkeyi kendinizi geliştirmek için bir yakıt olarak kullanın, ama kendinize veya başkalarına zarar vermek için bir bahane olarak kullanmamaya dikkat edin."

Idris, Kylo'nun her sözünü dikkatle dinliyor, her zamanki düşünceli ve meraklı tavrıyla anlamaya çalışıyordu.

Ve Kylo, Idris ile ne kadar çok konuşursa, omuzlarındaki yükün o kadar hafıflediğini fark ettim. Kylo'nun, ne kadar geçici olursa olsun, bir miktar rahatlama yaşadığını görmekten ne kadar acı çektiğimi fark etmemiştim.

"Fiziksel egzersiz çok yardımcı oluyor. Dövüş derslerinde öğrendiğin gibi, onur temelli dövüş sporları da öyle. Sadakat, iyilik, merhamet, empati ve koruma gibi asil amaçlarla öfkeyi sağlıklı bir şekilde dışa vurmaya odaklanmak, bulduğum en iyi çare."

Idris başını salladı. "Dövüşmek gerçekten yardımcı oluyor," dedi. "Uyanık olduğumda, yani bir işe yaradığımda."

Idris'in rüyalarında benim gibi acı çekiyor olabileceğini düşünmek kalbimi burktu. O lanetli geceyi ya da çocukluğumuzdan birçok ayrıntıyı hatırlamasa bile, bu duyguların derinlere kök saldığı açıktı.

Tarih geçtiğinde, birkaç hafta içinde ikimiz de rahatlayacaktık.

"Kampüs şifacılarını gördün mü?" diye sordu Kylo.

Idris başını salladı. Sinirlenmek yerine, biraz rahatsız görünüyordu. Sanki Kylo'yu hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmıyormuş gibi.

"Oraya git," dedi Kylo.

Idris'in gözleri yavaşça benimkilere baktı. "Evie de giderse."

Bu sözler beni şaşırttı. İçgüdüsel olarak sinirlenip savunmaya geçmek istedim. Ama tek odaklanabildiğim şey Idris'in gözlerinin altındaki koyu halkalardı.

Gerçek şu ki, Princeton'la birlikte gücümü kontrol etmek için çalışırken zaten bir duygusal şifacıya gidiyordum.

Ama o öldüğüne göre, bu dünyada bana kim yardım edebileceğinden emin değildim. Çünkü cadıları ve şifacıları kaçınmamın ana nedeni, benim özümde kim olduğumu ortaya çıkarmamalarıydı.

Daha önce de riskler yüksekti, ama şimdi doğamı ortaya çıkarmak sadece tehlikeli olmaktan öteye geçmişti. Bu bir ölüm cezasıydı.

"Tamam," dedim yine de, Idris'in uykusuzluğuna çare bulması için çaresizce. Belki de yalan söylememe gerek yoktu. İşe yarayacaktı.

Idris biraz rahatladı. "Mena'nın erkek arkadaşları arasındaki dramayı duydu mu?"

Kıkırdadım. "Hangileri?"

Kylo masanın altından elimi tuttu ve başparmağıyla yavaşça daireler çizerek cildimi okşadı. Idris ve ben Mena'nın dramatik aşk hayatını gülerek tartışıkça, Kylo'nun her birkaç dakikada bir etrafımızı tehdit var mı diye taradığını fark etmedim.

Kylo içtenlikle güldüğünde, Princeton'ı bulmadan önce onun ağzından çıkan en sıcak, en samimi ses olduğunu fark ettim.

Sonunda ayağa kalktık ve caddede dolaşarak küçük dükkanlara ve butiklere girdik. Kylo parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi.

"Bu bitki ne diyor, Evie?" Idris, bir bitki dükkânına girdiğimizde alaycı bir şekilde sordu. Elinde saksı içinde bir orkide tutuyordu.

Bu, çocukken oynadığımız bir oyundu; ağaçların ve uzun otların arasında perileri arardık. Ben toprağa seslenir, Idris'e tercüme ederdim ve avuçlarım sihirle parladığında onun büyük gözleri hayranlıkla dolardı.

Gözlerimi cam gibi parlatarak, küçük bitkinin etrafını saran yumuşak pembe aurayı okudum.

"Çiçek aç."

Kendi sesimi duyunca gülümsemem kayboldu. Bu beni otomatik pilottan çıkarmıştı, ama nedenini tam olarak hatırlayamıyordum.

Kylo bana hayranlıkla baktı. "Sen çok tatlısın."

"Ama ürkütücüsün," diye ekledi Idris, yüzünü buruşturarak. Bitkiyi yerine koydu. "Sence bunlardan birinde benim ödevlerimi yapabilecek ruhlar var mıdır?"

"Olabilir," dedim. "Ama mücadele karakteri geliştirir."

"Katılıyorum," dedi Kylo.

Idris bize gözlerini devirdi. "Fikrimi değiştirdim. İkinizin birlikte olmasını sevmiyorum. Hiçbir şey *bu kadar* mükemmel olamaz."

Kylo başımın üstüne öpücük kondurdu ve kalbimdeki parlak hissin görünür olup olmadığını merak ettim.

"Son zamanlarda üniversitede dikkatini çeken biri var mı?" Idris'in ne kadar gizemli olduğunu bilmeme rağmen, rahat bir şekilde sordum.

Sözü bitirir bitirmez omuz silkti. "Belki. Şu anda kendime odaklanıyorum."

"İşte o zaman seni yakalarlar," diye uyardı Kylo.

Idris, minik bir Venüs sinek kapanı bitkisine bakarak sırıttı. Princeton ve onun etçil bitki koleksiyonunu düşündüm ve Kylo'nun yüzündeki ifadeden, onun da onu düşündüğünü anladım.

Elini sıktım ve onu nazikçe uzaklaştırdım. Idris bizi takip etti ve biz de canlı caddede yavaşça yürümeye devam ettik.

"Çok zor bir dönemden geçtiğinizi biliyorum," dedi Idris. "Yine de geldiğiniz için teşekkürler. Kendinizi mecbur hissetmeyin..."

Idris konuşmayı kesti. Kylo kaskatı kesildi.

Gösterişli, eski moda lacivert bir takım elbise giymiş bir adam yanımızdan geçti, omuzlarına kadar uzanan simsiyah saçları düz ve gözleri çarpıcı bir kehribar rengindeydi.

Kısa bir süre bize baktı, daha çok bana bakarak dudaklarında bir sırıtış belirdi ve burun delikleri genişledi.

Onun doğuştan gelen büyüğü kolayca fark edilebilirdi. Kanla lekelenmiş ruhlarıyla karşılaştığımda mide bulantısı ve korku hissetmeye alışkındım, ama bu açgözlü öfke oldukça yeniydi.

Ve hoş karşılanmayan bir duygu.

Çünkü öfke benim için güvenli bir duygu değildi, özellikle de Etherdale'in kalbinde insanlarla çevriliyken. Kylo, vampir köşeyi dönene kadar koruyucu bir şekilde yakınımdaydı.

"Vampirlerin girmediği bölgenin hemen dışındayız," diye tısladı Kylo. "Bizi alay ediyor."

Idris'e baktım, havayı değiştirip günü iyi bir şekilde bitirmeye kararlıyım.

Ama Idris solgundu, gözleri hissedilir bir dehşetle doluydu. Göğsünü ovuşturdu, nefes alışığı gittikçe sıklaşarak nefes nefese kaldı.

"Idris?"

Omzunu tuttum, ama o irkildi ve elimi itti. "Nefes alamıyorum," dedi, sesi korku dolu ve kısık çıkıyordu.

Yoğun trafiğin ortasında, Idris dizlerinin üzerine çöktü, hala nefes nefese ve göğsünü tutuyordu.

"Bir şifacı lazım!" Idris'i çaresizce izlerken korku beni sardı.

Neler olduğunu anlamadım.

Idris cenin pozisyonunda kıvrıldı, yüzü benim ciğerlerimi ezici bir ağırlık gibi hissettiğim bir acı ile buruşmuştu.

Hızlıca nefes almaya devam etti, kendini küçülttü ve *yardım, yardım, yardım* diye tekrar tekrar mırıldandı.

Gözlerim etrafta dolaştıktan sonra Kylo'ya takıldı ve ağzımı açarak ondan bir şifacı bulmasını rica ettim.

Ama Kylo beni nazikçe geri çekti ve Idris'in yanına yere çöktü. Etrafımızdaki insanlar yavaşlamış, nefes nefese kalan ve havaya boğulan kardeşimize endişeyle bakıyorlardı.

Caddenin karşısında Allie'yi gördüm ve birkaç başka büyücü de döndü. Allie adamlardan birine bir şeyler bağırdı.

Şaşkınlık içinde, altın sarısı öğleden sonra güneşinin altında kaldırım taşlarının üzerinde donakaldım. Kylo'nun kardeşimle birlikte yatarken ona sessizce konuşmasını izledim.

Idris yardım istemeyi bıraktı. Saçını çeken eli, diğer eliyle birlikte yüzünün önüne düştü. Bir zamanlar sıkıca kapalı olan gözleri yavaşça açıldı.

Gözlerim yaşlarla doldu, Idris'in büyülenmiş olduğunu, doğanların varlığımdan dolayı beni cezalandırmak için kardeşim öldürdüklerini düşündüm.

Ama onun sığ nefes alıp verişleri düzelmeye başladı. Kylo onunla konuşmaya devam etti, ama sesini o kadar alçaktı ki, kalabalık caddenin gürültüsü içinde duyamadım.

Kylo, Idris'in yaptığı gibi kıvrılmış, tam da bulunduğu yerde onunla buluşmuştu. Bunu hiç tereddüt etmeden yapmıştı. Vampir klanının lideri, caddenin ortasında, yerde savunmasız bir pozisyonda.

Idris, Kylo'nun söylediği bir şeye başını salladığında, Kylo elini omzuna koydu ve okşadı.

"Ben de eskiden panik atak geçirirdim," dedi Kylo, şimdi biraz daha yüksek sesle, zorlayıp odaklanırsam duyabileceğim bir ses tonuyla. "Ders sırasında. Kavga sırasında. Kendi alanımda, yalnızken bile. Genellikle rastgele oluyordu."

Sonra Idris'e kendisiyle birlikte nefes almasını söyledi. Nefesini tutmasını. Bırakmasını. Tutmasını. Sonra tekrar, Idris tamamen hareket etmeyi bırakıp nefes almaya çalışmayı bırakana kadar.

Dönmüş adamın Allie'ye bir bardak su uzattığını izledim ve Allie bize yaklaşıp, tek kelime etmeden bardağı bana uzattı.

Birkaç dakika sonra, Idris yavaşça oturdu. Kylo da onu taklit etti.

Idris'e su bardağını uzattım. Yudumladı, yüzü kızardı ve vücudu çöktü. İçti ve birkaç dakika hiçbir şeye bakmadan durdu, göğsü normal bir ritimle inip kalkıyordu.

Bir sonraki sözlerini söylerken hala kendinde değildi, gözleri cam gibi parlıyordu ve başını bana doğru eğdi. "Anlamadın, Evie. O gün avluda."

Kalbim durdu. O olaydan beri o anı hiç konuşmamıştık —bana dönüştürülenlere katılmak istediğini söylediği gün ve ben öfkemle kötü bir fırtına yaratmıştım.

"Senin zayıf olduğunu ya da beni hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğüm için daha güçlü olmak istemiyorum," dedi yumuşak bir sesle, bir anlığına uzaklara bakarak

ve sonra yavaşça gözlerime odaklandı. "Olanları hatırlıyorum."

Nefesim kesildi ve bir an için Kylo'nun orada olduğunu bile unuttum. Sadece ben ve Idris vardık, geçmişten gelen o buz gibi eller bize uzanıyordu.

"Hatırlıyorum," diye tekrarladı, dudakları titreyerek gözlerini sildi. "Her şeyi yanlış anlamışsın. *Senin kadar* güçlü olmak istiyorum. Senin gibi insanlara yardım etmek istiyorum. Senin *beni* koruduğun gibi seni korumak istiyorum."

"Idris," diye fısıldadım, ikimizi de duyguların kaplamasıyla doğru kelimeleri bulamadan.

O tekrar gözlerimden kaçarak başını salladı. "Sadece bunu söylemem gerekiyordu." Titreyerek suyunu yudumlamaya devam etti.

Blade, etrafımızda toplanan kalabalığa katıldı. Artık onların hepsinin büyüyle dönüştürülmüş olduğunu anladım.

Kylo da onu fark etti ve sanki sessiz bir konuşma yapmışlar gibi ona başını salladı.

Blade ve ben birbirimize baktık ve ona üzgün, titrek bir gülümseme attım. Sonra dikkatini kardeşime çevirdi. "Merhaba, ben Kylo'nun arkadaşlarından biriyim. Köşedeki barda birer bira içmek ister misiniz?"

Dönüştürülmüşlerin kardeşim etrafını sardığını görmek kanımı kaynatacağını düşünmüştüm. Beni büyüü bir patlamaya sürükleyeceğini düşünmüştüm.

Ama tek yapabildiğim şok içinde Kylo'ya bakmak oldu. Bakışlarım ondan Blade'e, Allie'ye ve diğerlerine kaydı.

Ve göğsümde yeşeren his durmadı. Pub'ın içindeyken ve klan Idris'e saygıdan başka bir şey göstermeyip, onu kolaylıkla kahkahalara, hikayelere ve şakalara çekse de durmadı.

Idris, insan derisi giyen vampirlerle çevrili barda yerini aldıktan sonra Kylo beni kenara çekti.

Kendi tarif edilemez kederleriyle uğraşırken bile bu tamamen yabancıya nezaket ve dostluk gösteren canavarlar.

Yörüngemden çıkmış, Kylo'ya canımı dişime takarak tutunurken sendeleyip dönüyordum. Idris'in itirafından Kylo'nun kardeşçe sevgi gösterisine kadar, tüm bunlar sindirmek için çok fazlaydı, ama bir şekilde acı verici derecede basitti.

"Sen busun, değil mi?" diye sordum ona, kalabalığın uzaklaştığı bir köşede.

Kylo geniş avuçlarıyla yüzümü tutarken, ben nefes verip, gözümünden süzülen bir damla gözyaşını sildim. Dudaklarını alnıma değdirdi.

Kylo'nun Idris'in yanında yatarkenki görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Ne kadar çabuk yere düşmüş, Idris'in tekrar nefes almasına ne kadar kolay yardım etmişti.

"Sen... klanın," diye kekeledim. "Onu hiç öyle görmemiştim. Panik atak geçirdiğini bilmiyordum. Ne yapacağımı bilemedim. Senin onun için yaptığını yapamazdım. Teşekkür ederim." Ellerimi onun ön kollarının etrafına doladım ve derin mavi gözlerine baktım.

"Bana kızmış olabileceğini düşündüm," dedi yumuşak bir sesle. "Kardeşini klandan uzak tutma sözümü tutmadığımı düşünmeni istemem."

"Umurumda değil," dedim, sesim kendime ördüğüm o lanet duvarlar gibi çatlıyordu. "Onu klana almayacağını biliyorum."

Her şey bir anda çöküyordu. Yıldırım kuleye çarpmıştı ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

"Sadece Idris'in güvende olmasını istiyorum. Ve mutlu. Tek istediğim bu. Ona yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," dedi Kylo. "Ben istedim. O iyi bir çocuk. Birçok yönden bana kendimi hatırlatıyor. Onun yolunu bulmasına yardım etmekten zevk alıyorum."

Onun ön kollarını daha sıkı kavradım. "Seni deli gibi seviyorum," dedim şiddetle.

Kahkahalar ve tezahüratlar arasında, Kylo'nun kollarından kurtulup omzumun üzerinden arkama baktım. Idris gülümsüyordu. Blade ve birkaç adam zıplıyorlardı. Allie bile onların şakalarına gülüyordu.

Kylo'ya döndüm ve o hemen dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırdı. Elini saçlarımı okşadı ve ben onun dokunuşuna kendimi kaptırdım.

I couldn't stop thinking about what Idris had said. That he *hatırladı.*

Kylo geri çekildiğinde, bir sonraki sözlerimi pat diye söyledim. "Yapacağım. Sadece geçici olsa bile klana yardım edeceğim."

Kylo'nun gözleri karardı. Başını salladı.

"Bir süredir bu görüntüler görüyorum," diye fısıldadım. "Gerçekten, bir süredir. Ben... Sanırım bunu yapmam gerekiyor."

Kylo belimi kavradı, yüz hatları buruştu. "Hayır. Senin için bunu istemiyorum Evie. Hiçbir zaman istemedim."

"Doğduğumdan beri başıma gelen çoğu şeyi ben de istemedim, ama işte buradayız," dedim, sesime mizah katmaya çalışarak

ama Kylo pek anlamadı.

O sinirlendi.

Odanın köşelerinden fısıltılar duydum. Ruh rehberliğinin kesin soğukluğunun vücudumun her yerine yayıldığını hissettim. Sezgilerim beni dürtüp uyardı, bu anın önemli olduğunu söyledi.

Kylo'nun öfkeli koruyuculuğunun düşük frekansını duymuş olabilirim, ama bunun yerine kaderin uğultusu olduğuna inanmayı tercih ettim.

"Düşmanlarımızın kim olduğunu biliyorum. Ne tür bir dünyaya inanmak istediğimi biliyorum. Ve beni güvende hissettiren, gören ve anlayan kişinin kim olduğunu biliyorum."

"Bu *geçici* bir durum değil, Evie," dedi Kylo sert bir sesle. "Klan üyeliği sonsuza kadardır. Ne dediğinin farkında değilsin."

Onun derin mavi gözlerine bakarak kendimi sakinleştirdim. "Bana ihtiyacın var. Ve benim de sana ihtiyacım var."

Elimi geniş göğsüne, kalbinin üzerine koydum — kan ve büyüyle benim kalbime bağlanmış olan kalbe.

"*Biz* sonsuza kadar birlikte değil miyiz?"

EVIE

Hayatım değişmek üzereydi. Geri dönüşü olmayan, tamamen. Çok şey belirsizdi. Kylo hâlâ tam olarak ikna olmamıştı, benim kontrol eksikliğim ve hatta kendi büyümü kabul etmemem gibi bariz sorunları işaret ediyordu.

Ama nedense, her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Hayatlarımızın ve kaderlerimizin bu kadar kolay bir şekilde iç içe geçmiş olması, inkar edilemeyecek kadar açıktı.

Kylo, yeni ay ritüelinden dört gün önce Mena'yı tekrar ziyaret etmeme izin verdi. Yeni ay gününde de geri dönmeme izin vermesi gerekecekti, ama bu gelecekteki Evie'nin sorunu idi.

Sıkı bir güvenlik altında tutuluyordum ve çok uzun süre kalamazdım. Kylo bugün sorgulamalarla meşguldü, bu bilgiyi onun ketum dudaklarından zorla çıkarmak zorunda kaldım.

Mena ve ben mutfağın yanındaki küçük yemek masasında oturduk, çay içip pasta yedik. Kırmızı dudakları çatılırken, mükemmel bakımlı kaşlarını kaldırdı.

"İkinizin arasında bir değişiklik oldu mu?" diye sordu. "Kylo

ile mi? Hayır. Şey, evet, ama sadece daha iyiye doğru."

Klasik Mena tarzında, şüpheciliğini belli eden bir yüz ifadesi yaptı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum iç çekerek.

"O harika biri, Evie. Ama benim sadakatim her zaman sana," dedi. "Aşka kapılmak harika bir duygu, ama bu süreçte kendini kaybediyorsan, bir sorun var demektir."

Tabii ki. Mena, ilişkimizin bu kadar erken bir aşamasında Kylo ile çok fazla zaman geçirdiğim ve travma ve stresimin yüzümden okunabildiği için, Kylo'nun aşırı kontrolcü olduğunu düşünmüş olmalıydı. Bir yabancıнын bakış açısından bu makul bir varsayımıdı.

"Gerçekten öyle değil," diye onu ikna ettim. "Aslında yakın zamanda ortak bir arkadaşımızı kaybettik," diye açıkladım. "Doğuşundan beri şiddet gören birini."

"Bir cadı mı?" diye sordu Mena, gözleri korkuyla dolarken elimi tuttu.

Başımı salladım. "Kylo beni asla kasten izole etmez. Koruyucudur, ama aldatıcı ya da manipülatif değildir. Jacob gibi değildir. Endişelenecek bir şey yok."

Mena çayından bir yudum aldı. Gergin bir şekilde pencereden dışarı baktı. "Helia aşkına, bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Kendimi hazırladım.

Zaten yeterince sarsılmıştım. Durum daha ne kadar kötüleşebilirdi ki?

"Sen ve kardeşinin benim için her şey olduğunuzu biliyorsun. Seni kapımda gördüğümde ve Idris'i gördüğümde... şey, ne gördüğümü biliyorsun."

Geri çekildim, beynimi yeniden başlattım ve o anıyı zihnimden silip attım.

"Sizin gibi çocuklara bakmak benim kaderim olduğunu biliyordum. Kimsenin bu konuda ne dediği umurumda değildi. Hala da umurumda değil," dedi, boş elini yumruk yaparken. "Cindy yine geldi, sarhoş ve berbat halde."

Hayır. Cindy dört gün daha çenesini kapalı tutmalıydı. O zamana kadar her şeyin yoluna gireceğine inanmak zorundaydım.

Mena gözlerime bakarak elimi okşadı. "Jacob'ın kayboluşunu araştırması için bir cadı tutmuşlar. Çocuğun öldüğünden emin olduklarını söylüyor."

Görüşüm daraldı. Bu sözler beni sanki bıçaklanmış gibi şok etti. Yavaşça başımı salladım.

"Hayır. Hayır, o ölmez," dedim. "Onun gibi adamlar öylece *ölmez*." Mena'nın gözlerine, sanki tüm cevaplar orada saklıymış gibi baktım. "Nasıl? Nasıl yapıyorlar?"

"Şiddetli olduğunu söyledi. Hala olanların seninle bir ilgisi olduğunu düşünüyor."

"Yani aslında bilmiyorlar," dedim acı bir şekilde. "Sadece benim kolay cevap olmamı istiyorlar."

Hayatım boyunca, Mena ve Idris dışında herkes beni yanlış anlamıştı. Ne kadar iyi olmaya çalışırsam çalışayım. Ne kadar yardımsever, uyumlu ve vicdanlı olursam olayım. Hiçbiri önemli değildi. Doğduğum günden beri, olduğum şey için nefret ediliyordum. Yeterince insan değildim. Yeterince cadı değildim.

Bundan çok fazla, şundan çok az.

Ne kadar çok çabalarsam, herkes kalbimin ve ruhumun her parçasını o kadar çok yanlış anlıyordu.

İlk erkek arkadaşım Jacob bile. Belki de özellikle o. İlişkimizin giderek kazanılması imkansız hale gelen sınavları boyunca, kabul edilmeye, sevgiye, ilgiye ve sabra layık olduğumu kanıtlamaya çalıştım.

Kylo bana bunların kazanılması gerekmediğini öğretmişti. Bu yüzden son zamanlarda Jacob'ı ve onun acımasızlığını hor görmeyi öğrendim. Sonunda onun davranışlarını mazur görülebilir veya düşüncesizce değil, bana kötü davranmak ve beni kendinden daha aşağı görmek için bilinçli kararlar olarak görmeye başladım.

Ama şimdi Jacob ölmüştü.

Kafamı salladım.

Hayır. Bu doğru olamazdı.

"Cadı onu dolandırıyor olabilir," dedim çabucak. "Çaresiz, sarhoş bir kadını sömürerek."

"Tam da kapıyı yüzüne çarpmadan önce ona söylediğim şey," diye mırıldandı Mena. "Seni çok seviyorum, benim özel, empatik, dirençli kızım. Bu işe bulaştığın için üzgünüm. Ama seni uyarmam gerekiyordu. Çünkü bunun nereye varacağını bilmiyorum. Ve bir kaltağı susturmak için büyü kullanmaya ne kadar isteksiz olduğunu biliyorum."

Uygunsuz bir kahkaha dudaklarımdan döküldü. İnanamama, öfke ve garip bir keder bulutunu dağıttı. Titrek bir hıçkırığa dönüştü.

"Jacob'ın ölmesini istemedim," diye fısıldadım. "Tek istediğim, bana karşı nazik olmasıydı."

"O iyi bir insan değildi," dedi Mena. "Eğer başına şiddetli bir şey geldiyse, muhtemelen kendi yaptıklarının sonucuydu." İçini çekti. "Helia ruhunu huzur içinde yatırsın."

Bu kaos döneminin benim için henüz bitmediğini bilmeliydim. Tanrı korusun, hayallerimin erkeğiyle aşk dolu, huzurlu ve güvenli bir hayat sürmem.

"Seni sonsuza kadar seveceğim, Mena. Sen Idris ve benim için her şeysin," dedim. "Her şey yoluna girecek. Bunu düzeltebilirim."

Sonraki bir saati Mena ile planladığım gibi geçirmeye çalıştım, ama sonunda zorlama ve ağır bir hisse kapıldım.

Çünkü tek istediğim ağlamaktı. Kylo'nun evine dönerken, bir şeylerin ters gittiğine dair içimdeki güçlü hissi bir türlü atamadım.

Göğsüm sıkışmış, midemde ağır bir yük hissediyordum. Jacob gerçekten ölmüş olabilir miydi? Öyle ise, bu nasıl olabilirdi? Suçsuz olduğumu bilsem de, zihnimi kaplayan panik, utanç ve suçluluk duygusunu bastıramıyordum.

Onun davranışlarından ne kadar nefret etmeyi öğrenmiş olsam da, o adamı hala önemsiyordum. Bunun için ölmeyi hak etmemiştir.

Bu olayda bir şeyler tutarsızdı. Kylo hayatıma girdiğinden beri yaşananların zaman çizelgesi, hepsinin beni bir zamanlar bildiğim her şeyi terk edip reddederek bu noktaya getirmesi...

Kylo'nun bir şekilde hem çılgın hem nazik, hem kontrolcü hem mantıklı, hem acımasız bir klan lideri hem de sabırlı, özverili bir bakıcı olması.

Birbirine yaklaşan, iç içe geçen yolların arasında, bir şekilde birbirine tam uyan tüm garip ve beklenmedik yapboz parçaları arasında, dikkatimi vermediğim bir anda bir şeylerin ters gittiğine dair içgüdümü bir türlü atamadım.

Kylo'ya Jacob'dan bahsetmedim. Nedenini bilmiyormuş gibi davranabilmeyi dilerdim.

Ama biliyordum. Tıpkı Kylo'nun beni takip eden maskeli adam olduğunu bildiğim gibi, bunu istememiş olsam da.

Kylo'ya söylemedim, çünkü onu ne kadar sevdiğim halde, onu yere düşüp kardeşime yardım ederken görmüş olsam da...

Jacob, tüm restoranın önünde bana kötü davrandıktan hemen sonra öldürülmüşse, çok bariz bir şüpheli vardı.

Koruyucu, takıntılı bir şüpheli. Bana asla yalan söylemeyeceğini veya bana bu kadar derin bir zarar vermeyeceğini düşündüğüm biri.

Bu düşünceleri istemiyordum. Tanrım, sadece dün Kylo'nun gözlerine bakıp sonsuzluğu gördüğümdeki hissettiğim gibi hissetmek istiyordum.

Kylo bir şeylerin ters gittiğini biliyordu, ama akşam yemeğini birlikte hazırlarken ona sunabileceğim sonsuz sayıda mazeret vardı. Klan meselelerinden hiç bahsetmedi, bana hala bir yabancıymışım gibi davrandı.

Belki de bunun beni daha da meraklı hale getireceğini düşündü. Her şeyin bir parçası olma arzusunun artacağını düşündü.

Siktir. Boğazımda yine bir yumru vardı ve Kylo'dan uzaklaşırken gözlerimi sıkıca kapattım.

O iğrenç paranoya geri gelmişti, Kylo bana sevdiğini söylediğinden beri, bekaretimi almadan önce ve kan bağıyla bağlanmadan önce aklıma gelmemiş düşünceleri teşvik ediyordu.

Gerçeği istiyorum, zihnimdeki rehberlerime ve ruhani müttefiklerime fısıldadım.

Başka bir dünyadan gelen bir rüzgar beni sardı ve bunun sadece benim hissedebileceğim türden bir rüzgar olduğunu biliyordum.

"İyi misin, melek?" diye sordu Kylo.

Gözlerimi açtım, boğazımı temizledim ve yavaşça ona döndüm. Koluna uzandım, derisine mürekkeple kazınmış sembolleri inceledim.

"İyiyim," yalan söyledim. "Bunlar hançerinde gördüğüm sembollerle aynı mı?" Kylo'nun korkumu tahrikle karıştırmasını umarak yanaklarımı kızarttım.

"Bahçede kullandığım mı?" dedi Kylo, dövmelelerini izlediğim yere bakarak. Kuşkusuz, bıçağın külotumu kesmesini hatırlayarak sırtıttı.

Midem kıpır kıpır oldu. Şehvete kapılmak istedim. Dünyamın etrafımda çöküşünü izlemeye devam etmek istemedim.

Belki de gerçeği bilmek istemiyordum.

"Evet, dövmelerimde hançere karşılık gelen semboller var, silahı büyümle bağlantılı hale getiriyorlar." Kylo kalçasındaki gizli kılıfa uzandı ve hançeri zarif bir hareketle çıkardı. "Lütfen dikkatli ol, bebeğim."

Hiç düşünmeden silahı bana uzattı.

Elim kabzayı kavradığı anda, geri dönmenin çok geç olduğunu anladım.

Her şeyi gördüm.

Jacob, mezarlıkta bir mezara fırlatıldı. Kylo ona alay ederek, Jacob'ı benimle gördüğü anda onu öldürmek istediğini söyledi. Sadece bana dokunduğu için.

Kylo, ben henüz bu sonuca varmadan önce, benim ona ait olduğumu ilan etti. Onu gerçekten tanımadan önce, o *beni* gerçekten tanımadan önce.

Jacob'ın altına işemesini izledim. Kylo'nun boğazını kesmeden önce onu sözleriyle mahvetmesini izledim. Kanın sıçraması ve çaresizce boğulma sesleri üzerine, kendimi bıraktım.

Kylo, vampir hızıyla düşürdüğüm silahı yakaladı. Küfretti. Bana inanamayan gözlerle baktı ve hançeri kınına soktu. "Ne oldu? Yine büyüü okumaya mı çalıştın? Koruyucu kalkanlar olduğunu biliyorsun..."

Kylo'nun, *sevimli küçük ayak parmaklarımı* neredeyse kesmek üzere olduğumla ilgili sözlerinin geri kalanını duyamadım.

Hayatta kalma içgüdülerim sanki kaba kuvvetle devreye girdi. Gergin bir şekilde güldüm ve alçakgönüllü bir özür diledim.

Klasik Evie, her zaman özür diliyor.

Her zaman, tek niyeti ona zarar vermek ve onu kullanmak olanlara körü körüne güvenen

.

EVIE

Her şey yalandı.

Kylo ile olan ilişkim ölüm ve sırlar üzerine kurulmuştu. Idris ve Mena'yı korumak zorunda olmam, kalp kırıklığı ve öfkeyle patlamamı, sel, dolu ve yıkıcı kasırgalar yaratmamı engelleyen tek şeydi.

Kylo'nun yanında yatakta yatıyordum, tamamen uyanık. O, erkek arkadaşımı öldürdüğü andan bu yana paylaştığımız her anı inceledim.

O, benim en derin yaralarımı odaklanarak, tüm en derin acılarımın panzehiri olarak kendini göstermişti. Bu gerçekten o muydu? Yoksa benim güvenimi kazanmak için oynaması gerektiğini bildiği bir rol müydü?

Kartlar en başından beri beni uyarmıştı. Şeytan: istismar, kontrol, esaret, şehvetli zevkler ve lüksün cazibesine kapılmak. Yedi Kılıç: aldatma ve ihanetin kartı, elinde kılıçlarla gizlice kaçan ve kaçtığından emin olmak için omzunun üzerinden geriye bakan bir adamın resmi.

Geleceğimi görmüştüm, ama yine de devam etmiştim.

Onun klanı tarafından kuşatılmış, izole edilmişim. Ya Princeton ve Hekate'nin tüm vizyonları bana başka bir şey anlatmaya çalışıyorsa? Ya ihanet daha derindeyse ve Kylo en başından beri Princeton'ın yerini almayı planlıyorsa? Belki Princeton çok fazla çizgiyi aşmıştı ve onlar daha kolay kontrol edebilecekleri bir cadı istiyorlardı.

Ya Hekate beni Kylo ve döneşlerden korumaya çalışıyorduydu, beni onlara doğru itmek için değil?

Yumruklarımı sıktım, Kylo'nun kolunun ağırlığı birden boğucu gelmeye başladı.

Tanrılarım. O gerçekten bu kadar kötü bir şey yapabilir miydi? Harmony ve Blade de yapabilir miydi?

Kendimi tarif edilemez bir aptallık içinde hissettim. Kylo'nun kanını boğazımdan aşağı zorla içirmelerine, beni işaretlemelerine, sahiplenmelerine, benden beslenmelerine, beni sikkelerine izin vermişim.

Aşk ve kabul görmeye o kadar aç ve çaresizdim ki, o da bunu başından beri biliyordu. Vücuduma, zihnime ve hayatıma sızmasına izin vermişim. Tüm korku ve nefretimi bırakmış, tamamen yeni inançlar, görüşler ve hayat hedefleri benimsemişim.

Hepsi bir vampir saçımı okşayıp, ailemin yapmayı reddettiği şekilde beni seveceğini söylediği için.

Öfkeli, kalbi kırık bir hıçkırık göğsümde yükseldi, ama sessiz kaldım. Sıcak gözyaşları birikti. Ses çıkarmadım.

Deliriyordum, döngü içinde dönüp duruyordum, paranoyamla gerçeği ayırt edemiyordum.

Kesin olarak bildiğim tek şey, Kylo'nun erkek arkadaşımı öldürdüğü ve bunu benden sakladığıydı.

Kylo beni kendi hastalıklı ve sapkın şekilde sevse bile. En yaralı, paranoyak düşüncelerim yanlış olsa bile, Kylo'nun Jacob'a yaptıklarının gerçeği ondan uzaklaşmam için fazlasıyla yeterli bir sebepti.

Idris ve Mena'ya gitmem gerekiyordu.

Kaçmam gerekiyordu.

"SEN İYİ DEĞİLSİN," dedi Kylo yumuşak bir sesle.

Sesle birlikte irkildim. Birkaç dakikadır gardıroba bakıp durduğumu, planlarımı ve entrikalarımı düşünerek tamamen kendimi kaybettiğimi fark ettim.

Kylo eğilip şakağıma öpücük kondurdu. "Lütfen bana yardım edebileceğim bir şey var mı, melek. Seni bu halde görmek kalbimi parçalıyor."

Titrek bir nefesle ona döndüm. Acı çeken yüz hatlarını incelediğimde, içten endişeden başka bir şey göremedim.

Ve yaralı tarafım, Kylo'nun sevgisine sığınmam için bana bağıırıyordu. Gerçeği hiç öğrenmemişim gibi davranmam için. Onun gerçekten benim iyiliğimi düşündüğüne ve Jacob'la olanların onun karakterine uymadığına inanmam için.

Ama sonra, benim adıma kimseye zarar vermemesi için ona yalvardığımda, onun bunu şaka olarak geçiştirdiğini ve benim isteğimi asla kabul etmediğini hatırladım

Bu, Jacob hakkında gerçeği söylemek ve aşkımızın böylesine büyük bir güven ihlaliyle zehirlenmemesini sağlamak için mükemmel bir fırsattı.

O tek kelime bile etmedi.

"Kendimi kendim gibi hissetmiyorum," diye itiraf ettim.

Duygusal olarak o kadar tetiklenmişim ve kalbim o kadar kırılmıştı ki, bedenimdeki hisleri neredeyse hissedemiyordum. Sadece boğazımda ağır bir yumru vardı ve sürekli ağlama isteği duyuyordum. Adrenalin kanımda dolaşıyordu. Tek duyabildiğim, sinir sistemimin "*KOŞ!*" diye bağırmasıydı.

Kylo'nun kaşları çatıldı. Mavi gözlerinde endişe belirdi. "Konuş benimle, bebeğim. Ne kadar korktuğunu kokundan alabiliyorum." Saçlarımı kulaklarımın arkasına itti, bu hareket beni bir an için sakinleştirdi, omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Tanrım, onun farklı olmasını istemiştim. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olmasını istememiştim.

Ağlama lan, tanıdık bir ses tısladı — annemin sesi. "Kalbim kırık," dedim, gerçeği saklayarak. "Princeton yüzünden.

Her şey yüzünden. Gelecekte korkuyorum."

Kylo başını salladı. "Çok üzgünüm, Evie. Tüm bu süreç boyunca inanılmaz derecede güçlüydün. Yas tutmak için ihtiyacın olan tüm zamanı kullan. Eski hayatın, eski benliğin." Kylo bir anlığına başka yere baktı. "Dünyana bu kadar şiddet getirdiğim için üzgünüm. Keşke seni tüm bunlardan koruyabilseydim."

Suçlu görünüyordu, ama açıkça itiraf edecek kadar suçlu değildi.

Yine de, duyarlı ve umut dolu kalbim onun sözlerine uzandı, onları yakından tutmak, sırtımdaki yıkıcı hançer yarasını onarmak için kullanmak istedi.

"Benimle kütüphaneye gelir misin?"

Kylo tereddüt etmedi, çok meşgul olduğunu veya müsait olmadığını söylemedi. "Tabii ki."

PLANIM ÇILGINCAYDI.

Ya da dahiceydi. Bunu
sadece zaman
gösterecekti.

Belki de o lanetli hançere dokunduğum anda aklımı kaçırdığımı ve her geçen saatle birlikte aklım daha da uzaklara gittiği içindi.

Neyin iyi, doğru ya da gerçek olduğunu gerçekten ayırt edemiyordum. Tek bildiğim, kaçmam gerektiği idi. Kylo'dan, klanından, Cindy ve Roger'dan ve hala beni avlayan doğanlardan.

Yeniden başlama zamanı gelmişti. *Yine.*

"O nedir?" diye sordu Kylo, kütüphanedeki özel çalışma odasında yanımda otururken.

Benim en sevdiğim fantastik aşk romanlarından birini okuyordu. Kuşkusuz beni daha iyi manipüle etmeyi öğrenmek için.

Eski Evie bu fikri oldukça seksi bulurdu.

Son iki günde neye dönüştüğümün farklı hisleri vardı.

Onun bakışlarını takip ederek çantamdan çıkardığım ince, sivri bir kemiğe baktım. "Bu bir iğne," dedim. "Yakında *zehirli* bir iğne olacak."

Kylo kaşlarını kaldırdı, bir zamanlar sevimli olan gamzesi sırtarak ortaya çıktı. "*Öyle* mi?"

"Vampirleri etkisiz hale getirecek daha fazla silaha ihtiyacım var."

Kylo derin bir kahkaha attı. "Seni o kadar çok seviyorum ki iğrenç." Kitabına bakışını geri çevirmeden önce şakağıma bir öpücük kondurdu.

Gülümsedim. Uykusuzluktan sol göz kapağım hafifçe seğirmeye başlamıştı. Dizim yukarı aşağı zıplıyordu. Pembe deri çantama koyduğum malzemelerle işime devam ettim. Hekate'nin talimatlarını titizlikle uyguladım ve kemiği bir kasede öğüttüğüm bitki karışımına batırdım.

"Lütfen biraz tükürüğünü alabilir miyim?" diye sordum.

"Tabii ki, meleğim," diye mırıldandı Kylo, bakışlarını kitaptan yavaşça bana çevirerek. "Her zaman." Dudakları kıvrıldı. "Nereye istersin?"

"Kaseye, lütfen."

"İyi davranışlar, melek," diye mırıldandı.

Yüzümü tuttu ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Beni tüketti, tıpkı ilk kez *benim* olduğunu karar verdiği günden beri beni parça parça tükettiği gibi. Dili benimkini okşadı ve derin bir nefes aldı.

Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar gördüm. Kylo bana ilk kez beni sevdiğini söylerken, üzerimizde uzanan kozmosun enginliğini gördüm. Onun kollarında çöküp onu sevmek istemediğimi, kalbimin bir başka ihanete daha dayanamayacağını itiraf ettiğim gece. Yine de bana aşık olmam için yalvardı. Beni sonsuza kadar koruyup kollayacağına güvenmemi istedi. Beni, ailemin yaptığı gibi *asla* kullanmayacağına, incitmeyeceğine ve manipüle etmeyeceğine inandırdı.

Ona her şeyimi verdim. Kendimi tamamen. Kırıklıklarımı, yaralarımı, umudumu ve bağlılığımı.

Onun aldatici dudakları son bir kez nefesimi keserken, ağlama dürtüsüyle mücadele ettim. Her şey bitene kadar kendimi sadece uyuşmuş bir kararlılık hissetmeye zorladım, böylece ölçülemez kederimin tüm ağırlığı altında güvenle parçalanabilecektim.

Geri çekildi ve nazikçe kaseyi kaldırarak bitki karışımımın içine tükürdü. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır." Dudaklarımın titremesinin görünürden çok zihinsel bir his olmasını umdum. "İhtiyacım olan her şey var. Teşekkür ederim."

Kylo bana, sonra tekrar iğneye baktı. Nefesimi tuttum.

Gülümsedi ve dikkatini tekrar kitaba verdi, ben de nefesimi bıraktım. Serbest eliyle parmaklarını yanağımda gezdirdi, sonra daha aşağı inerek okurken dalgın dalgın üst bacağımı okşadı.

Dizim bir ara sallanmayı bırakmıştı. Ürkütücü, ayrışıcı bir sükunet beni sardı.

"Bitti," diye nefes aldım.

"Kan oniks tabanı mı?" diye sordu Kylo.

Kitabı masanın üzerine koydu. Bana pek ilgi göstermediği için, büyülerime ilgisini kaybettiğini düşünmüştüm. Ama fark ettim ki, sadece dikkatimi dağıtmak istememişti.

Artık tüm dikkati bendeydi.

"Hayır," dedim. "Bu bir alternatif. Daha uzun süreli ve etkisiz hale getirici."

Kylo'nun gözleri parladı. "Gerçekten mi? Malzemeler yerel olarak temin edilebilir mi?" Başımı salladım. "Aşağı yukarı. En azından hiçbir şey Valentin'den temin edilmesine gerek yok.

Valentin'den temin edilmesi gerekmiyor, hepsi Ravenia anakarasında bulunabilir." "Yani seri üretime uygun mu?"

"Evet," dedim. "Ancak sürecin bir kısmı, Hekate adına malzemeleri ve aletleri kutsamayı gerektiriyor ve bu, herkesin yapabileceği bir şey değil."

"Ama sen yapabilirsin?" diye sordu Kylo.

Gülümsedim ve öfke sinirlerimi ateşledi. Benim için başka bir kullanım alanı bulmuştu. "Hekate kim?" diye sordu.

"Kavşakların, büyücülüğün, ölümün ve karanlığın yeraltı tanrıçası, cadıların ve ezilenlerin koruyucusu."

Ya da, artık umursamayan kadınların koruyucusu. Kylo düşünceli görünüyordu. "Kendini sana mı tanıttı?"

Ben başımı salladım.

"İlginç," dedi yumuşak bir sesle, ama başka bir şey söylemedi.

El yazısı notların sayfalarını tekrar okudum, öne eğilerek çalışmamı taradım ve iki kez kontrol ettim. Aşırı düşünen beynimin zayıflıkları olabilir, ama büyücülük söz konusu olduğunda titiz olmak her zaman bir güçtü.

Ama...

"Oh, kahretsin," diye fısıldadım, midem düğümlenmişti.

"Ne oldu?"

"Bir malzemeyi karıştırmış olabilirim. O, bitkilerden biri için eski bir isim kullanmış ve ben de yanlış türü kullanmış olabilirim."

Kylo omzumu ovuşturdu. "Üzgünüm, melek. Bunun neyi değiştireceğini biliyor musun?"

Kafamı salladım. Bu, bir güçlendirici bitkiydi. Muhtemelen zehirin gücünü etkileyecekti. Kullandığım şey, amaçlanan malzemeye çok da farklı değildi, bu yüzden her şeyin yolunda olacağına inanmak zorundaydım.

Hekate, lütfen şimdi benimle ol, kalbim çarparken dua ettim.

"Buraya gel tatlı kız," dedi Kylo.

İğneyi aldım, kırmızı lekeli ucunu inceledim ve masanın kenarına koydum. Derin bir nefes alıp Kylo'nun kucağına süründüm.

Gözlerine baktığımda ilk gördüğüm şey, mezara dayanan Jacob'dı ve "*Evie'yi istiyorsan, alabilirsin. Artık ona ilgin kalmadı*" diyordu.

Bu, beynimin bu durumdan kurtulmak için bulduğu bir yoldu. Aşk için her şeyi yapabilecek olan tarafım, kararlılığımın sisini yırtıp beni pes ettirmek için çaresizce çabalıyordu.

Ama sonra Jacob'ın boğazının kesildiğini gördüm. Kylo'nun Jacob'dan bahsettiğini dinlediğini gördüm, defalarca, ama bir kez bile bana gerçeği söylemedi.

Kylo'nun beni takip ettiğini, bana bağlandığını, benim dünyama zorla girdiğini, her şeyi gölgede bırakarak tek görebildiğim şey haline geldiğini gördüm.

Arkamı uzandım. İğneyi avuçlarımın içine aldım ve Kylo'nun üzerine çömelirken ona baktım — yaralı ve hırpalanmış ruhumun diğer yarısı olmasını umduğum canavar.

Kylo sadece gözlerime odaklanmaya devam etti. "Sorun yok, meleğim. Bir dahaki sefere başaracaksın. Sen harikası. Bizi hatalarımız tanımlamaz. Bizi

eksikliklerimizin sorumluluğunu üstlenebilme ve gelecekte daha iyisini yapabilme yeteneğimizle tanımlanırız."

"Şu anda söylemen ne kadar ilginç," dedim, dilimin üzerine acı bir tat yayarak.

Kylo tamamen şaşkındı, yüz hatları buruştu.

Gömülü duygularımın çatlaklardan dışarı çıkmasına izin verdim.

Beni ileriye itecek kadar.

Kolumu kaldırıp iğneyi Kylo'nun karnına saplamak için yeterliydi.

Kylo şok içinde titrek elime bakarak nefesini tuttu. Kolları gevşedi, belimden düşerek yanlarına düştü.

İğneyi çıkardım, çenem titreyerek onu yere düşürdüm.

Kylo'nun gözleri yavaşça benimkilere doğru kaydı ve felç daha da derinleşti.

Mavi gözlerinin derinliklerindeki tam ve mutlak acı, kalbimi paramparça etti.

"Hayır," diye tısladım. "Beni bunun için kötü hissettiremezsin. Bana seninle güvende olduğumu söylemiştin. *Sana güvenebileceğimi* söylemiştin."

Kylo'nun dudağı seğirdi, ama konuşmadı.

"Jacob'a ne yaptığını biliyorum. Benden tüm bu zaman boyunca sakladığın şeyi biliyorum. Ve artık sana, *bize dair* hiçbir şeye güvenemem."

Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki... Duş alırken, yürürken, yemek yaparken ya da uyuyormuş gibi yaparken o kadar çok prova yapmış, planlamış, kafa yormuştum ki.

Ama Kylo'nun cam gibi gözlerinde kendi ezici kalp kırıklığımı görmek beni de onun kadar donduracak kadar etkiledi.

Göz kapakları düşmeye başladı. Artık fazla zamanım olmadığını biliyordum.

Jacob'ın kanla kaplı cesedini düşündüm. Elim Kylo'nun orman yeşili gömleğini yumrukladı. Zehirin etkisine karşı mücadele ediyordu, gözleri her kapandığında zorla açıyordu.

"Seni hala seviyorum," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Çünkü ben *aptalın* tekiyim. Ama şimdi gidiyorum. Kan bağlarının tersine çevrilebileceğini biliyorum. İşlemin ne kadar riskli olduğu umurumda değil. Seni benden ayırmak için ne gerekiyorsa yapacağım ve sen beni bir daha asla bulamayacaksın."

Kylo'nun gözleri kapanmadan önce bir titreme geçti. Ve gözleri kapalı kaldı.

Dudaklarımdan şaşkın bir hıçkırık çıktı.

"Hayır," dedim, gevşemiş olan Kylo'nun yüzüne uzanarak. Ne yapmıştım? Ne *yapıyordum*? Onu seviyordum.

Ona ihtiyacım vardı.

Hayır, sevmiyorsun Evie. Devam et.

Kimsenin bizi kurtaramayacağını, kimse bizi koruyamayacağını ve bize bakamayacağını bilen on üç yaşındaki kız, içimdeki güçlü taraf, kontrolü ele aldı.

Çantamı topladım. Pencereden gizlice dışarı çıkıp binanın yanındaki avluya girdim. Birkaç öğrenci beni gördü ama omuz silktiler ve kendi işlerine baktılar.

Dönmüş olanları tanımadım. Kylo benimle birlikteyken, genellikle etrafında çok fazla koruma olmazdı. Şehir dönüştürülmüşlerle doluydu, ama Allie ve daha önce beni izleyen birkaç kişi dışında, Kylo olmadan beni görmek garip gelebilir.

Burası büyük bir şehirdi. Şu anda o vampirlerle karşılaşma ihtimalim düşüktü. Ve biri beni durdurursa, yalan söyledim. Ben bir mahkum değildim. En kötü ihtimalle Kylo'ya mektup yazıp beni takip ederlerdi, ama ondan kısa sürede cevap alamazlardı.

Tabii ki, en paranoyak düşüncelerim doğruysa ve ben gerçekten tüm klan tarafından aldatılmış ve işaretlenmiş tanınmış bir tutsağsam durum farklıydı.

Bu durumda, ne olursa olsun boku yemiştım.

Çenemi dik tutmaya devam ettim, kin ve en temel zorunluluklarımdan güç olarak: Ailemi korumak. Ve *kaçmak*.

İlk sırada İdris vardı. Apartmanı sadece üç dakikalık yürüme mesafesindeydi. Birkaç kısa bakış dışında kimse bana dikkat etmedi. Tıpkı Kylo hayatıma girmeden önceki gibi.

Kardeşimin bana inanıp işbirliği yapmasını umarak, onun evinin kapısına çıkan merdivenleri tırmanırken konuşmamı hazırladım. Eğer inanmazsa ne yapacağımı bile bilmiyordum.

"Evie?"

Döndüm. İdris'in şekil değiştiren ev arkadaşı merdivenlerin altında duruyordu. Gözleri fal taşı gibi açıldı, bu da beni şu anki çılgınlığımı yeniden gözden geçirmeye zorladı.

Boğazımı temizledim ve ses tonumu biraz yumuşattım. "Merhaba Marco."

"Burada olduğuna sevindim, aslında seni ya da Mena'yı aramak üzereydim. Dün gecedan beri İdris'i görmedim ve bu mektup kapısına çivilenmiş olarak bırakılmıştı, sana hitaben. Bazı sorunlarla uğraştığını biliyorum. Tüm bu tuhafılık karşısında paniğe kapılmamaya çalışıyordum."

Ağzımı açtım ve sonra kapattım. Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki fiziksel olarak acıdı.

Merdivenlerin altında Marco bana mektubu uzattı.

Zarfın ön yüzünde büyük harflerle adım yazıyordu, ama bu kardeşimim el yazısı değildi. Hiç de benzemiyordu.

Zarfı yırttım, Marco gergin bir şekilde ayaklarını hareket ettirirken gözlerim notu yutarcasına okudu.

"O iyi mi?" diye sordu Marco.

Etherdale'in ormanlık kenar mahallesindeki bir X işaretine giden elle çizilmiş haritanın altında üç cümle yazıyordu.

Haritayı takip et. Yalnız gel. Herhangi bir yanlış adım atarsan, çocuk ölür.

EVIE

Hepsi bu kadardı. Kim yazmış ya da neden yazmış olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Sadece büyük, düzgün bir yazı ile yazılmış üç cümle vardı.

"Siktir," diye mırıldandı Marco, geriye atlayarak.

Altımdaki zemine, çürüyen çimlere, yanmış siyah renge dönüşen toprağa baktı.

"Idris iyi olacak. Şimdi onu almaya gidiyorum," dedim.

Marco benden uzaklaşmaya devam etti. Sesimin histerik tonunu, artık kendim gibi konuşmadığımı duyabiliyordum.

Notu zarfın içine düzgünce katladım. Ve yürümeye başladım. Etherdale, gözümün kenarında bulanık bir insan ve bina yığınıydı.

Disosiyatif duruma girip tamamen yeni bir şehre gelen, kim olduklarını veya oraya nasıl geldiklerini bilmeyen insanlar olduğunu duymuştum. Ya da kadınların, kendilerine şiddet uygulayan partnerlerini öldürmek için değişmiş bir duruma girdiklerini.

Bunun benim zihinsel durumuma benzer olup olmadığını merak ettim. Çünkü son bir saatlik yürüyüşümde, hala terli elimde tuttuğum mektubu açtığımdan beri tek bir belirgin an bile hatırlayamıyordum.

Rastgele aralıklarla, Kylo'yu bıçakladıktan sonra gözlerindeki yıkılmış bakışı hatırlıyordum.

Aniden çevreme odaklandım ve çıplak, açıkta hissettim. Çünkü Kylo hayatıma girdiğinden beri ilk kez kimse beni izlemiyordu.

Hiçbir korumam yoktu.

Tamamen yalnızdım ve Etherdale'in dışındaki bir yere giden haritayı takip ediyordum.

Şehri terk edip ormanın içine girer girmez, bir karganın sesini duydum. Bu minik yaratığın benimle alay ettiğini düşündüm, yeni ayın gelmesine sadece iki gün kalmıştı — iki gün geç kalmıştım.

En iyi ihtimalle Whitfieldlar kardeşimizi kaçırmıştı. Belki de beni ormana çekip öldürmek için tuzak kurmuşlardı. Ama neden Idris'i de işin içine kattılar?

Onu da öldürmeyi planlamıyorlarsa tabii. Peki en kötü senaryo neydi?

Ağaçların arasından geçtim. Dikenli bir dal baldırımını çizdi. Acıyı neredeyse hissetmedim. Adım adım ilerlemeye devam ettim, tek düşüncem ne pahasına olursa olsun Idris'i kurtarmaktı.

En kötü senaryo, kalın ağaçların arasından çıktı, arkasında eski, terk edilmiş bir kulübe görünüyordu.

Konservatif siyah bir elbise giymiş bir cadı, boynunda Lillian'ın gümüş sembolü asılıydı.

Bizi buldular. Tanrım, *bizi buldular. Beni buldular.*

"Yürümeye devam et, fahişe," diye tükürdü kadın. Fahişe mi?

Ayaklarım yere sabitlenmişti, ama bu hakaret mantıklı gelmiyordu, yaptığım şeyin ciddiyetiyle uyuşmuyordu. Titremeye başladım, gözlerim onun elbisesine kilitlendi, anılar zihnimi istila etti. Onun karanlık görüntüsünde annemi gördüm. Onun kronik hayal kırıklığını, sonsuz öfkesini.

"Lillian'ın piçleri için fahişe. Sen cadı bile sayılmazsın, değil mi? Utanç verici kafır," diye tükürdü.

Dar görüşümün içinden, onun sözlerinden küçük bir açıklık kıvılcımı parladı. *O bilmiyordu.* Kim olduğumu, nereden geldiğimi bilmiyordu. Ne yaptığımı hiç bilmiyordu.

"Anlamıyorum," dedim. "Benden ne istiyorsun? Neden kardeşimi kaçırdın?"

Cevap vermedi. Bir rüzgâr esintisi sırtıma çarptı, sendeleyip dengemi sağlamak için ellerimi uzattığımda beni öne doğru itti. Yüzüstü düşmemeyi başardım ve cadı sadece topuklarını döndürüp kulübeye doğru yürüdü.

Beni dönüştürülmüşler için fahişe olarak nitelendirmişti. Bir şekilde klanla olan bağımı biliyor ya da şüpheleniyordu, ama bir zamanlar *onlardan* biri olduğumu kesinlikle bilmiyordu. Isolde'nin inişli çıkışlı tepelerindeki küçük bir çiftçi komününde neler olduğunu bilmiyordu.

Yutkundum. Ellerimi sıktım. Artık Idris dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Tıpkı eskisi gibi. Göz kapağım yine seğirdi. Boğazımı ovuşturdum, adrenalın omurgamda yukarı aşağı koşarken garip bir

adrenalin omurgamda yukarı aşağı koşarken boğazımda garip bir sıcaklık hissettim.

Demek Whitfield'lar beni satmıştı.

Kylo'nun Jacob'a yaptıkları yüzünden.

Ayaklarımın altındaki zemin karardı ve şimdi daha hızlı hareket ettim, sanki içimdeki zehri, kafesinin duvarlarına çarpan zehri atlatabilirmişim gibi.

Cadı çürümüş ön verandaya ulaşmadan, harap binanın kapısı menteşelerinden fırladı. Birkaç doğuştan vampir, eski moda, gösterişli kıyafetler giymiş olarak dışarı çıktı. Doğuştan vampirler zenginliklerini sergilemeyi severlerdi.

Uzakta, ateş kuşlarının seslerini duydum. Ateş kuşları, muhtemelen, doğuştan vampirlerin emriyle başka bir kaos cadısını katlettikten sonra bu uşakları eve götürmek için bekliyorlardı.

Doğmuşlardan biri gözlerini bana dikti, dişlerini göstererek gözlerini aşağıya indirdi. Aşağıya baktım ve baldırımdaki ince kan izini görünce hızla bir adım geri attım. Dikenin derimi çizdiğini fark etmemiştim.

"Neden kanı bu kadar güzel kokuyor?" diye sordu doğuştan olan adam.

"Çünkü o yarı insan," diye alaycı bir şekilde cevapladı cadı.

Ama benim dikkatim başka yerdeydi. İdris'i binadan sürükleyen iki doğuştan adamda.

Onu hayatta gördüğümde dudaklarımdan çıkan rahatlamış, boğuk sesi engelleyemedim. Dudaklarının yarık olduğunu, elmacık kemiğinde ve sol gözünün çevresinde çirkin bir morluk olduğunu fark ettiğimde çıkan vahşi sesi de engelleyemedim.

Zincirleri bile yoktu. Ne gerek vardı ki? O, vampirlerle çevrili, çaresiz ve savunmasız bir insandı. Onu yere attılar ve ben çılgılık attım.

"Yapma..."

Cadı kanıma buz gibi bir büyü yaptı ve ben nefes almakta zorlanırken, dişlerim takırdayarak sözlerim boğazımda kaldı.

"Bulunması çok zor bir kızsın, biliyor musun?" dedi doğuştan vampirlerden biri, soğuk sarı saçları diken diken ve gözleri oniks gibi siyah.

"Bizim türümüzün senin küçük ölümlü mahallene her girdiğinde ne kadar sık kaybolduğu da garip," dedi bir kadın, sesi mide bulandırıcı derecede tatlı ve tizdi. Parmaklarının etrafında kızıl saç telini döndürdü. "İşte buradayız, yaratıcı olmaya çalışıyoruz."

"Ne dersin, Evie?" diye sordu önceki adam, burnunun delikleri hala genişlemiş halde açık yarama bakarken. Aldatıcı derecede yakışıklı yüz hatları, gür kahverengi saçları ve köşeli çenesi vardı. "Çiçek yetiştiren ve şifalı iksirler yapan masum küçük yeşil cadılar için, dönüşmüşlerin ve onların hain şiddetinin etrafında olmasının mantıklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

çiçek yetiştiren ve şifalı iksirler yapan masum küçük yeşil cadıların, dönüşmüşler ve onların hain şiddetleriyle çevrili olmasının mantıklı olduğunu mu düşünüyorsun? Yoksa suçlanan yalnız bir kaos cadısının etrafında bu kadar çok kan dökülmesinin daha fazla soruşturma gerektireceğini mi düşünüyorsun?"

Idris zayıf bir şekilde başını kaldırdı ve gözleri hızla hareket ederken bana baktı. Yüzü, bir bulmaca çözüyormuş gibi buruşmuştu. Her şeyin yerine oturduğu anı tam olarak anlayabildiğime yemin edebilirim.

Nefesini tuttu.

Sanki lav gibiydi — boğazımdan omurgama yayılan ısı, dalga dalga değişken bir sıcaklık. Bunun adrenalininden daha fazlası olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Bir karga öttü. Canavarlarla çevrili, olduğum yerde kalakaldım.

İçimde yardımcı olabilecek bir şey vardı. Onların bilmediği bir şey. Ama eğer patlarsa ve kontrolümü kaybedersem, Idris'i de yok ederdim.

"Onu bırakın," diye fısıldadım. "Beni işkence edin, öldürün. Onu bırakın. O sadece bir insan."

"Bundan nasıl emin olabiliriz? Maskeli haşereler her gün insan kılığına girip bu sokaklarda dolaşırken?" diye hırladı Lillian'ın hizmetkarı.

"Dönüştürülmüş bir adamın, vampirlerin kendisine zarar vermesine karşı koymadan izin vereceğini mi düşünüyorsun?" diye tükürdüm.

Kana susamış esmer adam sırttı. "Onları iyi tanıyor gibisin."

"Ya da ben aptal değilim," kendimi durduramadan söyledim.

"Saygısız, yalancı sürtük," diye bağırdı cadı, görünmez rüzgarlarla beni yerden kaldırdı.

Görünmez buzlu eller nefes almamı engelledi, ta ki görüşümde siyah lekeler belirene kadar.

Sıcaklık artık neredeyse dayanılmaz hale gelmişti. Ama Idris'in kalkmaya çalıştığını ve doğuştan insan olan adamın onu tekrar yere itip kaburgalarına tekme attığını görünce, en temel içgüdülerime direndim. Cadı beni serbest bırakana kadar kendimi çaresiz ve zayıf gösterdim.

Sert zemine ayak bastığımda nefes nefese kaldım.

"Bir kaos cadısı için garip bir şekilde işe yaramaz," diye mırıldandı kızıl saçlı kadın. Erkek arkadaşlarından bazılarına bakarak, merakla kaşlarını kaldırdı.

Adamlardan biri omuz silkti. "Onlar için açıkça değerli biriymi."

Sadece birinin en sevdiği kan torbası olsa bile."

Ah. Yanaklarım kızardı ve Idris'in yakıcı bakışlarından kaçındım.

"Seni öldürmeyeceğiz, küçük cadı," dedi yakışıklı esmer adam. "Bu çok yazık olur."

Şimdi, beyaz kumaş korse üzerinde açan çiçeklerle vurgulanan, inip çıkan göğsüme bakıyordu.

"Gidelim. O isyankar çocuklardan biri tarafından kanla işaretlenmiş olabilir," dedi kadın.

"Onlardan korkmuyorum," dedi adam, hala taze kanımdan etkilenmiş bir şekilde. Hepsi de öyleydiler, gözleri sürekli baldırıma kayıyordu.

Cadı homurdandı. "Burada sayıca üstünler. Geri döneceğiz."

Sanki küçük çocukları ikna etmeye çalışıyormuş gibi konuşuyordu. Idris'e baktım, karnımda umut filizlendi. Beni başka bir yere götürmeyi planlıyorlardı, doğanların üstün olduğu bir yere.

"Ona zarar verirsiniz, kendimi öldürmek için elimden gelen her şeyi yaparım," dedim çabucak. "Yemek yemeyeceğim. Konuşmayacağım. Hayal edebileceğinizden daha *garip bir* şekilde *işe yaramaz* olacağım. Onu burada bırakın, ben sizinle geleceğim ve direnmeyeceğim. Dönüştürülmüştürlere sadakatim yok, ama bilgim var."

Hain sözler dudaklarımdan dökülürken tüm gözler bana çevrildi. Idris'i rahat bırakmaları için her şeyi söylerdim.

Onlara söylediklerim dilimde gerçek gibi gelmiyordu, ama umursamıyordum. Gerçek önemli değildi. Şu anda önemli olan tek şey Idris'i korumaktı.

Geçmiş ve şimdiki zaman birbirine yaklaştırmaya başladı. Güçlü ısı boğazımı o kadar yakıyordu ki, derimde kabarcıklar oluşacağından endişelendim.

Esmer adam derin bir nefes aldı ve tüm gözler ona çevrildi. Açıkça en üst düzey komutan oydu.

Lillian'ın hayranı hırladı. "O kurnaz. Yalancı, entrikacı, fahişe..." "Sessiz ol, cadı!" diye bağırdı adam. "İnsanı geride bırakın."

Omuz silktili. "İşbirliği yapacağına dair yalan söylüyorsan, onu bulup öldürmek için her şeyi yaparız. Anlaşıldı mı?"

Gözlerimi yakıp kavuran sıcak gözyaşlarına lanet ederek başımı salladım. "Tamam."

Göz kapağım seğirdi ve başımın yan tarafında buz kıracağı gibi ani ve şiddetli bir ağrı patladı. Yüzümü buruşturdum.

Adamın gözleri kısıldı.

"Başım ağrıyor," diye mırıldandım.

Kadın gözlerini devirdi. Vücutlar hareket etmeye başladı ve biri lanetli zincirleri kaldırdı — açıkça benim büyümü engellemek için.

Sanki zaten engellenmiş olan büyümün daha da engellenmesi gerekiyormuş gibi.

İdris'i geride bıraktılar. Rahat bir nefes aldım.

Ama İdris, sadece iki saniye boyunca şok ve inanamama içinde bana baktıktan sonra ayağa kalktı. Öfke, düşünceli yüz hatlarını gölgeledi, aurası sessiz bir kararlılık yayıyordu.

"Yapma," diye boğuk bir sesle söyledim.

Kelepçelerle yaklaşan vampir durdu ve arkasına baktı. İdris ileri atıldı. Silahsızdı.

"Dur!" diye bağırdı İdris, yumuşak kahverengi gözlerinde panik vardı.

Yumruğunu kaldırdı. Ateş kuşunun çılgılığı havayı yırttı, bu sefer daha yüksek sesle.

En yakın vampir neredeyse sıkılmış gibi görünüyordu. Hiç çaba sarf etmeden İdris'i itti.

İdris tökezledi ve geriye doğru yere düştü.

Başının yan tarafı kayanın sivri kenarına çarptı. Çıkan ses doğal olmayan, mide bulandırıcı bir sestti.

Donakaldım. İdris'in başının altında kan birikmişti. Vücudu gevşerken yüzü şoktan felç olmuştu.

Çılgılık attım.

Çılgılık boğazımdaki yumruyu parçaladı. Ateş bloğu yakıp eritti, dilimde sadece kül kaldı. Gözlerim geriye devrildi ve gökyüzü gölge ve öfkeyle doldu.

EVIE

Babam bugün içmiyordu, bu da işlerin ciddi olduğu anlamına geliyordu. Bütün cadılar meclisi Lillian'ın onuruna giyinmiş, ritüeller ve kutlamalarla dolu bir hafta sonu için hazırlanıyordu. Lillian'ın en sevdiği kişiler evimizde toplanmıştı, çünkü annem artık Baş Rahibe olmuştu.

Annem, Lillian'ın yarın akşam karanlık ayın ışığı altında bana ilahi eşimin kim olduğunu açıklayacağını söyledi. Karanlık Anne'nin kutsadığı, sonsuza kadar mutlu olacağım gelecekteki kocamın adını fısıldayacaktı.

Gizlice, Lillian'ın bir yıl daha beklemesini umuyordum. Vampirleri seyredip onların güzelliğini, kutsallığını hissetmem gerekiyordu. Ama gerçekte, tek hissettiğim şey korkuydu.

Ve bu diğer, gizli duygu. Kalbime yakın tuttuğum bir ateş kıvılcımı, koridorlarda yaşayan ve karanlık köşelerde toplanan fısıltılarla beslenen ve büyütülen bir kıvılcım.

"Porselen bebek gibi çok güzel ve solgun," diye bir ses kulağıma fısıldadı. "Kanının kokusu eşsiz. Lezzetli. Mükemmel."

Ben ödüm koparken, arkamdaki vampir kadın güldü. "Korkma, Helia'nın kuzucuğu."

"Ve Selen," diye ekledi başka bir vampir, uzun boylu, nazik yüzlü, yaramaz bir gülümseme ve diken diken kahverengi saçlı bir adam.

"Oh!" diye haykırdı kadın. "Ne büyüleyici bir yetenek. Yarı cadı olmasının masumiyet ve saflığın güzel notalarını mahvedeceğini düşünürdüm."

"Onun için değil," dedi adam, başımı okşayarak.

Kıpırdama. Kaçmak istedim. Çimlerin uzun olduğu arka bahçeye gidip tüm vampirler evlerine dönene kadar saklanmak istedim.

Gözümün ucuyla, şahin gibi keskin gözleri olan annemi gördüm.
Adama gülümsedim. En azından bana dikkatini veriyorsa, Idris'i rahat bırakıyordu. Idris'le konuşmasından hoşlanmıyordum.
Idris ağladığında gülüşünden nefret ediyordum.

YAZ AYLARINDA GÜNEŞ ÇOK GEÇ BATIYORDU. Benim dışımda tüm çocuklar yatırılmıştı. Cadılar meclisi evimde toplanmış, kutlama yapıp dans ediyor ve Lillian'ın ruhu onları ele geçirdiğinde korkutucu yüzler yapıyorlardı.

Idris bütün gece ağlamıştı. Ama onu teselli etmeme, hatta görmeme bile izin verilmiyordu. Midemde gitmeyen, içimi kemiren bir his vardı. Sanki kötü bir şey olacakmış gibi, ya da olmuş gibi, ama ne olduğunu bilmiyordum.

Cadılar dans ettikçe, vampirler kulaklarına fısıldadıkça yüzleri daha da korkutucu hale geliyordu.

"O burada olmalı mı?" diye sordu yaşlı cadılardan biri, başını eğerek bana bakarak.

Idris'i kızdırmayı seven vampir Vernon başını salladı. "Yeterince büyük. Yakında karısı olacak."

Uzaklardan bir feryat duydum ve tavana baktım.

"Kocanla tanışmayı dört gözle bekliyor musun, Evie?" diye sordu Vernon.

Başımı salladım. Cildim sıcak ve kaşıntılıydı, boğazımda bir korku hissediyordum. Bakışlarım, sanki yanmışım gibi sıcaklık hissettiğim koluma geri döndü.

"Özür dilerim, lordum. Aramızda kalsın, bu kız her zaman çok tuhaftı," diye mırıldandı yaşlı cadı. "Ama bunu telafi edecek kadar güzel."

"Aklın başında değil mi?" Vernon alaycı bir şekilde alnımı dürttü.

Kendimi durduramadan onun yakıcı dokunuşundan geri çekildim. "Aslında derslerimizde en iyi öğrenci benim."

Kadın boncuk gibi gözleriyle bana dik dik baktı. "Dilini tut, küçük hanım. Annen her zaman kötü davranışların konusunda bizi uyarırdı."

Utanç mideme çöktü. "Özür dilerim."

Vernon hafifçe güldü. "Onun ateşli olması hoşuna gidecek."

Yutkundum. İzin isteyerek evin arkasına kaçtım ve nefes almaya çalıştım. Gözümün ucuyla duman gördüm ve Idris'in yine ağladığını duydum.

"Ne oldu?" diye karanlığa sordum.

Duman fısıldayarak cevap verdi. *Mutfağa git. Yaklaştığını duymalarına izin verme.*

Arka kapıların yanındaki küçük antreden yavaşça süzıldüm. Mutfağa giden bir koridor vardı ve ilerlerken adımlarımı hafif tutmaya çalıştım.

Ailem, yemekleri tabaklara koyarken, topluluğun kenarında birbirlerine yakın duruyorlardı. Arkalarından yaklaştığımı duymadılar ve görmediler. Annem ağzını açarken ben orada durdum.

"Bu bir felaket. O artık saf değil."

Nefes almayı kestim.

"Vernon mu?" Babam iç çekerek başını salladı.

"Başka kim olabilir ki?" diye mırıldandı annem. "Evelynn'i ondan uzak tutmalıyız, ama bunu nazikçe yapmalıyız. Şu anda onun kanının saflığını korumaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Sanki bu bir rahatsızlıkmış gibi.

Bir trajedi değilmiş gibi. Bir şiddet eylemi değilmiş gibi. Bir çocuğun istismarı değilmiş gibi.

Oğulları. Kardeşim.

O kadar küçük eller, hep uzanıyor.

Artık saf değiller. Artık saf değiller. Artık saf değiller.

Evimizdeki ışıklar bir anda söndü. "Ne oluyor?"

diye fısıldadı babam.

Kimse bizi kurtarmaya gelmiyordu. Köy kitapçılarından çaldığım hikayelerdeki cesur şövalyeler yoktu. Başka bir dünyadan gelen periler yoktu.

Kimse bilmiyordu, ama ben cadılar meclisimizin dışındaki dünyayı öğreniyordum. Her fırsatta, çaldığım parçalar halinde. Broşürler çaldım. Annem görmediğinde pazardaki insanlarla konuştum. Onlara neyin normal, neyin iyi olduğunu sordum. Tanrılar onlar için ne ifade ediyordu, sordum. Ateş kuşları ve uzak diyarlardan öğrendim.

İnsanların canavarları yendiği hikayeler okudum.

Çocuklara zarar veren canavarlar en çok nefret edilenlerdi.

Geri çekildim. Dostça dumanın örtüsü altında evin içinden sessizce geçtim. Merdivenlere ulaştığımda kimse beni durdurmadı. Hepsî ışıklar konusunda kafaları karışmıştı, dikkatleri evin diğer tarafındaydı.

Annem gülerek Lillian'ın evimizi karanlıkla kutsadığını söyledi.

Parlak kırmızı pelerinli bir vampir hariç, gözleri bana kilitlenmişti. Vernon.

Yakınlaştırdığı insan kadını bırakarak sırttı.

Kan lekeli dudaklarını sildi.

Ve o küçük ateş kıvılcımı başka bir şeye dönüştü. Hiçbir zaman gerçekten hissetmeme izin verilmeyen bir duygu, acımasız sözler ve acıyla cezalandırıldığım, tekrar uysal ve küçük olana kadar.

Öfke.

Merdivenleri çıktım. Idris'in odasına ulaşana kadar durmadım. Kapı kilitliydi, bu yüzden duman altından içeri girdi ve kilidi içeriden açtı.

Odaya girdim. Idris yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış, gözleri ve açık teni kiraz kırmızısı olacak kadar şiddetle ağlıyordu.

Sallanmayı bıraktı, saçını çekmeyi bıraktı. Bana baktı. Ona koştum.

Oturdu ve onu kucakladım.

"Gece kanıyorsun, Evie," dedi hıçkırarak.

Geri çekildim ve gözlerim hemen koluna gitti. Kendi kolumun yandığı yerde, dişlerin ve pençelerin açıkça görülebilen izlerini gördüm.

Idris'i ayağa kaldırdım. Her kelimeyi söylerken sesim titriyordu.

"Yatağın altına saklan ve ben geri gelene kadar dışarı çıkma," diye fısıldadım.

Geniş, korkmuş kahverengi gözleri, gizli bir güçle bana bakıyordu.

Bana inanıyordu. Ben onun koruyucu meleğiydim, karanlık bir dünyada tek ışık kaynağıydım.

Ama ona sırtımı dönüp merdivenlerden aşağı indiğimde girdiğim şey karanlıktı.

Loş ışıklar tekrar yanmıştı. Vernon'un dişleri insan kadının vücuduna gömülmüştü.

"Siktir, sanırım öldü," dedi gülerek.

"Zaten o bir fahişeydi," dedi erkek cadı büyüklerimizden biri.

Odanın arkasında duran bir adam beni fark etti ve ağzından bir çığlık çıktı.

Tüm gözler bana çevrildi.

"Evelynn Lockwood," diye bağırdı annem, beni ve kanayan, çiçek açan karanlığımı görünce dehşete kapıldı.

"Gölgeler," diye fısıldadı biri şok ve dehşet içinde.

"Ebeveynlerin çocuklarını koruması gerekir," dedim, sesim çok küçüktü.

Her zaman çok küçüktüm, çok cılız ve zayıftım, tam da onların istediği gibi. Üzerime basılıp, dişli canavarlara yem olacak kadar küçüktüm.

İnsan babama baktım, ama o bana bakmadı. Bunun yerine yere bakıyordu.

Biri bir büyü okudu ve başıma, çıtırdayan, felç edici bir büyü topu uçtu.

Bir nefesle onu saptırdım, ışını pencereden geçip camı parçalamasına neden oldum.

Tabii ki bu annemin büyüsydü.

Vernon insan kadını yere düşürdü. Beni bir parti numarasıymışım gibi alaycı bir bakışla süzdü.

"Kardeşimi incittin!" diye bağırdım.

"*Evelynn Lockwood, kapa çeneni!*" diye bağırdı annem.

Vernon mendiliyle ağzını sildi. "O bunu istedi, küçük kız. Lillian bizim birliğimizi kutsadı."

Gördüğüm son görüntü Vernon'un gülümsemesiydi. Babam yerleri inceliyordu. Annem ise sanki ölmemi, onu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmamamı, konuşmamamı ve nefes almamamı dilemiş gibi bana bakıyordu.

Bağırdım ve arkadaşlarımla ziyafet çekmesine izin verdim. Avuç içlerimden ekstra uzuvlar gibi dumanlar çıktı ve cadı grubumu parçaladı. İki yaşlı, siyah bir sıvıyı boğazına kaçırıp ve yere çürümüş bir su birikintisinin içine düştü. Bir gölge, bir silaha dönüştü ve üç cadıyı daha kesti. Duvarları siyah alevlerle yiyip bitirdiler ve annemin değerli çirkin duvar kağıdını yok ettiler.

Kavgaya yaklaştım. Büyüleri saptırdım. Yarısı bedenimin içinde, yarısı başka bir yerde, ne yaptığımı tam olarak anlayamadan çılgılık atmaya devam ettim.

Sadece çok iyi hissettirdiğini biliyordum.

Sanki tüm bu öfke birikmiş gibi, ne kadar uzun süre bastırırsam, şimdi o kadar çok boşalıyordu, ta ki kaslarım gevşeyene ve sonunda tekrar nefes alabilene kadar.

Gölgelerin Vernon'u içinden yiyip bitirmesini, onu boş bir kabuk haline getirmesini izledim.

Cadılar kaçmaya çalıştı, ama ben onları da yok ettim, tek bir kişinin bile hayatta kalmamasını sağlayarak evin içindeki herkesi barikatladım.

Karanlık hayalet uzuvlarla donmuş ve yere yapışmış olan ailem bile.

"Siz bizim ailemiz değilsiniz," dedim.

Yoğun dumanın sisinden artık hiçbir şey görmek zordu.

Kömür ve ölüm kokusu burnuma saldırdı, ama duramadım. Kardeşime vampir saldırmasına izin veren herkes yeryüzünden silinene kadar duramazdım.

Annemin gözleri benimki gibi griydi. Ama boşlardı. Ruhsuzdu. Babamın gözleri Idris'inki gibi kahverengiydi, ama farklı bir şekilde boştu — korkakça bir şekilde.

"Idris ve ben aileyiz. Sen *bir* hiçsin," diye fısıldadım.

Ailem kıvranıp bağırırken, gölgeler vücutlarını sararken dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Annem varlığını lanetledi.

"Sen bir zehirsin! Sen bu dünyanın vebasisın!"

Bunlar, annemin bedeni kendi üzerine çöküp bir gölge kalbini delmeden önce söylediği son sözlerdi.

Bu sözler beni dehşete düşürdü, ama yine de duramadım, ağzım açık ve ayaklarım yerden kesilmişti. Kollarım genişçe açılmıştı. Sıcaklık, tıslayan bir yılan gibi omurgamda yukarı aşağı kıvrılıyordu. Güç, artık göremeyeceğim şiddetli bir fırtınaydı.

Bağlantısız, çözülmüş, bedenimden ve ruhumdan kopmuştum. Ta ki bir ses duyana kadar.

"Evie!"

Ayaklarım yere çakıldı. Gözlerim yerine oturdu. Görüşüm geri geldi. Yanmış ev tamamen sessizdi, tek ses ve hareket tavandan ve mobilyalardan düşen parçalardan geliyordu.

Karanlığın içinden Idris'i gördüm.

Pervazlara tutunmuştu. Dehşete kapılmıştı, ama benden kaçmadı. Bana doğru koştu, enkazın altında kalmaktan kıl payı kurtuldu.

Nefes nefeseydim. Onu kollarımın arasına aldım. Idris öksürüyor ve hırıltılı soluyordu. Onu kollarımın arasına aldım ve koştum.

Duman ve karanlığın sisinden hiçbir şey görmemiş olması için tüm tanrılara dua ettim.

Ertesi gün bana olanları hatırlamadığını söylediğinde, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim.

Ben de o geceyi unutmaya karar verdim.

Ölümlülerin şehri Etherdale'e gidecektik. Orada bize yardım edecek birini bulacaktık; siyah giyinmiş iki çocuğu, küçük kolunda diş izleri olan yedi yaşındaki bir çocuğu görüp acıyacak birini.

Idris ve ben yeniden başlayacaktık ve asla geriye bakmayacaktık.

Ve hiçbir koşulda o öfkeli şiddeti bir daha kullanmayacaktım. Ben bir veba değildim. Zehir değildim.

İYİYİM. İyiyim. İyiyim, annemin son sözlerinden daha gerçek hissedene kadar tekrar tekrar söyledim. Aynaya bakarak, gizlice hep giymek istediğim güzel pembe elbiseleri giyerken söylüyordum. Çiçek toplarken ya da mutfakta Mena'ya yardım ederken söylüyordum.

Lütfen, iyi olduğumu gör!

Bir keresinde kazara bu zorlayıcı mantrayı yüksek sesle söylemişim ve Mena patates soymayı bırakıp önümde çömelmişti. Ellerimi kendi ellerine almıştı.

"Sen iyiden de iyisin," dedi Mena, kırmızı dudakları nazik bir gülümsemeyle, kehribar rengi gözleri parıldayarak. "Sen benim dünyadaki en sevdiğim kızsın."

Idris, oyuncak bir şövalyeyle odaya zıpladı. "Benim de."

KYLO

O beni zehirledi.

Gözlerimi açtım. Sonunda, uzuvlarıma hislerim geri geldi. Parmaklarımı kıpırdatmaya, kaslarımı esnetmeye başladım. Yavaş yavaş, vücudum yeniden uyanmaya başladı.

Güneş hala batmamıştı, bu da çok fazla zaman geçmediğini gösteriyordu. Evie'nin yanlış okuduğu malzeme benim lehime işlemişti.

Ayağa kalkma gücümü yeniden kazandığımda, bana söylediği son sözleri tekrar tekrar zihnimde canlandırdım.

Jacob'ı biliyordu. Onun güvenini boşa çıkarmıştım ve artık benimle işi bitmişti. Riskli prosedür ona zarar verse bile bağımızı koparmaya çalışacaktı.

Ya da, tanrılar korusun, onu *öldürseydi*.

Kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim. Hepsi benim hatamdı. Doğruyu söylemeliydim. Jacob'ın bir vampirin ona saldırmasını izlediğini ve yardım etmek için hiçbir şey yapmadığını ona anlatmalıyım.

En önemlisi, onu yalanlarla korumak yerine, yaptıklarımın sorumluluğunu bir erkek gibi üstlenmeliydim.

Sonunda, sadece kendimi korumuştum.

Ve şimdi Evie gitmişti. Etherdale'in dış mahallelerinde onun hızlı, korkmuş kalbini hissedebiliyordum. Şüphesiz, onu başka bir şehirdeki kan cadısına götürecek bir ateş kuşu olan birini bulmaya çalışıyordu. Ben ona yetişmeden bağımızı koparabileceğini umuyordu.

En yakın ateş kuşu ahırına koşarken hissettiğim şey öfke değildi. Hayır, *kederdi*.

O tür bir keder yaşadığım kaç kaçındığım duymaktan
duymaktan duymaktan Princeton'ın Princeton'ın tahrip edilmiş
cesedini gördüğümde beri. Sanki dünyanın rengi solmuş gibiydi

dünyamdan renk, soğuk ölümsüz kalbimden sıcaklık çekilmiş gibiydi — Evie'nin dirilttiği kalpten.

Onun sevgisiyle, yumuşaklığıyla, direnciyle, ateşiyle.

O kızın her şeyini seviyordum. En çok nefret ettiği kısımlarını bile. Daha önce hiç görmediğim ama kanında tattığım kısımları — şiddet hikayeleri ve derin, gömülü bir öfke.

O benim tüm dünyam olmuştu. Onun yanımda olmadan, kulağımda onun kahkahaları ve elimde onun eli olmadan, onlarca yıldır uğruna çalıştığım bu geleceği inşa edemezdim.

Ve tanrılar, Evie'nin güveni olmadan nefes bile alamazdım.

Onun, benim onun ebeveynlerinden daha iyi olmadığını, sadece kendi çıkarlarını için onu kullanmaya çalışan şiddet dolu, ruhsuz bir manipülatör olduğumu düşündüğü düşüncesi beni mahvetti.

Daha da yıkıcı olan, zihnimin gözüne saldıran Aisling ve Princeton'ın felç edici görüntüleri, koruyamadığım sevdiklerime ne olduğunu sürekli hatırlatan görüntüler.

Ciğerlerim ağrıyordu, tatmin olmak için çabalıyordu. Hiç bu kadar parçalanmış ve açıkta hissetmemiştim, sanki kocaman bir yara gibi.

Bir ahır işçisine rüşvet verdim ve en yakın ateş kuşuna tırmandım, benim enerjime alışması yavaş olan huysuz bir canavardı.

Muhtemelen hiç bu kadar aklımı kaçırmamıştım.

Kanatlarını genişçe açarak havaya sıçradığında rüzgar esip geçti. Evie'nin düzensiz kalp atışlarına odaklandım, normalden çok daha hızlı ve sert atmaya başlamıştı.

Gözlerimi kapattım ve her zamanki gibi en kötüsünü hayal ettim. Meleğim bana ihtiyaç duyuyordu.

Ve benim ona daha çok ihtiyacım vardı.

Kan bağıyla bağlı olduğumuz görünmez ipinin sonuna geldiğimizde, bu hayatımın en kısa uçuşuydu. Yaklaştıkça ağaçların arasından aşağıya baktım.

"Aşağı," emrettim.

Birkaç siluet gördüm. Dudaklarım kıvrıldı.

Eski bir kulübenin ve ağaçların arkasındaki çalılıkların arkasında kayarak durduk.

Kulakları sağır eden bir çığlık beni canavarın sırtından uçurdu. Vampir hızımı kullanarak büyümü bırakıp koştum.

Kimse benim yaklaştığımı görmedi, çünkü hepsi *ona* bakıyordu.

Sevimli çiçekli elbisesiyle ılık atan sarışın kız, gözleri oniks rengine dönerken havada havada kaldı. Saçları, ölüm meleğine yakışır bir hale gibi havada duruyordu.

Cadılık yapan kız arkadaşım beni öldürmeden önce, neler olduğunu anlamak için üç saniyem vardı.

Bir saniye içinde, Idris'in hareketsiz bedeninden ve kafatasının altındaki kırmızı kan gölünden gelen olgun kan kokusunu algıladım. Bir saniye içinde onu korudum. Bir saniye içinde gücümün son damlasını kullanarak bir gölge kalkanı oluşturdum.

Günlerdir beslenmediğim için zaten zehirlenmiş gücümün zayıfladığını düşünmeye vaktim yoktu.

Karanlığımın perdesinden Evie'nin sonunda patladığını izlerken, düşünmeye vaktim yoktu.

Gölgeler açık avuçlarından, ağzından, boğazından, göğsünden fışkırıyordu. Öğleden sonra gökyüzü o kadar karardı ki, geceyle karıştırılabilirdi.

Artık kimin ılık attığını anlayamıyordum — Evie mi, kurbanları mı, yoksa *gölgeler*.

Bunca zamandır meleğim bir gölge kullanıcısıymış.

Tabii ki öyleydi.

Doğmuş olanları ve cadıları tek tek yok etti, sanki yemeğiyle oynuyormuş gibi. Gölge uzuvları eti deldi, sıktı, çürüttü ve yaktı.

Bu kadar beklenmedik ve büyüleyici bir manzaradan gözlerimi ayırmak oldukça zor oldu. Ama Idris'in zayıf, zorlu nefes alıp verme sesi dikkatimi ona geri çekti.

Bir dizi küfür ettim, gölge kalkanım Evie'nin bastırılmış, acı dolu, biriken gücünün dalgalarına karşı sallanıp bükölüyordu.

Gömleğimi yırttım ve Idris'in yarasına bastırdım. Gömlek hemen sırlıslıklam oldu.

"Hayır," diye fısıldadım. "Yapamazsın, Idris. Aklından bile geçirme. Benim için dayan. *Onun* için dayan."

Idris'in gözleri cam gibi donmuştu. Ama hala bilinci yerindeydi. Şok halindeydi ve çok fazla kan kaybediyordu.

Ağaçlar yere devriliyordu. Etrafımızda duman yükseliyordu, sanki Evie bütün ormanı yok ediyormuş gibi.

Herkes çoktan ölmüştü. Ama Evie duramıyordu, tıpkı Princeton'ın uyardığı gibi.

"Çok fazla bastırdı. Büyüsü onu canlı canlı yiyecek," demişti, kasırganın olduğu gün.

Evie'nin, inkar ettiği ve bastırđı tüm gücü ve gölgesini kan kaybederken, dehşet içinde izledim.

Hiç bu kadar anlaşılmaz bir güzellik görmemiştim. Hiç bu kadar büyük bir yıkım görmemiştim.

"Evie, hemen aşağı inmeli in!" diye bağırdım, tüm dünyayı titretip gökyüzünü sarsan imkansız rüzgârın uğultusu içinde.

O karanlık bir tanrıçaydı, bu dünyaya ait olmayan bir varlıktı. "Lütfen, bebeğim. Eğer durmazsan, kendini  ld receksin!

Idris'e zarar vereceksin!"

Saçları omuzlarına d  t . Karde inin adını duyunca gözlerini kırıptı ve bir anlığına gözleri her zamanki fırtınalı gri rengine döndü.

Ama kalbi çok hızlı atıyordu, vücudu gücünün büyüklüğü altında bir  i ek gibi soluyordu. Idris'in yüzü gev edi. Idris'e kalması için yalvarmak, kanla ıslanmı  gömleğimi çatlamış kafasına bastırmak ve havada asılı duran Evie'ye, bu dünyanın karanlığı ve diğer her şeyle mücadele ederken yalvarmak arasında kalmı tım.

Idris'in gözleri kapandı. Kalkanım çatlamaya ba ladı, gölge duvarında bir çatlak dalgalandı.

Nadir bir gözyaşı yanağımdan süzüldü. Ölüm meleğine baktım.

"Geri dön bana, bebeğim. Dayan, Idris. Dayan..."

Marked by Masks and Secrets'ı okuduğunuz için TEŞEKKÜR EDER M. Yazarın notu ve [Everlasting Possession Book 2, Claimed by Fangs and Darkness](#) hakkında daha fazla bilgi için aşağıya kaydırmaya devam edin. Bu kitabı beğendi seniz, bir yorum bırakırsanız çok sevinirim.

MAGGI'DEN NOT

Kylo ve Evie'nin hikayesinin ilk bölümünü okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Yeni yayınlar, erken okuma fırsatları, özel içerikler ve etkinlikler hakkında bilgi almak için [haber bültenime](#) kaydolun.

Claimed by Fangs and Darkness, *Everlasting Possession* ikilisi 2. kitap, 2025 sonbaharında satışa sunulacak.

Everlasting Possession ikilisinin geçtiği dünyayı konu alan *Eternal Obsession* ikilisi tamamlandı ve [Kindle Unlimited](#)'da mevcut.

Benimle ve diğer okuyucularla sohbet etmek ve bağlantı kurmak için bir yer arıyorsanız, [Discord](#) ve [Facebook okuyucu grubuma](#) katılabilirsiniz.

MAGGI SUNSERİ'DEN DİĞER ESERLER

Sonsuz Sahiplik Düeti

Maskeler ve Sırlarla İşaretlenmiş

Dişler ve Karanlıkla Ele

Geçirilmiş

Sonsuz Takıntı İkili

Baştan Çıkarma ve Gölgelerle Takip

Edilen Dokunma ve İşkenceyle Ele

Geçirilen

ARADIA'NIN KAYIP CADILARI

Keşfedilenler

Arzulananlar

Aydınlatılanlar

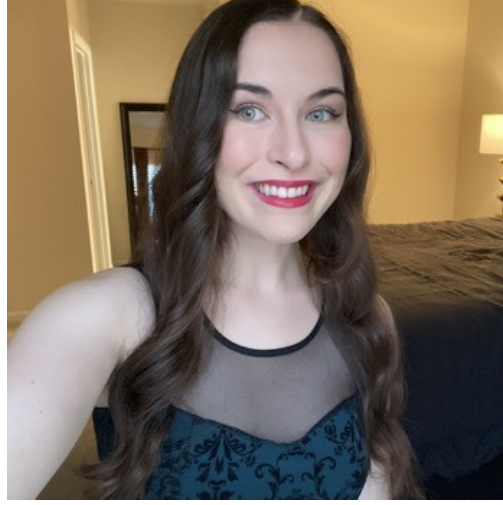
Avlananlar

Aşağılananlar

İddia Edilenler

Kurtarılanlar

MAGGIE SUNSERI HAKKINDA

Maggie Sunseri gündüzleri fantastik romantizm kitapları yazan bir yazar, geceleri ise bir cadı, tarot kartı okuyucusu ve succubus'tur. Antropoloji/Sosyoloji alanında lisans derecesine sahiptir. Dünyayı dolaşmadığı zamanlarda, mevsim ne olursa olsun sonbaharmış gibi davranarak, iyi bir kitap ve sıcak bir fincan çay eşliğinde kıvrılmış halde bulabilirsiniz.

Ayrıca maneviyat ve büyüculük, eleştirel teori, cinsellik, bütünsel sağlık, topluluk oluşturma, bağımlılık ve travma iyileşmesi hakkında bir [Substack yazısı](#) yazıyor.

Maggie ile bağlantı kurun:

maggiesunseri.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

